DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

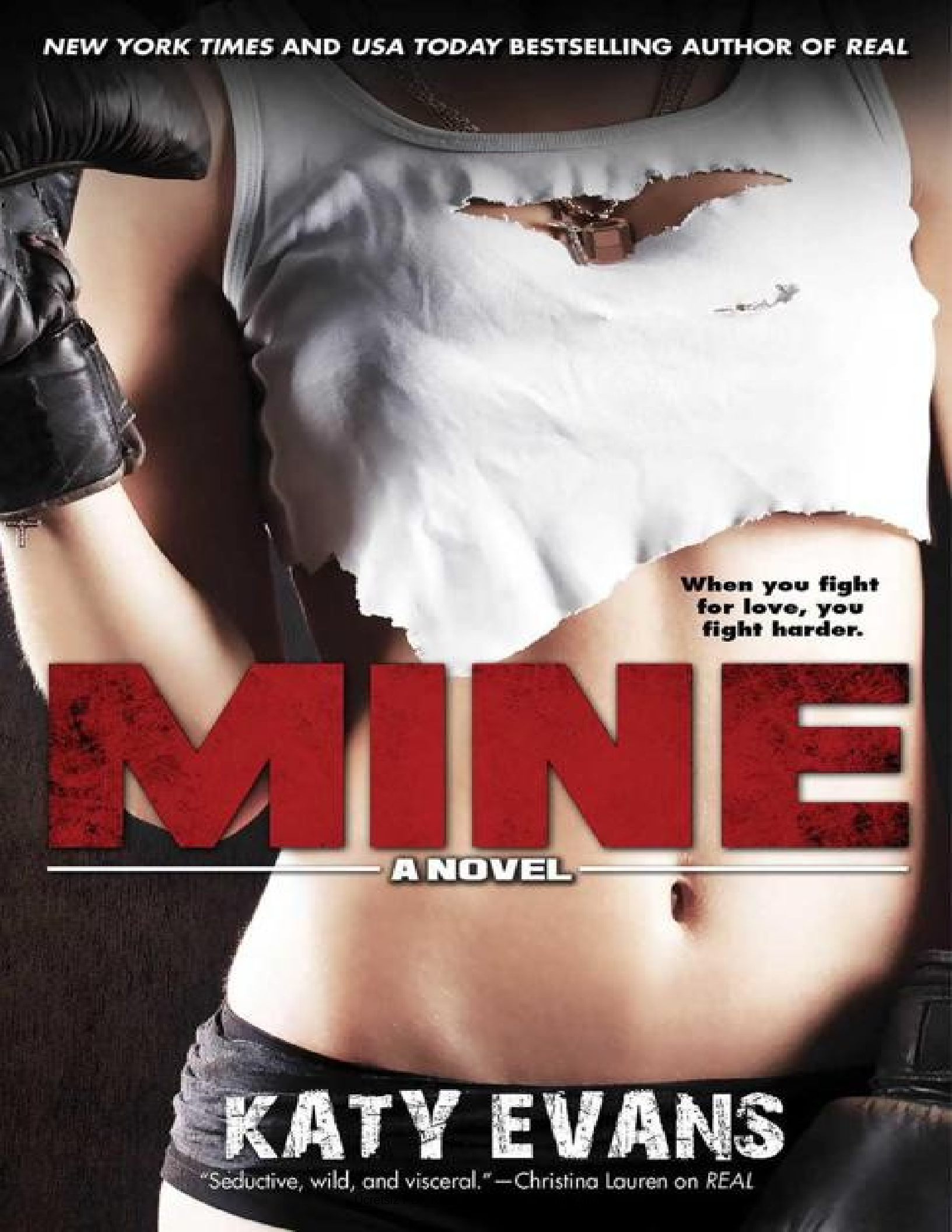
NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF REAL
When you fight for love, you fight harder.
MINE
A NOVEL
KATY EVANS
"Seductive, wild, and visceral."—Christina Lauren on REAL

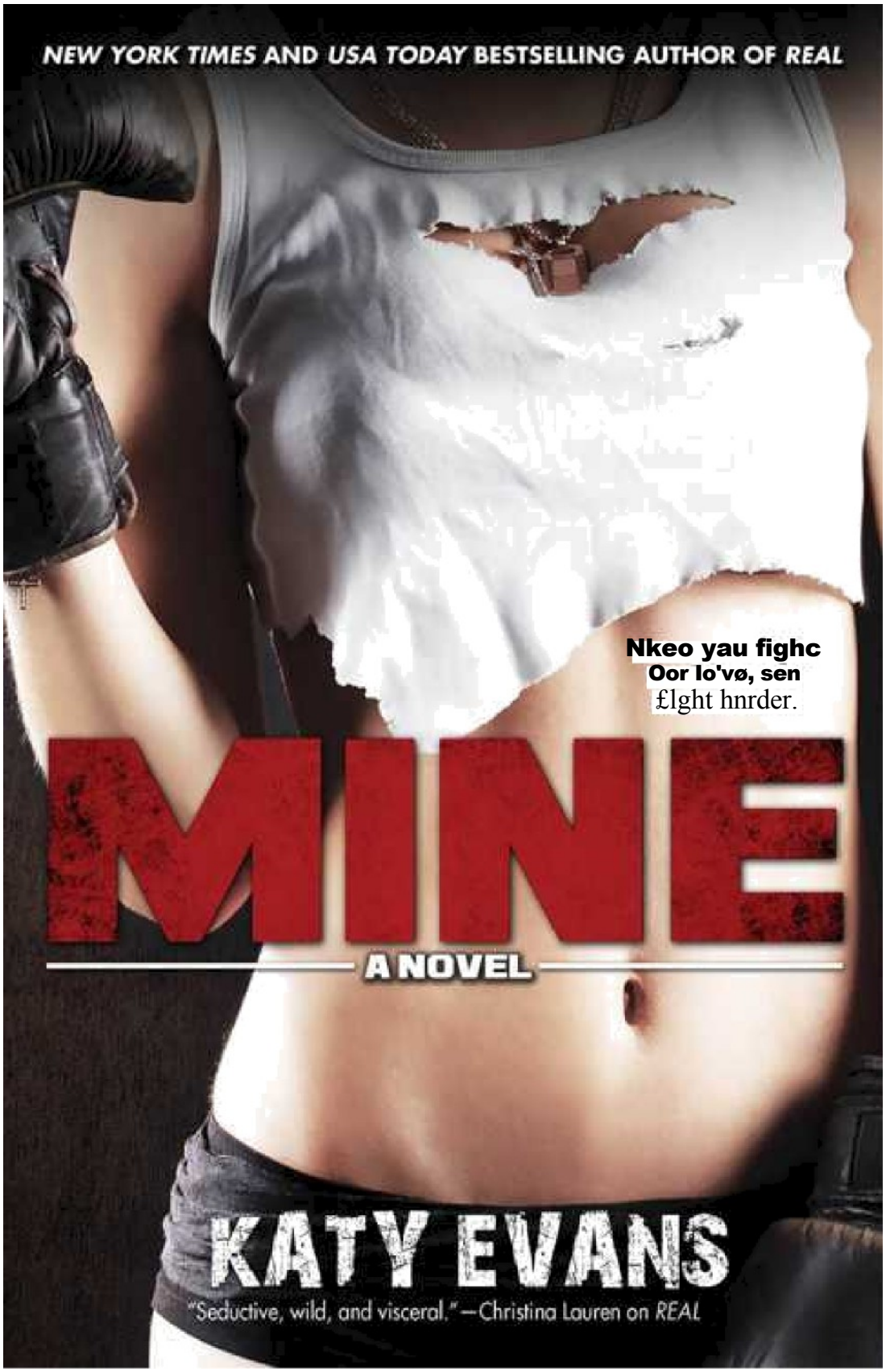

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

New York Times'tan övgü dolu sözler
en çok satanlar

GERÇEK

"Yeni bir kitap aşkım var ve adı Remington Tate."

-Martini Times

"Daha önce okuduğum hiçbir şeye benzemiyor. Remy ve Brooke'un aşk hikayesi mutlaka yaşanması gereken bir hikaye çünkü bunu yapana kadar anlayamayacaksınız ... asla unutamayacağınız bir rollercoaster yolculuğu!"

-Books over Boys

"Tatlı, korkutucu, tatminsiz, tatmin edici, seksi, kalp kırıcı, çılgın, yoğun, güzel, oh ateşli demiş miydim?! Yazarlığı yepyeni bir seviyeye taşıdığı için Bayan Evans'a tebrikler. Okuduğunuz her kelimeyi HİSSETMENİZİ sağlıyor."

-Reality Bites

"Bu kitaba bayıldım. Hakkında konuşmadan duramadım."

-Sevgili Yazar

"Wow-Katy Evans izlenmesi gereken biri."

-Wicked Little Pixie

"Remy karmaşıktı ve hikâyesi kalbimi kırdı, beni ağlattı! Bu yazar beni tüm hikaye boyunca sürükledi ve koltuğumun kenarında tuttu ... şüphesiz Remy'ye tamamen AŞIK oldum."

-Totally Booked

"Remy alfa erkeklerin kralıdır."

-Romance Addiction

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bazı kitaplar özeldir. . . . Bir yazar olarak okuyucularınıza gerçekten sarılabilmek ve onları kucaklayabilmek ne kadar nadir bir armağandır, Katy Evans tam da bunu yapıyor."

-SubClub Kitapları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu Galeri Kitapları e-Kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz.

E-posta listemize katılın ve yeni sürümler, fırsatlar, bonus içerikler hakkında güncellemeler alın

ve Gallery Books ve Simon & Schuster'dan diğer harika kitaplar.

KAYDOLMAK IÇIN BURAYA TIKLAYIN

veya kaydolmak için bizi çevrimiçi ziyaret edin

eBookNews.SimonandSchuster.com

MINE

bir **R8Åè aşk hikayesi**

katy evans

Galeri Kitapları
N4w Y0rk Lpndon TOrQri g Syçlngy Ngw Qglfii

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu kitap, benim gibi hisseden ve biraz
daha fazlasını isteyen herkese adanmıştır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

'BENIM' ÇALMA LISTESI

Bunlar MINE'ı yazarken dinlediğim şarkılardan bazıları. Umarım Remington ve Brooke gibi siz de beğenirsiniz! ☺

Goo Goo Dolls'dan "IRIS"

Kelly Clarkson'dan "DARK SIDE"

Sara Bareilles'den "I CHOOSE YOU"

Labrinth'ten "BENEATH YOUR BEAUTIFUL" Emeli Sandé ile

Lifehouse'dan "FIRST TIME"

Goo Goo Dolls'dan "STAY WITH YOU"

Lifehouse'dan "BETWEEN THE RAINDROPS"

Corrs'dan "BREATHLESS"

"ACCORDING TO YOU" Orianthi "HERE WITHOUT YOU" 3 Doors Down "WHEN YOU'RE GONE" Avril Lavigne "FAR AWAY" Nickelback

Red'den "HOLD ME NOW"

Muse'dan "UPRISING" Imagine Dragons'dan "DEMONS" Ed Sheeran'dan "KISS ME"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Shania Twain ve Bryan White'dan "FROM THIS MOMENT ON"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MAYIN

♥ ♥ ♥

Kalp içi boş bir kastır ve yaşamımız boyunca milyarlarca kez atacaktır. Yaklaşık bir yumruk büyüklüğünde olan kalbin dört odacığı vardır: iki kulakçık ve iki karıncık. Bu kasın aşk gibi kuşatıcı bir şeyi nasıl barındırabildiği beni aşıyor. Seven bu kalp mi? Yoksa sonsuz olan ruhunuzla mı seviyorsunuz? Bilmiyorum. Tek bildiğim, bu sevgiyi bedenimdeki her molekülde, aldığım her nefeste, ruhumdaki tüm sonsuzlukta hissettiğim. Bir bağın yırtılırsa koşamayacağını, ama kalbinin milyonlarca parçaya bölünebileceğini ve yine de tüm varlığınla sevebileceğini öğrendim.

Kırıldım ve tekrar bir araya geldim.

Sevildim ve sevdim.

Aşığım ve bu aşkla, bu adamla sonsuza dek değişeceğim. Eskiden madalyalar ve şampiyonluklar hayal ederdim, ama şimdi sadece bir gün dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde hayatımı değiştiren mavi gözlü bir dövüşçüyü hayal ediyorum. . .

♥ ♥ ♥

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİR

TEKRAR HOŞ GELDIN, RIPTIDE!

Brooke

Ona döndüğümden beri iki ay, tam altmış iki gün geçti. Onu istediğim, özlediğim ve ona ihtiyaç duyduğum bin dört yüz seksen sekiz saat. Dünyanın dört bir yanındaki binlerce kadın, erkek ve hayran onun düşüşünü izleyeli bundan daha da uzun zaman oldu.

Geri döndü.

İşte bu kadar. Yeni Yeraltı sezonunun ilk dövüşü. Deli gibi antrenman yapıyor. Daha fazla kas yaptı.

Her zamankinden daha yırtık pırtık ve bu sezon kendisine ait olanı almaya hazır olduğunu biliyorum.

Washington, D.C.'deki dövüş arenasındaki seyirciler yaklaşık bin kişiden oluşuyor ve mevcut maçın galibi açıklandığında kalabalık huzursuz oluyor.

Hepimiz onun çağrılma zamanının geldiğini biliyoruz. Asistanı Pete, sağımda gergin ve tetikte oturuyor. Bana onun "cazibe merkezi" olduğunu söylemişti - arenadaki herkesin onun için burada olduğunu.

Ben kesinlikle öyleyim.

Hava heyecanla dolu ve parfüm, bira ve ter kokuyor. Önceki iki dövüşçü ringden çıkarken, biri ekibi tarafından destekleniyor ve ben koltuğumda hareketsiz otururken kalbim çarpıyor, ilk sırada, tam ortada, tam da adamımın beni istediği yerde. Yani

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İşte buradayım, bekliyorum, vücudum aşırı bilinçli ve kalbim onun adını çarpıyor. Remington, Remington, Remington . . .

Spiker mikrofonu açtığında hoparlörler çatırdıyor ve neredeyse yerimden sıçrıyorum.

"Bayanlar ve baylar, hepimiz geçen yıl seyircinin favorisi şampiyonluk finalini kaybettiğinde ezilen ruhlarımızı hatırlıyoruz!"

Kalabalık yuhalıyor ve Remy'nin parçalanmış bedeninin ringin dışına nasıl taşındığını düşündükçe boğazım düğümleniyor.

"Korkmayın, millet. Korkmayın!"

"REMY!!!!!!!!!" diye bağırır biri. "Onu hemen dışarı çıkarın!" diye bağırır bir başkası.

"Oh, yapacağız. Bundan hiç şüpheniz olmasın; yapacağız," diyor spiker kasvetli bir şekilde, kalabalığa acı çektirerek. "Pek çok spekülasyon ve söylentiden sonra, bu tamamen resmi. Adam bu sezon dövüşüyor ve hiç kimseyi esir almıyor, millet! İşte o, bayanlar ve baylar. İşte burada. O. O! Hepiniz kimden bahsettiğimi biliyor musunuz?"

Kalabalık "RIP-TIIIIIIIDE!" diye bağırıyor.

"Kim?"

"RIP-TIIIIIIDE!"

"Bir kez daha, çünkü seni duyamıyorum!"

"RIPTIIIIIDE!"

"Evet, bayanlar ve baylar! İşte o meşhur gülümsemesi ve ölümcül yumruklarıyla favori kötü çocuğumuz, bu yıl yoluna çıkan herkesi R.I.P. yapmaya hazır. Biricik Remingtoooon Tate, sizin RIPTIIIIIIIIIDE'ınız!!"

Kalabalık ayağa kalkıp daha önce hiç olmadığı kadar kükrerken içimde çılgınca bir heyecan oluşuyor.

"Tanrım, hayranlar ona susamış durumda," diye nefes alıyor Pete. Ben de öyle. Tanrım. Ben de öyle.

Ringin karşısında kadınlar külotlarını havaya sallıyorlar. Külot! Bir başkası üzerinde "**BENİ ALTINA ÇEK**" yazan bir tabela kaldırıyor,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

RIPTIDE!

Kırmızı bir ışık gördüğümde ağzım kuruyor ve midemde bin bir kanat çırpınıyor.

Ve sonra, o daha yakın.

Yürüyüş yolundan çıkıp ringe doğru koşuyor. Ringine.

O kalabalığı yararak geçerken bedenim hislerle canlanıyor.

Bazı hayranları yerlerinden kalkıp ona doğru koşmaya başladı, ancak o kalabalığın arasından kolayca sıyrıldı, yüzü kırmızı saten cübbesinin kapüşonuyla gölgelendi. Remy. Benim Remy'm. Her zerremle sevdiğim adam.

"Riptide, seksi seksi yaptın!"

"Remy, beni hamile bırakmanı istiyorum!"

Akıcı bir sıçrayışla ringe tırmanıyor ve sonra acele etmeden, yavaşça **RIPTIDE** cübbesini çıkarıyor. Cübbesini koçunun yardımcısı Riley'ye vermek için köşesine giderken yüzlerce kadın çığlığı kulaklarımda çınlıyor.

Riley gülümseyerek kaslı sırtını sıvazlar ve ona bir şeyler söyler. Remington gülerek başını arkaya atar ve ringin ortasına geçerek uzun, yırtık kollarını iki yana açar ve yavaş ve ukala bir şekilde hepinizin beni becermek istediğini biliyorum dönüşünü yapmaya başlar.

Ben ölüyorum.

Onu o ringde görmeye asla ama asla alışamayacağım. Kalbim göğüs kafesimin içinde heyecanla çarpıyor, içim ihtiyaçla çarpıyor ve göğsüm heyecandan patlamak üzere olan bir balon gibi hissediyor. Sert, zayıf ve mükemmel, tamamen tehlikeli, tamamen güzel ve tamamen benim.

Gözlerim buradaki diğer tüm kadınların ağzının suyunu akıttığı her santimetrekareyi içine çekiyor ve çaresizce bakışlarımın onun mükemmel atletik formunda aşağı yukarı gezinmesine izin veriyorum. Gözlerim bronz tenini sevgiyle okşuyor ve pazılarının üzerindeki mürekkep rengi Kelt bantlarını öpüyor. Gövdesine, uzun ve güçlü bacaklarına, biçimli kollarına, dar beline ve geniş omuzlarına hayranlıkla bakıyorum. Mükemmel vücudundaki her kas o kadar belirgin ki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Parmaklarınızı onun muhteşem formu üzerinde gezdirdiğinizde bir yapının nerede bitip diğerinin nerede başladığını anlayamazsınız.

Ve o daha da döndüğünde, sekiz kareli karın kaslarını görüyorum-sekiz! Evet, bu imkansız, ama onlara sahip ... ve yüzüne.

Tanrım, dayanamıyorum.

Dağınık çene. Parlak mavi gözler. Seksi bir gülümseme. Gamzeler. Yüzünde bir gülümseme var; akşam için bir sürü sorun planladığını ve bunu kaçırmak istemediğinizi söyleyen ifadesi eğlenceli ve çocuksu.

O yüzümüze doğru ilerlerken arkamdaki sıralardan toplu bir soluk yayılıyor.

O dans eden mavi gözler kalabalığı taramaya başlayıp hepimize sessizce güldüğünde midemdeki kelebekler patladı. Remington Tate'e olan takıntımızla eğlendiği çok açık!

Yanımda, çok fazla botoks yaptırmış orta yaşlı bir sarışın bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve deli gibi bağırıyor, "Remy! Şu Riptide'ın tadına bir bakayım!"

Kadını saçlarından tutup aşağı çekme dürtüsü beni ele geçiriyor ama aynı zamanda ona şehvet havuzunda erimeden bakamayacağınızı da biliyorum.

O bir damızlık. Çiftleşmek için yaratılmış. Üremek için.

Ve onu bir sonraki nefesim gibi istiyorum.

Onu bu çığlık atan kadınların hepsinden daha çok istiyorum.

Onun her parçasını istiyorum. Vücudunu istiyorum. Aklını. Kalbini. Onun güzel ruhunu.

Benim olduğunu söylüyor ama Remington Tate'in kimsenin sahip olamayacağı bir parçası olduğunu biliyorum.

Ben onunum, ama o ehlileştirilemez ve fethedilemez.

Remington Tate'i yenebilecek tek kişi kendisidir.

O yukarıda, her zaman zor ve gizemli, sonu olmayan bir gizemin kara kutusu. Ve ben onun içinde kaybolmak istiyorum, asla aynı şekilde çıkamayacak olsam bile.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pete kaburgalarıma dirsek atıyor ve kulağıma fısıldıyor, "Tanrım, tüm ilgiyi onun çekmesi ve bunun" -sıska halini işaret ediyor "hiçbir şey çekmemesi haksızlık."

Gülümsüyorum. Kıvırcık saçları ve kahverengi gözleriyle Pete her zaman siyah bir takım elbise giyer ve kravat takar. O sadece Remy'nin kişisel asistanı değil, aynı zamanda onun ağabeyi ve benim en yakın arkadaşlarımdan biri gibi.

"Nora seni olduğun gibi seviyor," diye alay ediyorum küçük kız kardeşimle ilgili olarak.

Bunun üzerine gülümsüyor ve Remington'ın dönüşünü tamamlayıp neredeyse tamamen bana baktığı ringe doğru başıyla işaret ederken kaşlarını oynatıyor.

Parıldayan mavi gözleri benim olacağımı bildiği sıram boyunca süzülürken sinir uçlarım heyecanla kıpırdanıyor ve karıncalanıyor. Yemin ederim her parçam o gözlerin beni bulmasını beklerken beklentiyle titriyor.

Öyle.

Beni elektriklendiriyor. Görünmez akımlar aramızda sıçrıyor. Gülümsemesi içimde parlıyor ve aniden göğsümün içi, kalbimin attığı yer, az önce yaktığı yanan bir meşale gibi hissediyor.

Gözleri beni sevgi dolu sıcaklığıyla sımsıkı tutuyor ve bu geceki sessiz neşesini, sahipleniciliğini, bu odadaki herkese benim onun olduğumu söyleyen bölgeci bakışını görebiliyorum. Onun.

Sonra beni işaret etti.

Kalbim durdu.

Görünüşe göre herkesin gözleri bana doğru yönelen parmağı takip ediyor, doğrudan göğsümü hedef alıyor, kalbim onun için çarpıyor, kızgın mavi bakışları açıkça "Bu onun için" diyor.

Kalabalıktan gelen sevinçli bir kükreme etrafımda patlıyor. Hayranlarının onu sevme şekli, adrenalin gibi, kafanıza doğru uçan bir tekila shot'ı gibi vuruyor beni. Onun da onları sevmesi. Beni sevme şekli.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Halkın ona verdiği tepki ve onun orada durup gamzeleri parlayarak odadaki tüm enerjiyi içine çekip "Riptide "a yönlendirmesi beni hayrete düşürüyor.

Tanrım, onu seviyorum ve bunu asla unutmasını istemiyorum! Dürtülerime yenik düşüp ona bir öpücük konduruyorum.

Onu yakalar ve ağzına götürür.

Kalabalığın sesi daha da yükseliyor. Remy gülerek beni işaret ediyor ve ben de gülüyorum. Gözlerim biraz yanıyor çünkü o kadar mutluyum ki içim içime sığmıyor. O mutlu olduğu ve ait olduğu yerde olduğu için mutluyum.

Bu onun sezonu. Bu yıl, hiçbir şey Remington Tate'i Yeraltı Ligi şampiyonu olmaktan alıkoyamayacak. Hiçbir şey.

Ne gerekiyorsa yapacaktır çünkü o azimli, güçlü, tutkulu bir adam ve korksam da, endişelensem de, heyecanlansam da ya da bunların hepsi birden olsa da onu destekleyeceğim.

"Ve şimdi, bayanlar ve baylar, Yeraltı'na yeni katılan, Dövüşçüler Kulübü'nden, ünlü, korkulan ve ölümcül Grant Gonzalez'e, "Goooodzillaaaa!" hoş geldin demek için bir alkış alabilir miyiz?

Rakibi anons edildiğinde Remington, ikinci bir geçitten kocaman bir gümüş yığını çıkana kadar ringin etrafında bir panter gibi huzursuzca dolaşır. Remy, adamın ringe çıkışını izlerken parmaklarını iki yana açar. Bu gece, eski zamanlarda erkeklerin dövüştüğü gibi, hepsi ellerini çıplak parmak eklemleri açıkta kalacak şekilde bantlıyor.

Halk onu dışlamaya başladığında yeni dövüşçü cübbesini daha yeni çıkarmıştır. "Booooooo! Booooo!"

"Bu adam dövüşürken birkaç kişiyi öldürdü," diyor Pete bana nefesinin altından. "O pis ve acımasız bir orospu çocuğu." "Sakın bana bu olaylarda insanların öldüğünü söyleme?" Dehşet içinde soruyorum, midemde rahatsız edici bir sarsıntı hissediyorum. Pete gözlerini devirir.

"Brooke, bunlar sansürsüz dövüşler. Tabii ki boktan şeyler olur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Remy'nin katillerle dövüştüğü düşüncesi, dövüş öncesi korkularımı yepyeni bir seviyeye fırlattı. Adamım seyircilerin hayranlığını içerken bastırdığım korkular. Şimdi beni karnımdan kavrayan ve bir yumruk gibi sıkan korkular.

"Pete, ölüm 'boktan' bir olaydan daha fazlasıdır."

Remington yumruklarını rakibininkilere vuruyor ve kalabalık sessizleşiyor. İçim tamamen kıpırdamıyor. Çılgınca, neredeyse endişeyle yeni adamı ölçüyorum, sanki sadece görünüşünden herhangi bir bilgi edinebilirmişim gibi. Genç adamın beyaz teni yağa benzeyen bir şeyle kayganlaşmış. Dövüşürken kaygan olmalarına izin veriliyor mu? At kuyruğu şeklinde bağlanmış uzun saçları ve gördüğüm diğer dövüşçülerin çoğu gibi kaslı kasları var. Kimse Remy kadar zayıf ve güzel değildir. Bahse girerim kimse vücuduna onun kadar iyi bakmıyor ve onun kadar özveriyle çalışmıyordur.

Zil çaldığında, nefes aldığımı sanmıyorum.

Birbirlerine yaklaşırlar. Remington diğer adamın hareket etmesini bekler, gardını mükemmel bir şekilde almış, güçlü kaslarının her biri gevşemiştir, böylece hızlıca saldırabilirler. Sonunda Godzilla savurur. Remy eğilir ve vücudunun yan tarafına vurur ve -inanılmaz bir şekilde- o devasa canavarı büyük bir gürültüyle yere serer.

Hakem saymaya başladığında inanamayarak nefesim kesildi.

Remy'nin dudaklarında özel bir gülümseme kıvrılırken, hareketsiz figüre bakar ve neredeyse hareket etmesi için ona meydan okur.

O yapmaz.

Kalabalıktan bir kükreme yükselir.

Pete ayağa fırlar ve yumruğunu havaya kaldırır. "Evet! Bu doğru! Kimmiş o adam! Kim. Kim. ADAM!"

"TEK YUMRUK, bayanlar ve baylar!" diye bağırıyor hoparlörlerden gelen ses. "Tek bir yumruk! Geri döndü! GERİ DÖNDÜ!!! Erkekler ve kadınlar, kızlar ve oğlanlar, bu gece size biricik Riiiptide'ınızı veriyorum!!! RIPtiiiiide!!"

Yüzük ustası zaferle Remy'nin kolunu çeker.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ve tüm arena onun adını haykırsa da, dans eden mavi gözleri hemen bana geliyor ve tüm vücudum her bir yerinde ağrımaya başlıyor.

Tanrım.

O lanet bir seks tanrısı. Ve beni acayip tahrik ediyor.

"Riptide, lütfen, oh, lütfen sana dokunmama izin ver!" Çığlık atan bir kadın ringin kenarına koşarak elini ring iplerinin arasından ona doğru uzatır.

Remington ona acımış gibi görünür ve elini tutar. Dudaklarını kızın parmak eklemlerinde gezdiriyor ve kız histerik bir çığlık atmaya başlıyor. Gülüyorum, ama sonra içimi bir kıskançlık yılanı sarıyor. Onu bırakırken bana bakıyor ve sonra bana büyük ölümcül kedileri hatırlatan o kıvrak hareketiyle ringden aşağı sallanıyor.

Tek duyabildiğim kalp atışlarım olana kadar arenanın üzerine tam bir sessizlik çöküyor.

Remington . . . Remington . . Remington . .

Bana doğru yürüyor, yüzündeki gülümseme bana kendini bir şey sandığını söylüyor.

"Kıskanıyorsun," diyor o derin, ayak parmaklarını kıvıran sesiyle.

"Biraz," diyorum kendime gülerek.

Gülmüyor ama mavi gözlerinde parıldayan bir gülümsemeyle parmaklarını boğazımın kenarından geçiriyor, sonra başparmağının alt dudağımın etine hafifçe dokunduğunu hissediyorum. Karnımdaki kelebekler uyanıyor. Ağzımı incelerken gözleri yarı açık. Bunu köşeden köşeye yavaşça yapıyor ve sonra, bu ağzın sahibi olduğunu düşünüyor gibi göründüğü için, aşağı inip alıyor.

Dudakları beni ateşliyor. Dudaklarımı ayırmaya zorlarken karnım dönüyor ve dili hızlı ve baş döndürücü bir tat almak için sıcak, nemli ve güçlü bir şekilde parladığında, inlememi geri alıyorum.

Öpülmüş ağzıma bakıp bir an için yaptığı işi takdir ederken bana kabaca "Olma," diyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dudaklarını bir saniyeliğine alnıma bastırıyor ve sonra o zarif yürüyüşüyle ringe geri dönüyor, rahat ve neredeyse hırıltılı.

Arkamda, nefes nefese sesler duyuyorum.

"Kahretsin, Pazar gününe kadar bunu on kez yapmak istiyorum." "Aman Tanrım, tam buradaydı!"

Dudaklarımı yalıyorum ve hala seksi piçin tadını alabiliyorum, bu da sadece meme uçlarımın boncuk boncuk olmasına ve seksimin ona tamamen sahip olmakla şişmesine neden oluyor.

Bir sonraki rakibi dövüşmek için çağrıldığında Remington kol kaslarını parmak uçlarına kadar esnetiyor. Gülümsemesi ringden bana doğru parlıyor ve iki gamzesi beni bir aşk ve özlem birikintisi içinde bırakmaktan ne kadar hoşlandığını çok net bir şekilde anlatıyor. Şeytan.

Geçen yıldan hatırladığım bir boksör, Parker Drake, "Terör", onunla yüzleşmek için ringe çıkıyor. Ve zil çalıyor.

Ting.

Dövüş başladığında kalabalık sessizleşir ve iki adam da yumruklarını savurmaya ve vurmaya başlar. Remy'nin yumrukları güçlüdür ve yumruklarının yere iniş sesini duyabilirsiniz, derin, güçlü ve şimşek kadar hızlı. Poom poom poom! Parker yere düştüğünde koltuğumda kıvranarak, heyecan ve endişe arasında gidip gelerek izliyor ve dinliyorum. Ayağa fırlıyorum ve diğer insanlarla birlikte koro halinde "Riptide!" diye bağırıyorum, bunun Remington'ın benim için vazgeçtiği her şeyi, her bir şeyi geri almasını izleyeceğim birçok seferden ilki olduğunu biliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİ

MUTLULUK = O

Hayatım boyunca geceyi sadece bir erkekle geçirdim. Uyurken onun kaslarına çarpmayı seviyorum. Çarşafların onun, bizim kokusunu almasını ve omuzlarının en sevdiğim yastık haline gelmesini seviyorum, her ne kadar cehennem gibi sert olsalar ve neden üzerinde uyumayı sevdiğimi anlayamasam da seviyorum. Kolunu belime dolaması, kokusu ve sıcaklığı ile birlikte geliyorlar ve ben hepsini, her bir parçasını seviyorum. Özellikle de başını eğip burnunu boynuma soktuğunda ve ben de burnumu onunkine gömdüğümde.

Sorun şu ki, yatağın onun tarafı onu tam olarak sabah onda çıkarıyor gibi görünüyor ve benim tarafımda çıkarma düğmesi yok gibi görünüyor.

Bugün kendimi bir yük gibi hissediyorum, oysa onun odada bile olmadığını söyleyebilirim.

O yanımda değilken hava farklı. Yakınımdayken havayı şarj ediyor, sanki etrafımda yavaş, güçlü bir titreşim varmış gibi, bu da beni aşırı duyarlı ve hem güvende hem de heyecanlı hissettiriyor.

Ona gerçekten aşık oldum.

Altı ay önce, yıllarımı kariyerime adadıktan sonra biraz eğlenmek için tek gecelik bir ilişki istedim. Onun yerine . . . Onu elde ettim.

Tahmin edilemez, sinir bozucu, seksi adam... Herkesin arzuladığı ama benim istemediğim adam. Sonunda onu arzulamakla kalmadım, ona sırılsıklam aşık oldum. Ve şimdi, onu sevmek hayatımda bindiğim en heyecan verici roller coaster.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yatakta doğrulup gözlerimi güneş ışığından korumak için ovuşturuyorum ve keşke benim de damarlarımda Remy gibi Red Bull ve Monster akıyor olsaydı diyorum. En sevdiğimiz seksi şeyleri yaparken zar zor uyuduk ve o şimdiden gitmek için can atıyor. Bavulunu bile kapının yanında görüyorum, bir sonraki tur yerine gitmek için hazır, benim ise hala toplanmam gerekiyor.

Gözlerimi kısarak yataktan çıkıyorum ve giyecek bir şeyler bulmak için küçük dolaba yöneliyorum ki mektubu komodininin üzerinde, müzik dinlemek dışında nadiren açtığı iPhone'unun yanında görüyorum. Mektubu görünce korkunç anılar canlanıyor içimde, mektubu alıp yırtma ve parçalarını tuvalete atıp sifonu çekme isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum.

Ama Remington çok kızardı. Gittiğimde ona bıraktığım o aptal mektuba değer veriyor.

Çünkü bu kitapta ona daha önce kimsenin söylemediği bir şeyi söylüyorum.

Seni seviyorum, Remy.

Bacaklarım titremeye başlıyor ve gözlerimi kapatıp kendime mükemmel olmadığımı söylüyorum. Bana bunu yapmam hiç öğretilmedi. Aşkı, bir partneri hiç hayal etmedim. Sporu ve en yeni koşu ayakkabılarını hayal ettim. Dikenli siyah saçları ve mavi gözleri değil. Öğrenmeye çalışıyorum. Onun gibi bir adamın hak ettiği kadın olmak için. Ve hayatımın geri kalanını Remy'ye onu hak ettiğimi göstererek ve günlerimin geri kalanını benim yüzümden kaybettiklerini geri almasını sağlayarak geçirmek istiyorum. Bu dünyada şampiyon olmayı hak eden biri varsa, o da odur.

"O bir korkak, sakin ol," diye sert, erkeksi sesini duyuyorum ana yatak odasının dışında.

Remington'ın "am" dediğini duyunca vücudumun verdiği tepkiye gülüyorum - rahmim sıkışıyor ve anında biraz ısındığımı hissediyorum. Fahişe.

Sırıtarak dolaptaki eşyalarını karıştırıyorum, sonra da bavuluna gidiyorum. Onun eşyalarını giymemden hoşlandığını biliyorum. Sanırım bu ona kendi malıymışım gibi hissettiriyor ve onun alfasını seçmeyi bu kadar çok sevmem delilik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eğilimleri. Mavi gözlü olduğunda sahiplenici, siyah olduğunda ise düpedüz bölgecidir.

Büyüyüp benim olduğunda çok mutlu oluyorum ve onun eşyalarını giydiğimde de çok mutlu oluyor.

Öyleyse bu sabah neden ikimiz de mutlu olmayalım? **RIPTIDE** boks bornozunu alıp üzerime geçiriyorum, sonra aceleyle banyoya giriyorum, dişlerimi fırçalıyorum, yüzümü yıkıyorum, saçlarımı at kuyruğu yapıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Oturma alanında kahkahasını duyuyorum, daha çok Pete'in mırıldandığı bir şey üzerine yumuşak bir kıkırdamaya benziyor ve köşeyi dönerken içim onun yaptırdığı her şeyi yapıyor.

Aman Tanrım.

Bana yaptıklarına inanamıyorum. İçimdeki bu ürperti-titreme-twitter kombinasyonunu açıklayamıyorum bile, ama bu çok saçma.

Pete telaşla, "Seni kontrol ediyor dostum, burada bir eğlence göremiyorum," diyor. "Gözcüleri bir sonraki durağımızın neresi olacağını öğrenmek için bütün otelleri dolaşıyor."

Remington, "Sakin ol ve gözcülük yap, Pete," diyor ve ben nefesimin kesildiğini duyarak bir an öylece bakıyorum.

Mavi gözlü aslanım.

Siyah saçları şeytani bir şekilde havaya kalkıyor. Kaslı kollarındaki mürekkep rengi Kelt bantları, elektrolit içeceğini yavaşça yudumlarken esniyor. Muhteşem bronzlaşmış gövdesini görüyorum. Eşofman altı dar kalçalarına kadar iniyor ve yıldız dövmesinin sadece ucunu ortaya çıkarıyor. Çıplak ayaklarını. Ateşli, güçlü ve kucaklanabilir görünüyor ve varlığından yayılıyor gibi görünen titreşen enerji bana bir mıknatıs gibi geliyor.

"Brooke, günaydın!" Şefi ve beslenme uzmanı Diane Werner mutfaktan sesleniyor.

Neredeyse tembelce, Remington dönüyor ve yavaşça, çok yavaşça ayağa kalkıyor, kasları hareketle dalgalanıyor. Parlak mavi gözleri vücudumun üzerinde geziniyor, ayak bileklerime kadar inen kırmızı bornozunun içinde beni süzüyor ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bakışlarında öyle bir parıltı var ki, kadınsı her bir yanım istekle kasılıyor.

"Merhaba Bayan Riptide," diye söze giriyor Pete, kahverengi gözleri eğlenceyle parlıyor.

Gülümsüyorum. Çünkü sadece Riptide'ımın kıyafetlerini giymek istemiyorum, bir zamanlar en iyi arkadaşıma asla evlenmeyeceğimi çünkü kariyerimin her zaman önce geleceğini söylediğimde bile onun adını taşımamı istemesini diliyorum. Snort!

"Hey, Pete ve Diane," diyorum uykulu bir sesle ama gözlerim Remington'da ve kalbim yerinde duramıyor.

Onun yanındayken hiç durmayacak mı? Son birkaç aydır her sabah olduğu gibi bu sabah da ona bakarken kendime rüya görmediğimi, onun bir hayal olmadığını, gerçek olduğunu söylüyorum. Benim gerçeğim.

Kız kardeşimi adını bile bilmediğim bir adamın pençelerinden kurtardı. Remington geçen sezonki şampiyonluk maçını onun özgürlüğüne karşılık verdi, hem de hiç tereddüt etmeden. Bana bile söylemeden. Kız kardeşim Nora'yı kurtarmak için unvanını, büyük miktarda parayı ve hayatını kaybedebilirdi.

Ama benim için olduğunu bilmiyordum.

Tek bildiğim aniden geçen sezonki dövüşte olduğuydu. Kaybetmek. Yeniliyordu. Hırpalanmak. Düşmek. Ayağa kalkıyor. Scorpion'a tükürmek.

Ölmek istedim.

Her zaman çok azimli, ısrarcı, tutkulu ve kararlı olan savaşçım savaşmayı reddetti.

Tanrım, çok ama çok yanılmışım.

Beni cezalandırmıyordu, kız kardeşimi benim için kurtarıyordu. Memleketim Seattle'a geri dönmeseydi, Nora'yı sağ salim teslim etmeseydi, hayatımın en büyük hatasını yapmış olacaktım ve bunun bedelini hayatımın sonuna kadar ödeyecektim.

hayat.

Günlerimin geri kalanını sevgisiz, gülümsemesiz ve en kötüsü de Remyless'sız geçirirdim. Hak ettiğim gibi.

Bu anının bana verdiği binlerce kiloluk vicdan azabıyla boğuşurken, gamzeleri parladı ve eğer

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

mutlu anlar önce, hiçbir şey bu çığla karşılaştırılamaz.

"Hey," diye fısıldadım.

"Demek benim küçük fişeğim yaşıyor," diyor gözlerinde şeytani bir parıltıyla.

"Senden sonra ancak."

Bir kahkaha patlatıyor ve Pete öksürüyor. "Çocuklar, ben hâlâ buradayım sayılır, Diane de öyle."

Benim gülümsemem kayboluyor ama Remington'ınki kaybolmasa da onun gülümsemesi yumuşuyor ve gözlerindeki bakış da öyle. Birden kendimi utangaç hissetmeme neden oldu. Bakir. Sanki dün gece beni çırılçıplak soymuş ve bu sabah tüm kabadayılığımdan arınmış, hiçbir koruma kalkanı olmadan, sadece ona ait bir şey giyiyormuşum gibi.

Gamzelerini bana karşı ölümcül bir silah gibi kullanmaya devam ederek yanıma geldi.

Kendimi yürümeye ve onunla yarı yolda buluşmaya zorlarken vücudum allak bullak oluyor ve kaslı bir kolunu uzatıp bir parmağını cüppemin kuşağına geçirip beni kendisine doğru son bir mesafe çekince bir ciyaklamayı ısırıyorum. "Buraya gel," diye gürlüyor.

Başını eğiyor ve kulağımın arkasına bir öpücük konduruyor, elini sırtımın küçük kısmında açıyor, sanki orada olduklarını bana hatırlatmak istercesine sırtımdaki **RIPTIDE** harflerine kadar okşuyor. Başını boynuma doğru eğip uzun, derin bir nefes çektiğinde nefesim kesiliyor. Kahretsin, bunu yaptığında beni öldürüyor ve bacaklarımın arasında acı verici bir ihtiyaç sıkışması hissediyorum.

"Remington, beni dinliyor musun?" Pete soruyor.

Remington adımı usulca, alçak sesle ve derin bir şekilde, sikişirken yaptığı gibi mırıldanıyor. "Günaydın, Brooke Dumas." Buna karşılık karnım sıkışıyor ve kulağıma kondurduğu yumuşak öpücükle dizlerimin bağı çözülüyor, çünkü bunu bana hep yapıyor ve Pete'in sesi az önce söylediklerini tekrarlarken uzaklaşmaya başlıyorum, ama Remington izin vermiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sandalyeyi daha uzağa tekmeliyor ve beni de kendisiyle birlikte çekerek aşağıya iniyor. Sonra masadan spor içeceğini alabilmek için beni kalçalarından birine doğru kaydırıyor ve sonunda Pete'e bakıyor, sesi alçak ama kararlı. "Gözcülerimizi ikiye katlayın ve onlarınkini takip edin." Şişeyi yudumlarken parmakları sırtımda geziniyor ve Pete kaşınarak başını iki yana sallıyor.

karışıklık.

"Rem ... ahbap ... o piç kazanmak için hile yaptı ve sen bu sezon dövüştüğün sürece kaybedeceğini biliyor. Şu anda bizi gözetliyor ve bu yıl seni sabote etmek için elinden geleni yapacak. Kafanı karıştırmaya çalışacak. Seni kışkırtacak!"

Konuyu yeni yeni kavrıyorum ama ne olursa olsun Remington'ı "kışkırtmak" iyi bir fikir değil. Genelde öfkelidir. Dik kafalı, ısrarcı ve inatçıdır ama özellikle de Bipolar 1'dir ve uyumayan iki yüz kilodan fazla umursamazla uğraşmaya hazır değilseniz onun kara tarafını uyandırmak istemezsiniz.

İki yüz kilodan fazla olan pervasızlığımı seviyorum, ama Pete'in uyarılarından en ufak bir rahatsızlık duymuyor gibi görünse de onun pervasızlığı beni hala endişelendiriyor.

Asistanına cevap vermek yerine bana dönüyor ve parmaklarını ensemdeki saçlara geçiriyor. "Kahvaltı ister misin?" diye soruyor.

Yanağımın içini ısırarak eğildim ve Pete'i korumak için sesimi alçalttım. "Yatağımdan çıkıp gideni saymazsak mı?" Burnumu çimdikliyor ve şimdi bana doğru eğiliyor. "İş dünyası bugün kahvaltını yataktan çağırdı."

"Aslında bu sabah garip bir şekilde akşamdan kalma hissediyorum, hiç aç değilim."

"Neyden akşamdan kalma? Ağzımdan mı?" diye soruyor, gözleri dans ediyor.

Ağzına bakıyorum, o kadar dolu ve mükemmel ki. Onu kullanma şekli mükemmel. Söylediği her ölçülü kelime

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mükemmel. Seksi piç. Tabii ki bana akşamdan kalmalık veriyor, ona kadar hiç karşılaşmadığım türden.

"Biliyor musun," diye araya girdi Pete, "Kriptonitini bilmeseydi, onun ve yapmayı planladığı şey hakkında daha az endişelenirdim." Bana başını salladı.

"Kriptonitimin yanına bile yaklaşamaz. Önce ben onu kıracağım." Bunu söylerkenki sessiz inancı kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor ve sanırım biraz midem bulanıyor.

Geçen sezonun final maçı benim en kötü kabusumdu.

Pete, "Yine de onun senin Kriptonit'ine ulaşmanın yollarını bulduğunu şimdiden hayal edebiliyorum," diyor. "Kırmızı düğmesine basmanın, seni rahatsız etmenin ve umursamaz hale getirmenin yollarını buluyor."

Remington bana dönüyor, sonra saçımı kenara itiyor ve başımı arkaya yatırıp beni inceliyor, sanki o adamın adını bile zor duyduğumu biliyormuş gibi - onlar hakkında konuştuklarını duymak şöyle dursun.

Kara Akrep benim kişisel Voldemort'um. O pislik önce kız kardeşime, sonra bana zarar verdi. En kötüsü de Remington'ı incitti. O sezon finalinde. Benim yüzümden ona zarar verdi. Tanrım, o piçi öldürmeyi hayal ediyorum.

"Seninle alay edecek, sana eziyet edecek. . ." Pete uğursuz bir ses tonuyla devam ediyor.

Remy sessizce beni izliyor, göğsü çıplak, boynu bronzlaşmış ve güçlü, dikkatini tekrar Pete'e çevirdiğinde sesi daha kasvetli.

"Pete, daha bir oyun bile yapmadı ve sen kendini kaybediyorsun," diyor ona.

"Çünkü sen kaybettiğinde işleri düzeltecek tek kişi benim." Pete bir eliyle siyah kravatını düzeltiyor. "Bu sezon çok kötü geçebilir. Güçlü ve hazırlıklı olmanı istiyoruz dostum. En fazla yarım saat içinde havaalanına gitmemiz gerekiyor ama seni uyarıyorum, Phoenix beklediğimiz kadar sakin olmayabilir."

"Bir arada tutacağım. Gözcülerimizi iki katına çıkaralım," der Remington, artık ciddidir, sonra spor içeceğinden son bir yudum alır ve boş şişeyi bir kenara koyar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Pekala, biraz daha çağırayım. . . ." Pete'in mutfağa gidip cep telefonunun tuşlarına basışını izliyorum.

Şimdi Remington'ın sesi derinleşiyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Uyuyakalmışsın," diye mırıldanıyor ve bana gülümserken yüzümü avuçluyor. "Dün gece seni yıprattı mı?"

Sesinden her türlü seks ve şefkat sızıyor. Başımı sallarken içimin ısındığını hissediyorum. "Seks tanrılarının bunu yaptığını duymuştum," diye takılıyorum.

Hafifçe gülüyor ve başparmağıyla dudaklarımı okşuyor. "İşte böyle. Gitmeye hazır mısın?"

Başparmağını ısırdım ve başımı sallarken gülümsedim.

"Bu sabah yatakta seni özledim," diye fısıldıyorum.

"Tanrım, ben de. O güzel gözlerin her sabah gördüğü ilk şey ben olmalıyım."

Beni kendine bastırıyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor ve "Akrep" kelimesini duymaktan kaynaklanan tüm gerginlik ve mide bulantısı onu kokladığımda beni terk ediyor. Burnumu göğsüne sokuyorum ve onun beni içine çektiği gibi ben de onu içime çekiyorum ve oda düşüyor, dünya düşüyor ve o anda hiçbir şeyin önemi yok. Ondan, onun beni saran kollarından ve benim onu saran kollarımdan başka hiçbir şeyin önemi yok. Sanırım bir parçası hala onun kollarında olduğuma inanamıyor, çünkü beni o kadar sıkıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum, ama nefes almak istemiyorum. Daha iki ay önce aptalca ondan vazgeçmişken, kokusundan, güçlü kollarının beni sarmasından o kadar etkileniyorum ki, zar zor dayanabiliyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve cevap vermeyince gözlerimi açıyorum ve bana diktiği sert bakışlarını görünce ürperiyorum. Başparmağıyla alt dudağımı tekrar okşuyor, sonra sanki çok değerliymişim gibi beni göğsüne bastırıyor. Başını eğiyor, dudakları kulağıma değiyor: "Artık benimsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇ

ARİZONA'YA UÇMAK

Özel jet Remington'ın en büyük oyuncağı.

Ekip her zaman uçağın ön tarafındaki koltukların ilk bölümünü alırken, Remington ve ben, her ikisini de nadiren kullansak da, ahşap panelli devasa bara ve düz ekran televizyona en yakın olan arka taraftaki bankı seviyoruz.

Bugün gemiye binerken havada heyecan var. Sezon resmen başladı ve Remington'ın dün geceki dövüşünün tadına baktıktan sonra ekip çok heyecanlı. Pete ve Riley Escalade'den iner inmez pilotlarla yumruklaştı bile.

"Sen buradayken her şey çok daha güzel," diyor Diane birinci sınıftan daha iyi olan pelüş koltuğuna yerleşirken. "İkinizi tekrar bir arada görmek beni çok heyecanlandırıyor."

"Söylemeliyim ki," diye araya giriyor Koç Lupe ve dürüst olmak gerekirse, adam tüm hafta boyunca huysuz bir festival olduğu için, kel kafasındaki gülümsemeyi görmek neredeyse garip, "adamımı şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha fazla motive ediyorsun. Geri döndüğüne sevinmekle kalmadım, bunun için gizlice dua ettim ve ben lanet olası bir ateistim."

Koridorda ilerlemeye devam ederken gülüp başımı sallıyorum ve ben arkaya ulaşamadan Pete uçağa binmiş gibi görünüyor ve bana sesleniyor, "Brooke, yeni Boss takımlarımızı gördün mü?" diye soruyor.

Kaşlarımı çatarak Pete'e bakmak için dönüyorum ve Riley'nin de çoktan gemiye binmiş olduğunu görüyorum. Pete bana sırıtıyor ve ben onun görünüşünü incelerken bir eliyle siyah kravatını düzeltiyor; Riley de sırıtıyor ve kollarını iki yana açıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yine de iyice bakmama izin verdiler. Takım elbiselerinin yeni olduğunu bilmiyordum.

Temelde bu adamların giydiği tek şey onlar ve bugün, her gün olduğu gibi, ikisi de Men in Black XII'de rol almaya hazırlar

-Ya da bu noktaya kadar her neyse.

Pete, kıvırcık saçları ve kahverengi gözleriyle bir tür istihbarat ineği olurdu. Riley, sarı saçları ve sörfçü görünümüyle, bir arabanın kapısını yavaşça açarken yanlışlıkla iblisleri öldüren kişi olurdu.

"Ne diyorsun?" diye dürtüyor.

Cevap verirken yüzümde şaşkın bir ifade olduğundan emin oluyorum. "Çok seksi görünüyorsunuz!" Kıçımı sıktıklarında gıcırdıyorum ve Remington beni belimden tutup uçağın koridorunun geri kalanından koltuklarımıza doğru çekiyor.

Beni sakinleştirip yanıma oturuyor, kaşlarını gözlerinin üzerine indiriyor. "Bunu bir daha başka bir adam hakkında söyle."

"Neden?"

"Sadece dene beni."

"Pete ve Riley çooooooook görünüyor-"

Elleri havada uçuşuyor ve koltuk altlarımdan beni gıdıklıyor. "Şimdi tekrar dener misin?" diye dürtüyor.

"Ohmigod, siyahlı adamlarınız çok lanet-" Beni daha sert gıdıklıyor.

"Seksi' kelimesini söylememe bile izin vermiyorsun!" O durunca ciyakladım.

Mavi gözleri parıldayan Remy'nin dudakları şimdiye kadar gördüğüm en kışkırtıcı gülümsemeyi oluşturuyor ve çenesindeki kaşlar ve gamzelerle birleştiğinde, ayak parmaklarım kesinlikle kıvrılıyor. "Bunu tekrar denemek ister misin, Brooke Dumas?" diye soruyor.

"Evet, isterim! Çünkü bence Pete ve Riley harika görünüyor-"

Beni o kadar sert gıdıklıyor ki havada tekmeleyip çırpınıyorum ve sonra nefes nefese kalıyorum ve bir şekilde yarı oturur, yarı koltuğuma yayılmış halde bitiriyorum, göğüslerim her sert nefeste onun sert göğüslerine

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

bastırıyor. Gülümsemelerimiz lezzetli bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birbirimizin gözlerinin içine derin derin bakarken aramızda cinsel farkındalık çatırdamaya başlıyor.

Birden uzanıyor ve başparmağıyla kulağımın arkasındaki gevşek bir saç tutamını sıkıştırıyor, bir gamzesi diğerinden önce kaybolurken sesi kalınlaşıyor. "Adımı söylerken söyle," diyor ve parmağının tersini çenemde gezdirirken içimden bir ürperti geçiyor.

"Egon yeterince büyük değil mi?" Yüzünü ezberlerken nefes nefese fısıldıyorum. Kare çenesi, dikenli saçları, o delici mavi gözlerinin üzerindeki şık koyu kaşları, beni biraz yaramazlık ve amımı sıkmaya yetecek kadar kıskançlıkla izliyor.

"Kız arkadaşım o iki dangalağı süzdüğünde oldukça küçüldüğünü söyleyebilirsin." Oturmama izin vermek için geri çekiliyor ve ben otururken, seksi erkeklerin oturduğu şekilde rahatça arkasına yaslanıyor, bacaklarını açıyor ve uzun, ip gibi kollarını koltuğun arkasına uzatarak yarım bir kaş çatmayla beni izliyor.

"Ne söylemem gerekiyordu?" Gülümseyerek alay ediyorum. "Yeni takım elbiseler içinde iyi görünmediklerini mi? Onlar benim kardeşlerim gibi."

"Hayır, onlar benim kardeşlerim gibi."

"Gördün mü? Ben de seninim, yani aynı şey." Omuz silkiyorum ve eteğimi dizlerime kadar indiriyorum. "Şimdi binlerce kadın sana bağırdığında nasıl hissettiğimi biliyorsun," diye ekliyorum emniyet kemerimi takarken kendini beğenmiş bir şekilde.

Çenemi tutuyor ve ona bakmam için beni çeviriyor. "Ben senin için deli olurken onların ne bağırdığı kimin umurunda?"

Güm. Kalbim bunu yaptı. "Benimle aynı o zaman. Erkekler bana baktığında hırlamak zorunda değilsin."

Gözleri kararıyor ve elini yanına bırakıp çenesini sert bir çizgiye sıkıştırıyor. "İçimde biraz kontrol olduğu ve onları en yakın elektrik direğine çivilemediğim için minnettar ol. Kafalarının içinde sana ne yaptıklarını biliyorum."

"Sizin bunu yapıyor olmanız başkalarının da yaptığı anlamına gelmez." "Elbette yapıyorlar. Yapmamaları mümkün değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gülümsüyorum, çünkü fiziksel olarak yapamadığı zamanlarda beni kafasında defalarca becerdiğini biliyorum. Ve tabii ki ben de aynısını yapıyorum. Eminim onu gören bir rahibe bile aynısını yapardı.

Kendimi yaramaz hissederek parmaklarımı tişörtünün altından geçiriyorum ve karın kaslarının çıkıntılarını hissediyorum, parmak uçlarımın altındaki teninin tadını çıkarıyorum. İnsan vücuduyla ilgili her şeye tapıyorum. Sadece bir spor rehabilitasyon uzmanı olduğum için değil, eskiden bir atlet olduğum ve vücudumuzun neler yapabildiğine, zorlandığında nasıl dayandığına, çiftleşme ve hayatta kalma için doğuştan gelen mekanizmalarla nasıl harekete geçtiğine kesinlikle hayret ettiğim için. . . . Ama insan vücudunu şiddetle sevebilirim ve yine de Remy'nin vücudu benim nihai kilisem. Kendi bedenime ne yaptığını kelimelerle bile açıklayamıyorum.

"Kavga ederken bütün kızlar seni soyuyor," diyorum ve içime biraz kıskançlık sızınca gülümsemem kayboluyor. "Kalabalığın içinden beni seçmiş olman beni güvensiz yapıyor."

"Çünkü benim için olduğunu biliyordum. Sadece, sadece, benim için."

Kendinden emin gülümsemesiyle birleştiğinde çok seksi olan bu sözler karşısında vücudum anında geriliyor. "Öyleyim," diye kabul ediyorum, o dans eden mavi gözlere bakarak. "Ve şimdi en çok neyi öpmek istediğimi bilmiyorum, seni mi yoksa gamzelerini mi?"

Alt dudağımı ovmak için uzandığında gamzeleri soluyor ve gözlerindeki ışıklar da. "Ben. Her zaman önce ben. Sonra geri kalan ben."

Görevliler bagajları yüklemeyi bitirip uçağın kapısını kapatırken alt dudağımın sıcak olduğunu ve başparmağıyla lezzetli bir masaj yaptığını hissediyorum ve ekibin koltuklarında konuştuğunun belli belirsiz farkındayım, çünkü kendi hevesli fısıltımı duyuyorum, "Kalkış için telefonumu kapatayım. . . . Ama bana kesinlikle bir sabah öpücüğü borçlusun. Öğlen olsa bile." Başımla onu uyarıyorum.

Alçak sesle kıkırdıyor ve tenimde yuvarlandığını hissediyorum. "Sana bundan daha fazlasını borçluyum ama

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

dudaklarınla başlayacağım."

Tanrım. Remington mı? Beni öldürüyor. Rahatça konuşuyor, neredeyse sıkılarak, "Evet, şimdi seni öpeceğim." diyor. Ve benim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sistemler yükseliyor. Bunu düşünmeye başladığımda kanım kaynıyor ve Melanie'den gelen bir mesajı gördüğümde kapatmak için hızla çantamdan cep telefonumu çıkarıyorum.

En iyi arkadaşım! Uzun zaman oldu ve seni gerçekten özledim. Ne zaman eve geliyorsun?

Mel! Mesaj atmak için iki elimi de kullanıyorum: Ben de seni özledim! Hem de çok, Mel! Ama ben çok mutluyum! O kadar mutluyum ki hiç komik değil! Belki de öyledir! Gördün mü? Sarhoş gibiyim! Hahaha

Bir Remy istiyorum. Ve bir

Brooke! Waaah!

Sezon başladığına göre ziyarete gelmen için iyi bir yer planlayacağım! Ben ısmarlıyorum! Nora da gelebilir.

MELANIE: Ama yine de Seattle'daki yerinizi koruyacak mısınız?

Bir an için bu soru karşısında kaşlarımı çattım, çünkü hayatımı bırakıp seks tanrımı dünyanın öbür ucuna kadar takip etmeye karar verdiğimde, o da antrenmanlarını hızlandırıp bu sezona hazırlanırken, kiram aklımın ucundan bile geçmemişti.

Melanie'ye mesaj attım: Ona gerçekten bağlıyım Mel, bu yüzden kira kontratım bittiğinde muhtemelen yenilemeyeceğim. Evim artık burada. Ben gidiyorum, ama sana sonra mesaj atarım. Seni seviyorum, Melly!!!!!

AYNEN!

Telefonumu kapatıp çantama tıkıştırıyorum. Başımı kaldırdığımda Remy'nin şık gümüş iPod'unu tuttuğunu görünce cinsel organım sıkıştı. Thud. Bu adam beni müzikle nasıl baştan çıkaracağını cidden biliyor. Başparmağının seçimler arasında gezinmesini izliyorum ve yavaş, şehvetli bir şekilde dönmesi kalçalarımın arasında bir nem seline neden oluyor.

Şeytani bir gülümsemeyle bana bakıyor, sonra uzanıp kulaklığını başımın üzerine yerleştiriyor ve **PLAY tuşuna** bastığında çok heyecanlanıyorum. Şarkı başladı ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

delici, meraklı mavi gözleri üzerimde, tepkimi izliyor.

Bu da koltuğumda eriyor.

Ve ruhumun içimde titrediğini hissediyorum.

Çünkü seçtiği şarkı nefes almamı tamamen durdurdu.

Beni dinlerken alnını benimkine bastırıyor ve ben bu şarkıdan o kadar etkileniyorum ki, onun kulaklıklarını kendi kulaklıklarımla değiştirirken ellerim titriyor ve birini kendi kulağıma, diğerini onunkine yerleştiriyorum, böylece ikimiz de birlikte dinliyoruz.

Alınlarımızı birbirine bastırarak, onun yüz ifadesini benimkini izlediği kadar dikkatle izliyorum ... ve ikimiz de bu muhteşem şarkıyı dinliyoruz. Herhangi bir şarkı değil. Onun şarkısı.

Iris. . .

Goo Goo Dolls tarafından.

Bakışları içimde yanan aynı duygularla kararıyor ve sonra eliyle yüzümün bir tarafını kavrıyor. O yaklaştıkça bedenim beklentiyle geriliyor. Ağızlarımız arasındaki mesafeyi yavaşça ortadan kaldırırken nefesinin yüzümü yıkadığını hissediyorum. Dudaklarımı dudaklarına değdirdiğinde, onları çoktan ayırmış ve gözlerimin kapanmasına izin vermiş oluyorum. Bir, iki kez fırçalıyor. Yumuşakça. Tembelce. Benden bir ses kaçıyor, beni daha sert öpmesini talep eden bir inilti gibi, ama bunu duymak yerine bunu duyuyorum:

Her şey kırılmak için olduğunda Kim
olduğumu bilmeni istiyorum

Tanrım, içim içimi yemeden bu şarkıyı dinleyemiyorum. Ona mümkün olduğunca yaklaşmalıyım. Yaklaşabildiğim kadar. Tepeden tırnağa onu arzuluyorum, her bir parçam onun her bir parçasını arzuluyor. Yüzümü yukarı kaldırıyorum ve dudaklarımı hafifçe dudaklarına bastırıyorum, parmaklarımı hevesle saçlarının arasına sokuyorum. Remy, Tanrım, beni daha sert öp.

Eliyle başımı belli bir açıyla çevirirken beni biraz daha bekletiyor ve sonunda dudakları kenetleniyor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dilini ağzımın kenarında gezdiriyor, ta ki ben daha geniş açana ve dillerimiz birbirine değdiğinde elektriklenerek nefes nefese kalana kadar. İniltisini duymuyorum ama göğsünden göğüslerime doğru titreştiğini hissediyorum ve dilimi onunkine değdirip ağzımı onunkinin emri altında gevşetirken ürperiyorum. Çünkü daha fazla güvendiğim kimse yok, tüm duvarlarımı bu adamla yıkıldığı gibi yıkabileceğim kimse yok. Bir eliyle vücudumun yan taraflarını okşayarak alt dudağımı hafifçe emiyor ve bacaklarımın arasında kabaran sıcaklığı hissediyorum. Nefesim kesiliyor. Meme uçlarımın sertleşmesini. Tenimdeki çekilme hissi.

Şu ana kadar bu öpücüğe ne kadar ihtiyacım olduğunu bile bilmiyordum, tüm vücudum onun ağzının altında uğuldarken ve dudaklarımı hareket ettirip dilimi kullanarak dilini içime geri çekerken.

Pete, Riley ya da başka birinin izleyip izlemediğini bile bilmiyorum; Iris kulaklarımızda çalıyor ve ağızlarımız ıslak ve aç. Parmaklarını üstümün altından geçiriyor, emiyor, yokluyor, tadına bakıyor. İmkânsız gibi görünüyor ama vücudumun titreyen her santimi sadece onun ağzının benimkine yaptığı şeyden zevk alıyor.

İhtiyaç içinde inliyorum ve onu ısırıyorum, o da biraz kontrolünü kaybediyor.

Emniyet kemerimi çözdü ve arka koltuğa yayılana kadar beni eğdi.

Müzik duruyor ve başka bir şarkı başlıyor, ama kablolar aramıza dolanınca sinirli bir ses çıkarıyor ve kulaklıklarımızı çıkarıp bir kenara fırlatıyor. Sonra gözlerini vücudumda gezdiriyor. Birdenbire, başını tekrar eğdiğinde kalbimin çarpmasından başka bir şey dinlemiyorum artık.

"Siktir, seni istiyorum," diyor, sonra ağzının kaygan sesinin bir kez daha benimkiyle buluştuğunu duyuyorum. Ağzımı tekrar ele geçirirken kan dolaşımımda ısı alevleniyor. Dilleri sürtünüyor. Eller okşuyor. Nefesler birbirine karışıyor.

Kalçalarımın arası o kadar şişiyor ki, onun ağırlığı altında huzursuzca kıvranıyorum ve ağzımı daha hızlı hareket ettiriyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha endişeli bir şekilde onunkinin altına sokuyorum. Tişörtünün altından karın kaslarının çıkıntılarını hissediyorum ve uzun, güçlü parmaklarının uçlarını tekrar üstümün altına kaydırdığında sinirlerim ateşleniyor.

Beni öldürüyor. Bu öpücüğü istiyordum ama şimdi daha fazlasını istiyorum. Her gözenek, atom ve hücre süpernovaya kadar ısınıyor. Ağızlarımız o kadar doğru hareket ediyor ki, yaşadığımı, genişlediğimi, sevildiğimi hissediyorum. Onu seviyorum, istiyorum, ona ihtiyacım var. Hem de çok. Ayrıldığım için ne kadar utandığımı, onun benim için acı çektiği için nasıl acı çektiğimi, onunla kalmaya ne kadar kararlı olduğumu, onu gerçekten ne kadar sevdiğimi asla gerçekten bileceğini sanmıyorum. . .

Başparmakları sütyenimin içinden meme uçlarımı buluyor ve o kadar hassas hissediyorlar ki, en ufak bir vuruş ayak parmaklarıma zevk okları fırlatıyor.

"Remy, durmalıyız," diye nefes nefese bağırıyorum, beynimde hâlâ birkaç nöron çalışırken. Ama bunu söylerken bile kaslarını kavrıyorum ve içimdeki deli gibi tahrik olan kısım bunu hemen şimdi, burada yapmamızı umursamıyor bile.

Ama tahmin ediyorum ki burada biri beni dinlerse çılgına dönecektir.

Biraz geri çekiliyor ve uzun, duyulabilir bir nefes alıyor. Sonra bana bakıyor, gözleri alev alev yanıyor ve beni tekrar öpüyor, biraz daha sert. Hafifçe inliyor ve duruyor, başını benimkine yaslıyor, nefesi kulağımda sertleşiyor. "Bana bir şarkı çal," diyor kaba bir mırıltıyla ve beni oturmam için yukarı çekiyor.

Şişmiş ağzımın farkındayım, iPod'umu elime alıp çalma listelerime göz atmaya başlıyorum, bir yandan da kalçalarımın arasındaki zonklamayı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Önce bana beynimi geri ver."

Gülüyor ve burnumu çimdikliyor. "Bana şımarık aşk karşıtı şarkılarından birini çal."

"O kadar çok var ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Başparmağını benimkinin üzerine koyduğunda aramaya başlıyorum ve hızlıca bana rehberlik etmeye başlıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Senin için bir tane var. Sevdiğin türden."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kulağıma yakın sesi içimde hoş bir ürpertiye neden oluyor. Benim sevdiklerim gibi şımarık bir şarkıyı açıyor ama bu bir kız gücü şarkısı değil.

Kelly Clarkson'ın "Dark Side" şarkısı.

Müziği duyduğumda içim eriyor. Kelly'i severim, ama bu şarkı. Sözleri. Remy kalacağımı, kaçmayacağıma söz vereceğimi bilmek istiyor. ?

Yine o ukala gülümsemesiyle bana bakıyor. Ama gözleri o kadar da ukala değil. Gözleri sorguluyor. Bilmek istiyor.

Elimi tutup parmaklarını benimkilerin arasına geçirdiğinde, beni asla yanıltmayan bir erkek arkadaş hareketiyle, kulaklığı olmayan kulağıma gidip ona "Söz veriyorum. Söz veriyorum, kalbim sende ve ben de sendeyim. Bana her zaman sahip olacaksın."

Bu dünyada onu gerçekten sevdiğimi söyleyecek ne bir şarkı ne de yeterince büyük bir şarkı listesi var. Onu gözleri siyahken de seviyorum, maviyken de ve her ne kadar burada kalacağıma inanmadığını bilsem de

-Bir gün, yemin ederim bir gün onu kendime inandıracağım.

Bu şarkıyı dinlemeye devam ederken gülümsüyoruz ve o elimi sıktığında ben de sıkıyorum, kendime ne olursa olsun bu eli asla ama asla bırakmayacağımı söylüyorum.

♥ ♥ ♥

PHOENIX OTELİMİZ bir resimden fırlamış gibi görünüyor. Uzun, yirmi katlı kerpiç bina, çöl manzarası üzerinde güzel bir şekilde yayılıyor, o kadar büyük ve parlak çiçekleri olan çiçek açan kaktüslerle çevrili ki, gidip dokunmak istiyorum - sadece plastik olmadıklarından emin olmak için.

Mermer lobinin içinde iki genç kız Remy yanlarından geçerken fısıldaşıp onu işaret ediyor, çünkü tabii ki onu fark etmişler. Onu bir otel lobisinde yanınızdan geçen bir boğayı fark eder gibi fark ediyorsunuz. Bakışları hızla bizi tarıyor gibiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve sonra beni kontrol etmeye başladılar.

Eğlenen bir gülümsemeyle kaşlarımdan birini kaldırıyorum ve muhtemelen onun kız arkadaşı olduğuma karar vermiş görünüyorlar, ancak açlıktan ölmek üzere olan küçük bakışlarıyla ona son bir kez yukarı aşağı bakarken midemin çılgınca dönme hareketleri yapmasına engel olamıyorum.

"Şu karasevdalı iki kıza bakın! Her zaman gözleri üzerinde," diyor Diane. "Bu seni kıskandırmıyor mu?"

"Son derece," diyorum, kendi kıskançlığımdan iğrenerek burnumu kırıştırıyorum.

Pete ile birlikte anahtarları beklerken Remy bana bakıp göz kırpıyor ve Diane gülerek bana dirsek atıyor.

"Tanrım, bu adam kendi çekiciliğini biliyor!" diyor. "Ama ben olsam kıskanmazdım Brooke, ikinizin arasındaki aşkı tüm ekip hissediyor. Onu hiç kimseye karşı böyle görmemiştik. Buradan kaç kadın geçerse geçsin, yine de senin için geri döndü."

"Ne demek istiyorsun?" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Kadınlar nerede geçit töreni yaptı?"

"Otelimiz."

"Son zamanlarda mı demek istiyorsun?"

Diane'in gözleri büyüdüğünde ve yüzü tüm rengini kaybettiğinde midem bulanıyor, yani bulanıyor.

Başını sallamaya başlıyor ve sonra ... sonra sanki lanet bir saksının içine saklanmak istiyormuş gibi etrafına bakmaya başlıyor! "Brooke," diye fısıldıyor, bir adım geri çekilirken sesi özür diler gibi çıkıyor. Neden?

Ona vuracağımı mı sanıyor?

Birine vuracakmışım gibi mi görünüyorum?

Birine vurmak istemiyorum, ayakta bile zor duruyorum.

Remy'nin sırtına bakmak için döndüğümde her şey bulanıklaşıyor. Lobinin karşısında. Sevişirken beni avlayan bir avcı gibi nasıl hareket ettiğini düşünüyorum. Zihnimde, gözlerini görüyorum, onun için gelmemi nasıl izlediğini. Onu bir otel yatağına atılmış, düzinelerce kadın ona zevk verirken hayal ediyorum, mavi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gözlerim, mavi gözlerim, onun için de parçalanmalarını izliyordum.

Ve sonra, mavi olmayabileceğini düşündüm. Siyah olabilirdi. Remy en ham haliyle, yoğun ve manik, olabildiğince pervasız.

Çünkü o normal değil. Normale yakın bile değil. O sadece lanet Remington "Riptide" Tate değil, o bipolar ve bir ruh hali yelpazesinden diğerine geçiyor. Manik olduğunda, bazen ne yaptığını hatırlamıyor. Ayrıldığım ay çok ama çok manikti. Siyah ve gizemli gözleri, hastane yatağından umutsuzca bana bakıyordu.

Solunum cihazını çıkarıp beni durdurmaya çalıştığını hatırladıkça ciğerlerim boğazımda sıkışana kadar içim daralıyor.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken lobide Riley'i buluyorum, telefonunu karıştırıyor, ben de onun kısa bir süre önce bir grup ışıltılı, güzel kadını Remington'ın süitine götürdüğünü hatırlıyorum, siyah bir nöbet geçirdiğinde onu "neşelendirmek" için.

Kendimi durduramadan, yumruklarım iki yanımda titreyerek bir mermi gibi ona doğru atılıyorum. "Remington'ın yatağına kaç fahişe getirdin Riley?"

"Affedersiniz?" Şaşkınlık içinde telefonunu indiriyor.

"Kaç tane fahişe getirdiğini sordum. ..yatağına getirdiğini sordum.

Onlara ne yaptığının farkında mıydı?"

Remington'ın geniş sırtına baktı, sonra beni dirseğimden tutup asansörün yanına çekti. "Fikir beyan edemezsin, Brooke. Hatırladın mı? Sen gittin! O lanet bir hastane yatağında kırık dökük yatarken, Pete kız kardeşine bakıcılık yaparken -uyuşturucu rehabilitasyon merkezinde- ve ben senin lanet mektubunun ona yaptıklarının tüm parçalarını zar zor toplayabiliyorken gittin! Senin asla ama asla anlayamayacağın bir şey! Her ihtimale karşı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rem'in duygu durum bozukluğu olduğunu unutmuş. Lanet olası karanlıktan çıkarılması gerekiyordu-"

"Hey." Remington onu yakasından tutup geri çeker ve kaldıracakmış gibi yumruk yapar. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Riley kravatını aptal yeni Boss ceketinin içine sokarken gerindi ve ters ters baktı. "Brooke'a, o yokken her şeyin şimdiki kadar mutlu olmadığını anlatmaya çalışıyordum."

Remy parmağını Riley'nin göğsüne sokar. "Bitti artık. Anladın mı?"

Riley çenesini sıkar ve Remington parmağını göğsüne öyle sert sokar ki onu bir adım geri atmaya zorlar. "Anladın mı?" diye sorar.

Riley sıkıca başını sallar. "Evet, anladım."

Remington başka bir şey söylemeden elini ensemde dolaştırıyor ve beni asansöre yönlendiriyor.

Ama asansör yolculuğu boyunca, böyle hissetmeye hakkım olmadığı konusunda kendime akıl vermeye çalışsam da içim acıyla sıkıştı.

Önümü göremeden, içeri girdiğimizde çatı katımıza bakıyorum. Burası bizim yeni evimiz. Otel odalarımız her zaman evimiz gibiydi ama benim evim değil. Benim evim çok uzakta. Evim artık bu adam. Ve onu sevmenin beni yıkabileceği gerçeğini kabul etmem gerekiyor. Tekrar ve tekrar, Remington'ı sevmek beni yıkacak. Kavga ettiğinde ve dayanabileceğimden daha fazla yumruk yediğinde, kırılacağım. Bana karşı şefkatli olduğunda ve hak etmediğimi düşündüğüm tüm sevgiyi verdiğinde, kırılacağım. Gözlerinin karardığı ve söylediği ya da yaptığı şeyleri hatırlamadığı bir nöbet geçirdiğinde ... Kırılacağım.

"Odayı beğendin mi, küçük fişek?" Arkamdan yaklaşıp kollarıyla beni vücudunun içine alırken vücut ısısı beni sarıyor. Sıcak hissediyorum. Korunmuş. "Hava karardığında koşu yoluna çıkmak ister misin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dudakları boynumla köprücük kemiğim arasındaki kıvrımı sıyırıyor ve bu tüy gibi dokunuş kalbime acı veren küçük bir dalgalanma gönderiyor. Gömleğimin yakasını kaldırıp arkamı döndüğümde sanki bütün bahçeyi yakıcı kaktüslerle doldurmuşum gibi hissediyorum.

"Başka kadınlarla yattın mı?"

Gözlerimiz buluşuyor ve yüzüne bakarken içimden tanıdık bir farkındalık ürpertisi geçiyor. Ne düşündüğünü bir türlü anlayamıyorum.

"Sana sormaya hakkım olmadığının farkındayım." Mavi gözlerinin derinliklerine bakıyorum ve onlar da aynı yoğunlukta bana bakıyor. "Ayrıldık, değil mi? Her şey bitti. Ama ya sen?"

Bekliyorum ve gözleri parıldamaya

başlıyor. O. Öyle. Aslında. Sırıtıyor!

"Senin için önemli mi?" diye soruyor ukalaca, tek kaşı havada. "Biriyle yatmış olmam mı?"

İçimdeki öfke ve kıskançlık o kadar hızlı kabarıyor ki, bir kanepe yastığı kapıyorum ve patlarken göğsüne çarpıyorum. "Ne düşünüyorsun, seni lanet olası pislik?"

Yastığı kapıyor ve kolayca atıyor. "Bana bunun ne kadar önemli olduğunu söyle." Gözlerindeki muziplik pırıltısı dişlerimi daha da sıkmama neden oluyor ve ona bir yastık daha fırlatıyorum.

"Anlat bana!"

"Neden?" Yastığı savuşturuyor ve ben geri çekilmeye başlarken peşimden geliyor, gülümsemesi eğlence dolu. "Beni terk ettin, küçük fişek. Bana güzel bir mektup bıraktın, çok kibarca, gidip kendimi becermemi ve güzel bir hayat yaşamamı söyledin."

"Hayır! Sana seni sevdiğimi söyleyen bir mektup bıraktım! Sana geri dönüp bana söylemen için yalvarana kadar bana söylemediğin bir şey."

"Böyle çok tatlısın. Gel buraya." Başımın arkasından tutup beni kollarının arasına çekiyor ve kurtulmak için tüm gücümü harcıyorum.

"Remington. Bana gülüyorsun!" Perişan bir şekilde ağlıyorum.

"Buraya gel dedim." Beni tekrar kollarının arasına alıyor

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ve ben başımı çevirip titreyerek kurtulmaya çalışıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Remy, söyle bana! Lütfen söyle bana, ne yaptın?" Yalvarıyorum.

Beni duvara yapıştırıyor ve alnını benimkinin üzerine koyuyor, bakışları tamamen bölgesel. "Kıskanç olman hoşuma gidiyor. Beni sevdiğin için mi? Beni sahiplendiğini mi hissediyorsun?"

"Bırak," diye öfkeyle nefes alıyorum.

Büyük, bronz bir elini kaldırıyor ve yüzümü öyle, öyle nazikçe kavrıyor ki cam olabilirim. "Biliyorum. Kendimi tamamen sana ait hissediyorum. Sen benimsin. Gitmene izin vermeyeceğim."

"Bana hayır dedin," diye nefes alıyorum, içim acıyla yanıyor. "Aylarca ve aylarca. Senin için ölüyordum. Çıldırıyordum. Bir aptal gibi boşaldım! Senin lanet bacağının üzerine! Seni istemekten içim içimi yiyene kadar kendini benden sakladın. Zeus'tan daha fazla iradeye sahipsin! Ama ben gittiğim anda kapına getirdikleri ilk kadınlar, sana getirdikleri ilk fahişeler . . ."

Gülümsemesi yüzünden eksik olmuyor ama gözlerindeki ışık sönmüş, bakışlarında şiddetli bir yoğunluk var. "Burada olsaydın ne yapardın? Durdurur muydun?"

"Evet!"

"Ama neredeydin?"

Nefesim kesik kesik

geliyor.

Başını eğiyor ve gözlerimin derinliklerine bakıyor, şimdi merak ediyor. "Neredeydin, Brooke?" Büyük, sıcak bir eli boğazıma dolanıyor ve başparmağını nabız noktamda gezdiriyor.

"Kırılmıştım," diye ağlıyorum öfke ve acı karışımı bir sesle. "Sen beni kırdın."

"Hayır. Sen. Mektubun. Beni kırdın." Başparmağının ucunu boğazımda gezdirdikten sonra sevgiyle çenemin kıvrımında gezdiriyor ve sonunda bir tüy gibi yumuşakça dudaklarımda gezdiriyor. "Bunları unutmak için binlerce dudak öpmem gerekse ne fark eder ki?"

Kapı çalınıyor ama savaşan enerjilerimiz hedeflerine kilitlenmiş füzeler gibi. O beni kollarıyla hapsetmekle meşgul, bense kalbimi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

içimde kırıldı, baltayı asıl kullanan ben olduğum için nefret ettim, çünkü ayrılmıştık. Manik olduğunda sekse ihtiyacı olduğunu biliyorum. Gittiğimi biliyorum. Remington'a ya da onun yaptığı veya söylediği hiçbir şeye hakkım yoktu.

Bu yüzden ayrılırken kendi kalbimi kırdım ve şimdi ayrıldığımda olanların gerçekliği geri geliyor ve onu kırmaya devam ediyor. Ve işte buradayım, boğazımda kocaman bir yumru ve ateş püskürten bir ejderha kadar sert nefes veriyorum.

Kapıyı açmak için geri çekiliyor ve bir görevlinin elinde tuttuğu valizlerden birini içeri çekiyor. Ben geçmeye çalışırken gömleğimin arkasından tutuyor ve "Gel buraya, yerleş artık" diyor.

Elini itiyorum ve beni sakinleştirmesine izin vermek isteyip istemediğimi bilmiyorum. Mantıksız davranıyorum. Ayrıldım. Terk ettim. Şu anda kızgın olduğum, şu anda vurmak istediğim kişi benim. Birbirimize bakarken içim acıyla burkuluyor. Remington'ın kalan eşyalarımızı içeri taşımaya devam ettiği açık kapıya doğru ilerlerken bir damla gözyaşımı siliyorum.

Tüm bunlara benim sebep olduğumu biliyorum. Çünkü güçlü olduğumu düşündüm ve kendimi korumaya çalıştım ve bu yüzden kendime zarar verdim, ona ve bir sürü insana zarar verdim, çünkü güçlüydüm ve onu ve kız kardeşimi koruyabileceğimi düşündüm - ve bunun yerine herkesi becerdim. Ama içim o kadar yaralı ki, kendimi bir yere kapatıp uzun uzun ağlamak istiyorum. Kendinde bile değilken bu otel odasına gelen ışıltılı fahişeleri hayal ediyorum ve kusacağımı biliyorum.

Görevliye "Teşekkür ederim. Bu spor çantasını diğer bavulla birlikte diğer odaya gönderir misiniz?"

Adam el arabasını asansörün yanına doğru itiyor ve başını sallıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Remington ben koridora çıkarken soruyor.

Bir nefes çekiyorum ve dönüyorum. "Bu gece Diane ile yatmak istiyorum. Kendimi pek iyi hissetmiyorum ve bunu konuşmayı tercih ederim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben ... ben ... sakinleştiğimde," diyorum boğazım düğümlenerek.

Gülüyor. "Ciddi olamazsın."

Asansöre gidip **ÇAĞRI** düğmesine bastığımda kahkahası hızla kayboluyor.

Görevlinin yanına gittiğimde kusmuğumu ve gözyaşlarımı tutuyorum. Genç adam bana gülümsüyor ve "Bu otele ilk gelişin mi?" diye soruyor.

Başımı salladım ve yutkundum.

Diane'in odasına varır varmaz ağlamaya başladım. Bavulları içeri getirdi ve kapıyı kapattı. "Brooke, sorun çıkarmak istememiştim! Bildiğini sanıyordum. Hayranlar ve kadınlar, sen etrafta olmadığın sürece hep böyleydi. Çok özür dilerim."

"Diane, ondan ayrıldım! Evet! Evet! Hepsinin benim hatam olduğunu anlıyorum. Her şey benim hatam. Şampiyonluğu kaybetmesi bile."

"Brooke," diye teselli etmeye çalışıyor Diane beni yatağa oturturken. "Geldiler ve gittiler. Öyle değildi."

Gözyaşlarımı siliyorum ve burnumu çekiyorum ama mutsuzluğum çelik bir ağırlık gibi geliyor. "Ben gelmeden önce de böyle yaşıyordu. Gittiğimde ne bekliyordum bilmiyorum. Kendini toparlamasının biraz zaman alacağını düşünmüştüm. Ama çaresiz ve üzgün olmanın Remington'a göre olmadığını biliyorum. Olabilirdi..."

Pervasız. Manik. Ya da sorun çıkaran. Ya da bir şeyleri kırıyor. Ama ya morali bozuksa ve kendini kötü hissediyorsa? Onu yalnız bıraktım ve Pete ile Riley'nin her zamanki gibi üstesinden gelmelerini istedim. İçimden taze gözyaşları aktı.

"Devam et," diye beni cesaretlendiriyor Diane. Oda telefonunun sesini duyduğumda irkiliyorum. "Evet, Remington," diye fısıldıyor ahizeye ve sonra telefonu kapatıyor.

"Buraya doğru geliyor. Kapıyı açmamı istiyor, yoksa çarpacak."

"Onu böyle görmek istemiyorum," diye ağlıyorum, burnumu çekiyorum ve sanki bir çocuk gibi ağladığımı gizleyebilecekmişim gibi elime bir mendil alıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahtey.org

Bebek burada.

Diane kapıyı açarken onun bir kasırga gibi yaklaştığını hissediyorum.

"Diane," diyor alçak bir mırıltıyla, sonra odanın öbür ucuna, yatağın üzerinde top gibi kıvrıldığım yere doğru ilerliyor.

Gözleri duygu dolu lacivert. "Sen," diyor elini açarak. "Benimle gel."

"İstemiyorum," diyorum bir damla gözyaşımı silerken.

Burun delikleri alevleniyor ve kendini kontrol etmekte zorlandığını görebiliyorum. "Sen benimsin ve bana ihtiyacın var ve lütfen benimle yukarı gelmeni istiyorum."

Başımı eğip bir damla gözyaşımı siliyorum. Burnumu çekiyorum.

"Pekala, buraya gel." Beni kollarının arasına aldı. "İyi geceler, Diane."

Tekmeliyorum, beni kendine çekiyor ve kulağıma konuşurken beni sıkıyor, "İstediğin kadar tekmele ve pençele. Çığlık at. Vur bana. Beni lanetle. Bu gece benden başka yerde uyumayacaksın."

Beni önce asansöre, sonra da odamıza taşıdı. Kapıyı tekmeleyerek kapatıyor, beni yatağa bırakıyor ve tişörtünü çıkarıyor. Kasları güçlü bir hareketle şişiyor ve o güzel cildin her muhteşem santimini görüyorum - başka kadınların dokunduğu, öptüğü ve yaladığı cilt ve yeni bir kıskançlık ve güvensizlik dalgası beni bıçaklıyor. Elini uzatıp beni soymaya başladığında deli gibi çığlık atıyor ve tekmeliyorum. "Seni pislik, dokunma bana!"

"Hey, hey, beni dinle." Kolları ve bakışlarıyla beni hapsediyor. "Senin için çıldırıyorum. Sensiz cehennemdeydim. Cehennemde. Saçmalamayı kes," diyor yüzümü sıkarak. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Gel buraya."

Beni kucağına aldı. Kibarlığını beklemiyordum, içimi dökmek için kavga etmeyi bekliyordum ama beni etkisiz hale getirdi ve onun yerine beni tutarken kollarında ağladım, dudakları kulağımın arkasında açıktı, sesi yumuşak ama sert ve pişmanlık doluydu. "Gittiğinde ne kadar iyi başa çıkacağımı düşündün? Sen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Benim için kolay olacağını mı düşündün? Yalnız hissetmeyeceğimi mi? İhanete uğramış? Yalan söylenmiş? Kullanılmış? Atılmış? Değersiz? Ölü mü? Beni parçaladığın için senden sevdiğimden daha çok nefret ettiğim günler olmayacağını mı sandın? Düşündün mü?"

"Senin için her şeyi bıraktım," diye ağlıyorum, o kadar incinmişim ki kendimi bir arada tutmak için fiziksel olarak mücadele ederken kollarımı kendime dolamışım. "Seninle tanıştığımdan beri tek istediğim senin olmaktı. Benim olduğunu söylemiştin. Benim ... benim ... olduğunu. Gerçek."

Yumuşak bir şekilde inliyor ve beni kendisine doğru sıkıyor. "Ben senin sahip olabileceğin en gerçek şeyim."

Gözlerine baktıkça gözyaşlarım akmaya devam ediyor ve Remington'ın gözleri çok güzel. Mavi ve şefkatli gözler, içimi gören gözler, benimle ilgili her şeyi bilen gözler ve artık gülmüyorlar, bunun yerine hissettiğim acının bir kısmını yansıtıyorlar. Artık onlara bakamıyorum ve yeni hıçkırıklar beni ele geçirirken yüzümü kapatıyorum.

"Onca zaman ben olmalıydım," diyorum. "Sadece ben olmalıydım, sadece ben."

"O zaman beni sevdiğini söyleyip beni terk etme. Seni benim yapmam için bana yalvarıp sonra da bakmadığım ilk fırsatta kaçma. Seni yakalamaya bile gelemedim. Bu benim için adil mi? Öyle mi? Kendi ayaklarımın üzerinde durup seni durduramadım bile."

Daha çok hıçkırıyorum.

"Seni görmek yerine mektubunu okumak için uyandım. Görmek istediğim tek şey sendin. Hepsi. Tek istediğim. Görmek."

Sözlerini duymak o kadar acı verici ki gözyaşlarımdan konuşamıyorum bile.

Sanırım onun kucağında ağlayarak uyuyorum ve gecenin bir yarısı uyandığımda ağlamaktan gözlerim ve başım ağrıyor. Çırılçıplaktım. Her zaman yaptığı gibi beni soyduğunu fark ediyorum ve teni benimkine karşı sıcak, burnu boynumun ve omzumun kıvrımında ve kollarını etrafımda hissediyorum ve acıtsa bile daha yakın kıvrılıyorum. Biz bir nesneyiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birbirimizin acısı ve tesellisi. Beni daha yakına çekiyor ve sanki benden alacağı son kokuymuş gibi beni kokladığını duyuyorum ve farkına bile varmadan ben de onu aynı şiddetle kokluyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÖRT

PHOENIX RISING

Ertesi gün kendimi bok gibi hissediyorum ama sonra sessizce kahvaltı ederken Remington'ın mırıldandığını duyuyorum: "Benimle spor salonuna gelir misin?"

Başımı salladım.

Patlamış bir el bombasıyla ne yapacağını bilemiyormuş gibi beni izliyor. Ben de kendimle ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Hayatımda hiç bu kadar kıskançlık, incinmişlik, öfke ve kendinden nefretle dolup taşmamıştım. O kadar midem bulanıyor ki yemek bile yemiyorum, sadece bir portakal suyu yudumluyorum, sonra koşu pantolonumu ve tenis ayakkabılarımı giyiyorum ve dişlerimi fırçalarken kusmamaya çalışıyorum.

Arizona bugün sıcaktan cehenneme dönmüş durumda ve otelimizin dışındaki patikada şapkamı takıp, Remington'dan sonra dünyada en çok sevdiğim ikinci şeye, yani koşmaya konsantre olmaya çalışarak sessizce baldırlarımı esnetiyorum. Bunun beni iyi hissettireceğini biliyorum - iyi değilse bile en azından daha iyi.

Bunun hakkında konuşmadık. Öpüşmedik.

Dokunmadık.

Dün gece onun kollarında salak gibi ağladığımdan beri. Uyandığımda pencereden dışarı bakıyordu, profili okunmuyordu ve beni hissetmiş gibi döndüğünde gözlerimi kapatmak zorunda kaldım çünkü bana nazik davranırsa tekrar kırılacağımdan korkuyorum.

Şimdi ben gerinirken o yerinde zıplıyor. Gri kapüşonlu tişörtünü ve eşofmanını giymiş, her santimetrekaresi koşuyor.

uğruna ölebileceğin bir boksör. Öldürmek. Seattle'daki tüm hayatını geride bırakırsın.

"Tamam," diye fısıldıyorum ona, başımı sallayarak.

"Hadi başlayalım." Popoma hafifçe vuruyor ve koşmaya başlıyoruz, ama uykusuz bir gece geçirdiğim için istediğim hıza ulaşamıyorum. Remington bugün biraz yorgun görünüyor, sessizce yanımda koşuyor ve yumruklarını havaya kaldırıyor.

Endorfinlerimin devreye girmesini bekliyorum ama vücudum bugün benim arkadaşım değil, duygularım da öyle. Sessiz bir köşeye çekilip tekrar ağlamak istiyorum, her şeyi ağlayarak anlatana ve artık acımayana kadar, artık kendime ya da ona kızgın olmayana kadar, aylarca bana elini sürmeyi reddederken elini sürebileceği her şeye evet dediği için.

Koşmayı bıraktım ve ellerimi dizlerimin üzerine koyarak sakinleşmek için nefesimi içime çektim. Remington yavaşlıyor ve geri dönerken yumruklarını havaya kaldırıyor. O daha düzgün görünürken kendimi ne kadar boktan hissettiğimi protesto etmek için inlemek istiyorum. Bana yakın bir yerde duruyor ve ben de aptal yüzümü korumak için şapkamı kullanıyorum.

"Eğer spor salonuna gideceksek, bugün gitmeliyiz," diye fısıldıyor eğlenerek, uzanıp şapkamı geriye atıyor. Beni incelerken dudağımı sertçe ısırıyorum, kendimi onun bakışlarını tutmaya zorluyorum.

Bana gülümsüyor, orada dururken gamzeleri patlıyor. Biraz küstah, çokça seksi, Remington Tate, hayallerimin erkeği. O gri kapüşonlu. O mavi gözler bana bakıyor. Koşarken o kadar aerodinamik ki; yorulduğunda bile yerçekimine meydan okuyor. Ayakları kaldırıma vururken omuzları taş gibi sert, kazağının kumaşını geriyor.

Lütfen biri beni hemen öldürsün.

"Sanırım oraya yürüyeceğim," diyorum ona, tenis ayakkabımın bağcıklarına düşüncesizce bir düğüm daha atmak için diz çöküyorum, böylece onun yerine Nike'larıma bakabiliyorum. "Bensiz git, ben de orada olacağım."

Onunla koşmayı hiç reddetmemiştim. Bu bizim zamanımız, bu özel bir şey ama kendimi zayıf, halsiz ve perişan hissediyorum.

Benimle aynı hizaya gelmek için kalçalarının üzerine çöküyor, kasketimi çıkarıyor ve beni inceliyor, yüzünde artık gamze yok. "Seninle yürüyeceğim," diyor bana kolayca, doğrulurken kasketimi geri takıyor.

"Gerek yok. Koç Lupe bekliyor."

Çenemi tutuyor ve acı dolu mavi gözleriyle beni yere mıhlıyor. "Ben yürüyeceğim. Seninle birlikte. Brooke. Şimdi bana elini ver ve kalkmana yardım edeyim."

Elini uzattı ve ben onu gördüm, istedim ve oradaydı. Kendi başıma kalktım ve yürümeye başladım.

Yanıma yaklaşırken usulca gülüyor. "Buna inanamıyorum," diye mırıldanıyor.

Ellerini sweatshirt'ünün içine sokuyor, karanlık kafası kaldırıma bakarken eğilmiş ve yanımda yürüyor. Elini uzatmak için eğildiğinde kapüşonu düştü ve siyah saçları sevimli bir karmaşa ve Tanrım, onları karıştırıp öpmek ve eskiden olduğum gibi güçlüymüşüm gibi davranmak istiyorum, ama bunun yerine midem bulanıyor ve kendimi küçük bir çubuk kadar güçlü hissediyorum.

"Orada kaç kişi vardı? Sen biliyor musun?" diye sorduğumu duyuyorum. Kısık, hırıltılı bir ses çıkarıyor ve ellerini bırakmadan önce iki avuç saçını çekiyor. "Sadece ne yapmamı istediğini söyle. Ne söylememi istiyorsun? Ağlamayı kesmiyorsun, yemek yemiyorsun, dokunuşlarımın etrafında dönüp duruyorsun. Neden bunun önemli olmasına izin veriyorsun?"

"Çünkü hatırlamıyorsun bile; onlara ne yaptığını, kim olduklarını bile bilmiyorsun. Biz konuşurken biri senin lanet bebeğine hamile olabilir! Fotoğraflarını çekebilirler. Senden faydalanabilirler!"

Bir kahkaha patlatıyor ve sanki kimse ona zarar veremezmiş gibi, ama verebilirlermiş gibi şefkatli bir eğlenceyle bana bakıyor. Siktiğimin kendini beğenmiş pisliği, yapabilirler!

Tanıdığım en güçlü, en kudretli insan olduğunda bile, siyah olduğunda, hem pervasız hem de savunmasızdır ve

kendine zarar verebilir ve

kesinlikle zarar görür. O bu haldeyken herhangi birinin, özellikle de bazı fahişelerin ona erişebildiği düşüncesi, içimde nükleer bir patlama hissi uyandırıyor. Öfkeli bir gözyaşını silip yürümeye devam ediyorum, sonra vücuduyla beni sıkıştırıyor ve bilerek elinin tersini benimkine sürtüyor. Başparmağını benimkine sürtüyor. "Elimi tut, küçük fişek," diye usulca dürtüklüyor.

Nefesimi tutarak serçe parmağımı hareket etmeye zorluyorum ve o da küçük parmaklarımızı birbirine doluyor. Dokunuşunun sıcaklığını kolumda hissediyorum ve sanırım küçük bir ürpertiyi bastıramadığımı fark ediyor. İçimdeki her şeyi eriten alçak bir sesle benimle alay ediyor: "Ben sana elimi veriyorum, sen de bana serçe parmağını mı veriyorsun?"

"Remington, şu anda bunu yapamam!"

Ben önden koşmaya başlıyorum ve o da kapüşonunu açıp eldivenlerini giyerek spor salonunda bana katılıyor. Bana doğru tek bir bakış bile atmadan ve çok ama çok sert vuruşlarla çantalarını yumruklamaya başlıyor. Kenarda duruyorum, aramızdaki havanın çatırdaması beni geriyor, sanki aniden yanmak üzere olan bir elektrik devresi gibi. Koç ona bakıyor, bana bakıyor ve Riley geliyor, ikimizi de incelerken aynı derecede endişeli.

Kimse onunla konuşmuyor ve kimse benimle konuşmuyor. Tuvalete gittim ve kusmaya başladım.

♥ ♥ ♥

Phoenix Underground arenasındaki sıcaklık bunaltıcı.

Pahalı koltuklar birbiri ardına doluyor ve Butcher ile Hammer ringe çıkarken yaklaşık beş yüz kişi çılgınca çığlıklar atıyor. Sonra güm! Smack! Ve Hammer yerde kanlar içinde hareketsiz kalır.

Pete, "Vay canına, Hammer için talihsizlik oldu," diyor.

Kirk "Çekiç" Dirkwood yere düştüğünden beri kılını bile kıpırdatmadı.

Kasap ise devasa bir dövüşçü. O kadar etli ki, diğer dövüşçülerin iki ya da üç katı büyüklüğünde, yumrukları demir toplar gibi ve eklemleri çivi gibi görünüyor. Az önce galip ilan edildi ve şimdi kalabalığa bir dizi küfür savuruyor, onlara "bu ringin gördüğü en büyük orospu çocuğu!" olduğunu söylüyor ve aniden, öfkeyle ringde yürümeye başlarken ayaklarının altındaki tuval titriyor ve daha da yüksek sesle bağırıyor, "BANA RIPTIDE'I GETİRİN! Bırakın da Riptide'ı bir deneyeyim!!!!"

Bilinci yerinde olmayan Hammer'ı ringin dışına sürüklüyorlar ve Butcher bir goril gibi göğsünü yumruklayıp korkutucu derecede sarp ve canavara benzeyen bir sesle bağırmaya devam ederken midem her saniye düğümleniyor. "RIPTIDE!! Beni duyuyor musun? Çık ortaya, amcık! Benny'ye yaptığın gibi yüzleş benimle!"

Pete gözlerini devirerek, "Kim olduğunu bildiğin adamla kanka," diyor. "Ve şimdi, geçen yılki final sayesinde Rip'i de yenebileceğini düşünüyor."

Kalabalık huzursuzlanıyor. Kasap'ın açlığının sadece halkı uyandırdığını fark ediyorum. İsmi duydular ve mırıltılarla başlayıp kreşendoya yükselen bir yangın gibi tribünlere yayıldı: Riptide! Riptide! RIPTIDE!

İçimdeki her zerreyle onu dışarı çıkaracaklarını hemen anladım. Sadece Kasap tarafından değil, tüm çığlık arenası tarafından aranıyor.

"Riptide! Riptide! RIPTIDE!" diye bağırıyorlar.

Onu görmek için beklerken devasa bir yumruk midemdekileri sıkıyormuş gibi hissediyorum. Bana kızgın. Bana kızgın çünkü saçmalıyorum ve saçmalamayı bırakamadığım için nefret ediyorum ve sonra kendime kızıyorum.

"Riptide, Riptide!!" Kalabalık onun için bağırmaya devam ediyor.

Kalabalığın talepleri daha da yüksek sesle dile getirilmeye başlandığında organizatörler bu taleplere uymak için çabalarken bir kargaşa yaşanıyor.

"RIPTIDE! RIPTIDE!"

"Bize lanet olası RIPTIDE'ı ver!"

Hoparlörler canlanır ve spikerin sesi soluğu kesilir. "Onu siz istediniz, bayanlar ve baylar! Onu istediniz! Şimdi, bu gece hepinizin görmek için burada olduğu kişiyi ortaya çıkaralım! Tek, biricik, RRRRRRiiiiiiippppppppptiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiide!"

Kalabalık sevinçle kükrüyor ve tüm sistemlerim aşırı hıza geçerken vücudum sessizlik içinde çığlık atıyor. Kalbim pompalanıyor, ciğerlerim genişliyor ve gözlerimi sabit bir şekilde yürüyüş yoluna sabitlediğim için gözlerim acıyor. Vücudumdaki tüm damarlar ve kılcal damarlar kan akışını sağlamak için genişliyor ve tek yapabildiğim sandalyemde huzursuzca kıvranmak olsa da bacak kaslarım koşmaya hazır hissediyor. Vücudumun Remy'nin tehlikede olmadığını anlamasını bir türlü sağlayamıyorum. Beynim sevdiğim adamın bunu spor için, yaşamak için yaptığını kavrayamıyor. Akıl sağlığı için. Bu yüzden burada otururken vücudum beni yemeye hazır üç ayı tarafından köşeye sıkıştırılmış olsam salgılayacağı tüm hormonları salgılıyor.

Ve sonra onun arenaya girdiğini görüyorum; güçlü, muhteşem, kontrollü.

Kalabalık Remington'ı tüm sevgisi ve bağlılığıyla karşılarken Kasap göğsüne vurmaya devam ederken sahneye hızla çıkar ve bornozunu çıkarır. Her zaman yaptıkları gibi.

Bana bakmasını beklerken nefesimi tutuyorum ve ellerimi kucağımda yumruk yapıyorum.

Bu beni öldürüyor. Önce beklentiyle, sonra dehşetle, sonra da inanamayarak izliyorum, gülümsemeden dönüşünü yapıyor, sonra kollarını iki yanına bırakıyor ve yerine geçiyor. Zil çalıyor.

Adamlar saldırdı. Remy'nin kafası çarpmanın etkisiyle yana doğru uçtuğunda irkildim.

"Olamaz!" Midem bulanıyor, kan gördüğümde gözlerim bulanıklaşıyor.

Kasap, Remy'nin yüzüne art arda üç darbe daha indirirken, ete çarpan kemiklerin çıkardığı korkunç sesler birbirini izler.

"Tanrım, Pete," diye nefes nefese kaldım ve yüzümü kapattım.

"Kahretsin," dedi Pete bana. "Neden sana bakmadı ki?"

"Benden nefret ediyor."

"Brooke, hadi."

"Biz ... o ... ... Kadınlarla başa çıkmakta zorlanıyorum, tamam mı?"

Pete bana çelişkili bir ifadeyle bakıyor ve bakışları sanki bir şey söylemek istiyormuş ama söyleyemiyormuş gibi profilime saplanıyor.

Remington öfkeyle homurdanıyor ve başını sallayıp geri çekilirken gardını kaldırıyor. Yüzü burnundan, dudaklarından, kaşındaki küçük yara izinden ve başka neresi olduğunu bile bilmediğim yerlerden kan içinde.

Kasap tekrar vuruyor ama Remy engelliyor ve raunt arası verilip köşelerine gidene kadar yaklaşık bir dakika boyunca yumruklaşıyorlar. Riley yaraların üzerine bir şeyler koyuyor ve Koç ona bir şeyler bağırıyor. Başını sallıyor, kollarını sallıyor, parmaklarını esnetiyor ve geri dönüyor, şimdi öfkeli bir şekilde, o iri yarı korkunç canavarla ve çivili muştalarıyla teke tek dövüşüyor.

Tekrar saldırıyorlar. Sallıyorlar ve çarpıyorlar.

Remington yana doğru çalım atar ve Kasap yumruğunu Remy'nin eskiden olduğu boşluğa fırlatır. Remington yüzüne öyle sert bir aparkatla karşılık verir ki Kasap yana doğru sallanır.

Kasap'ın kendini toparlaması birkaç dakika alır. Kolunu savurdu ama Remy eğildi ve kaburgalara, bağırsaklara ve yüze mükemmel bir hız ve hassasiyetle inen bir yumrukla geri döndü. Pow, pow, pow!

Kasap bir kez daha Remy'nin yüzünü hedef alan bir yumruk atar, ancak Remy yumruğu engeller ve bir kez daha geri döner

kendi vuruşuyla, parmak eklemlerini doğrudan Kasap'ın çirkin, şişman suratına çarpıyor. Kasap dizlerinin üzerine düştü.

Yanımda, Pete'in heyecanı artmaya devam ediyor ve mırıldandığını duyuyorum, "Hadi, Rem. Neden içeri girmesine izin veriyorsun? Bu iş sende." Bana dönüp fısıldıyor: "Hız ve çevikliği öğretebilirsin ama bir adama Rem gibi ağır bir yumrukçu olmayı asla öğretemezsin. İstediği gibi vurmaya başladığı anda her şey biter." Onun sırıttığını görüyorum ama ben sırıtmıyorum.

Remy hâlâ kan kaybediyor ve dövüş ilerledikçe vücuduyla birkaç yumruk yemeye devam ediyor.

Sakatlanmasından nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum, her ne kadar iyileşmesine yardım etmek benim işim olsa da. Gülüyor ve tükürüyor, sanki bundan zevk alıyormuş gibi.

Geçen sezonun kabus gibi kavgası bana bir şeyler yaptı ve bunu izlemek beni yeniden öldürüyor.

Korkum büyüdü ve iltihaplandı ve bu gece, ezici bir hal aldı. Bir an için başım hafifçe dönüyor ama aynı zamanda adrenalinin beni uyanık tuttuğundan, vücudumu beslediğinden ve onu savunmaya hazır tuttuğundan eminim.

Kasap tekrar ayağa kalkar ve yüzüne bir yumruk daha indirir, Remington'ın kafası sallanır ama vücudu sabit kalır. Benim ağacım her zaman çok sağlam dikilir. O da savurur ve daha sert karşılık verir. İki adam kucaklaşır, sonra birbirlerinden uzaklaşır ve Remington tekrar saldırır, yüzündeki kan bir kez daha pow pow pow!

Art arda attığı hızlı yumruklar Kasap'ın geri çekilmeye başlamasına neden oluyor. Şişman adam arkasındaki iplerde zıplıyor ama düşmeyi reddediyor. Remy onu köşeye sıkıştırıyor, göğsü terden parlıyor ve Kasap'ın önce karnına sonra da yüzüne vururken kasları dalgalanıyor.

Nefesim beni terk etti. Korku, onu savaşırken izlediğimde beni her zaman ele geçiren bu inanılmaz uyarılma gibi diğer, çarpışan hislerle birlikte içimi kemiriyor. O çok muhteşem. Vücudundaki güç, kaslarının dalgalanması, her kas sertleşip bıraktığında mükemmel esneme. Remington

Savaşmak için hem zeka hem de içgüdü. Planlıyor, kurguluyor, sonra da yoluna devam ediyor gibi görünüyor ama her şeyden çok anı yaşıyor. Onu seviyor.

Adam ayaklarının dibinde kırmızı bir havuza düşene kadar Kasap'ı yumruklarken yüzü konsantre olmuş durumda. Kelimenin tam anlamıyla, ayaklarının dibine. Yüzü Remy'nin botlarına sıçradı.

Remy'nin dudakları bu manzara karşısında zevkle kıvrılıyor ve kenara çekilerek vücudunu bana doğru çeviriyor.

"RIPTIDE!" diye bağırıyor spiker ve kolu havaya kalkarken bakışları sonunda beni hedef alıyor.

Nabzım içimde durdu. Ses yok oldu. Kalp atışlarım bile yokmuş gibi hissediyorum. Buna ne kadar ihtiyacım olduğu aptalca, ama sonunda kolunu kaldırıp başını bana doğru çevirdiğinde ve çaresiz, öfkeli, mavi gözleri bana dikildiğinde, koltuğumda titriyorum.

Bakışları canlı bir şekilde sahiplenici ve öfkeli, kesik kaşından göz kapağına bir damla kan kayıyor, burnundan ve dudaklarından kan damlıyor.

Ring şefi ona bir şey sorduğunda başını sallıyor ve onun için başka bir dövüşçü çağırıyorlar.

Pete kendi kendine, "Evet, şimdi öfkesini dindirmesi gerekecek," diye mırıldanıyor.

Bunu duyduğumda içimde yeni bir sinir kasırgası kopuyor. Yemin ederim, bilmesem bunu bana işkence etmek ve cezalandırmak için yaptığını düşünürdüm. Endorfin onun acı hissetmesini engelleyecek. Aslında, o kadar gururlu ve azimli ki, vücuduna acımasızca bunu benimsemeyi öğretti. Sürekli olarak sınırlarını zorluyor ve sanırım acı eşiği şimdiye kadar tanıştığım diğer tüm sporculardan daha yüksek olabilir, ancak kendi sınırlarım bu akşam için karşılanmanın çok ötesine geçti.

Remington harika yumruk kombinasyonları kullanarak yeni adama birkaç darbe indirir, ancak Riley köşesinde onu iyileştirmeye çalışsa da yüzünden kan akmaya devam eder.

İki dövüşçü de sert yumruklar savuruyor ve ring birdenbire etlerin hareket ettiği, kasların sertleştiği bir girdaba dönüşüyor. Riley'nin "demet halinde yumruklar" dediğini duyduğum yumrukları atarken Remy'yi pazularındaki mürekkep bileziklerinden takip ediyorum. Birini kaburgalarına, birini çenesine indiriyor ve ardından en güçlü yumruğu olan sağ kroşeyi atıyor.

Rakibi sallanır, tökezler ve düşer, dümdüz olur.

Kalabalık çığlık atıyor.

"RRRRRRRIPTIIIIIDE! Bayanlar ve baylar, kazananınız bir kez daha! Riiiiptiiiiiiide!"

Çok yıprandım. Jöleye döndüm, jöle, yumuşak ve aptal olan her şeye.

"RIPTIIIIDE!"

Sanki bir asır geçmiş gibi geliyor ama aslında Yeraltı'ndan çıkıp limuzinle otele gitmek sadece yirmi dakika sürüyor ve arabaya binerken bacaklarım titriyor. Karşımdaki koltuğa otururken tüm duyularım erkeğimle ilgilenmem için çığlık atarken, alıngan yanım hala ona vurmak istiyor çünkü ... orada ne haltlar dönüyordu?

"Dostum, ne halt ediyordun sen?" Riley başlıyor, sesi benim kadar şaşkın geliyor.

"Al bakalım, Rem." Pete ona çenesi için bir jel paketi uzatıyor. "Sanırım kaşındaki kesiğe dikiş atılması gerekebilir."

"Nasıl hissediyorsun, evlat? Dayak yemek iyi hissettirdi mi?" Koç önde oturduğu yerden büyük bir öfkeyle soruyor. "Senin oyunun neredeydi?"

Remington jel paketini alıyor, bir kenara koyuyor ve doğrudan bana bakıyor, ben de onun karşısındaki koltukta hareketsiz oturuyorum.

Üzerinde gri eşofman altı ve rahat bir kırmızı kapüşonlu sweatshirt var, kapüşon vücut ısısını dengede tutmak için başının üzerine çekilmiş. Koltuğa yayılmış, iri ve sessiz, ama burnu kanıyor, dudakları kanıyor, gözleri kanıyor.

Kaşının üstündeki kesik kanıyor. Yüzü öylesine dağınık ki, ona bakarken bile midemde bir bomba varmış gibi hissediyorum. Yine de berrak, dikkatli mavi gözleriyle bana bakıyor.

Sanırım erkek arkadaşımın yaşamak için yumruk yediği gerçeğine alışmalıyım, ama yapamıyorum. Burada oturup yüzünün kanadığını ve şiştiğini görüp bunu yapanın canını yakmak istemeden duramıyorum. Bir şeyi gerçekten fena halde yumruklamak istiyorum ve otelimize ulaşmamız için geçecek dakikaları zihnimden sayarken uzanıp ona sarılma ve onu kendime çekme ihtiyacıyla titriyorum.

Riley'nin bana, "Gel Brooke, yer değiştirelim, sen de onunla ilgilenebilirsin," dediğini duyuyorum. Yerimden sıçrayarak Remington'ın sağ tarafına yerleşiyorum ve hızlıca açık spor çantasını karıştırarak alkollü çubuk paketlerimi, biraz merhem ve şeritleri çıkarıyorum.

"İzin ver seni düzeltmeye çalışayım," diye fısıldıyorum ona ve sesim, Tanrım, tüm araba izlerken bile o kadar samimi geliyor ki. Çıkan ses dışında başka bir tonum yok gibi görünüyor: alçak ve duyguyla zımparalanmış.

Yaraları dezenfekte etmeme izin vermek için tamamen bana doğru dönüyor ve bakışları ... . Dudaklarının her zaman kesilen kısmına, alt dudağının etli kısmına merhem sürerken yüzümde dolaşan, meraklı, elle tutulur bir şey olduğunu hissedebiliyorum. Onun dudağına merhem sürerken dişlerim içgüdüsel olarak kendi dudağımı ısırıyor. Tanrım, canının yanmasından nefret ediyorum.

"Kaşı da yap; biraz derin görünüyor," diye talimat veriyor Pete.

"Evet, anladım," diye cevap veriyorum, hâlâ şu anda kullanmak istemediğim ama değiştiremediğim o sesle. Ellerimle etkili olmaya çalışıyorum, ama istediğimden daha fazla titriyorlar ve Remington'ın dövüşten sonra ekstra sıcak olan vücudunun ısısı beni kollarının bazen yaptığı gibi tamamen sarıyor. Hızlı nefesi şakağımı yıkıyor ve daha yakına eğilme dürtüsünü bastırmak için içimdeki her şeyi almam gerekiyor

ve onun iyi olduğu bilgisiyle kendimi yatıştırmak için içime çekiyorum. Ve en azından nefes alıyor. Hâlâ adrenalinle doluyken gözünün üstündeki yaraya gidiyor ve yarayı iki parmağımın arasında bastırarak kapatıyorum. Tanrım. Ona bu kadar yakın olmaya dayanamıyorum. Parmaklarımdan kollarıma, oradan da zonklayan küçük kalbime doğru yüzlerce küçük diken uzanıyor.

Nefesimi tutup yüzünün geri kalanını incelerken kesiğe hafifçe bastırıyorum ve gözlerinin mavisinin tamamen bana odaklandığını görüyorum. İçimde bir şeyler sıkıştı.

Koltuğa yayılmış, bana doğru eğilmiş, ama hareketsizliği beni aşırı bilinçlendiriyor, çünkü vücudundaki tüm sarmal enerjiyi sanki yayılmaya hazırmış gibi hissedebiliyorum. Benim üzerime.

Kalbim biraz daha hızlanıyor ve nefesimi tutarak daha yakına eğiliyor, bir mendil daha alıyor ve başarabildiğim en yüksek sesle "Bu gözü kapat" diye fısıldıyorum.

Kaşının üstündeki yarığı bir arada tutarak göz kapağına damlayan kanı temizlemeye başlıyorum. Bana itaat ederek bir gözünü kısıyor ve diğeriyle beni izlemeye devam ediyor, sanki yüz ifademde görmeyi arzuladığı bir şey varmış gibi.

Sesi aniden karanlığa karışıyor. "Berbat durumdayım." Beklenmedik, gırtlaktan gelen fısıltı tenimde karıncalanıyor ve neredeyse sıçramama neden oluyor. "Sağ pazum, omzum, sol oblik kemiğim ve trapım mahvoldu."

"Dostum, bu delilik. Bütün bunları bir gecede nasıl mahvedebilirsin?" Riley şaşkınlıkla sorar.

"Brooke, ne yapacağını biliyorsun," diye emrediyor Koç ön taraftan.

Hızla başımı sallayarak Remington'ın mavi mavi gözlerine bakıyorum, erkek memnuniyeti içinde parlıyorlar ve sonunda burada neler olduğunu anladığımda çenemi sıkıyorum.

♥ ♥ ♥

Otel süitimize ulaştığımızda öfkeliydim.

"Sana bilerek yumruk atmasına izin verdin."

Yatağın ayak ucundaki banka oturuyor ve boş bir Gatorade şişesini kenara fırlatarak bana bakıyor. "Berbat durumdayım, gel beni iyileştir."

"Berbat durumdasın, tamam, ama şefkatli bir bakıma ihtiyacı olan şey pazu değil!"

"Haklısın, değil." Beni izlerken yumuşak lamba ışığında gözleri parlıyor. "Gelip beni düzeltecek misin?"

"Çünkü bana para veriyorsun." Öfkeyle oflayıp puflayarak masaj yağlarımı, özellikle de arnika yağımı ve iltihap için hardal yağımı aldım, sonra gidip duşu açtım. "Seni soğuk duşa sokacağız."

Ayağa kalkıp bana el sallarken dudakları kıvrılıyor ve şaşkınlıkla yanıma geldiğimde büyük kolunu omuzlarıma doluyor. "Ne? Yürümek için yardıma mı ihtiyacın var? Birkaç dakika önce zıplıyordun," diyorum ona.

Kolumu beline dolayıp onu banyoya götürürken kulağıma "Endorfin acıyı dindirdi," diye mırıldanıyor. "Sana berbat durumda olduğumu söylemiştim."

Onu duvara yaslayıp duşun kapısını açıyorum ve suyun buz gibi soğuk olup olmadığını kontrol ederken beni kollarına alıyor, düğmeyi orta seviyeye çeviriyor ve bizi kıyafetlerimizle birlikte içeri taşıyor.

Su üzerimize hücum ediyor ve ben şaşkınlıkla nefes nefese kalıp havayı tekmelerken tüm kıyafetlerim tenime yapışıyor. "Ne yapıyorsun?"

Ayakkabılarımı çıkarıp küvetin üstündeki cam bölmeye fırlatıyor, sonra beni çıplak ayaklarımın üzerine yatırıp eteğimi bacaklarımdan aşağı çekiyor. Kavga ettikten sonra salgıladığı tüm o feromonlar bir anda duyularıma savaş açıyor ve kendimi o kadar sıcak hissetmeye başlıyorum ki, beni küle dönmekten alıkoyan tek şey tenime vuran su oluyor. "Ne yapıyorsun?" Nefes nefese soruyorum.

Üstümü çekip çıkarıyor ve ıslak bir sesle mermer zemine sıçrıyor. Soyundu ve ben öfkeyle dolup taştım.

Kendisine yumruk atılmasına izin vermesi ve altın rengi, ıslak tenine kadar soyunurken kaslarının esnemesini görmek beni o kadar tahrik ediyor ki, aynı anda hem ona vurmak hem de onu öpmek istiyorum. Boks şortu yere düştüğünde -çat!- ve onları kenara fırlattığında, ohmigod, gözlerim acıyor.

Alt dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum, kendimi ona doğru fırlatma ve ihtiyacı olan her şeyi verme içgüdüsünü bastırmaya çalışıyorum. Gözlerini benimkilerden ayırmadan spreyin içine doğru geri adım atıyor, geniş omuzları beni sudan koruyor, sonra başparmağının yavaşça çenemden yukarı doğru kaydığını ve alt dudağımı dişlerimden nazikçe kurtardığını hissettiğimde, kalın sesini fısıldarken duyuyorum, "Bu ısırmak için benim."

Nefes almıyorum. Üzerimde çok güçlü bir etkisi var. Ona verdiğim tepkilerle savaşabilirdim ama kaybederdim. Gözlerim onunkileri tutuyor ve bakışlarındaki sahiplenici parıltı içime işliyor. Kıçımı kavrayıp beni kendine doğru bastırırken çenesinden aşağı su damlacıkları süzülüyor, bana acımasız bir yoğunlukla bakarken ereksiyonu karnımı ısırıyor.

"Sen," diyor, ıslak başparmağını dudaklarımda gezdirirken sesi sert ve emredici, "ben ölene kadar beni seveceksin. Acı verse bile beni sevmeni sağlayacağım ve acı verdiğinde daha iyi olmasını sağlayacağım, Brooke." Başparmağını ağzıma sokuyor ve bilerek dilimin ucuna sürtüyor, bu hareket sessizce yalamamı talep ediyor. Yaladığımda göğüslerim ağrıyor ve başparmağını çıkarıp alt dudağımdaki ıslak pedi fırçalamasını izliyorum. "Bizi öldürse bile beni seveceksin."

Ciğerlerim nefes almak için ağrıyor ve geri kalan her şeyim onun ellerini üzerimde hissetmek için ağrıyor. Ve bakışlarım yukarıya doğru kayarak o mavi gözlerin benimkilere sabitlendiğini gördüğümde, yüzü yaralı ve terli, dünyadaki tüm testosteron ondan geçiyor, beni çekiyor ve sarıyor, bu yüzden şu anda yaşamaya zar zor dayanabiliyorum, onu çok istiyorum. Bana fiziksel ve duygusal olmanın ötesinde, her şeyi tüketen, ruhumu yakan, kalbimi burkan, acı veren bir ihtiyaç hissettiriyor.

Seksim o kadar sıkı kavrıyor ki, inlememek için tüm çabamı harcıyorum. Onun yakınlığı duyularımı güçlendiriyor. Dudağındaki kan damlasının **RIPTIDE bornozunun** renginde, parlak ve mükemmel oksijenli olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Sabit, sıcak nefesinin ıslak yüzümü nasıl yıkadığını. Parmakları yavaşça kıçımda genişliyor ve başparmaklarından biri çenemin derisini sıyırıyor. Beni yok ediyor.

"Kendine zarar vermeyi bırak," diyorum sefilce, kollarından kurtulmaya çalışırken arkamdaki soğuk mermere çarpıyorum.

"Acımıyor," diye mırıldanıyor, sonra beni kıçımdan kendine çekiyor ve burnuma sokuyor. "Sen. Kollarımda ağlıyorsun. Çünkü seni incittim. Bu acıtıyor. Sen . . . bana dokunmaman. O tatlı, küçük, mutlu gözlerinle bana bakmaman. Acıtıyor. Canım çok yanıyor ve tek bir parçam bile senin acıttığın yerde olduğu gibi dışarıda acımıyor."

Ham duygularımı kontrol altında tutmak için savaşarak bakışlarımı indiriyorum ve gözlerimdeki nemi öfkeyle geri kırpıyorum.

"Buram da acıyor." Elimi devasa ereksiyonuna doğru götürüyor. "Bütün gece benim için parçalanmanı izlerken canım acıdı. Bu sabah da. Ve spor salonunda." Beni kendine yaklaştırıyor, ben de usulca inliyorum ve tekrar dağılmamak için mücadele ederken alnımı göğüs kaslarına dayıyorum.

Bana acıyor ve elimi bırakıyor ama parmaklarım yanıyor ve ellerimle ne yapacağımı bilemiyorum. Başım onun yakınlığıyla dönüyor. Parmaklarımı kaslarının her santimetresine götürmek ve orada bulunan diğer tüm ellerin dokunuşunu silmek istiyorum. İstiyorum ki-

Bilmiyorum bile. Şu anda vücudumun içinde büyüyen, acı veren zonklamadan başka bir şey düşünemiyorum. Kalbimin içinde. Seksimin içinde. Sabunu aldı ve çıplak bedenimi sabunlamaya başladı. Sanki ilk kez yapıyormuş gibi ellerinin bacaklarımın arasında çalışmasını, parmaklarının kıvrılıp göğüslerimi köpürtmesini, başparmaklarının meme uçlarıma sabun sürmesini izliyor.

"Dövüşü beğendin mi?" diye soruyor o sessiz, derin sesiyle, güçlü elleri yumuşak bir şekilde

Bacaklarımı, kalçalarımın içini, amımı okşuyor. Sonra kıçımın yanaklarını ve aralarını sabunlayıp masaj yaparak dolaşıyor.

Onun emin ve tanıdık dokunuşunun verdiği haz o kadar büyük ki, beni yıkayışını izlerken bir iniltiyi ısırarak bastırıyorum.

Gözlerinden biri biraz şişmiş ve kaşının üstündeki kesik hâlâ parlak kırmızı görünüyor. Dolgun alt dudağının ortası hâlâ kesik. Yaralı ama yaralanmak onun için bir şey ifade etmiyor. İlgimi çekmek istiyordu ve bunu elde etmek için her şeyi yapardı ve bu kadar pervasız olduğu için ona vurmak istesem bile, her kesiği ve yarayı öpme dürtüsü her şeyden daha güçlü.

Remington hayatı boyunca terk edilmiş. Ailesi. Öğretmenleri. Arkadaşları. Hatta ben bile. Hiç kimse ona buna değdiğini gösterecek kadar uzun süre yanında kalmadı. Sadece ona dokunmamı ve biraz sevgi vermemi sağlamak için yaptığı şey, asla ama asla istemesine gerek kalmayana kadar onu sevgimle boğmak için yanıp tutuşmama neden oluyor.

"Reddediyorum," diye fısıldıyorum hararetli bir sesle, "orada oturup bilerek incinmeni izlemeyi."

"Beni uzaklaştırmana izin vermeyi reddediyorum," diyor aynı şevkle, büyük, sabunlu bir elini göğsümün ağırlığıyla doldurarak.

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum, duş başlığını yüzüme doğru eğdiğinde gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Sprey şampuanımı silip süpürüyor ve sabunun vücudumdan aşağı süzülmesine yardım etmek için ellerini saçlarımdan aşağı kaydırdığında kendimi zor tutuyorum.

Kendimi kaybetmeden harekete geçip sabunu elime alıyorum ve bir sürü baloncuk çıkarıyorum, sonra göğsünün kaygan kaslarına uzanıyorum ve sabunlu parmaklarımı sert, pürüzsüz etine sürüyorum. Beklenmedik dokunuşumla göğsü sarsılıyor ve gözlerim onunkilere kayınca dizlerimin bağı çözülüyor. Açlıktan ölmek üzere olan mavi gözlerini tutarken tüm vücudum kenetleniyor, parmaklarım kalın kolunu, göğsünü ve karın kaslarını ıslak bir şekilde okşuyor. Duygu yoğunluğu içindeki sesim zar zor duyuluyor

Damlayan suyun üstünde. "İstediğin bu muydu? Dışarıdayken, pervasızca kendine vurulmasına izin verirken?"

Yavaşça, bir eliyle yüzümü kavrıyor, sesi sert ve tutkulu, her kelimeyi telaffuz ediyor. "Seni istiyorum. Bana dokunmanı, daha önce olduğu gibi dudaklarını dudaklarıma değdirmeni istiyorum. Beni sevmeni istiyorum. Beni cezalandırmayı bırak, Brooke. Seni seviyorum."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, hızlı ve sert bir öpücükle beni sınıyor, nefes nefese bana bakmak için geri çekiliyor.

Yüzümü sıkıca kavrıyor. "Benim kızım bunun onu kırmasına izin mi verecek? Öyle mi? O bundan daha güçlü. . . . Öyle olduğunu biliyorum ve yaşaması için ona ihtiyacım var. Benim için savaşmasına ve benimle birlikte savaşmasına ihtiyacım var. Bana kalırsa, böyle bir şey hiç olmadı. Sadece sen oldun, Brooke. Ve sen hala oluyorsun, değil mi, havai fişek?"

Bakışlarımız birbirine tutunuyor ve kimin daha aç, daha muhtaç ya da daha çaresiz olduğunu bilmiyorum. Bakışları beni pençesine alıyor, çok aç görünüyor ve ben kendimi kuduz gibi hissediyorum. Göğsüm kabarmaya başlıyor, kalbim küt küt atıyor ve ne olduğunu anlamadan parmaklarım saçlarını itiyor ve onu dudaklarıma çekiyorum, aynı anda o da beni duş duvarına çarpıyor ve ağzını benimkiyle eziyor.

Dudaklarımı ayırmaya zorlarken tadı içimde zonkluyor, bir elini yüzümü çerçevelemek için yukarı kaydırıyor, ağzının gücüyle beni açarken beni yerinde kilitliyor, inlememe ve endişeyle dilini benimkiyle ararken kafa derisini pençelememe neden oluyor.

Ama önce o beni bulur. Hayır. Beni bulmuyor. Beni yağmalıyor, dili benimkini okşuyor ve beceriyor. Ağızlarımızı daha iyi hizalamak için beni havaya kaldırırken göğsünden alçak, memnun bir hırıltı geçiyor. Onun yakınlığı, etlerimizin birbirine dokunuşu beni heyecanlandırıyor. Aramızdaki ihtiyaç arttıkça tenim dokunduğumuz yerde karıncalanıyor. Hiçbir şeyin beni geri çekemeyeceğinden emin olmamı sağlayan bir şekilde ona bağlanmış hissediyorum.

Duşu kapatıp bizi dışarı çıkarırken dilini açlıkla emiyorum. Üzerime bir havlu örterken

sarılmaya, dilini emmeye, dudaklarını ısırmaya devam ediyorum, bizi yatağa götürürken kanım uyanmış bir nehir gibi içimde hızla akıyor.

Beni yorganın üzerine yatırıyor ve havluyu vücuduma örtüyor, hafifçe tenime sürterken başını eğip fısıldıyor, "Gidip kurulanayım."

Beni terk ettiğinde protesto edercesine inliyorum. Çok ateşliyim, ama çok ıslak ve üşüyorum, banyoya doğru kaybolurken kaslı kalçalarının bir erkeğin kalçalarının esneyebileceği en seksi şekilde esnemesini izlerken dişlerim takırdıyor. Vücudumun her santimi titrerken bile, titreyerek havlumu etrafıma daha sıkı sarıyorum ve gözlerim banyo kapısına sabitlenmiş bir şekilde kendimi kuruluyorum.

Ohmigod, benim de canım çok yanıyor.

Sonunda o muhteşem genişlikteki omuzları ve güzel karın kaslarıyla eşiği doldurduğunda, saçlarından boğazına, göğsüne ve dar kalçalarının etrafına sarılmış havluya doğru su damlaları kaymaya devam ediyor. Nefesim kesiliyor. Başına bir havlu geçirdiğini ve siyah saçlarının dikleştiğini görebiliyorum, o mavi gözler beni bıraktığı gibi yatakta olduğumdan emin olurken açgözlülükle parlıyor. Aniden hissettiğim tüm aşk ve acı dolu kıskançlık kan dolaşımıma yıldırım gibi hücum ediyor.

Bakışlarını benden ayırmadan içeri giriyor ve havlumu açarak yüzünün sertleşmesini ve beni tamamen çıplak bir şekilde içine alırken gözlerinin parlamasını izliyorum.

Havlusuna uzanıyor ve onu çıkarıyor ve yatağa gelip ıslak saçlarımı nazikçe kurulamak için başka bir havlu kullanırken büyük ereksiyonunun ağır bir şekilde sallandığını gördüğümde nefes yolum daralıyor.

"Önce seni yağlarla ovuyorum," diye uyarıyorum nefessiz bir fısıltıyla o sözlerini bitirirken.

Şeytani bir şekilde gülümseyerek havluyu bir kenara fırlatıyor, uzandığım arnika yağını alıyor ve halının üzerine atarak ona katılıyor; sonra ıslak saçlarımı geriye doğru tarıyor, başımın arkasını kavrayıp başını benimkine doğru eğerken gözleri ağırlaşıyor. "Dilimi seninkiyle ov."

Ağzını benimkinin üzerine koyuyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor ve dudakları beni ayırıp dillerimiz dışarı çıkarken içimden lezzetli bir ürperti geçiyor.

"Dudağın," diye nefes alıyorum, böylece dikkatli oluyor.

Beni şakacı bir şekilde ısırıyor ve dilimi tekrar fırçalıyor, biraz daha sert sürtüyor ve beni çıldırtıyor. "Dudağın," diye inliyorum, onun altında muhtaç bir şekilde kıvranıyorum.

Geri çekiliyor. Sonra işkence edercesine yavaşça bacaklarımın arkasını okşuyor, bin bir karıncalanma uyandırıyor.

"Remington, dudağın ..." Kesiğin tekrar kanadığını görünce itiraz ediyorum ve parmağımla bir damla kan yakalamak için uzanıyorum.

"Şşşt ..." Dili dışarı fırlıyor ve parmağımı yalayıp emiyor; sonra bırakıyor ve parmaklarını bacaklarımın arkasından geçirip kalçalarımı okşarken o şiddetli mavi gözleriyle beni izliyor.

Parmaklarını bacaklarımda gezdirirken göğüslerim yükselip alçalıyor, sonra sahiplenici bir şekilde kıçımı avuçluyor. "Bu seni tahrik ediyor mu?" diye soruyor.

"Evet."

Ellerini dizlerimin arkasına, baldırlarıma doğru kaydırıyor, sonra ben kemiklerimin içinde eriyip ölene kadar yavaşça yukarı kaldırıyor.

"Ne kadar tahrik oldun?" diye soruyor usulca, karnıma bir öpücük kondurarak.

"O dudağa tekrar bir şey sürmeliyim," diye nefes alıyorum. Doğrulup titreyen ellerimle merhemime uzanırken ve kesiğine biraz bastırmayı başarırken binlerce alev bedenimi yalıyor.

Parmak ucuma bir öpücük konduruyor ve içimden zevk okları geçerken gözlerimi kapatıyorum. "Remy . . ." Eriyerek söylüyorum.

"Arkana yaslan," dedi bana. Beklentiden başım dönüyor, söyleneni yapıyorum.

"Beni öpme Remington," diye uyarıyorum. Kabaca fısıldıyor, "Beni sonra düzelt."

Seksimi okşarken içimi bir ürperti kaplıyor, başparmağıyla dudaklarımı kısa bir süreliğine aralıyor ve aynı anda dilini bir meme ucunun üzerinde gezdiriyor.

Biraz kıpırdanıyorum, miyavlıyorum ve o da diğer meme ucumu yalarken, sıcak, ıslak ağzıyla kapatıp emmeden önce dilini sürerken, onunla oynarken usulca gülüyor.

Ellerini vücudumda gezdirip homurdanıyor, "Tanrım, Brooke. Beni düğümlüyorsun ve parçalıyorsun. Şimdi beni içine alıyorsun."

"Tamam," diye hevesle nefes alıyorum, beni sırtüstü yatırıp vücudunun sıcaklığıyla üzerimi örterken ereksiyonu nabız gibi atıyor ve sertleşiyor. Ağzı benimkini yakıyor ve ben yatağın üzerinde dağılıyorum. İkimiz de yaralıyız. Ona havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var. Tenlerimizin birbirine değmesi. Nasırları üzerimde törpüleniyor. Ellerimin onun kaygan göğsünde kayması. Yüzünü boynuma gömdüğünde sırtını pençeliyorum ve ağzı üzerimde açlıkla çalışıyor, sanki öpmek mi, ısırmak mı yoksa yalamak mı gerektiğini bilmiyormuş gibi, bu yüzden üçünü de yapıyor.

"Sen kime aitsin?" diye ısrarla soruyor.

"Sana," diye soluyorum.

Bacaklarımı tutup kalçalarına doluyor, sonra kollarımı başımın üstünde kenetliyor, bana bakıyor, gözleri yüzümü, ağzımı yutuyor, karanlık, işkence dolu ve açlıktan ölmek üzere olan bir bakışla beni süzüyor.

Parmaklarını benimkilere doluyor ve ağzımı kendi parmaklarıyla sıkıyor. Ona olan bu yakınlık -uzuvlarımızın, dillerimizin, nefeslerimizin birbirine karışması- beynimdeki tüm zevk merkezlerini ve içimdeki tüm çiftleşme içgüdülerini harekete geçiriyor. Dillerimiz buluşmak için acele ederken damarlarımdan ateş fışkırıyor. Ben inliyorum, o inliyor, kalçalarını bana doğru s a l l a r k e n bedenim onunkiyle temas ettiği her noktada karıncalanıyor. Göğsü meme uçlarıma değiyor. Sikini cinsel girişime dayıyor. Kalın, güçlü bacak kasları neredeyse kalçalarımı eziyor. Avuç içlerimiz birbirine değiyor.

Tüm hücrelerim onun eşim olduğunu biliyor ve beni ona hazırlıyor. Sadece ona. Beni bırakıyor ve öpüşmeyi yoğunlaştırırken kıçımı avuçluyor, parmakları tescilli ve sert, mükemmel bir şekilde hizalanana kadar beni yaklaştırıyor ve başımı geriye doğru eğiyorum, böylece dili ağzımın her köşesine ulaşıyor. "Evet..." Nefes nefese kaldım.

Geri çekiliyor ve gözlerimiz gölgelerde buluşuyor. Gözlerinde gördüğüm ihtiyaç nefesimi kesiyor. O şimdiye kadar gördüğüm en erkek ve büyüleyici şey. Sıcak dudaklarını dudaklarıma koymak için bir kez daha eğiliyor. Islak. Çok, çok, sıcak. Bir elini bacaklarımın arasına kaydırdığında nefesim kesiliyor. Kulak mememi emmek için dönüyor ve dilimi teninde ve çenesinin kirli sakalında gezdiriyorum, başparmağını seksimin üzerinden geçirirken tadabildiğim her yerde.

"Oh, bu çok doğru hissettiriyor ..." Parmakları beni okşamak için bacaklarımın arasına kaydığında vücuduma yakıcı bir telaş yayılıyor. Kanım kaynamaya başlıyor ve kıvrımlarım daha da sertleşiyor.

Beni çılgına çeviren o kalın sesiyle adımı mırıldanıyor ve dudaklarını göğüslerime indirip uçlarını okşuyor. Bugün daha da hassaslar ve seksime zevk dalgaları gönderiyorlar. Nefes alıyorum ve adını söyleyerek kulak memesini ısırıyorum. Yeterince söyleyemiyorum. "Remy . . ."

"Benim için boşal," diye yalvarıyor ve en uzun parmağını içime sokuyor. Parmakları yarığıma girerken çırpınıyor ve omuzlarını kavrıyorum. Sırılsıklam oldum, zevk iniltilerim odada yankılanıyor.

"Şşş, bebeğim, benim için gevşe." Vücudumdan aşağı kayıyor ve göbek deliğimi yalamak için eğiliyor. Dilini göbeğimden aşağıya doğru sürüklüyor ve sonra onu daha aşağıya doğru takip ettiğini hissediyorum. Klitorisimin izini sürdüğünde çığlık atıyorum. Başparmaklarıyla beni açıyor ve içime doğru yalıyor. Vücudum serbest kalmak için kasılırken zevk içimden akıyor. Sonra boşalıyorum.

Beni tamamen yaladığında nefes nefese kalıyorum ve bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöküp sikini eline alıp içime soktuğunda hala kalan dalgaların içinde çırpınıyorum. Görüyorum ki

Kasları sıkılaşıyor, kendini derinlere iterken vücudu çalışıyor. Başparmağıyla klitorisimi bastırdığında ve büyük, kalın sikiyle beni daha da derinden siktiğinde inliyorum.

İçimden bir zevk sesi yükselirken, daha fazlası için kalçalarımı yukarı kaldırıyorum. Adımı mırıldanıyor ve eğilip yüzüme öpücükler konduruyor, "Çok sımsıkısın bebeğim. . . Beni deli ediyorsun."

İçime gömüldüğünde duruyoruz.

Bu sessizlikte nefeslerimizi, kendi hızlı kalp atışlarımı duyuyorum.

Aciliyet orada, bedenlerimizde titreşiyor ve parıldıyor. Ama o benim içimde. Ona sahibim. Onu kavrıyorum ve bırakmak istemiyorum.

İçimden çıkmak istemiyor, içimde. Sert ve zonkluyor. Beni tamamen ele geçiriyor.

Biraz daha içeri girdiğinde öpüşmeye başlıyoruz, ağzı ilkel ve çiğ, sevgi dolu ama lezzetli bir şekilde sert. İçimde onun o tanıdık gerginliğini hissediyorum ve boynunu ısırıyorum, uyum sağlarken inliyorum. Yerinde duruyor, hareket etmeye başlamamı bekliyor.

Yine de bekliyorum ve nefes nefese kalıyorum, onu içimde geniş, uzun ve canlı bir şekilde hissederken gözlerim kapanıyor. Meme uçlarını, tenini, onu seviyorum. Parmaklarımın uçlarını koyu renkli noktaların üzerine sürüyorum. Birini usulca emmek için başımı kaldırdığımda zevkle nefes verdiğini duyuyorum. Gürlemesini seviyorum. Başımı avucunun içine alıp geriye yatırıyor ve beni sevgiyle öpüyor. Serbest kalıyorum ve dilimi diğer meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. "Remy . . . Sabırsızlanıyorum. "

Homurdanıyor ve hareket etmeye başlıyor, başımın tepesine sokulup parmaklarını saçlarımda dolaştırırken fısıldıyor. Sıkı... güzel... benim Brooke Dumas'ım...

Sözleri beni okşuyor.

Kimse ona nasıl sevileceğini öğretmedi. O bunu içgüdüsel olarak yapıyor.

Beni daha yakına çekerek emiyor, ısırıyor ve yalıyor, gözlerim yanana kadar zevk alıyor. Vücudum onu kavrıyor. Nefes alamıyorum ve odada duyduğum tek şey

ve onun çıkardığı sesler beni çıldırtıyor.

İtiyor, sertçe çarpıyor. Şimdiye kadar beni yaraladı ve çığlık attım. Parmaklarını saçlarımda yumrukluyor, kalçalarımız hızlı ve şiddetli bir şekilde pompalanırken beni öpüyor, artık neredeyse hiç ritim yok.

İkinci kez boşalıyorum ve tamamen içime giriyor ve tamamen hareketsizleşirken beni sıkıca tutuyor. Sıcaklığını hissediyorum ve içime boşalırken sıcak bir hırıltının ardından kulağıma bir öpücük konduruyor. Sonra rahatlıyoruz, nefeslerimiz sakinleşiyor.

Beni tutuyor ve yuvarlanırken beni göğsüne çekiyor, vücutlarımız terden kayganlaşıyor. O beni çıplak istiyor, ben de onun beni çıplak tutmasını istiyorum. Ben gevşemeye başladığımda gevşiyor, sonra girişimi test ediyor ve menisini tekrar içeri iterek beni şaşırtıyor. İçgüdülerimiz aniden devreye giriyor. Kalçalarım onun parmaklarına doğru sallanıyor. Ağzını tenime bastırırken nefesinin sıcaklığı boğazımı yıkıyor. Bizi, çıkardığımız sesleri duyabiliyorum - benim inlemelerim ve onun eşini tatmin eden erkeğin homurtuları. İçimden fokurdayan bir ses çıkıyor. titremeye başlar.

Klitorisime dokunmuyor. Herhangi bir uyarı almıyor, ama eliyle vücudumu okşaması, menisini hiç ayrılmak istemiyormuş gibi vücuduma geri itmesi ve dilinin yavaş sürüklemeleriyle tenimi yalaması, seksimin onu kavramasına ve meme uçlarımın boncuklanmasına neden oluyor, böylece hava bile bana vermek istediği bir vuruş. Boynumun arkasını ısırdığında, "Oh Tanrım!" diye bağırıyorum.

Beni yüzüstü yatağa itiyor ve boynumu nazikçe ısırmaya devam ediyor, beni köpek stili sikerken işaretliyor.

Yatağa sarktığımızda, hareket etmek için enerjimi toplamak benim için bir görevdi. Onun altında kemiksiz bir yığınım, hâlâ ciğerlerimi çalıştırmaya çalışıyorum.

Terden sırılsıklam olmuş bir halde sırtüstü dönüyor ve bir koluyla beni yanına çekiyor, tenlerimiz egzersizden dolayı parlıyor. Göğsüm aşkla o kadar dolu ve vücudum o kadar iyi sikilmiş ki

Hem yorgunluktan ölmüş hem de güneş kadar canlı. Üzerine yayıldım ve sert çenesini kavradım.

"Bunlar acıyor mu?" Şakağındaki kesikleri ve hafif mor bölgeyi hafifçe sıyırıyorum. O cevap vermeden önce her birinin üzerine bir öpücük konduruyorum ve acaba hiç canının yandığı yerden öpüldü mü diye merak ediyorum. Bu yüzden onu oradan, her izden öpüyorum ve sonra dudaklarındakini öpüyorum, kısaca vızıldıyorum.

Geriliyorum ve sert çenesini okşayarak ona gülümsüyorum. "Beni doğurmadan önce beni düşündün mü? Var olup olmadığımı merak ettin mi? Nasıl olacağımı?"

Bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve yüzümü inceliyor. "Hayır."

"Hiç aşık olacağımı düşünmemiştim. Ya sen?"

"Asla," diyor tekrar, o seksi gamzeleri tüm gücüyle ortaya çıkıyor.

Tırnaklarımı şakağına kadar sürüklüyorum ve saçlarına batırıyorum. "Orada büyüdüğünde ne düşünüyordun?"

"Sadece elimdekini aldım ve onunla yetindim." Saçlarımı geriye tarıyor ve kulak mememi okşuyor. "Ama senin var olduğunu bilseydim, seni avlardım, yakalardım ve alırdım."

"Ama senin yaptığın bu değil miydi?" Gülümseyerek soruyorum.

"Aynen öyle"- burnuma burnuyla vuruyor, mavi gözleri gülüyor-"benim yaptığım gibi."

İç çekerek başımı omzuna yaslıyorum ve parmaklarımı meme uçlarına sürtüyorum.

En iyi yatak o. Sırtüstü yatıyor, bir kolu yastığın arkasında, diğeri omurgamın üzerinde ve ben her tarafına yayılmışım, karnım karın kaslarına, göğüslerim alt göğüslerine, başım omzunda ve boynuna sokulmak için mükemmel bir şekilde hizalanmış. Gittiğimiz pek çok otelde her seferinde farklı sabun kokuyor ve aynı zamanda her zaman onun gibi kokuyor.

Sessizce parmaklarımı pazısında gezdirip hafifçe masaj yapıyorum. "Daha iyi mi?" Dürtüyorum, kasın içine derinlemesine çalışıyorum ve

Bunun berbat bir şey olduğunun farkına varmak. Lanet olsun ona.

Ama o hiçbir şey olmamış gibi "Evet" diyor ve beni yanıma yatırıyor. Bana manevra yaptırmaya başladığında içim bir anda hiper farkındalık kazanıyor. Beni daha da yaklaştırıyor ve boğazımın derinliklerinde yumuşakça inliyorum ve seksim şişiyor çünkü ne yapacağını anlıyorum. Beni yan tarafıma döndürüyor ve beni kaşıklamak için ayarlıyor, büyük vücudu benimkinin arkasında sıcak ve sert. Saçlarımı geriye doğru tarıyor ve beni yalıyor; ağır bir eliyle kıvrımlarımı yavaşça okşamaya başladığında ürperiyorum.

Beni yalıyor, okşuyor, dilini kulağımın arkasında, ensemde, omzumun kıvrımında gezdirirken elini vücudumda gezdiriyor, beni yalıyor ve tadıma bakıyor.

Remy sevgisiz, hatta baba sevgisi olmadan da başarılı oldu. Hayatının her günü bir duygu durum bozukluğuyla savaşırken bile başarılı oldu. Başarılı oldu ve her düştüğünde ayağa kalktı. Benim gerçekten düştüğüm tek zaman, Olimpiyat seçmelerimde ve geçen yılki dövüşü kaybettiğinde, kalıcı olarak işaretlendim ve tekrar yürümek için topalladım. Ama o anında koşmak için ayağa kalkıyor.

O kadar karmaşık ve öngörülemez ki, her şeyimi bu adama vermiş olsam bile, her zaman bana sahip olacağından ama asla gerçekten benim olmayacağından korkuyorum.

"Acıktım," diyor kulağıma, sonra yataktan kalkıyor ve ipli pijamasının içine atlıyor.

"Oh, hayır, uyumak istiyorum ..." İnliyorum ve ayak bileklerimden tutup beni yatağın uzunluğunca aşağı çekerken yastığıma sarılıyorum.

"Gel benimle ye, küçük fişek."

"Hayıırrr..." Beni yataktan aşağı sürüklerken yastığı kendime doğru tutuyorum ve yatakta kalmak için son bir çabayla havaya tekme atıyorum. "Senin yüzünden şişmanlıyorum!" Gülerek ciyaklıyorum.

Alçak, seksi bir kıkırdamayla beni sanki sadece bir yastıkmışım gibi kaldırıyor, sonra yastığı bir kenara atıyor, sadece öpmek için beni tutuyor. "Çok güzelsin."

"Dünyadaki her güzel kadın uyuduğu için güzeldir," diye zayıfça itiraz ediyorum, aynı zamanda boğazını sıkıyorum.

Bavulundan tişörtlerinden birini çıkarıp bana uzatıyor. Bizi çatı katı süitinin oturma alanına taşırken içine giriyorum, sonra beni bir sandalyeye bırakıyor ve yemeğini çıkarıyor. Biri tepeleme, diğeri daha normal porsiyonlar içeren iki tabak getiriyor. Sonra karşıma oturuyor ve anlamlı bir bakışla kucağını sıvazlıyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve bir kuşkonmaz mızrağını ucundan yemeye başlıyorum. "Çok kötü yemek yeme alışkanlıklarımız var. Beni bir restorana götürürseniz, bir tür kanarya gibi kucağınıza tüneyerek yiyemem. İnsanlar sorunlarımız olduğunu düşünür."

Kızarmış bir karnabahar çiçeğini ağzına atıp çiğniyor. "Kimin umurunda?"

"Mükemmel bir nokta." Kuşkonmaz sapını sonuna kadar yerken, kollarındaki dövme bilezikler, dağınık saçları ve parıldayan mavi gözleriyle karşımdaki adamı izliyorum. Tanrım. Her şeyim o. İstediğim tek şey. Bu dünyada. Tam o sandalyede. "Ve bu aslında senin kadar rahat değil, itiraf ediyorum." Vurgulamak için sandalyede kıpırdanıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor, gözleri şeytani bir şekilde parlıyor. "Elde edilmesi zoru oynamayı bırak, Brooke. Seni çoktan elde ettim." Bana bir kâğıt peçete fırlattı. Bir tane daha kapıyorum, tomar yapıyorum ve fırlatıyorum. Çatalı yere bırakıyor ve uzun bir kolunu uzatıp sandalyemin ucundan tutuyor. Kolunu belime doladığı anda beni karşıya geçirirken gıcırdıyorum.

"Şimdi sakinleş. İkimiz de seni burada istiyoruz." Yüzümü kavrıyor ve beni döndürüyor, yüz hatlarımı yeni bir yoğunlukla incelerken dudakları şefkatli bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Şimdi iyi miyiz?"

Parmaklarımı ensesinde birleştirerek bakışlarıyla buluşuyorum. "Çoğunlukla kendime kızgınım. İncindim ve kıskandım. . . Kafamda hiçbir anlam ifade etmiyor, ama geri kalanım

Dinle. Sadece bununla nasıl başa çıkacağımı bulmakta bu kadar zorlanacağımı tahmin etmemiştim."

"Seni sevdiğimi bilerek başa çıkıyorsun, işte böyle başa çıkıyorsun. Seni seviyorum amına koyayım," diye tıslıyor. "Sana bunun olmadığını söylemekten başka bir şey istemiyorum," diye devam ediyor, işkence görmüş gibi görünüyor, "Benim için sadece bir kadın var ve senin için kendimi öldürürüm." Ciddiymiş gibi bana sokuluyor, sonra yalvaran mavi gözlerini üzerime dikiyor. Yemin ederim onu hiç şu anki kadar sevdiğimi sanmıyorum. "Affet beni. Seni affettim, küçük fişek. Sen beni terk ettiğin için seni affetmemi istemeden önce ben seni affettim. Sen gittiğinde ben ben değildim bebeğim, benden geriye ne kaldıysa ... o ben değildim."

Ona baktığımda kalbim sıkışıyor. Kızarmış bir karnabahar çiçeğini barış teklifi olarak iki parmağımın arasına alıyorum ve dudaklarına götürüp ona yediriyorum.

Gözleri parlayarak, parmaklarımın bir kısmı da dahil olmak üzere hepsini ağzına alıyor ve yalıyor. Hâlâ parmaklarımla ziyafet çekerken aynı şeyi yapıyor ve bir parça karnabahar alıp bana yediriyor; tüm ot aromaları ve zeytinyağı ağzımda erirken ben de parmaklarını emiyorum. Bunu yaptığımda gözlerinin parlaması çok hoşuma gidiyor.

"Seni seviyorum ama bu gece yaptığın gibi seni bilerek yumruklamalarına asla izin verme," diyorum ona çiğ, duygusal bir sesle, ıslak parmak uçlarımı dudaklarına sürterek, sert fısıltısıyla dokunuşumun altında hareket ettiklerini hissederek, "Sen beni zorlayana kadar yapmayacağım."

BEŞ

BİR SUNUM

Güneş ışığı pencereden içeri sızıyor. Remington yatağında değil. Küçük şirin kulübemizi taramak için dönüyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum. Kendimi yataktan kaymaya zorluyorum ve eşofman altımı, ardından spor sütyenimi ve üstümü giyiyorum.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra spor ayakkabılarımı giyip yalınayak dışarı çıkıyorum ve Diane'i mutfakta buluyorum. "Günaydın Brooke," diyor neşeyle. Önlükleriyle seyahat etmesine ve her otel odamıza böyle rahat bir ambiyans vermesine bayılıyorum.

Hatta alüminyum dökmeyen yeşil seramik tavalarıyla seyahat ediyor, böylece Remington'ın maması tamamen saf oluyor.

"Hmm, harika kokuyor," diyorum kahvaltı için etrafta dolanırken.

"Dalışa geç. Büyük adam senin için bir ton ayırmamı istedi."

Bir kase tatlı patates mücverini kaldırıp atıştırıyorum. "Ne zaman gitti?"

"Pete birkaç dakika önce gelip onu aldı."

"Pete mi? Riley değil mi? Hangi spor salonuna gitti?" Kapı çalınıyor ve açmaya giderken Diane'in haşhaşı pişirmek için kullandığı hindistan cevizi yağını parmaklarımdan yalıyorum.

"Brooke Dumas?"

Bir kadın elinde kırmızı kâğıda sarılmış ama fiyongu olmayan orta boy bir kutuyla duruyor. "Evet?"

Gülümsemesi genişliyor. "Bay Tate bunu sizin için sipariş etti." Bana kocaman bir kutu uzatıyor ve ben şaşkınlıkla bakıyorum.

"Bunu bana Remington mı gönderdi?" Aptalca sordum.

"Evet, hanımefendi. Keyfini çıkarın." O çıkarken kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum, ellerim Remington'ın bana gönderdiği büyük sürpriz kutusuyla dolu.

Ohmigod. Hiç beklenmedik biri. Beni sadece müzikle, mavi şeytan gözleriyle, dikenli saçlarıyla, gamzeleriyle ve nefis kokusuyla baştan çıkarmakla kalmıyor, bana hediyeler de mi alıyor?

Hemen kutuyu yırtıp üstünü atıyorum ve içinde bir sürü beyaz ambalaj fıstığı görüyorum. Elimi baloncuk gibi şekillerin arasına sokuyorum ve parmağımın üzerinde bir sürü gıdıklanma hissediyorum. Kaşlarımı çatarak elimi çıkarıyorum ve elime bağlı üç devasa akrep çıkıyor.

Bir an için her şey ağır çekimde. Her şey.

Böceklerin kolumda mükemmel bir şekilde hareket ettiğini görebiliyorum. Uzun, parçalı kuyruklarını görebiliyorum. Kuyruğun ucundaki pençeyi, öndeki iki pençeyi ve kolumun üzerinde hareket eden sekiz bacağı. Ayrıca şaşkınlıkla her birinin kafasında üç siyah nokta görüyorum, sanki üç gözleri varmış gibi. Akreplerin üç gözü mü var?

Her şeyi kaydediyorum. Yarım saniye içinde.

Ve hemen sonraki saniyede başka bir şey fark ettim. Bu, hayatımın en lanet anlarından biriydi.

Geriye düşüyorum ve kutuyu tekmeliyorum. Ben zaten üzerimde olanlardan kurtulmaya çalışırken bir düzine ya da daha fazla akrep sürünerek dışarı çıkıyor. Kalbim boğazıma kadar fırladı ve şimdi saf histerimin içinde çırpınıp çarparken nefes yolumu daraltıyor.

"KAHRETSİN! KAHRETSİN! DIANE!"

Akreplerim var. Akrepler. Sürünüyorlar. Lanet kolumda! Kocamanlar, avucumun yarısı kadarlar, her birinin sekiz bacağı var. Cidden mi? Sadece sekiz bacak mı? Binlerce bacak hissediyorum

Ben. Derimin her santimetre ve santimetresinde bacakları hissediyorum. Yerde deli gibi kıvranmaya ve titremeye başlıyorum, ön kolumda ilk iğneyi hissettiğimde çığlık atıyorum. "AMAN TANRIM, DIANE!!"

Birden dördüncü bir tanesinin bileğime tırmandığını hissediyorum ve tüm bu süre boyunca Diane'in histerik bir şekilde çığlık attığını fark ediyorum. "Brooke! Aman Tanrım! Biri bir şey yapsın!"

"ÇEK ONLARI ÜZERIMDEN, DIANE!! ALIN ONLARI!"

Sanki onları korkutup kaçıracakmışım gibi neden çılgınca bağırdığımı bilmiyorum. Onlara elimle dokunmaya korkuyorum, bunun yerine bir kova su üzerime çöktüğünde yerde kıvranıp duruyorum. Diane'in mutfağa koşup başka bir tencereyi suyla doldurmasını ve bana fırlatmasını izlerken nefesimi emiyorum. Ama akrepler dayanıyor.

Bir tanesine uzanıp onu üzerimden itmeye çalışıyorum ve kuyruğu bana çarpıyor. İğne başparmağıma battı. Diğerleri sürünmeye devam ederken içime anlık bir acı saplanıyor. Sürünüyorlar. Üzerimde. Bu hayvanlar uyuşturulmuş mu, aç mı bırakılmış ya da onları değiştirecek bir şey mi verilmiş bilmiyorum. Neredeyse örümcekler gibi üzerimde sürünüyorlar, hızlı ve çılgınca üzerimde. Bir tanesi kuyruğunu sallıyor ve iğnesini ön kolumun derisine batırıyor. Sonra bana ikinci bir iğne batırıyor. İçime bir acı saplanıyor. Kolumda bir acı daha hissediyorum ve sonra kıvranmayı bırakıp donakalıyorum. Savaş ya da kaç tüm gücüyle içimde. Ama kaçamıyorum, savaşamıyorum ve şimdi donup kalıyorum, tüm organlarım bu şeylerin bana oluşturduğu tehdit karşısında çılgına dönerken bedenim korkudan felç oluyor. Tüm korkularım ön plana çıkıyor ve çaresizce ağlamaya başlıyorum.

Yerde hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, üzerimde hareket eden tek şey bu korkunç yaratıklara ait korkunç bacaklar, o sırada Diane'in telefona titreyerek bağırdığını duyuyorum, "Geri gel! Buraya gel lütfen!" Aynı şeyi tekrarlayıp duruyor, sonra aniden kapıyı açıp koridora doğru bağırıyor, "REMINGTON!"

Her şey bulanık, çünkü neredeyse anında ya da belki birkaç dakika sonra, bilmiyorum, kapı büyük bir gürültüyle çarparak açılıyor. Gözyaşlarımın arasından onu görüyorum ve onun ne gördüğünü hayal edebiliyorum. Her tarafımda akrepler ve ben, hiçbir şey yapmadan, bir bebek gibi ağlayarak, hayatımda hiç olmadığım kadar korkuyorum. Gözyaşlarımdan başka bir şey yüzünden görüşüm tamamen bulanıklaşıyor ve bunun zehir olup olmadığını merak ediyorum. Her tarafımda şoklar hissediyorum. Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken akreplerin çıplak ellerle birbiri ardına üzerimden çekildiğini hissediyorum.

Sonra beni yakaladı ve kocaman kollarının arasındayım, benim olan bir bedeni tutan sabit kollar - benim mi? Parçalanmakta olan bu beden benim mi? Titriyorum ve acı içinde kıvranıyorum.

Bir ağaç gibi daha yükseğe tırmanmaya çalışıyorum ve hıçkırarak nefes almaya çalışırken boynuna yapışıyorum, vücudumun tekrar nefes almayı hatırlayabilmesinin tek yolu buymuş gibi kokusunu içime çekiyorum. Sert nefes alıyor. Elleri sırtımda yumruk oluyor ve titriyorlar. Sonra aşağı yukarı sürtünmeye başlıyorlar. Elleri yüzüme ulaşıyor ve öfkeyle gözyaşlarımı siliyor.

"Seni yakaladım," diye tutkuyla kulağıma tıslıyor ve beni hiç de nazik olmayan bir şekilde sıkıyor. "Seni yakaladım. Seni yakaladım."

"Az önce bir kadın geldi ve kapıyı çaldı!" Diane'in telaşlı sözleri gözyaşlarıyla titriyordu. "Remy'nin kendisi için kutu sipariş ettiğini söyledi!"

"Tanrım," diyor Pete tiksintiyle. "Onları atmayalım, Diane; ne tür olduklarını görmemiz gerek. Bir acil yardım ekibi çağırın ve şu orospu çocuklarını ezelim - bana bir tava verin."

Remington'ın sesi kulağımda granit gibi sert. "Onu öldüreceğim," diye söz veriyor bana. "Yemin ederim, onu çok yavaş öldüreceğim."

"Bunu ringe sakla, Rem. Şampiyonluğunu sabote etmek tam da onun istediği şey," diyor Pete vurma sesleri arasında.

Ellerini üzerimde gezdirdiğini hissettiğimde Remy'nin sesi

tıslamaya dönüşüyor. "Seni nereden ısırdılar? Bana tam yerini söyle, ben de bütün zehri emip çıkarayım."

Sanki hava kanallarım aniden şişmiş gibi nefes nefese kalıyorum. "Ben ... e-her yerde . . ."

Pete, "Bunları emmemelisin, ona bir bakmama izin ver," diyor.

Remington'a yapışıyorum ve o da kollarını bana doluyor ve yavaşça beni sallıyor, kulağıma konuşurken tüm vücudu neredeyse benimki gibi titriyor. "Seni yakaladım, küçük fişek, tam burada kollarımın arasındasın," diye fısıldıyor ve sesindeki zorlukla serbest bırakılmış öfkeyi duyabiliyorum.

"Rem, bırak onu göreyim," diye yalvarır Pete.

"Hayır," diye inliyorum ve Remy'ye daha sıkı sarılıyorum çünkü ölürsem bu şekilde gitmek istediğimi biliyorum. Aman Tanrım, ölecek miyim? Ona kim bakacak? "Bırakma, bırakma," diye inliyorum.

"Asla," diye söz veriyor kulağıma.

"Google'a göre bunlar Arizona kabuk akrepleri.
Zehirli ama ölümcül değil."

"Bana tutun," diye fısıldıyor Remy ve sonra harekete geçiyoruz. Görüşüm daha da bulanıklaşıyor. Dilim kalınlaştı. Ağzımda tükürük. Nefes alamıyorum. Beni kaldırırken titriyorum ve içimdeki elektrik çarpması hissi endişe verici bir seviyeye çıkıyor.

"Onunla nereye gidiyorsun Tate?"

Remington'ın hırıltısı göğsümde gümbürdüyor ve bir şekilde titrek, değişmiş halimde beni rahatlatıyor. "Lanet olası hastaneye, salak."

Kapıyı tüm gücüyle açarken çıkan sesi duyuyorum, sonra da kapıyı açmış gibi bir gıcırtı. Sonra hareket ediyoruz, bir yere gidiyoruz. Nefes alışları sert ve hızlı. . .

Pete arkamızdan sesleniyor, "Dostum, Diane az önce acil yardım ekibini aradı. Bir sakinleştirici hap alıp ona biraz Benadryl verelim."

"Sen. Bir sakinleştirici hap al. Pete."

Bir yere doğru hızla yürüyoruz ve onun sesinde pamuk ipliğine bağlı olduğunu duyabiliyorum. Bu düşünce

ve onu hızlandırması beni panikletiyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona; sonra kendi sesimi duyuyorum. Sesim aptalca g e l i y o r. Belki de zehir yüzünden bazı beyin hücrelerim ölüyordur. L harfini oluşturamıyorum. Tekrar söylüyorum, "Ben awright, Wemy. . . ." Ohmigod.

Remington donup kalıyor ve bana baktığını hissedebiliyorum ama gözlerim bulanık; sonra "S.KTİR ET BENİ!" dediğini duyuyorum.

Asansör geldi. Döner kapılar açıldığında Riley'nin sesi bana ulaşıyor. "Pekâlâ, neler oluyor? Koç spor salonunda bekliyor, Rem. . ." Sesi kesildi.

"Canlı akrepler," diyor Pete Riley'e. "Zehirli ama neyse ki ölümcül değiller."

"Nefes alamıyorum," diyorum yüksek sesle. Çıldırıyorum. Hem de nasıl. Hayatımda ilk kez vücudumda neler olup bittiğini anlamıyorum.

"Zehir sinir sistemine yayılır ama kan dolaşımına girmez. Sakin olmaya çalış, Brooke. Bu kabuk akrepleri iğrenç emicilerdir. Bacaklarını hissedebiliyor musun?"

Başımı sallıyorum. Dilim kurşun gibi, sokulduğum her yer o kadar acıyor ki yüzüm sürekli buruşuyor ve nefesim kesiliyor.

Pete uzandı. "Şuna bir bakayım. . . ." Pete beni incelerken Remy'nin elini koluma doladığını ve uzatarak, "Onu öldüreceğim," diye fısıldadığını hissediyorum.

"Her şey yoluna girecek, B," diyor Pete. "Ben de bir kez böyle bir deneyim yaşadım. Korkunçtu ama Kuzey Amerika akrepleri yüzünden ölmezsin."

Başımı sallıyorum ve Diane kapıdan seslendiğinde bu güvenceye tutunuyorum, "Bir not var! Kutuyu ters çevirdim ve bir not var!"

"Ne yazıyor?" Pete soruyor. Sonra okurken bir buruşma sesi duyuyorum, " 'Beni öptün. Şimdi de Akrep tarafından öpüldün. Zehrimi içinde hissetmek nasıl bir duygu? "

Remington'ın vücudu devreye giriyor. Birdenbire beni tutuş şeklinin tamamen değiştiğini hissedebiliyorum. Koruyucu ve sahipleniciydi ve birdenbire ... savaşmak istiyor.

Kafamın içinde bir görüntü beliriyor: İğrençliğin vücut bulmuş halinin önünde duruyorum ve kız kardeşimi görebilmek için onun iğrenç akrep dövmesini öpüyorum. Yeni bir mide bulantısı dalgası boğazıma dolanırken inliyorum.

"Pete, aşağıda lobide adamlarını gördüm. Sanırım burada, otelde," diyor Riley.

"Orospu çocuğu muhtemelen aşağıda Remington'ı bekliyordur."

"Oh, bunu hak etti!" Remington gürlüyor. "O çoktan öldü!" diye patlıyor.

Çalkantılı enerjisi etrafımı sararken gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve biliyorum ki, mavi kalmak için ne kadar mücadele etmiş olursa olsun ...

Remy karardı.

Dudakları aniden kulağıma değiyor ve başımın arkasını kavrarken fısıldıyor: "Şu anda bir şey yapmam gerekiyor. Seni seviyorum. Seni paramparça seviyorum ve geri gelip seni tekrar bir araya getireceğim, tamam mı?"

Bok gibi hissetmeme rağmen başımı sallıyorum. İçimden küçük sarsıntılar geçiyor. O acıya odaklanmak için dudağımı ısırıyorum ama vücudumdaki sokmalarla yarışamıyor. Cesur olmaya çalışıyorum ama üzerimdeki akrepleri hatırlıyorum ... vücudumdaki ... çirkin vücutları, kıskaçları ... kafadaki üç siyah noktayı. . . . Kollarında titriyorum ve kusacak gibi oluyorum.

"Neden böyle titriyor, lanet olsun?" Tekrar hareket etmeye başladığımızda Remington talep ediyor.

"Sinir sistemi etkileniyor. Birkaç kez sokuldu, bu yüzden acı verici olacak. Acil yardım ekibi yoldayken ona biraz Tylenol verelim."

Anlayabildiğim kadarıyla odaya geri dönüyoruz ve Remy beni yumuşak bir şeyin üzerine bırakıyor. Mavi bulanıklıktan

Bak, sanırım kanepe. Saçımı geriye tarıyor ve gözlerini yüzümde hissedebiliyorum.

"Şimdi onu ezmeye gidiyorum."

Sonra yoluna çıkan her şeyi yok etmeye çalışan bir kasırga gibi gitti ve beynim bu kararı ne kadar hızlı verdiğine -son açıklamayı yaparken sesinin ne kadar sakin ve soğuk olduğuna- o kadar şaşırdı ki, bir an için kendimi gerçekten de bana biraz Tylenol almaya gittiğine ikna ettim.

"Kahretsin, tam gaz ilerliyor Ri, Akrep'i ya da fedailerinden birini görmeden peşinden git Diane! Biraz soğuk kompres getir ve acil yardım ekibini bekle. Gidip o adamı almamız gerek!"

Remington'ı en son bir nöbet geçirirken ve tamamen manik hale gelirken gördüğümde, Pete yatıştırıcı içeren bir şırıngayı onun şahdamarına soktu ve adamların halıdaki ayak seslerini duyduğumda hemen bağırdım, "Pete, onun kıçına bir şey sıkma!" sonra inledim, başımı aşağı çevirdim ve kusmaya başladım.

♥ ♥ ♥

Ambulans geldi ve gitti ve yarım saatten fazla bir süre sonra hala bekliyoruz, korkunç bir Tupperware kabındaki akrep kalıntıları mutfaktan bana bakıyor.

Tylenol ve Benadryl almam, soğuk kompres kullanmam ve daha da kötüleşirse aramamı, bu durumda benim için bir panzehir temin edeceklerini söylediler.

Şimdi Tylenol ve Benadryl etkisini gösterdi ve biraz daha iyiyim. Tekrar kusarsam diye oturma odasındaki kanepenin yanında bir çöp kutum var.

Vücut ağırlığımın yarısını kusmuşum gibi hissediyorum. Diane sokmaların şişmemesi için üzerime buz koyuyor ama yine de şoktayım. Benadryl sayesinde şu anda sersemlemiş durumdayım ama en azından dilimin şişliği biraz indi.

Diane koluma soğuk kompres uygularken nazikçe, "Sana o adamın gördüğüm en kırmızı kendini imha düğmesine sahip olduğunu söylemiştim," diyor. Bana annemi hatırlatıyor ve kısa bir an için evimi o kadar özlüyorum ki ağlamak istiyorum. Ama asıl ağlamak istediğim ev, bana bunu yapan sapığı öldüresiye dövmeye hazır olan alt kattaki adam.

"Lütfen Scorpion'u görmesine bile izin verme," diyorum sefilce. "Eğer onun için işleri tekrar berbat edersem-"

"Onun için her şeyi berbat etme, Brooke," diye beni temin ediyor Diane. "Onu seviyorsun. Sen onun sevdiği tek kadınsın ve onu seven ve olduğu gibi kabul eden tek kişisin. Büyürken ona sevgi verilmedi. Reddedildi ve bir kenara atıldı. Seni ne kadar sert savunacağını düşünüyorsun?"

Gözlerim bulanıklaşıyor ve sesim kesiliyor.

"Ben de onu savunmak istiyorum ama ayakta bile duramıyorum," diyorum, kendimi birden acınacak ve zayıf hissederek.

Çocuklar geri geldiğinde neredeyse bir saat olmuştu ve tüm sinir uçlarım endişem yüzünden aşınmıştı.

Kanepede yan yatmış, gözlerim kapalı, Benadryl'in sarhoşluğuyla yatıyordum ki kapının dışından boğuk sesler duydum.

". . . kapıyı tut . . ."

Kalbim ölüyor. Yemin ederim ölür. Çünkü kollarınızın bir şeyi tutmakla meşgul olması dışında kapıyı tutmanız için başka bir neden yok.

Büyük, pervasız ve güzel bir şey.

Diane kapıya yardım etmeye giderken nefesimi tutuyorum ve sonra onları görüyorum. Onları değil, onu. Remy.

Pete ve Riley onu içeri taşırken homurdanıyor ve ofluyorlardı, ayakları yerde sürükleniyordu, başı yere dönüktü. Görebildiğim tek şey siyah saçları ve aniden hissettiğim öfke ve koruyuculuk o kadar baskın ki, o ikisine vurmak için saldırmamamın tek nedeni hala bir ayağımı hissedememem.

"Sizi pislikler!" Ağlıyorum.

Birbirlerine bakıyorlar ve hiçbir şey söylemiyorlardı ki aniden, beklenmedik bir şekilde, onun sesini duyuyorum, bulanık ama yine de bir şekilde kararlı. "Brooke'u görmem gerek."

Ana yatak odasına doğru giderlerken Pete nefes nefese, "Dayan dostum," der.

Remy alçak ve bozuk bir sesle, "Ona ihtiyacım var," diye tekrarlar.

Diane ayağa kalkmama yardım etmek için acele ediyor ve onları takip ediyor. Yemin ederim, kalbim göğsümde küçük, zavallı bir tomar haline getirilmiş bir mendil gibi hissediyor. Boğazına o lanet yatıştırıcıyı sıkmalarından nefret ediyorum!

Diane kolunu bana dolayarak topallaya topallaya ana yatak odasına gitmeme yardım ediyor ve adamları Remington'ın kıyafetlerini gri boxer'ına kadar çıkarırken buluyoruz. Sonra onu yatağa yatırmak için mücadele ettiler.

"Diğer tarafa geç," diyor Pete ve Riley onu yatağın uzak kenarından çekip çıkarıyor.

"Rem, biz seninle ne halt edeceğiz? Ha, dostum?" Pete onu yatağına yatırıp temizlerken alaycı bir tavırla şöyle der.

"Brooke," diye öfkeyle homurdandı Remington.

"O geliyor, dostum!" Pete gülerek söylüyor.

Yüzü bana dönük olacak şekilde onu yatağa yatırmak için uğraşıyorlar. Başının arkasına bir yastık yerleştiriyorlar ve gözlerinin yarı açık olduğunu görüyorum. Diane yatağa girmeme yardım ederken bana odaklanıyorlar ve beni gördüğünde tamamen siyah ve neredeyse çılgınca oluyorlar. O güzel gözlerinin ne kadar hızlı değişebildiğine hâlâ hayret ediyorum. Vücudunun bu dönüşümü dakikalar içinde nasıl tamamlayabildiğine. İri, bronzlaşmış elleri yanlarında boş duruyor ama parmakları bana dokunmak ister gibi seğiriyor ve birdenbire ellerimin tüm parmakları ona dokunmak ve onu rahatlatmak için aynı dürtüyle ağrıyor.

"Tamam mı?" diye mırıldanıyor bana, bakışları fırtınalı, karanlık ve hayal kırıklığıyla canlı.

Onun hayal kırıklığını da hissedebiliyorum. Beni savunmak istedi ama onu durdurdular. Onun öfkeli kargaşasını hissedebiliyorum.

Ben de onunla birlikte yatağa girip belimize kadar örtünüyorum.

Kollarımı sert omuzlarına dolayıp başının üstünü okşarken nazikçe "İyiden de öte," diyorum.

Gözlerini kapatıp aniden sarkarken vücudundaki gerginliğin azaldığını hissedebiliyorum. Yüzümü saçlarına gömüyorum, kokusunu umutsuzca ciğerlerime çekiyorum ve ağırlığı yanıma yerleşirken onu sıkıca tutuyorum, başını göğüslerime yaslayacak şekilde kayıyorum. "Seni çok seviyorum," diye tıslıyorum kulağına. "Yakında uyanacaksın, tamam mı? Artık yanındayım."

Pete'in "Bu zor bir sezon olacak," dediğini duydum.

Anlayışla başımı sallıyorum ama gözlerimi ondan alamıyorum, güzel kirpikleri elmacık kemiklerine dayanmış, dudakları hafifçe aralanmış. Parmaklarımı o seksi, dağınık çeneli çocuksu yüzünde gezdiriyorum.

Riley, "Gidip Lupe'yi spor salonundan alayım ve adamımızın gelmeyeceğini söyleyeyim." diyor.

Remy'nin kafa derisini yavaşça ovmaya başladığımda Pete beni izliyor, sonra bana biraz su ve bir buz torbası daha getirip komodinin üzerine koyarken Diane bana dışarıda temizlik yapacağını söylüyor.

"Nasılsın?" Pete bana soruyor.

Başımı sallıyorum. "Hap kombinasyonuyla daha iyi," diye fısıldıyorum. Sonra da ekliyorum: "Size pislik dediğim için özür dilerim."

"Bunu yapmak zorunda kaldığımız için üzgünüm ama o oradaydı. Orospu çocuğu." Dudaklarını kızgın bir çizgiyle düzleştiriyor, sonra da tuhaf bir şekilde bana bakmaya devam ediyor.

"Onu sakinleştiren tek şey sensin Brooke, ama aynı zamanda onu tamamen tetikleyen de sensin." Pete iç geçiriyor ve pencereden odamızın dışındaki çöle benzeyen küçük bahçeye bakıyor. "Ve Scorpion senin hakkında Remington'ı çıldırtan bir şey olduğunu biliyor. Onu kışkırtmaya devam edecek. Kafasını karıştırmaya çalışacak ve Remington'ın canavarının her santimini ortaya çıkarmaya çalışacak."

"Yapamayız Pete, kimsenin onun kafasını karıştırmasına

izin veremeyiz." Remy'nin alnından öpüyorum, tüm sevgimi onun güzel kızına gönderiyorum.

Beyin ve sessizce söz veriyorum, kimsenin seninle uğraşmasına izin vermeyeceğim.

"Remington şu anda hiç olmadığı kadar güçlü," diyor Pete. "Ama sen onun büyük bir zayıflığısın. Senin için kaybeder, senin için bırakır. Senin için öldürür. Senin için kıçına ilaç sürer."

Gözyaşlarımı siliyorum ve Remy'nin başını göğüslerimin arasında daha derine çekiyorum. "Pete, lütfen ona daha fazla sakinleştirici verme. Başka bir yol bulmalıyız."

"Dostum, o yarım düzine adamın toplamı kadar güçlü. Birinin onu durdurmasını nasıl önerirsin? Sana şunu söyleyeyim, eğer Underground organizatörleri bu final maçını tam bir teslimiyet maçı yapmaya karar verirlerse ..." Başını sallıyor ve ayağa kalkıyor.

"Ne demek istiyorsunuz? Nedir bu teslimiyet?"

Bana kasvetli bir şekilde bakıyor, sonra iç geçiriyor. "Bir şey yok. Ama Remington'ın Scorpion'a karşı bir özlemi var. O asil bir adam, ama o pisliğe merhamet etmeyecek ve eğer onu ringde öldürme şansı olursa, şimdiden söyleyeyim, öldürecek." Kapıya doğru yürür. "Şimdi gidip bize başka bir otel bulayım."

Başımı sallayarak ve "Teşekkür ederim" diye fısıldayarak büyük aslanıma geri dönüyorum.

"Hadi rahat edelim," diyorum Remy'ye. Titrek, beceriksiz ellerimle kıyafetlerimi çıkarıyorum, sonra iç çamaşırlarını soyuyorum çünkü yatakta her zaman çıplak olduğunu biliyorum. Sonra geri dönüp başını göğsüme bastırıyorum ve saçlarını okşuyorum. Şakağını öpüyorum. "Artık sen varsın." Nefes alış verişi yavaş ve düzenli. Parmağı yan tarafında seğiriyor ve elini tutup belime sarıyorum. "Bana böyle sarılmak hoşuna gidiyor mu?" Yumuşakça soruyorum, gerçekten bir cevap beklemeden. Kollarımı omuzlarına dolayarak ona sarılıyorum ve onu hastanede bıraktığım günü hayal ediyorum.

Siyah ve kafası karışık, manik ve bana bir şey söylemek için çaresiz.

Ve kalmaktan çok korkuyordum.

Gözlerim tekrar doluyor ve aniden sadece iğnelerim değil, tüm vücudumun içi ağrıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak sıkıca sarılıyorum ve yüzümü saçlarına gömüyorum, onu yapabildiğim her yerde birkaç kez şiddetle öpüyorum. Onun nefes alış verişi yavaş ve düzgün, ama benimki hâlâ olanlardan dolayı gergin. Tek bildiğim ona baktığımda, onu kokladığımda ve ona dokunduğumda acımın geçtiği.

Ellerimi çıplak omuzlarının sert kaslarında gezdiriyorum ve sonra eğilip kulağının kabuğunu, ardından pürüzsüz, sıcak şakağını öpüyorum. Onun gibi kokuyor, beni baştan çıkarıyor ve parmaklarımı sırtında, karın kaslarının sert karelerinde gezdirirken boynunu koklamak için eğiliyorum, sonra dudaklarımı çenesinde gezdiriyorum.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve parmağı seğiriyor. Çenesini ellerimin arasına alıyorum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Beni savunduğun için teşekkür ederim ama artık benim için hayallerini mahvetmene izin vermeyeceğim," diyorum ona.

Parmaklarımı kaslı göğsünde, boynunda, kordonlu kollarında, kalın boynunda gezdiriyorum ve eğilip alçak, sabit nabız noktasını öpüyorum. Bir ses daha çıkarıyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Beni duyuyor mu? Sanırım duyuyor.

Paylaşabilmemiz için onun iPod'unu ve benim kulaklıklarımı alıyorum ve ona dinletmek istediğim bir şarkı arıyorum. Kulaklıklardan birini onun kulağına, diğerini benimkine takıyorum ve ona Goo Goo Dolls'un "Stay with You" şarkısını çalıyorum. Elini elime alıyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum, dinlerken saçlarını okşuyorum, şarkı bana sokulduğum her yerin sanki hala içimdeymiş gibi acıdığını unutturuyor. Dinlerken ona sarılıyorum. Benim savaşçım. Her şeyle savaşıyor, kendisiyle bile, ama beni sevmekle hiç savaşmamış olmasını seviyorum.

♥ ♥ ♥

O TAMAMEN HIZLI.

Hediye'den -bizim deyimimizle- iki gün sonra, Scorpion olarak bilinen Yeraltı savaşçısı ve ekibinin yakalandığı ve şu suçlarla itham edildiği tüm haberlerde yer aldı

İçerideki havai fişeklerin patlaması nedeniyle bir motel odasında meydana gelen hasar.

Evet. Havai fişekler.

Pete ve Riley'e ne olduğunu sorduğumda, Remington'ın hiçbir mesajı cevapsız bırakmadığını söylediler. "Scorpion'un turneden atılmasını sağlayacak bir şey deneyebilirdi ama belli ki bunu ringde bitirmek istiyor."

Şimdi Pete bir sonraki dövüş sırasında beni koruyacak bir tür cihaz alıyor ve Scorpion'la ilgili herhangi bir şeyin canına okumam gerektiğinde bu cihazlardan birini taşıyacağımı umuyorum.

Remy'nin hız torbasını yumruklarken çıkardığı ritmik ses büyük spor salonunda yankılanıyor ve bugün hepimiz büyüyü hissedebiliyoruz.

İyi bir antrenman günü geçirdiğini her zaman anlayabiliyorum çünkü enerjisi odayı ele geçiriyor. Bana ilham veriyor, yakındaki herkese ilham veriyor. Onun ateşi bizim ateşimizi yakıyor. Hissedilebilir, havada sallanan bir ip gibi. Remington'ın enerjisi o kadar güçlü ki kokusunu alabiliyorum, tadını alabiliyorum.

Koç, Remington'ın antrenman yaptığı alanda volta atıyor, belli ki tüm bu enerjiyle vızıldıyor. Riley gölge boksu tarzında havada sallanırken etrafı izliyordu ve ben de koşu bandında Remy'ye doğru bakarak iki saat boyunca koştum ve tüm ilhamımı onun her atletik görevi üstlenme şeklinden aldım.

Şimdi kenarda uzanıyorum, hala akrep izleriyle dolu olan vücudum yoga yaparken yer minderlerine yayılıyor.

İğnelerin battığı gece uyanık kaldığımı hâlâ hatırlıyorum, odamızın dışındaki küçük bahçe o zamana kadar tamamen karanlıktı. Aniden Remington'ın beni sert vücuduna çektiğini ve tüm iğnelerimi kendi merhemimle temizlemeye başladığını hissettiğimde, vücudumun her yerinde küçük acı iğneleri dolaşıyordu. Tanrım. Ve sesi, o kadar tembeldi ki, sakinleştiricinin etkisiyle biraz sarhoştu ama "Şu haline bak" derken o kadar şefkatli ve ilgiliydi ki.

İnanamayarak dedim ki, "Bana bakar mısın? Kendine bir bak!"

Biz de acınası bir şekilde güldük. Benimki gerçekten sadece bir blöftü, çünkü açıkçası tembel ve rahat görünüyordu, uyuşturucunun sakinleştirici niteliği nedeniyle hızlılığı pek belli olmuyordu. Benim hissettiğim gibi hiçbir şekilde acınacak halde görünmüyordu. Remington'dan güç sızıyor. Uyurken bile. Ya da uyurken. Uyuyan bir aslan yine de aslandır.

Şimdi spor salonunda harikalar yaratıyor ve ben de aşağı köpek duruşundayken aniden yumruk atmayı bıraktığını duyuyorum. Sessizliğe alışık olmadığım için başımı kollarımın arasından yere doğru kaldırıyorum ve ona bakıyorum. Havadaki kıçıma bakıyordu. İçim bir tuhaf oluyor ve doğrulup ona küçük bir gülümseme veriyorum. Karşılığında gamzeleri bana bakıyor, sonra güçlü kollarını kaldırıp tekrar sallamaya başlıyor, hız torbasına tekrar tekrar vuruyor.

Antrenman yapma şekline bayılıyorum. Her güçlü vuruş sert ve tam ortasına düşüyor ve güzel yüzünde çok seksi bulduğum o sessiz konsantrasyon ifadesi var. Pazıları torbaya defalarca vurdukça şişiyor ve yaptığı şeye o kadar odaklanmış ki bazen torbaya doğru hırladığını duyuyorum, alçak sesle ve boğazının derinliklerinden.

Thwack! Thwack! Güm!

Koç gürültülü öğleden sonralarından birini geçiriyor ve tekrar başladığını duyuyorum: "Bu yıl bir bok almayacağız! Hiçbir şey vermeyeceğiz. Bizim olanı alacağız!"

Remington'ın daha sert vurmaktan başka bir cevabı yok.

"Şampiyon olmak istiyorsak daha ağır bir kum torbasına ihtiyacımız olacak Riley," diyor Koç, Riley'nin şu anda not aldığı yerin karşısındaki torbanın yanından.

Koç Lupe'nin "biz" kelimesini sanki kendisi ringde Remy ile birlikte dövüşüyormuş gibi kullanmasına bayılıyorum. Pfft! Sanki o adamın gerçekten koçluğa ihtiyacı varmış gibi.

"Ne demek istiyorsun?" Riley, Remington'ın yumruklarıyla ezdiği büyük, ağır çantayı işaret ederek bağırır. "Bu

"270 kiloluk çanta, burada daha ağırı yok." "Çok fazla sallanıyor!" Koç kel kafasını sallayarak bağırıyor.

Riley güler ve parmağını Remington'a doğru uzatır. "Hadi onu hıza geçirelim."

Koç ıslık çalarak onu hızlı topa yönlendirir ve Remington su içebilmek için eldivenini çıkarır.

Gri tişörtü göğsüne yapışmış, boğazından, gövdesinden ve kaslı kollarından ter damlıyor. Şişeyi ağzına götürürken kolunun altından bir Kelt dövmesi görünüyor, pazusu hareket halinde bir dağ gibi şişiyor ve o kadar sikilebilir görünüyor ki meme uçlarım boncuk boncuk oluyor. O kadar uzun süredir çalışıyor ki, vücudunun sıcaklığını spor salonunun öbür ucundan bile hissedebiliyorum. Parmaklarım onun üzerinde çalışmak için kaşınıyor ve geri kalanıma başlamıyorum bile. Diyelim ki o siyah olduğunda, özellikle onun "ihtiyaçlarının" farkındayım. Ve onlarla çok iyi, kız arkadaşça bir şekilde ilgilenmek için sabırsızlanıyorum.

Yakınımdaki yumuşak bir titreşim gözlerimi su şişesiyle birlikte bir kenara attığım cep telefonuma çevirdiğinde, beklentiyle karıncalanmaya başlamıştım bile. Açtım ve okudum.

> Senin adına o canavarın kabuslarını görüyorum! O böceklerden kurtuldun mu?
>
> Hayır.☹ Bazen hala bacaklarımın üzerimde süründüğünü hissedebiliyorum! UGH! Ama Remington'ın Scorpion'un beni bu şekilde mahvettiğini bilmesini istemiyorum - zaten olduğundan daha fazla kafamızı karıştırmasını istemiyorum. Ama kendimi bok gibi hissediyorum. Halsizlik gibi. Geceleri mümkün olduğunca gizli bir şekilde ikinci tuvalete gidip kusuyorum!
>
> Ama neden Remy'ye HE-BEAST'in ÖLMESİ GEREKTİĞİNİ söylemek istemiyorsun!
>
> Mel! Çünkü bunu yapacaktı!
>
> HADİ RIPTIDE! CANAVARI ÖLDÜR!
>
> Hayır Mel, ona iyi olduğumu söylemek zorundayım. Mağara adamını yatıştırmaya çalışıyorum.
>
> MELANIE: Mağara adamlarını yatıştırmak için yemek ve seksten başka bir yol bilmiyorum ve seni düşününce midemde yarasalar hissettim.

Tedirgin Riptide'ı "yatıştırmak"!

Biliyorum, bu çok zor bir görev! ☺ ♥ ?

Aman Tanrım, sporcu arkadaşım nerede, seni fahişe? Seni özledim, beni yakında uçur!

MELANIE: Bırak da seni ne kadar sevdiğini yine en iyi arkadaşından bahsederek göstersin - yani, onun nesi var? Seni elde etti ve şimdi en iyi arkadaşını getirerek seni etkilemeyi unuttu mu?

"Etrafına bakmayı bırak ve odaklan! Hiçbir yere gitmiyor Tate," diye bağırıyor Koç, ben Melanie'ye veda mesajı atarken; sonra hız çantasından çıkardığı sesleri duyuyorum.

Thadumpthadumpthadump . .

Bugün, spor salonunda yalnız değiliz.

En uçta iki jimnastikçi antrenman yapıyor ve onu pervasızca süzdükleri için midem pek mutlu olmadı. İp atlarken onu izlediler. Sonra, pull over yaparken, dağ tırmanışı yaparken ve baş aşağı karın kaslarını çalıştırırken gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak şekilde onu izlediler. Canavar antrenman yaparken o kadar seksi görünüyor ki, bu ikisi bütün sabah ve öğleden sonra ağzı açık kaldı. Hatta biri bakakaldığı için poposunun üzerine düştü.

Ve sanırım şu anda benim sorunum, ona hayranlıkla bakan her güzel kadınla birlikte, hayranları ya da fahişeleri hatırlıyor ve yeniden midemin bulandığını hissediyorum.

Öne doğru eğilip aşağı doğru köpek yogası pozisyonuna geçerken nefes veriyorum, bir süre tutuyorum, sonra kobra esneme hareketine geçiyorum - sırtım ve boynum geriye doğru kavisli bir şekilde mindere yüzüstü uzanıyorum - ve onu hız torbasında görüyorum. İşte orada, yumruk atıyor, yumruk atıyor, spor ve seks için yürüyen bir reklam, her kası sıcak ve meşgul, güçlü bir şekilde vuruyor. Yumruklarını o kadar hızlı sallıyor ki, top hiç durmadan sallanıyor.

Tişörtü yok ve kasılıp gevşeyen tüm kaslarını görebiliyorum. Eşofman altı kalçalarına kadar iniyor,

bana seksi yıldız dövmesine bir bakış hediye ediyor-tanrım, bu beni çıldırtıyor. Ereksiyonunun bir şekilde onu kızdırmak için nasıl yükseldiğini düşünmeye başlıyorum, horozu o kadar uzun ki tamamen ayakta durduğunda mürekkebi kaplıyor ve anı beni delip geçiyor ve şu anda ısıtılmak istediğimden daha fazla şekilde beni ısıtıyor. Meme uçlarımın istekle boncuk boncuk olduğunun farkında olarak, bir an için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Nefes vererek kendimi kaymaya zorluyorum ve bacaklarımı minderin üzerine uzatıyorum, önce birini sonra diğerini ve bir kez daha.

Koç hırlıyor, "Bugün antrenman mı yapıyorsun, bakıyor musun Tate?" Başımı geriye attığımda Remy'nin çantasına döndüğünü görüyorum,

Pozisyon alıyor, eldivenlerini kaldırıyor ve öyle sert vuruyor ki salonda duyabildiğim tek şey bu oluyor. Yumrukları.

"İşte ben de bundan bahsediyorum! Öldürdüğün o orospu çocuğu kim?" Koç talep ediyor.

Remington'ın sesi odanın öbür ucunda patlayarak "Kim olduğunu çok iyi biliyorsun!" diye bağırdığında tüylerim diken diken oldu.

"Komaya sokacağın o herif kim?" Koç devam ediyor.

"O lanet olası ÖLÜ!"

"Bu doğru! Sana ait olanı aldı! Seninle oynadı! Kız arkadaşınla uğraştı ..."

Remington sertçe kükrer ve çantaya vurarak yere düşmesine neden olur. Çantaya tekme atar ve çanta havaya fırlar, sonra da bir gümbürtüyle duvara çarpar!

Riley yanıma gelirken kıkırdıyor. "Biraz kızgın olduğunu söyleyebilir misin, B?" diye bana takılıyor.

Remington başını kaldırıp doğrudan bana baktığında midem düğümleniyor. Her nefes alışında göğsü sarsılıyor, gözleri beni delip geçiyor ve o bakışın altında kendimi biraz çıplak hissediyorum. Hayatım üzerine bahse girerim ki şu anda Remington kafasının içinde beni beceriyor.

"İki hafta sonra Scorpion bizimle aynı akşamlarda dövüşecek. Onunla karşılaşabiliriz. Gergin misin?" Riley benimle konuşurken jimnastikçileri kısaca gözden geçirerek soruyor.

Akrep ismi bile adrenalinimi yükseltiyor ve tepelere doğru koşma isteği uyandırıyor. Yüzümü düşürüyorum ve kalçalarımı açmak için güvercin yogası pozu veriyorum, sonra bacak değiştirip egzersizi tekrarlıyorum. "Evet, gerginim. Ekstra gerginim demeliyim, çünkü her dövüşte gerginim, ama o pislik etrafımdayken, normal gerginliğimin on katı olsun." Gözlerimi kendime çeviriyorum ve Riley kıkırdıyor.

Aslında ona ve Pete'e tam olarak neler olduğunu sormak için can atmama rağmen, stratejik olarak "bu konu" hakkında konuşmaktan kaçınarak "barışmış" gibi görünüyoruz. Ama daha fazlasını bilmek istiyor muyum?

Hayır.

Ayrılmıştık. Buna hakkım yok. Bipolar bozukluğu yüzünden hatırlamıyor bile ve bitti. Bitti artık. Ben onunum, o da benim.

Riley sırıtarak, "Kahretsin, ben bile gerginim, B. Scorpion'un mesajı oldukça açıktı," diyor. "Ringin dışında ve içinde. Ve Rem'in mesajı sadece o piç kurusuna günlerinin sayılı olduğunu söyledi. Kimse onun fişekleriyle uğraşamaz."

Bunun üzerine doğruluyorum; sonra o hüzünlü sörfçü gözlerine bakıyorum ve yemin ederim orada biraz keyif var. Gülüyorum. Sadece gülüyorum. Çünkü, dürüst olmak gerekirse, burada yetişkin adamlar var. Erkekler. Ama hala çocuklar. Ve etkileyici spor salonundan Remy'ye baktığımda, o hepsinden daha büyük, en seksi ve en güçlü çocuk.

"Riley, ne olursa olsun Scorpion'un Remington'ın kafasını karıştırmamasını sağlamak için bana yardım etmelisin. Hem sen hem de Pete buna dikkat etmelisiniz. Beni duyuyor musunuz?"

"Emredersiniz hanımefendi," diyor, bir askeri öğrenci gibi selam vererek. "Şimdi git ve ekmeğini kazan."

"Ha-ha. Ben de en az senin kadar çok
çalışıyorum," diyorum. "Evet, ama senin gördüğün
kraliyet muamelesini görmüyorum." "Çünkü sen
berbatsın ve ben yönetiyorum."

"Buna cevap bile vermeyeceğim. Yüzüme çok değer veriyorum." Omzumun üzerinden bir şeye gülümsüyor.

Tam arkamda bir kas kulesi, elindeki kasetleri çekiyor. "Senin için kırmaktan mutluluk duyarım," diye mırıldanıyor.

"Sakıncası yoksa bir sonraki sefere erteleyeceğim."

Riley, Koç'un temizlik yapmasına yardım etmeye giderken Remington siyah gözlerini bana dikiyor ve burun deliklerinin sanki başını bile eğmeden, sadece bana bakarak kokumu alabilecekmiş gibi parladığını fark ediyorum.

"Hazır mısın?" Parmaklarını sırtımın alt kısmında gezdirirken, saatlerdir çalıştığım ve çok seks yaptığım için susuz kalmış sesiyle konuşuyor ve ben hiçbirine bağışık değilim.

"Hazır doğdum," diyorum, biraz nefes nefese. Manik olduğu zamanlarda ne olduğunu bilmiyorum ama siyah olduğunda etrafında çatırdayan enerjinin ekstra farkındayım. O bir güç merkezi, ama siyah olduğunda iki kişi gibi hissediyor. İkimiz de spor salonunun arka tarafındaki küçük rehabilitasyon odasına gidiyoruz. Elini kıçıma koyduğunda hiçbir şey söylemiyorum ama her şeyi hissediyorum. Sonra, sıktığında, arkamı dönüp sert kıçını tutmamak ve o devasa kaya gibi sert eti geri sıkmamak için tüm çabamı harcıyorum.

"Masaya çık, Riptide," diye emrediyorum. Ona emir vermek hoşuma gidiyor çünkü o da bana eğleniyormuş gibi bakıyor. Şu anda yaptığı gibi, sanki benim tarafımdan fevkalade eğlendirilmiş gibi. Küçük odanın ortasındaki masaj masasına benzeyen masaya uzanıyor. Yakınında, daha sonra buz masajı için yağmalayacağım ilaçlar ve soğuk malzemeler için bir buzdolabı da var.

Önce yüzüstü yatıyor ve antrenmandan sonra vücut ısısı o kadar yüksek ki daha ona dokunmadan ısısını hissedebiliyorum.

"İyi hissediyor musun?" Bakışlarım omurgasının çizgisini okşayarak soruyorum. "Düğümlenen bir şey var mı? Seni rahatsız eden?"

"Bir an önce ellerimi üzerinde hissetmek istiyorum," diye fısıldıyor bana ve ben yanağımın içini ısırıyorum.

"Tamam, ama dedikleri gibi, önce bayanlar."

İnliyor. "Bana işkence etme bebeğim, seni şimdiden becermek istiyorum."

Eğiliyorum ve kulağına bir öpücük konduruyorum. "Bu işkence değil, rahatlamaya çalış," diye fısıldıyorum ve gerçekten rahatlamasını, vücuduna odaklanmasını istiyorum, bu yüzden parmaklarımı omuzlarına doluyorum. Nefesi dişlerinin arasından tıslayarak çıkıyor ve ben de sessizce kendi nefesimi tutuyorum - ama temasımız bana bunu yapıyor. Yumuşak bir şekilde nefes vererek ona alışıyorum ve parmaklarımla masaj yapmaya başlıyorum. O da bana alışıyor ve usulca inlediğinde rahatlamaya başladığını anlıyorum.

Birbirimize o kadar bağlıyız ki, onun tenine dokunduğumda içimde lezzetli küçük dalgaların yayıldığını hissediyorum. Bazen sanki Remington Tate'i Remington Tate yapan o güçlü kaynağa dokunuyormuşum gibi hissediyorum. Vücudumun her santimetresi parmaklarımın altındaki kaslarının ve teninin ve onunla ilgili diğer her şeyin farkına varıyor. Tam şu anda okyanus, sabun ve sadece o kokuyor. Eforuyla göğsünün genişlemesi. Saçlarının dikenli, buruşuk ve ıslak oluşu.

Onun üzerinde ellerimle çalışmayı
seviyorum. Bu benim işim ama aynı
zamanda aşkım.
Bundan daha iyi bir şey düşünemiyorum.

Her bir kası teker teker hissediyorum, ısılarını arıyorum, kasın karnının derinliklerine iniyorum, böylece vücudunun her yerine mükemmel kan akışı oluyor. Bölgenin iyi beslenmesini sağlamak için parmaklarımla kas dokusunu yoğurarak masaj yapıyor ve fasyayı ayırıyorum. Kas gevşediğinde, sağlıklı yaşam tarzının her besin maddesiyle olgunlaşmış kanı, o kasın onarılmasına ve büyümesine yardımcı olmak için içeri girer.

Her iki tarafını da ovduktan sonra buzdolabına gidiyorum, böylece ona buz masajı yapabiliyorum. Buz masajı herhangi bir düğüm veya yaralanma için mükemmeldir, ancak Remington bunları sever ve bazen genel iyileşmeyi hızlandırmak için ona bir tane veririm.

Dondurucuda zaten bir strafor bardak var. İçinde donmuş bir su bloğu var ve buzu yumuşatmak ve cildini kesmediğinden emin olmak için avucumu birkaç kez

üzerinde gezdiriyorum. Sonra da kaslarının üzerinde gezdiriyorum.

sanki deodorantı cildine sürüyormuşum gibi.

Orada yatıyor ve onunla ilgilenmeme izin veriyor, seksi erkek feromonları ter gibi tenine yapışıyor, vücudu o kadar sıcak ki buz hemen erimeye başlıyor. Geniş sırtı boyunca şakacı bir şekilde zikzak çizen su damlacıklarını izliyorum ve ters döndüğünde bu damlacıklar aynı şeyi sert göğsünün önünden aşağıya doğru yapıyor.

Gözlerim onları takip ederken beynim her birini dilimle yalama düşünceleriyle dolup taşıyor, özellikle de göbek deliğine doğru kayanları, meme uçlarının etrafında kıvrılanları. Ben onun her güzel santimini izlerken ve zihnimde yalarken, o da beni izliyor, bakışları sıcak, şefkatli ve bir şekilde minnettar.

"Çalışma şeklini seviyorum," diye fısıldıyorum. "Beni çalıştırma şeklini seviyorum."

♥ ♥ ♥

Otelimizin asansörüne bindiğimizde ikimiz de yorgunduk, özellikle de ben. Lanet olası Hediye'nin etkisinden henüz kurtulamamıştım ve akşam yemeğini atlayıp doğruca yatağa gidecek kadar yorgundum.

Sekiz saat boyunca çalıştıktan sonra Remy şimdilik hızlı enerjisinin çoğunu boşalttı. O asansörün duvarına yaslanıp bir kolunu gevşekçe kalçalarıma doluyor, ben ise yarı ayakta, yarı onun yanına sarkmış, başımın bir kısmını boğazının kenarına dayamış durumdayım.

"Soğuk duş, bir inek ye, yarın görüşürüz," diyor Koç kendi katından çıkarken.

Remington alçak ve güçlü sesiyle, "İlgileniyorum," diye cevap verir.

"İyi geceler Koç," diyorum.

Asansörde yalnız kaldığımız anda Remington başını eğip beni kokladı.

Vücudunun sırtıma yaptığı baskı sert ve sıcak kaslardan oluşuyor. Tenime doğru sıcak bir nefes veriyor, sonra kulağımın arkasını yalıyor ve içimde elektriksel bir sarsıntı meydana geliyor. Sonra başımın arkasına, diğer kulağımın arkasına doğru burnunu sokuyor ve orayı da kokluyor. Meme uçlarım üstümde acıyla boncuk boncuk oluyor ve dilinin kulağımın arkasındaki ilk yalamasında ihtiyaç içimi parçalıyor. Beni iri bedenine sımsıkı sarıyor ve kulağıma kalın, minnettar bir tonda fısıldıyor, "Seni gerinirken izledim. Bunu kasların için mi yoksa benim için mi yapıyordun?"

Sözleri cinsel bir okşayış gibi içimde dolaşırken, açık bir elini vücudumun ön kısmına doğru kaydırıyor ve likralı pantolonumun üzerinden beni kavrarken ürperiyorum. "Brooke? Bu senin iyiliğin için miydi yoksa benim için mi?" Boynumun arkasındaki çıplak bir deri parçasını yalayıp emiyor ve içimde acı verici bir uğultuyu ateşliyor.

"Senin," diye inliyorum.

Elini yukarı doğru kaydırırken usulca kıkırdıyor. "Beni çalışırken izlemek hoşuna gitti mi?" Avucunu atletimin üzerinden bir göğsümle doldururken boğuk sorusu içimdeki tüm seksi düğmelere basıyor.

"Ben ve spor salonunun geri kalanı," diyorum nefes nefese. İşte yine kıkırdaması geliyor.

Seksi. Derin.

Parmakları çıplak kolumda bir aşağı bir yukarı gezinerek içimde her türlü tahribatı yaratıyor. Kulak mememe dişlerini geçirip hafifçe çekiştirdiğinde içimde lavlar akıyor. Birden dayanamıyorum; kollarında dönüyorum ve Tanrım, o kadar güzel kokuyor ki başım dönüyor.

Üzerinde temiz bir tişört var, vücudu kaynayan bir volkan gibi ısı yayıyor ve boynunu öperken kendimi desteklemek için ellerimi yumuşak malzemeye sıkıştırıyorum, onu aç ve umutsuzca yalıyorum. Tadı, sahip olduğumu bile bilmediğim yerlere donuk arzu sancıları gönderiyor.

Memnuniyetle hafifçe homurdanıyor ve başını eğerek ağzımı kendi ağzıyla ısırıyor. Sonra kıçımı kocaman elleriyle kavradı.

Asansör yolun geri kalanını tırmanırken elini tutup beni sıkıyor. Ellerimi göğsüne, tişörtünün üzerine sürüyorum ve pervasızca onu tatmaya devam ediyorum.

"Remy," diye inliyorum. Meme uçlarımı göğsüne bastırıyorum ve ikna edici bir şekilde dalgalandırıyorum ve kıçımı elleriyle daha sıkı kavrarken kulağıma yumuşak bir şekilde kıkırdıyor.

"Beni istiyor musun?" diye dürtüklüyor, ağzını dudaklarıma bastırırken nefesi dudaklarıma karşı sıcak ve kandırıcı.

"Evet . . ."

Elini kıç yanaklarımın arasına kaydırıyor ve arkadan aniden başparmağını Lycra pantolonumun içinden klitorisimin üzerine vuruyor. Dizlerim neredeyse çöküyordu.

"Islak mısın?" diye baştan çıkarıyor.

"Remy . . ." Sadece söyleyebiliyorum, seksim bacaklarımın arasında acı verici bir şekilde ağrıyor.

"Amın ıslak mı?" diye soruyor kulağıma, dilini sinsice yarığa daldırarak.

"Evet. Tanrım, evet."

"Bir bakayım." İkimiz de kapıya bakacak şekilde beni çeviriyor, sonra parmaklarını hem pantolonumun hem de külotumun içine sokuyor ve kısa bir süre beni okşuyor, ıslaklığımı doğruluyor, parmağını şişmiş girişime sokuyor, nefesimi kesiyor, kalçalarımı sallıyor ve inletiyor, ta ki boğuk ve tatmin olmuş bir fısıltıyla "Hmmm" diyene kadar.

Ping.

Hmmm . . .

Bu aramızdaki bir ses ve bunu söylediğinde beni yemek istediği anlamına geliyor.

Her şeyimi.

Vücudumdaki yaklaşık bir milyon hücre ihtiyaçla titriyor ve kapılar açılırken kalp atışlarım hızlanıyor. Beni omzuna alıp süitimize doğru giderken popomu tutuyor ve ben de mağara adamı hareketine şaşırarak gülüyorum ve havaya tekme atıyorum.

"Diane şimdiden odamızda olacak!" Gıcırdıyorum ama o hiç önemli değilmiş gibi kıçımı sıkıyor ve beni taşıyor.

İçeride, başparmağını bir kez daha arkadan bacaklarımın arasına daldırıyor, böylece klitorisimin üzerinde geziniyor.

Amım ihtiyaçla şişiyor ve tamamen hareketsiz kalarak beni ovmasına izin veriyorum.

Beni taşırken omuzları karnımın altında sert ve güçlü bir şekilde ovuştururken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

"Selam çocuklar," diyor Diane beni süite taşırken ve ben cevap veremeden doğrudan ana yatak odasına yönelip omzunun üzerinden, "Henüz acıkmadık, bir saat içinde çıkacağız," diyor.

Ve kapıyı arkamızdan çarparak kapattı.

ALTI

BOSTON'A UÇMAK

Boston'a giderken uçağın tuvaletini daha yakından tanıma fırsatı buluyorum. Uçuşun yarısını içinde kusarak geçirdim.

İlk turdan sonra dışarı çıktığımda Remington beni kaşlarını çatarak karşılarken, Diane beni kavun, papaya, fındık ve süzme peynirden oluşan bir tabağın beklediği ön taraftaki koltuğuna yönlendiriyor. Papayaya bayılırım. Lif ve bol miktarda A vitamini içeriyor ve sindirim sistemi için harika. Yanında bir limon dilimi var, genellikle papayanın üzerine sıkmayı da severim. Ancak vücudumun farklı bir fikri var ve papaya kokusu . . .

Ağzıma kusmak üzereyken tabağı bir kenara itip banyoya koşuyorum, tuvalet kapağını kaldırıyorum ve tekrar kusuyorum. Diane hemen kapıda beliriyor ve dışarıda biriyle konuştuğunu duyuyorum. Tabii ki o kişinin kim olduğu hakkında genel bir fikrim var.

"Buraya gelmesine izin verme," diye yalvarıyorum ona.

Remy iki haftayı aşkın süredir hızlı.

Birkaç gün önce kendisine "dünyanın kralı" dedi, ardından "ormanın kralı" ve sonra "kum torbalarının kralı" dedi ve o akşam bana kraliçesi olmamı teklif etti ve ben güldüm. Ama aynı zamanda gamzeleriyle o kadar çekici ve sevimli görünüyordu ki neredeyse evlenme teklif ediyormuş gibi hissettim.

Çok enerjik. Hepimizi yıpratıyor ama en azından Pete - gözlerinin altındaki halkalar ve her şey- depresyona geçmediği için mutlu. Manik Remington bir gladyatör gibi dövüşüyor ve son zamanlarda, insanların canına okuyup bol bol seks yaptığı sürece çok iyi bir ruh hali içinde görünüyor - ki ben bunu sağlamaktan çok mutluyum, çünkü ona karşı her zaman olduğum kadar ateşli ve şehvetliyim ya da - garip bir şekilde - belki biraz daha fazla.

Sifonu çekip yeniden nefes almaya çalışırken Diane bana Remy'nin endişelendiği için çok sevimli olduğunu düşündüğünü belirten bir gülümseme atıyor ama tenime iyice bakınca gülümsemesi kayboluyor.

Gerçekten bok gibi hissediyorum, bu yüzden bok gibi görünmeliyim. Ne kadar yaşlanırsam yaşlanayım, kendimi böyle hasta hissettiğimde çorba günlerime geri dönüyor ve annemi özlüyorum. Hasta olduğumuz zamanlar dışında yatakta yemek yememize asla izin vermezdi, o zaman da bir tepsi sıcak çorba alırdık.

"Mide rahatsızlığı olabilir mi?" Diane alnımı yokluyor. "Ateşin yok. Biraz maden suyu ister misin? Ya da Alka-Seltzer?" diye soruyor.

"Belki biraz maden suyu," diye itiraf ediyorum, artık tüm ekibin beni ve kusmalarımı öğreneceğini düşününce utançtan kızarıyorum. "Sakızınız var mı?"

Başını sallıyor ve ben hızla at kuyruğumu yeniden düzenlemeye çalışırken beni izliyor. "Bu öğleden sonra evde kalmalısın," diye öneriyor.

"Eğitimini kaçırdı mı? Asla!" Nefes
nefese kaldım. "Çok solgun
görünüyorsun, Brooke."
İki yanağımı da çimdikliyorum ve parlak bir gülümseme
ekliyorum. "İşte böyle."

Başını sallayarak beni azarlıyor, gidiyor ve sonra bir paket sakız, plastik bir diş fırçası ve Colgate tüpü içeren küçük bir otel seyahat çantasıyla geri dönüyor. "Gittiğimiz her yerden bunları topluyorum. Şampuanları da" diyor bana gururla.

"Sen bir cankurtaransın, Diane."

Küçük muslukta dişlerimi fırçalarken, neyim olduğunu ciddi ciddi düşünmeye başlıyorum ve dışarı çıktığımda, koltuğunun kenarında, dirsekleri dizlerinin üzerinde, siyah gözleri uçağın tuvalet kapısına sabitlenmiş.

Onunkine ek olarak, koltuğuma doğru düz bir çizgi çizerken üç çift endişeli bakış daha beni takip ediyor. Kendimi o kadar halsiz ve susuz hissediyorum ki minderlerin üzerine düşüp seyahat çantamın tam üstüne oturuyorum. Remington çantamı altımdan çekip alıyor ve bankın ucuna fırlatıyor, sonra başımın arkasını sıkıca kavrıyor ve başımı kendisine doğru kaldırıyor. "Neyin var senin?"

"Bilmiyorum. Sokmalardan beri kendimde değilim."

Diane'in yakınlardaki varlığını görmekten çok hissediyorum ve bizi inceliyor gibi görünüyor, ancak bu ne burada ne de orada; sadece şımartılmak istiyorum. Remington'ın kucağına tırmanıp orada kalmak, kollarımı boynuna dolamak ve burnumu boğazına dayayıp onu koklamak istiyorum ama oturduğum yerden kalkamayacak kadar yorgunum, bu yüzden yüzümü ellerinden birinin içine sokup bir an için gözlerimi kapatıyorum ve sabununu kokluyorum.

"Brooke, iğnelerle başladığına emin misin?"

Hem o hem de ben aynı anda Diane'e dönüyoruz ve Diane'in yüzünde daha önce hiç görmediğim sinsi bir gülümseme beliriyor. Neşeli kahverengi gözleri benden ziyade Remington'a sabitlenmişti ve tekrar konuştuğunda sesi heyecana benzer bir şeyle titriyordu. "Brooke'a baba olup olmayacağını sordun mu?"

Pardon? Sanırım az önce bir bowling topunu yuttum ve sonra da boğuldum. Tanıdık bir çift siyah gözün bana baktığını hissettiğimde, ciğerlerim sonuna kadar genişlemiş gibi hissediyorum.

Ben bakışlarımı onunkilere kaydırana kadar bekliyor, sesi uçağın motorlarından zor duyuluyor. "Öyle miyim?"

Lanet olsun, öyle miyim?

Hamile misin?

Sadece bu kelime bile midemdeki bowling topunun ağırlığını iki katına çıkarıyor. Benim için endişeleniyor mu? Yüzüne bakıyorum ve ... hiçbir şey yok. Saf yakışıklılık, hepsi bu. O kara gözlerle onu okuyamıyorum.

"Hayır," diye vurguluyorum. İçimdeki tüm duvarlar savunma moduna geçiyor ve böyle bir şeyin bize neler yapabileceği korkusu beni ele geçiriyor. "Doğum kontrol hapım var. Yıllardır kullanıyorum. Adetlerimi azaltıyor, bu yüzden artık ne zaman adet olacağımı bilemiyorum. . . ." Diane kaşlarını bana doğru sallayınca duraksıyorum. "Değilim," diye teminat veriyorum sırıtan yüzüne, şimdi kızgınlıkla bakıyor.

Bir şişe maden suyu getirir ve Remington onun uzattığı elden alır.

"Olamam. Olamam," diyorum, şimdi sadece ona hitap ederek. "Birinin sana bakmasını istiyorum." Şişeyi açıp sonra başını uçağın ön tarafına çevirirken bana uzatıyor. "Pete, hemen şimdi birinin Brooke'a bakmasını istiyorum!"

"Hemen efendim," diye cevap verir Pete. "İner inmez bazı telefon görüşmeleri yapacağım."

"Mükemmel bir sicile ve deneyime sahip bir kadın olsun, acemi biri değil!" diye ekliyor.

"Kimsenin bana bakmasını istemiyorum," diye itiraz ediyorum.

Fazladan hızlanıyor gibi görünüyor, ben de onu yatıştırmak için ellerimi ipeksi siyah saçlarında gezdiriyorum. Burnundan gürültülü bir şekilde nefes veriyor ve sakinleşmeye başladığını hissettiğimde burnumu boğazına gömüyorum. Neden bilmiyorum ama ciğerlerim saf Remy ile doluyken kendimi hasta ya da mide bulandırıcı hissetmediğim tek yer burası.

"Sana bakılacak," diyor hışımla saçlarıma doğru, sonra kollarını bana doluyor ve beni kucağına çekiyor. Neredeyse minnettarlıkla inleyeceğim, onun kollarında kendimi gülünç derecede güvende hissediyorum.

Başını eğip boynumu kokluyor, sanki benim kokumla sakinleşmek istiyor, sonra dudaklarını kulağıma götürüp yumuşak ve nazik bir şekilde benimle konuşuyor.

"Eğer o akrepler kalıcı bir hasara yol açtıysa, yemin ederim o orospu çocuğunu öldüreceğim ve kafasını lanet olası bir kazığa çivileyeceğim!"

"Neden en azından gidip ona bir hamilelik testi almıyorum?" Diane soruyor.

Remington kapalı siyah gözleriyle onu değerlendiriyor. Biraz da panikle fark ediyorum ki, gözleri hiç parlamıyor ve kesinlikle gülmüyorlar.

"Hamile değilim. Olamam," diye ısrar ediyorum. Kolumdaki doğum kontrol hapı beni yüzüstü bırakamaz! Olabilir mi?!

Yavaşça bakışlarını vücudumda gezdiriyor, başımın üstünden at kuyruğuma, rahat gök mavisi atletimin altındaki göğüslerimin kabarıklığına, dar pembe kot pantolonuma ve yavaşça yukarıya bakıyor, ifadesi okunamıyor.

"Ne? Öyle olduğumu mu düşünüyorsun?" İnanamayarak soruyorum ve o cevap vermeden önce ekliyorum, "Remy, şu anda bir bebek çok korkutucu olurdu."

Alay ediyor. "Kim bir bebekten korkar ki?" "Ben korkarım. Seni sevimli adam. Ben."

Çenemi tutup sırıtıyor. "Sana benziyorsa belki alırım."

"Bir bok almayacaksın çünkü alacak bir şey yok!" Birkaç kalp atışı boyunca beni izliyor ve yemin ederim ki biraz ... görünüyor.

"Kendini beğenmiş görünüyorsun, değil mi?" diye suçluyorum, gördüklerime inanmakta güçlük çekerek.

Tek bir siyah kaşını kaldırıyor.

"Sen yapıyorsun. Doğum kontrol sistemim bunun neredeyse imkansız olduğunu söylerken beni hamile bıraktığını düşünerek kendini beğenmiş görünüyorsun."

Tenimi canlandıran ve kollarımdaki tüm küçük tüyleri diken diken eden o derin, gırtlaktan gelen kahkahasıyla gülüyor, sonra dudaklarımı o erkek arkadaşı gibi öpüyor, öpücük bizi tahrik etmek için değil, sadece bir tür bağlantıyı ifade etmek için - sonra şimdi eğlence içinde çok ama çok parlayan o sevimli siyah gözleriyle beni inceliyor.

"Onun zehriyle hastalanmaktansa içinde benim bebeğimin olmasını tercih ederim," diye yarı fısıldıyor, yarı homurdanıyor.

"İkisi de değil," diye teminat veriyorum. Yine de neden iki haftalık bir kusma şenliği düzenliyorum?

Kahretsi
n.

Sikeyim.

Lanet
olsun!

Beni hafifçe göğsünün sertliğine yasladı ve sırtımı ovdu, hızlıca, yukarı aşağı, sonra bana sessizce söyledi, yumuşak kelimeleri uyarı ile doluydu, "Otele vardığımızda seni yatağa yatıracağım ve oradan ayrılmayacaksın. Sorunun ne olduğu umurumda değil. Biri sana bakıp bana iyi olacağını söyleyene kadar o yataktan kalkmayacaksın."

"Ha! Kendimi kötü hissetsem bile bütün gün yatakta kalmamın imkanı yok. Hayatımda bir gün bile iş kaçırmadım."

Kulağımı yine o çok sevmeye başladığım erkek arkadaşı gibi öpüyor. "O zaman doğru düzgün yaşamamışsın."

♥ ♥ ♥

Yani şu anda sadece işimi kaçırmakla ve diken üstünde yaşamakla kalmıyorum, aynı zamanda az önce bir çubuğun üzerine işedim.

Pete yarın için deneyimli bir erkek jinekologdan randevu aldı ve Remington sabırsızlanıyor; hatta Pete'in erkek doktor kısmını affetti ama öğrenmek için o kadar uzun süre beklemeyecek. Tabii ki Bay Speedy beklemez. Ona binlerce kez hamile olmadığımı söyledim ve ben olmadığımı söyledikçe o daha da kendini beğenmiş görünüyor. Şimdi, bir çubuğa işediğim için benden daha heyecanlı görünüyor.

Siyah tişörtünü giyip banyodan çıktığımda onu odada gölge boksu yaparken buldum.

Eşikten izliyorum, vuruşlarına hayranlıkla bakıyorum. Yumruğunun nereye gideceğini çok iyi biliyor.

Rahatlama izlenimi, her salınımın arkasındaki gücün bir buldozere eşit olduğunu biliyorum.

Kapının pervazına yaslanmışken, içimdeki sporcuya hayranlık duymadan edemiyorum. Hayatım boyunca binlerce sporcu tanıdım. Ama onun gibi biriyle hiç ama hiç tanışmadım. Onun hızı. Çevikliği. Nasıl eğiliyor. Salınışları. Dövüşme şekli içgüdüsel gibi görünüyor, ancak aynı zamanda hem antrenman rejiminde hem de dövüşlerinde kafasının her zaman oyunda olduğunu görebiliyorum.

Bir an için ailemi düşündüm. Turda çalıştığımı biliyorlar ama beni işe alan adamla ne kadar derin bir ilişki içinde olduğumu bilmiyorlar. Seattle'dan ayrıldığım gün tek endişem Remington'ın beni geri alıp almayacağıydı. Aileme aşık olduğumu söylemeyi düşünmedim bile. Bulacağımı hiç düşünmediğim bir adamla tanıştığımı. Düşebileceğimi hiç düşünmediğim kadar sert düşmeme neden olan adamla. Aklı başında biri olduğum için bana güvendiklerini biliyorum. Yıllar boyunca, onların çocukları arasında en sorumlu kişi olduğumu kanıtladım, ama eğer bu test pozitif çıkarsa . . . Tanrım, eğer pozitif çıkarsa, her yerde "pervasız!" diye bağıracak.

Tanrım, ya hamileysem? Ve küçük bebek Tate, Remington'ın yaptığı gibi hayatıma girer, onu ele geçirir ve bana "Biliyor musun? Bana ihtiyacın olduğunu, beni istediğini ve beni seveceğini bilmiyor olabilirsin ama işte buradayım."

"Kontrol ettin mi?"

Sesi beni kendime getiriyor. Ona bakarken sinirden karnıma ağrılar giriyor. Parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve bunu her yaptığında saçları daha da dağılıyor gibi görünüyor. Gözleri koyu renk, ama gün batımından gelen ışık koyu gözlerindeki küçük mavi benekleri aydınlatıyor. Eşofmanları ve kapüşonlu tişörtüyle sıcak ve sportif görünüyor -erkek gibi- ve bebeğini taşıma düşüncesi beni sıcak, huzursuz ve çok ama çok hazırlıksız hissettiriyor.

"Brooke?" diye ısrar ediyor usulca.

Midem bir kez daha bulanıyor. Bir yanım merak ediyor, diğer yanım ise bilmek istemiyor ve tek istediği mevcut durumun devam etmesi. Sadece biz. Remy ve Brooke.

"Çubuğa işedin mi, işemedin mi bebeğim?" diye soruyor ben tereddüt etmeye devam edince.

"Yaptım! Sana söyledim!" Testi almaya giderken inliyorum, sonra komodine geri getiriyorum ve talimatları üçüncü kez okuyorum. Sonra cesaretimi toplayıp hayali büyük kız pantolonumu giyiyorum ve kapağı kaldırıp ekrana bakıyorum.

İçimde kelebekler uçuşuyor.

Ailem gözümün önünden geçiyor. Annem ve babam. Başka bir nesil. Belki Nora onlara çalıştığım adamla görüştüğümü söylemiştir, ama onunla birlikte olduğumu bile bilmiyorlarsa, yolda olan bir bebek onları bir ay boyunca terapiye muhtaç bırakacaktır. Bu düşünceden sıyrılıyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, şu anda önemli olan onun ne düşündüğü. Onun. Remington Tate. Senin biricik Riptide'ın. Muhtemelen, yakında bebek babam mı olacak?

Kahretsin.

Böyle bir şey olamaz.

Ama oluyor.

Onu görmek için arkamı dönüyorum ve bir kamyon dolusu sevgi kalbime çarpıyor.

Odanın içinde zıplıyor, yumruklarını havada bir aşağı bir yukarı sallıyor. Hayali boks partnerine kroşe atıyor, yumruk atıyor, kaşlarını çatıyor ve vuruyor - Remington'ın yumruk atıp karşılık vermesine bakılırsa hızlı biri olduğu anlaşılıyor.

Büyüleyici biri.

Yırtık, ham ve çok gerçek. O tamamen benim, ya da en azından dünyada tek istediğim bu. Benim olması için.

Sakin bir şekilde, sanki beni hissetmiş gibi, sallanmayı bırakıyor ve her zaman çekik görünen şık siyah kaşlarından birini kaldırıyor. "Ne yazıyor?"

"Diyor ki . . ." Küçük ekrana bakıyorum ve hayır, çift görmüyorum. Yani, görüyorum, ama bu bir halüsinasyon değil.

Sanırım ciğerlerimin yerini taşlar aldı, çünkü testi yatağın ayak ucuna bırakıp ona doğru yürürken nefes alamıyorum. Adım adım, artan bir merakla yaklaşmamı izleyen mavi benekli siyah-gri gözlerine bakıyorum. Ellerimi kaldırarak onun kirli çenesini tutuyorum ve o bana bakarken ben de ona bakıyorum, ama ben tamamen ayığım, o ise tamamen eğleniyor.

"Remington, bunu unutma," diye fısıldıyorum endişeyle, göğsüm onun desteğine ihtiyaç duyarak kabarıyor. "Şu anda siyahsın ve sana söyleyeceklerimi unutmanı istemiyorum. Hepinize yanımda ihtiyacım var."

"Hey." Kocaman, nasırlı elleriyle yüzümü çerçevelerken gamzesi kayboluyor. "Tuttum seni."

"Tanrım, lütfen yap."

"Evet, anlıyorum. Seni yakaladım. Şimdi sorun nedir? Hmm? Eğer değilsen, o zaman sorunun ne olduğunu bulacağız. Eğer öyleysen . . ."

O sözünü bitirmeden önce koşup testi alıyorum ve kalbim çılgın bir ritim tutturarak ona getiriyorum. Onun gücünü istiyorum. Onun güvenini istiyorum. Değişken olduğunda bile, her zaman öyledir. Lanet olsun. Güçlü! Şimdi buna ihtiyacım var.

Gözlerini benden ayırmadan, uzattığım küçük çubuğu alıyor.

Ama Tanrım, uzun süre gülümsemeyebilir.

Sesim sakin ve şaşırtıcı derecede istikrarlı. "İki satır, sözüm ona, benim olduğum anlamına geliyor."

Gözleri bir süre daha benimkilere kilitleniyor ve ardından test ekranını hafifçe güneş ışığına doğru çevirirken kirpikleri aşağı doğru iniyor.

Bir tepki beklerken kendi endişem içimi kemiriyor. Uçakta şakalaşıyorduk ama şimdi ciddi. En az benim kadar ciddi. Burnunun mükemmel biçimini, ne kadar zarif olduğunu düşünürken profili tamamen okunamaz halde. Ağzı, rahat ve dolgun, çok güzel. Kaşları şaşkınlıkla hafifçe birbirine yaklaşıyor.

Çizgiler. Herhangi bir duyguyu anlamam imkansız.

Sopayı bir kenara bıraktığında nefesim ciğerlerimde kesiliyor ve karanlık başını kaldırdığında dünyada bu andan başka hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum. Gözlerini gözlerime dikiyor ve kalbim göğsümde ne kadar sıkışıyorsa midem de o kadar sıkışıyor.

Ya beni böyle istemiyorsa? Ya bu

bizim için çok fazlaysa?

Ya birbirimizi sevecek kadar güçlüysek, ama bir başkasını -birlikte- sevecek kadar güçlü değilsek?

Ya hazır değilsek?

Gözlerimiz buluşuyor. O benim tepkimi incelerken ben de onunkini daha da umutsuzca inceliyorum. Ve yüzünde görmeyi hayal edebileceğim binlerce şey arasında, gördüğüm şeyi göreceğimi hiç hayal etmemiştim. Memnun. Hayır. Memnundan da öte. Gözleri sanki cinsel açıdan açmış gibi parlıyor, ama aç olduğu şey başka bir şey. Sonra gamzeleri parlıyor, gülüyor ve mükemmel mutluluğu içimde bir gökkuşağı gibi patlıyor.

"Buraya gel." Beni kaldırıyor ve karnım yüzüne değecek şekilde kaldırıyor ve gürültülü bir öpücük konduruyor. Beni yatağa fırlatıp üzerime çıktığında ciyaklıyorum.

Pasaklı çenesindeki o iki gamzenin görüntüsü beni o kadar sevindiriyor ki gülmeye başlıyorum. "Sen çılgın bir adamsın! Hamile kız arkadaşını yatağa atan tanıdığım tek erkek sensin!"

"Tek erkek benim," diyor, "bildiğim kadarıyla. Sizin dünyanızda sadece tek bir erkek var, o da benim."

"Tamam, ama babama bu kadar kolay kabul ettiğimi söyleme..." Omuzlarını ovuyorum ve o da yüzümü çerçeveleyip üzerime yerleşiyor. Daha önce kendini beğenmiş göründüğünü düşünmüştüm ama şimdi bu kelimeye yeni bir anlam katıyor.

"Brooke Dumas bebeğime hamile," diyor sinsice. Saçları o kadar dik ki, elimi içeri sokup

parmaklarımın onunla oynamasını izliyorum. İçimi bir sevinç dalgası kaplıyor. "Başım dönüyor. Öp beni."

Başını eğiyor ve dilini şefkatle benimkiyle eşleştiriyor, önce dudaklarımın etinde geziniyor, sonra diliyle dilimi öyle lezzetli okşuyor ki tüm tat tomurcuklarım uyanıyor. Kıvrılmış bir parmağının arkasını yüzümün yan tarafına doğru okşamak için geri çekiliyor. "Senin gibi görünmesini sağla."

"Bunu bana veren sensin." "Hayır, bunu

bana sen veriyorsun."

"Pekala, ikimiz de çok verici ruhlarız."

Gülüşü o kadar muhteşem ki, yan dönüp beni kollarının arasına alırken ve üzerime bir sürü yavaş öpücük yağdırmaya başlarken yakalıyor. "Artık benimsin, o güzel siyah kafanın tepesinden küçük ayak tabanlarına kadar." Göz kapaklarımın üstünü öperken nasırlı başparmağıyla yüzümü okşuyor. "Beni bir daha terk etmeyi aklından bile geçirme yoksa peşinden gelirim ve Tanrı şahidim olsun ki seni olduğum, uyuduğum ve yemek yediğim yere bağlarım. Beni duyuyor musun, Brooke Dumas?"

Zaten hassas olan göğüslerim sütyenimin altında boncuk boncuk oluyor ve nefes nefese başımı sallıyorum. Kahretsin, bu kadar sahiplenici olmasına bayılıyorum ve siyah olduğunda iki kat daha fazla sahipleniyor. Bacaklarımın arasının ıslandığını hissediyorum. "Senin olduğumu bilmeyen tek bir parçam bile yok," diye onu temin ediyorum ve elini tutup kalbimin üzerine koyuyorum.

Çenesini sıkıyor ve parmaklarını göğsümün etrafında kenetlerken gözlerinde ilkel bir farkındalık kıvılcımı parlıyor. Öpüşmeye başladık. Sert başlıyoruz, sonra yumuşuyoruz. İkimiz de aynı anda yakınlaşıyoruz, temasa oksijen gibi ihtiyaç duyuyoruz. Kulağıma "Senin için çıldırıyorum" diye fısıldıyor ve başımın tepesine sokulduğunda onu sıkıca kavrayıp "Seni çok seviyorum" diye nefes alıyorum.

Son derece memnun görünüyor, neredeyse bana arka arkaya birkaç kez orgazm yaşattığında yaptığı gibi, beni ters çeviriyor ve beni ayarlıyor, zihnim devam ederken ensemi okşamaya başlarken karnımı tutuyor

ve küçük Remy'nin küçük çocukların koştuğu gibi koştuğunu hayal ediyorum, sakar ve tökezleyerek ve aslanımın beni sevmesine izin verirken karnıma dokunuyorum.

YEDİ

GÜNAH ŞEHRİ

Artık Günah Şehri'ndeyiz ve gözleri her zamanki elektrikli, delici mavisine geri döndü.

Hamile olduğumuzu öğrendikten sonra tamamen morarmış bir şekilde uyandı. Biz. Bekliyoruz. Bekliyoruz. O gece hiç uyumadık. Remy sertleşmişti ve bütün gece benimle uğraştı. Beni becerdi, emdi, emdirdi, parmaklarıyla okşadı, elini benimkinin üzerine koydu, böylece o beni parmaklarken ben de onu okşadım.

Ertesi gün, doğum kontrol kapsülümü çıkaran doktora gittiğimizde ikimiz de iyi sevişmiş ve uykusuzduk. Nazik adam bana beş yıldan sonra herhangi bir "kol şeyinin" değiştirilmesi gerektiğini hatırlattı. Benimki utanç verici bir şekilde beş buçuk yılını doldurmuştu ve itiraf etmeliyim ki saymayı tamamen unuttuğum için kendimi aptal gibi hissediyordum, özellikle de Remy'ye doğum kontrol hapı kullandığımı garanti etmişken.

Ama sonra onun parıldayan ve kendini beğenmiş mavi gözleri, bunu bilerek yaptığımı söyleyerek sessizce benimle alay ediyor.

"Prezervatif kullanabilirdin," diye fısıldadım kaşlarımı çatarak.

"Seninle mi?" diye alay etti. Sonra kaburgalarımı dürttü. "Sen benimsin."

Doktor, "Doğum kontrolünüz bir süredir işe yaramıyor ve vücudun kendi hormonal üretimini artırması zaman alıyor, ancak siz gayet iyi görünüyorsunuz" dedi ve ardından bize doğum tarihimi söyledi.

Neyse ki sezonun bitmesine neredeyse iki ay vardı.

Yemin ederim Remy doktorun muayenehanesinde çok sevimli görünüyordu, spor kıyafetleri içinde güçlü ve atletikti, benim yanımdaki sandalyede oturuyor ve doktorun söylediklerini dikkatle dinliyordu. Terimlerin çoğu ikimiz için de Çince olabilirdi. Ama koşabilmem konusunda meraklı ve endişeli görünüyordu. Ve ne kadar yemem gerektiği konusunda? Kaç gram protein? Kaç karbonhidrat? Doktor belirli gram sayılarına ihtiyaç duyduğu için kafası karışmış görünüyordu ve sırf benimle randevuya geldiği için adamımı öpmek istedim.

Yalan. Onu sadece öpmek istemiyordum. Göğüs uçlarım ağrımayı bırakana kadar göğüslerimi göğsüne bastırmak ve ağzımı onunkiyle harmanlamak, beni sikinin üzerine oturtmak ve onu Avustralya'ya götürüp geri getirmek istiyordum.

Remy hamileliğimden dolayı delice tahrik olduysa, onun şehvet dolu mavi gözleriyle benim isyan eden hormonlarımın birleşiminin bana neler yaptığını anlatmaya başlamayacağım bile. Şimdi de iki kişilik yemek yemeye başlayabilmem için beni kusturmayan yiyecekleri koklamamı istiyor. Beni fil kadar şişmanlatacağından endişeleniyorum, bu yüzden yemek yememi istiyorsa, boş abur cuburlar yerine taze ve doyurucu yiyecekler yemeyi tercih ederim. Ve işte buradayız, Diane ve ben, Las Vegas Bulvarı'ndaki Whole Foods'ta dolaşıyoruz.

Mağazanın dışında, oyun, kadın ve içki reklam panoları var. Burası Las Vegas, bebeğim! Ama hiçbirimiz "burada kalmamızı" gerektirecek bir şey yapmıyoruz. Remington spor salonunda harikalar yaratıyor ve Koç da antrenman saatlerini artırdı.

Daha fazla kas yapıyor ve daha fazla yırtılıyor ve tüm ekip Scorpion'un bu sezonun finalinde Riptide'ın en iyisinden başka bir şeyi hak etmediği konusunda hemfikir. Canavarım dokuz saattir antrenman yapıyor, ben ise sabahları biraz daha fazla uyuyup işim bitmeden spor salonunda ona katılıyorum. Deli gibi protein yiyor ve Koç kas kütlesini korumak için ona L-glutamin karışımları verdi, yani şimdi

Ayrıca Diane'in bedeni ve zihni için en iyi yiyecekleri seçmesine yardımcı oluyorum.

Pete, Scorpion tekrar zihniyle oynamak istiyorsa Remy'nin doğru uyuduğundan, doğru egzersiz yaptığından ve doğru beslendiğinden emin olmamız gerektiğini söylüyor - böylece mümkün olduğunca dengeli olacak. Özellikle de bol miktarda omega-3 yağına ihtiyacı var.

Bugün, T. rex'im için o kadar çok taze ürün alıyoruz ki, Diane ve benim iki arabaya ihtiyacımız var. Mağazanın kenarlarında durup meyve, sebze, en iyi peynirler, bitter çikolata, filizlenmiş tahıllar ve kuruyemişler alıyoruz. Sonra protein bölümüne gidip taze Alaska kral somonu sipariş ediyoruz, balıklar arasında kral ve umarım balıklar kadar toksin içermiyordur.

Birkaç kilo balığın paketlenmesini beklerken, arabalarımızdan birinde bulunan güzel brokoli başlarından birini inceliyorum. Ben onlara "küçük ağaçlar" derdim, Melanie de "yeşil şeyler" derdi, o da yeşil olan her şeye böyle derdi - sebzeleri yemesinin tek nedeni renkleriydi. Mel renkleri sever.

"Yemek hakkında bildiğim her şeyi bana büyükannem öğretti. Büyükbabamın depresyonunu diyetle tedavi etti" diyor Diane.

Yabani olarak yakalanmış karides ve yabani olarak yakalanmış ve taze olan diğer her şeyi sipariş ediyoruz ve tezgahtaki adam hepsini paketliyor.

"Bir keresinde depresyon geçirmiştim," diyorum birden ona, gözüm ölü bir balık gözünde. "Bu eğlenceli bir şey değil."

"Sen mi? Brooke, sana bakarak bunu asla söyleyemem. Buna sebep olacak bir şey mi oldu?"

"Sanırım hayatım ben hazır olmadan önce değişti."

Omuz silkiyorum ve ona hüzünle gülümsüyorum. "O günlerde aklımdan geçen şeylere inanamıyordum," diye itiraf ediyorum. "Her şey çok anlamsız görünüyordu. Çok kasvetli. Bir insanın bundan tek başına kurtulabileceğini düşünmek zor."

"Nasıl yaptın?" diye soruyor.

"Bilmiyorum, sanırım küçük bir parçam beynim

olmadığımı fark etti. O sadece başka bir organ, tıpkı böbreklerimiz ya da

karaciğerler."

Tamamen ayık ve anlayışla başını sallıyor, ben de kulağa çılgınca gelse de ekliyorum: "Beynim ölmemi istiyordu ama gerçeküstü bir şekilde ruhumun buna karşı koyduğunu hissedebiliyordum."

Bazen düşünmeden ve kıyaslamadan duramıyorum: Ben hayatımda bir kez, yaklaşık iki ay depresyona girmişken, Remington bunu sürekli yaşıyor, tekrar tekrar dönüyor, yükseliyor ve düşüyor. Bunu yaşayan herkes bir savaşçıdır. Onlarla birlikte savaşan sevdikleri de öyle. Yemin ederim, Remington'ın ruhu çok güçlü. Karanlık girdaba battığında, onu fetheden şeyin ruhu olduğunu biliyorum. İçinde kaynayan tüm o enerji tekrar yükselemeyecek kadar güçlü. Bir akıntı gibi.

"Nasıl hissettirdi?" Adam sonunda bize birkaç torba buz paketlerken Diane fısıldıyor.

"Herhangi bir görsel ya da işitsel uyaran aldığınızda ya da bir şeye dokunduğunuzda beyninizin bu duyusal uyaranlara nasıl bir tepki verdiğini bilirsiniz," diyorum ona. "Seni görüyorum ve beynim seni görünce hemen bir tepki gönderiyor, bu da bende rahatlık ve mutluluk oluyor. Ama depresyondayken bir şeyler görüyordum, normal şeyler ve beynimin verdiği tepkiler uyuşmuyordu. Bu çılgıncaydı."

"Kulağa çılgınca geliyor!" diye katılıyor.

Gülümsüyorum ve adamın ikram ettiği buzu alıp teşekkür ediyoruz ve arabalarımızı şarküteri et ve peynirlerine doğru itiyoruz. Şöyle ekliyorum: "Bana göre beynimiz doktor, adrenallerimiz de reçeteleri dolduran eczaneler gibi. Gülen çocukların olduğu bir reklam görebilirsiniz ve dengesiz bir zihin gülen çocuklar için hemen endişe ve gözyaşı reçetesi yazacaktır. Mantıken hiçbir anlam ifade etmese bile, bunun bir önemi yoktur. Vücudunuza verilen reçete budur."

"Gerçekten üzgünüm, Brooke. Tüm bunların nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim."

Arabalarımıza biraz organik keçi peyniri, biraz hindistan cevizi sütü, badem sütü ve tam yağlı süt ekliyoruz. "Beni

ama çok kötüleşti. Beni bu durumdan kurtaran tek şey ailem, Melanie, egzersiz ve güneş oldu."

"Adamımızın yılda birkaç kez bu hastalığa yakalandığını biliyorum," diye fısıldıyor Diane bir kap organik Yunan yoğurdunun üzerindeki etiketi incelerken. "Onunla ilgili bir şey olduğunu biliyordum; sadece çocuklar bana hastaneye son yatışında söyleyene kadar teşhisi bilmiyordum."

Birdenbire bir kez daha hastaneye, Remington'ın bana bir şeyler anlatmaya çalışmasına, benim kaçmama ... ve sonra onun yatağında binlerce kadınla başa çıkmaya çalışmasına ışınlandım.

Yemin ederim derinlerde, çok derinlerde, tam ruhumun olduğu yerde ağrıyor.

Daha ne olduğunu anlamadan elimi karnıma doladım, sanki onu orada hissedebiliyorum. İçimde. Bebeğimizin içinde. "O inanılmaz bir savaşçı," diyor Diane bana hayranlıkla, gözleri övgüyle parlayarak. "İyi olmak için harcadığı tüm çaba. Remington'ın vücudu için tamamen doğru olmayan bir şeyi asla yemediğini fark etmiş olmalısınız. Asla." Benim mide Gümbürdüyor olarak I Hatırla onun sağlıklı dağ kahvaltısını, maden suyu ve krakerlerle karşılaştırdım. Ama sabahları mideme hiçbir şey girmiyor, ağız sulandıran çekirdeksiz organik hurmalarım bile. Ama tabii ki Remy'nin ne kadar iyi beslendiğini fark ettim. En temiz yiyecekleri yiyor ve vücudunu mümkün olan en doğal halde tutuyor. Buna bayılıyorum. Onun nasıl biri olduğunu ve her gün saatlerce vücudundan en fazlasını talep ettikten sonra ona yiyeceklerle nasıl nazik davrandığını seviyorum. Gün.

Sonra Diane'e bakıyorum ve onu gerçekten görüyorum, ona ne kadar iyi baktığını görüyorum, neredeyse kırklı yaşlarındaki bu kadın, kocaman gülümsemesi ve nazik gözleriyle, yaydığı tüm rahatlık havasıyla ve otel odalarımızın her birine aşıladığı tüm sıcaklıkla ona ne kadar iyi baktığını, Remington'ın şimdiye kadar sahip olduğu anneye en yakın şey olabileceğini biliyorum. Düşüncesizce, arabamı bıraktım ve

ona sarılıp fısıldayarak, "Teşekkür ederim. Onunla ilgilendiğin için, Diane."

"Oh, bah! Bana bu kadar iyi bakarken nasıl bakmayayım? Ona iyi baktığımı düşünüyorsanız, bir şeye ihtiyacımız olduğunu duyduğunda bizim için yaptığı her şeyi ne kadar anlatsam azdır. Annemin cenazesine bile gitti."

Şaşkın bakışlarım karşısında duraksıyor ve kasaya doğru ilerleyip eşyaları indirmeye başladığımızda ekliyor: "Onun bir annesi bile yok, gerçek bir annesi yok, ama benim anneme değer verdiğimi biliyordu ve benim için cenazeye üç eyaletten uçarak geldi. Tek kelime etmedi, sadece bana sarıldı.

-Ama sadece orada olması. . ."

Sesi beklenmedik bir şekilde çatlıyor ve Remy'nin sessiz sevgi gösterisinin onu nasıl etkilediğini o kadar iyi anlıyorum ki benim de boğazım düğümleniyor.

"Bebek için çok heyecanlıyız," diye konuyu değiştirerek ağzından kaçırıyor. "Hepimiz. Pete. Riley. Koç. Bu küçük bebek için çok heyecanlıyız. Evrenin Remy'ye iyi ve saf bir şeyi geri verdiğini düşünüyoruz, gerçekten."

Sanki bebekle bir şekilde temas kurmak istiyormuş gibi arabamın etrafına geliyor ve sonra bana dokunmadan önce tereddüt ediyor. Elini uzattım ve yavaşça düz karnımın üzerine koydum. Ona fısıldıyorum, "Geleceğini öğrenene kadar bu bebeği ne kadar istediğimi bilmiyordum."

Kaşları tam bir merakla yukarı kalkıyor. "O mu?"

İçimde bir his var. Kadınların sahip olması gereken altıncı his mi bilmiyorum. Bu bebeği düşündüğümde içgüdüsel olarak kafamda küçük bir Remy canlandırıyorum. Neden ya da nasıl bildiğimi sanıyorum bilmiyorum ama bana o kadar kesin geliyor ki, şu anda babasının sevgisinden emin olduğum kadar eminim, heyecanla başımı sallıyorum. "O."

♥ ♥ ♥

VEGAS, Riptide tarafından tamamen emildi.

Genç üniversite öğrencileri arenayı tıka basa dolduruyor, peki ya kızlar? Kızlar şimdiye kadar karşılaştığım en gürültülü, en zıpır genç kadın grubu. Ona öyle bir abayı yakmışlar ki, hamilelik hormonlarımın onuncu kuvvetine kadar büyüttüğünü fark ettiğim kıskançlığım içimde tamamen serbest kalmış durumda. Kızlar çığlık atıyor ve hatta arkasından onun hakkında konuştuklarını, ellerinin ne kadar büyük olduğundan ve bunun ne anlama geldiğinden bahsettiklerini duyuyorum.

Pete de bunu duymuşa benziyor ve yanımda kıkırdayarak kıvırcık başını sallıyor.

Ringin karşısında ve solda bir grup arkadaş, her birinin üzerinde onun harflerinin yazılı olduğu kırmızı tişörtler giyiyor ve herkes **R I P T I D E yazdıklarını** görebilsin diye hepsi aynı anda ayağa kalkma alıştırması yapıyor!

Mektup alamayan zavallı arkadaş için bir ünlem işareti bile var.

Dövüşü yaklaştığında, bu hanımların her birini çenem kenetlenmiş bir şekilde gözlemledim ve sonra aniden onları sevdim çünkü onlar da onu seviyorlar ve o da bu hayranlığı hak ediyor.

Ben ne istiyorum? Scorpion gibi bir pisliğe tezahürat yapmalarını mı? Tabii ki hayır! İşte böyle. Sanırım bu akşam için kıskançlığımı güzelce yendim.

Hatta o kadar güzel fethediyorum ki, onu anons ettiklerinde ben de taraftarlar kadar heyecanlanıyorum. "Riiiiiptiiiiiiiide!!" diye bağırıyor spiker, duyduğum her spikerin onun için ayırdığına yemin ettiğim tüm coşkusuyla. "Tek ve eşsiz, millet!! TEK ve YALNIZ!"

Güzel, kırmızı bir şimşek gibi beliriyor ve sonra zıplayarak ringe çıkıyor. Adam bir öküz kadar güçlü ama bir o kadar da aerodinamik ve cübbesini çıkarıp Riley'ye verirken havada dalgalandığını gördüğümde neredeyse tenimde hissedebiliyorum. Üzerimdeki sateni, beni sarışını ve onun kokusunu nasıl da seviyorum.

"Ve şimdi, Joey 'Örümcek' MANN! Bu gece rakiplerini dehşete düşürdü!"

Örümcek Adam ringe çıkmadan önce Remington bana bakıyor, mavi gözleri alev alev yanıyor. Arzu bacaklarımın arasında kabarıyor. Dün gece aklımdan geçiyor. Ne düşündüğünü biliyorum, içimde hissedebiliyorum. Beni ona neyin bağladığını bilmiyorum ama bir şey bağlıyor ve testosteron vücudunda dönerken dövüşmeye hazır olduğunu ve onu izlediğimi düşündüğünü söyleyebilirim. Ve bu onu tahrik ediyor. Her zaman yaptığı gibi dövüşecek ve hemen ardından beni becerecek. Sevdiği gibi. Tanrım, bekleyemiyorum bile. İstediğim kadar hamileliğimi suçlayabilirim, ama en ufak bir bakışla beni ateşe verdiği için asıl suçlanması gereken kişi o.

"O orospu çocuğu seninle kafayı buluyor," diyor Pete.

"Bu onda var," diye cevap veriyorum. Remy bana bir dövüşün yarı kafa, yarı vücut olduğunu söyler ve belki de haklıdır, ama Remington'ı dövüşürken gördüğünüzde, tüm kalbiyle dövüştüğü gerçeğine tüm varlığımla bahse girerim. Şu anda rakibiyle eldivenlerini tokuşturup hazırlanırken onu izlerken kalbim onun yüzünden daha çok çarpıyor.

Dövüş zili o tanıdık tıngırtıyla çalıyor ve halk sessizliğe gömülüyor. Onu kaç kez dövüşürken gördüğümün bir önemi yok, hareketleri beni her zaman büyülüyor. İkisi de merkeze gidip ısınıyor. Remington'ın stratejisinin her rakibe karşı farklı olduğunu biliyorum. Bazılarıyla oynar. Diğerleriyle doğrudan yumruğa gider. Bazen onları yoruyor ve vuruşlarını ağır elli rakiplerine saklıyor ama bugün hızlı vurmaya başlıyor, o kadar hızlı ki, patlayan seslerin poo poo poof diye çıktığını duyuyorum! Bu gece rakiplerini dehşete düşüren Spider-Mann'i ilk dakika içinde tökezleterek geri gönderiyor.

"Seni seviyoruz, Riptide!!" diye bağırıyor R-I-P-T-I-D-E! kızları.

"Onu bizim için bayılt!"

Pete, "Gerçi ne zaman burada olsan deli gibi kavga ediyor," diye ekliyor.

"Deli" doğru kelime bile değil. O bir makine.

Dövüş tüm hızıyla devam ediyor ve karnımın kıvrılma hareketleri iyi bir nefes almama izin vermiyor. Soluyla kroşe atarken kasları dalgalanıyor, sonra siper alıyor. Spider-Mann ıskalıyor ve Remy karşı atağa geçiyor. Hem sağ hem de sol eliyle birkaç kez kroşe atıyor, ardından hızlı hareket eden bir duvar gibi Örümcek Adam'a çarpan düz bir yumrukla bitiriyor.

Spider-Mann harikadır.

Remington geri sıçradı ve nefes almasına izin verdi. Diğer adam saldırıyor.

Remington çalım atar ve bahtsız rakibi savurdukça savurur, her seferinde ıskalarken Remy eğilir ve geri gelip önce karnına, sonra kaburgalarına, sonra da çenesine yumruk atar. En güçlü yumruğunu ve sağ kroşesini kullandığında Örümcek Adam terli, kanlı ve yorgun düşmüştür. Tökezliyor.

Remy'nin onun ayağa kalkmasını bekleyişini izliyorum ve stadyumdaki tüm kadınların çığlık atıp benimle aynı şeye baktıklarından eminim. Ter damlaları Remington'ın kaslı gövdesinden aşağı nasıl kayıyor. Kollarındaki asma dövmeleri ince bir ter pırıltısıyla nasıl da parlıyor ve saçları kadar mürekkep siyahı görünüyorlar. Kurbanının merkezini her sallayışında kendi kendine gülümserken o seksi gamzelerin nasıl parladığını.

R-I-P-T-I-D-E! kızları çığlıklarının arasında birbirleriyle konuşuyorlar, tıpkı Mel ve benim onu kavga ederken gördüğümüzde yaptığımız gibi. İçlerinden ikisi, P ve T, birlikte zıplıyorlar, birbirlerine sarılıyorlar çünkü bahse girerim şehvet çok fazla.

Tanrım, bu benim için bile çok fazla. Ve sözde, o benim. Ama buna inanamıyorum. Onu görüyorum, ona dokunuyorum, onu öpüyorum, onu seviyorum ve yüzde doksan dokuz nokta dokuzum onun gibi zor, karmaşık ve erkek birinin herhangi birine ait olabileceğine inanamıyor - beni sevse bile.

Bir sağ kroşe ve gürültülü bir sıçramanın ardından Remington'ın kolu ring şefi tarafından havaya kaldırılıyor. Göğsü kabarıyor, aç mavi gözler beni görüyor, kemiklerime kadar yakan gözler. Gülümsemiyor. Onun

Burun delikleri alevleniyor. Kalbim çarpıyor ve tüm vücudum gözlerinde gördüğüm şeye hazırlanıyor.

"Hepiniz daha fazlasını mı istiyorsunuz?" Hoparlörlerden bağırıldığını duyuyorum. "Daha fazlası için hazır mısınız?"

Halk çığlık atıyor, R-I-P-T-I-D-E! kızları çığlık atıyor ve Remington nefesini tutarken bana bakmaya devam ediyor, gözleri parlak mavi ve beni koltuğumda soyuyor ve sahip olduğum her şey üzerine bahse girerim ki beni kafasında beceriyor. Hassaslaşan göğüslerim daha da ağırlaşıyor ve bir sonraki rakibiyle kapıştığında, kaslarının esnemesini, beyniyle strateji kurma şeklini gördükçe seksim taşıyor ve kavrıyor.

Bu gece tamamen bana ait olması için ölüyorum, dili ağzımda, yaptığı şeyleri yapıyor, içimde, bana sert ve hızlı ya da yavaş ve derin bir şekilde biniyor. . . Sadece aslanıma sarılmak ve dünyada benden başka kimsenin ona vermediği tüm sevgiyi ona vermek istiyorum.

Kalabalık "Gooooo, Riptide!!!!!" diye bağırıyor.

Onun her zaman sunduğu heyecanı istiyorlar ve eminim Remington da bunu sağlamak istiyor. Bana bakıyor ve bakışlarımda ne görmeyi beklediğini bilmiyorum ama her neyse, anlamış gibi görünüyor. Bir sonraki rakibine, daha önce hiç görmediğim genç bir dövüşçüye bakıyor ve ne olduğunu anlamadan, ışık hızıyla, yanlara, ortaya üç hızlı darbe indiriyor ve çenesine bir kroşe ile bitiriyor - ve yere düşüyor.

"EVET!" Pete kolunu havaya kaldırarak tıslıyor. "YESYES YESSSSS!"

Ben sandalyemde hareketsiz otururken tüm oda "Riptide!!!" diye bağırıyor.

Ağrı bir zonklama gibi başlıyor ve krampa dönüşüyor. Kollarımı karnıma doluyorum ve rahatsız bir şekilde kayıyorum.

"Riiiiptiiiiiiiiiiiiiide, millet! Size bir kez daha Riiiiiptide!!!!!!'ı takdim ediyorum."

Zafer kazanmışçasına kolunu kaldırıyor ve dolgun alt dudağının ortasındaki açık yarığı fark ediyorum. Bana gamzelerini gösteriyor, gözleri parlıyor ve ben o kan damlasını yalayıp üzerine merhem sürmek için can atıyorum. Sonra kramp bir çimdik gibi hissettiriyor ve biraz katlanıyorum ve bir sonraki rakibini çıkardıklarında, izlemiyor bile değilim. Kendimi biraz hasta hissediyorum.

Başımı kaldırıp baktığımda ciğerlerim daralıyor ve o dövüşürken var olan tüm kasların çalıştığını, kollarının gerildiğini ve büküldüğünü görüyorum. Onu görüyorum ama kafamın içine çekilmeye devam ediyorum. Endişeleniyorum. Bana neler olduğunu merak ediyorum.

"Pete, hemen tuvalete gitmem gerekiyor," diyorum daha önce hiç duymadığım bir sesle. Korkmuş gibi, gerçekten korkmuş gibi ve titriyor. Ama o gözlerini ringden ayırmıyor ve dikkati dağılmış bir şekilde beni pis, derme çatma tuvaletlere kadar takip ediyor.

Orada, sırada bekliyorum, birkaç dakika ayakta duruyorum ve küçük plastik eve girme sırası bana geldiğinde, yapış yapış hissettiğim külotumu indiriyorum ve sanki kötü bir dönem geçiriyormuşum gibi kırmızıya bulanmış olduğunu görüyorum. "Tanrım," dedim.

Binlerce sakinleştirici nefes alıyorum, ama bunlar beni gerçekten sakinleştirmiyor ve bunun yerine mide bulandırıcı, batan bir umutsuzluk hissi beni ele geçiriyor. Dakikalarca sakinleşmeye çalışıyorum, sonra dışarı çıkıyorum ve en azından dövüş bitene kadar derli toplu görünmeye çalışıyorum. Pete bana sırıttı. "Dostum, senin kadar kusan birini daha önce hiç görmemiştim. Kaç kilo verdin?"

"Gidip oturalım," diyorum. Yavaşça ve hafifçe eğilerek yürüyorum, çünkü ayakta durmak daha da çok acıtıyor ve içgüdüsel olarak vücudum kendi içime kıvrılmamı istiyor gibi görünüyor. Kendimi son derece dikkatli bir şekilde koltuğuma bırakıyorum, bu sırada Remington hâlâ yukarıda, adı haykırılıyor. "Remy!!" diye bağırıyorlar.

Başka bir rakibi bekliyor gibi görünüyor, sanki bizim yerimize dönmemizi bekliyormuş gibi başını Pete'e ve bana doğru çevirdi. Beni görünce göz kırptı. Sonra

Şık kaşları gözlerinin üzerine iniyor ve bana daha yakından bakıyor.

Birdenbire ring iplerine tutunup aşağı atlıyor ve halk onun ringden çıkarken her zamanki yaramazlıklarını yaptığını anlayınca canlanıyor. "Rem-ing-ton! Rem-ing-ton! Rem-ing-ton!" diye bağırıyor kalabalık ve onun bana doğru geldiğini fark ettiklerinde -tüm o kas, güç ve testosteron kulesinin bana doğru geldiğini- melodilerini "Öp, öp, öp!" olarak değiştiriyorlar.

Beni kollarına aldı.

Halk çılgına dönüyor ve benim kalbim de öyle.

Ama bana bakıyor, tetikte ve gergin. "Sorun nedir?"

"Kanamam var," diyorum ağlamaklı bir sesle.

♥ ♥ ♥

Sonraki yarım saat bir bulanıklık içinde geçer.

Remington beni arenadan çıkarırken Pete'e "Arabayı getir," diye talimat verdi.

Dışarıya, temiz Vegas havasına ve bu gece Underground'a ev sahipliği yapan deponun otoparkına çıktığımızda arka planda hala "Riptide!" kelimesi çınlıyor. Beni Escalade'in arka koltuğuna oturtuyor ve Pete direksiyona geçip GPS düğmelerine basarak en yakın hastaneyi gösteriyor. Kendimi neredeyse çılgınca konuşurken duyuyorum, "Kaybetmeyeceğim. Bebeğini kaybetmeyeceğim."

Remington beni duymuyor. Beni göğsüne bastırırken Pete'le kısık bir sesle konuşuyor, ona "sağa dön, acil duruma gir" diyor ve ben de en kararlı sesimle konuşmaya devam ediyorum. "Onu kaybetmeyeceğim. Sen bu bebeği istiyorsun, ben bu bebeği istiyorum, ben doğru besleniyorum, egzersiz yapıyorum, sen de doğru besleniyorsun, egzersiz yapıyorsun."

Beni hastaneye taşıyor ve bankoya doğru yürüyüp ilgi istiyor.

tekerlekli sandalye, arkasındaki hemşireyle konuşur, "Onu nereye götüreceğimi söyle."

Kalbinin kulağımın dibinde attığını duyabiliyorum ve daha önce hiç bu kadar şiddetli attığını duymamıştım. Poom poom poom.

Beni bir odaya taşıyor, yatağa yatırıyor ve iki hemşire ve bir doktor beni kontrol ederken ve Pete odanın dışında beklerken elimi biraz fazla sıkı tutuyor. Tanrıya şükür çünkü bacaklarım açık ve Remy'nin beni bu şekilde görmesinden son derece rahatsızım. Ama o da sanki bundan çok rahatsız olmuş gibi iç içe geçmiş ellerimize bakıyor, ta ki doktor geri çekilip eldivenlerini çıkarana ve ona "Karınız düşük yapmanın ilk aşamalarında" diyene kadar.

Beynim duyduklarımı anlamlandırmaya çalışırken, yanıma dönüyorum, cenin pozisyonunda elimi karnımın etrafında kıvırıyorum ve başımı sallıyorum, hiçbir şey söylemiyorum, sadece başımı sallıyorum çünkü ... hayır.

Sadece . . . hayır.

Ben sağlıklı genç bir kadınım. Sağlıklı genç kadınlar sadece bebeklerini kaybetmezler.

Doktor Remington'ı kenara çekip onunla alçak sesle konuşuyor ve ben başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. Rüyalarımın yüzü bu ve yemin ederim doktora kısık bir sesle "Bu imkânsız" derkenki sert ifadesini asla unutmayacağım.

Doktor konuşmaya devam ediyor ve Remington çenesi gergin bir şekilde başını sallıyor. Onu hiç görmediğim kadar genç ve savunmasız görünüyor. Tanrım, profesyonel bokstan atıldığını ve bir daha asla profesyonel olarak boks yapamayacağını söyledikleri günkü gibi umutsuz görünüyor.

Bir elini yüzüne götürüp yanına bırakıyor ve kafamın içindeki panik treni o kadar hızlanıyor ki, kolumu yataktan dışarı uzatıyorum ve korkudan boğulan bir sesle konuştuğumu duyuyorum. "Ne diyor bu? Ne diyor?"

Remington doktoru cümlesinin ortasında bırakıp yanıma geliyor ve anında iki elimi de nasırlı büyük ellerinin arasına alıyor. Bu temas karşısında hissettiklerimi kelimelere dökemiyorum ama içimden sakinleştirici kimyasallar geçiyor ve küçük elimin onun büyük elinin içindeki hissinin umutsuzca tadını çıkarırken gözlerim kapanıyor. Kramp yok. Hiçbir şey yok. Korku bile yok. Sadece Remington'ın kuru elleri ve içime sızan istikrarlı gücü. Eğilip parmak eklemlerimi öpmeye başlıyor, ben de sarhoş bir gülümsemeyle başımı ona doğru eğerek usulca iç çekiyorum.

Bana neden gülümsemediğini anlamıyorum. Ya da neden bu kadar bitkin göründüğünü. Ta ki beni otele geri götürüp iki doktor daha çağırana kadar.

SEKİZ

EV KALBİN OLDUĞU YERDİR

Bunun için bir şarkı yok. Ya da belki vardır ama bizim canımız müzik istemiyordur.

Aramızdaki tek ses, pencerelerden gelen uçak motorlarının yumuşak uğultusundan geliyor. Remy, Pete ya da Riley'nin bu uçuşa gelmesini reddetti ve çocuklar onlar yokken hızlanabileceğinden endişe ediyorlardı. Ama bu sabah hiçbir şey onu harekete geçiremedi. Onunla yalnız kalmamı istedi. Beni arabaya kadar taşıdı. Sonra da uçağa. Tanrım, beni eve geri götürmediği sürece beni aksesuar olarak taşımasını istiyorum. Ama beni eve götürüyor. Seattle'a. Ben orada kalacağım, o da gidecek.

Üç doktor da seyahat edemeyeceğimi söylüyor. Üçü de dinlenmezsem kesin düşük yapacağımı söylüyor.

Yatak istirahati.

Bir de progesteron kremi.

İhtiyacım olduğunu söyledikleri

şey bu.

İhtiyacım olan şeyin mavi gözlü şeytanım olduğunu bilmiyorlar ve ilk üç aylık dönemi atlatıp tehlikeli bölgeden çıkana kadar iki ay boyunca ayrı kalma düşüncesi beni ağlatıyor.

Şimdi Remy her zamanki koltuğuna yayılmış, başını geriye atmış uçağın tavanına bakıyor ve dalgın bir şekilde saçlarımı okşuyor.

O da en az benim kadar mutsuz görünüyor. Otel odasına çağırdığı iki doktora da -bana "seyahat yok" ve "yatak istirahati" önerdiklerinde- sert bir şekilde "Bu imkânsız" dediğini hâlâ duyabiliyorum. Ona yanımda ihtiyacım var. Ben nereye gidersem o da oraya gider."

Üçüncü doktor üzgün olduğunu söyleyip gittiğinde, acınası bir şekilde yalvardığımı hatırlıyorum: "Beni gerçekten geri göndermeyi düşünüyor olamazsınız, değil mi? Değil mi? Remington, uzanacağım. Kımıldamayacağım. Bu senin oğlun. Orada kalacak! Dayanacak. Uzaklara gönderilmenin beni nasıl daha az strese sokacağını anlamıyorum. Eve gitmek istemiyorum. Bütün gün yatakta kalırım, yeter ki beni geri götürmeyin!"

Çok sinirli görünüyordu, Pete'e "Uçağı hazırla" derken çıplak elleriyle bir şeyi ikiye ayırmaya hazırdı. Sonra bana döndü ve tüm ışıltısını kaybetmiş mavi gözleriyle bana baktı. Açıklayacak zamanı bile olmadı çünkü ağlamaya başlamıştım.

Ve şimdi buradayız.

Taşak yalıyoruz.

Yerden 40.000 feet yüksekte, Seattle'a uçuyoruz.

Başımı kucağına koyarak bankın üzerine uzanıyorum, parmaklarını atkuyruğumun uzunluğuna ve sonra kafa derime doğru okşarken yüzümü yukarı kaldırıyorum. Bir saattir tavana bakıyor, göğsü genişliyor, yavaşça, sanki her nefes onu sakinleştirmek içinmiş ama tam olarak başaramamış gibi.

Bunun kafasını karıştırmasına izin vermemek için ne kadar çaba sarf etmesi gerektiğini düşündükçe kalbim acıyor. Rahatlatıcı sözler fısıldamak istiyorum ama konuşamıyorum bile, hayat beni yine ters köşeye yatırdığı için çok kızgınım.

Birdenbire beni usulca öpmeye başlıyor, önce kulağımın üstünü, sonra kulak mememi, sonra orta köşeyi, sıcak nefesi içime ürperti gönderiyor, yarı nefes alıyor, yarı içinden kopup gelmiş gibi görünen kelimeleri hırıldıyor. Gözlerim yanıyor ve bana "Seni özleyeceğim" derken göğsümden bir hançer çıktığına eminim. . . Özleyeceğim.

İyi olmana, kendine dikkat etmene ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. . ."

Boğazım o kadar şişmiş hissediyorum ki, kot pantolonunun içine uzanıp platin bir kredi kartı çıkarmasını izlerken sadece başımı sallayabiliyorum.

"Kullan onu," diye fısıldıyor.

Sanırım bir erkek ona kredi kartı verse Melanie ölürdü ama ben alışveriş çılgınlığı falan yapmak istemiyorum. Hayatımdan başka bir şey istemiyorum. Bebeğimizin iyi olmasını istiyorum. Birlikte olmamızı istiyorum. Yeni hayatımı istiyorum, turnede, onunla.

"Brooke," diye uyarıyor ve kartı avucumun içine sıkıştırdığını hissediyorum. "Suçlamaları görmek istiyorum. Her gün," diye uyarıyor. Yarım bir sırıtışla bana bakıyor, siyah saçları her zamankinden daha fazla dikilmiş, tıraş olmadığı için bu sabah daha da koyulaşmış ve nasıl olur da birini içinizi yakacak kadar çok sevebilirsiniz? İsli kirpiklerinin mavi gözlerini çerçevelemesini ve kaşlarının tam eğimini seviyorum. Sert alnını, elmacık kemiklerini, çenesini ve ağzının hem dolgun ve yumuşak hem de sıkı ve güçlü görünmeyi başarmasını seviyorum.

Kolumu kaldırarak parmak uçlarımı çenesinin kare çizgisi boyunca sürüklüyorum. "Geri döndüğümde, seni asla terk etmeyeceğime dair kendime söz verdim."

"Seni asla bırakmayacağıma dair kendime söz verdim. Başka ne yapmamı bekliyorsun?" Gözleri karanlık ve işkence dolu, uyumadığını biliyorum.

Bütün gece volta attı, parmaklarını kıvırıp açarak bana acı hissedip hissetmediğimi sordu. Evet, hissettim. Kalbimde küçük bıçak darbeleri hissettim ve kramp girmediğini söyledim. Yatağa dönüp beni kendine çekti ve sanki beni yutmak istiyormuş gibi öptü. Dilinin benimkinin üzerindeki her hareketini hatırlıyorum. Nefesinin yüzümdeki sıcaklığını. Ve kaç kez dudaklarını ayırdığını, alnımı öptüğünü ve banyoya girip kaybolduğunu.

Çünkü bizim de sevişmeye iznimiz yok.

Birlikte geçirdiğimiz son geceyi öpüşerek geçirdik. Ve birkaç kez soğuk duş aldı, ben ağlayarak geçirdim

Yastık.

Şimdi alnımın arkasındaki gevşek saç tellerini fırçalıyor, gözleri benimkileri tutuyor. "Her şey yoluna girecek, küçük fişek," diye fısıldıyor bana. Bakışlarını vücudumda gezdiriyor ve elini karnımın üzerinde açıyor. Bu özel jest kalbimin aşkla yanmasına neden oluyor. "Bu iş bizde." Pamuklu gömleğimin üzerinden beni usulca okşuyor, şefkatli mavi gözleriyle bana bakıyor. "Değil mi?"

"Tabii ki istiyoruz," diyorum ani bir kararlılıkla. "Sadece iki ay, değil mi?"

Burnumu cimcikliyor. "Doğru."

"Ve başka şekillerde iletişim kuramayız diye bir şey yok." "Kesinlikle doğru."

Doğrulup alnımı omzuna yaslıyorum ve ben kaslarına masaj yaparken o da elini belime doluyor. "Vücudunun dinlenmesine izin ver. Antrenmanlardan sonra kendini buzla kapla. Düzgün bir şekilde ısın."

Yüzünü boynuma gömüp beni kendine çekiyor ve ikimizin de mümkün olan en derin nefeslerle birbirimizi kokladığımızı duyuyorum. Eli kalça kemiğimde kenetleniyor ve aniden boynumu yalıyor, sesi kulağımda gürlerken gırtlaktan geliyor, "Sana bir şey olmasına izin veremem, Brooke. İzin veremem. Seni geri getirmek zorundaydım."

"Biliyorum Remy, biliyorum." Parmaklarımı başının arkasında gezdiriyorum çünkü sesi çok acı çekiyor gibi geliyor. "Her şey yoluna girecek, üçümüz de."

"Bütün bunların amacı da bu zaten."

"Ve dediğiniz gibi, bu iş bizde. Gerçekten anladık." "Aynen öyle."

"Üzülmemize ya da birbirimizi çok fazla özlememize fırsat kalmadan dönmüş olacaksın."

"Bu doğru. Ben antrenman yapacağım, sen de dinleneceksin." "Evet."

Sessizleştiğimizde, uzun süre yakın ve kucaklayıcı kalıyoruz ve hayatımı mahvetmeye niyetli küçük sürtükler gibi dakikaların geçtiğini neredeyse duyabiliyorum. Remington beni kokluyor

Sanki kokumdan iki ay yetecek kadar almak istiyormuş gibi, neredeyse çılgınca ben de aynısını yapıyorum, kokusunu içime çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum, parmaklarımın altında omuz kaslarını hissediyorum, çok güçlü ve sağlam, ona tekrar hafifçe masaj yapmaya başlıyorum. "Bavulunda biraz arnika yağı bıraktım. Herhangi bir kas ağrın ya da acın olursa diye."

"Hâlâ kan görüyor musun?" diye soruyor sessizce ve ben başımı sallayınca beni kucağına getiriyor, ben de ona sokulup şakağımı çenesine bastırıyorum.

"Ne zaman bir kramp başlasa, içimden çıkacakmış gibi hissediyorum."

Elini sırtımda gezdiriyor ve dudaklarını alnıma bastırıyor. "Kaçmamanın seni öldüreceğini biliyorum. Benim için ayaklarını yerden kes."

"Bebeğimizi kaybetmenin beni öldüreceği kadar değil," diye fısıldıyorum.

Hayatım boyunca koştum. Ama şu anda yürümekten bile korkuyorum, kramplarımın geri gelmesinden ve külotumun kırmızı olmasından korkuyorum. Yemin ederim, sevdiğim adamın bebeğini içimde tutamazsam ne yaparım bilmiyorum ama yapamam, yapmayı reddediyorum.
-Bu bebeği kaybet.

"Ailen geleceğini biliyor mu? Kız kardeşin?"

"Geleceğimi haber verdim ama henüz bizden haberleri yok. Bunu yüz yüze görüşmeye saklıyorum. Sadece Mel ve diğer iki kankam biliyor." Bana bakabilmek için başımı geriye çekti, "Pekâlâ. Ama işler kötüye giderse ilk kimi arayacaksın? Beni. Bir şeye ihtiyacın olduğunda kimi arayacaksın? Beni. Ben senin her şeyin olacağım. Telefonda senin lanet olası ganimet çağrın olacağım. Her zaman, nerede olursam olayım. Anlaşıldı mı, Brooke?"

"Özür dilerim. Aklım 'seks çağrısı'nda dondu. "

"Öyle mi? Sizin için neyi açıklığa kavuşturmamı istiyorsunuz?"

Şeytanın kara kaşlarından birini kaldırması vücudumu küçük canlı bir volkan gibi ısıtıyor. Remington'la telefonda seks yapma fikri beni hem güldürüyor hem de aniden inanılmaz derecede ürpertiyor,

Ben de şakacı bir şekilde göğsüne vurdum. "Bunun için seni aramayacağım! Meşgul olacağını biliyorum."

Gözleri parıldıyor. "Bunun için çok meşgul değilim."

"Gözlerindeki o parıltı neden? Bunu daha önce yaptın mı? Bahse girerim Melanie bunu Riley ile yapmıştır."

Sırıtarak ellerini başımın arkasında ve sırtımda gezdiriyor, sonra kulak mememi ve burnumu hafifçe öpüyor, sesi biraz kalın. "Bunu seninle yapmak istiyorum."

Cinsel organım sıkışıyor, meme uçlarım ağrıyor ve üzerime sıcak bir kızarıklık yayılıyor. İlk zamanlarımızı seviyorum. Benimle ilk kez "Iris" diye oynadığında. Beni ilk kez koşmaya davet etmesini. Beni ilk öpüşünü, benimle ilk sevişmesini. Daha önce hiç böyle bir ilk yaşamamıştık.

"Ben de istiyorum ama yapabilir miyim bilmiyorum. Eğer oraya dokunursam . . . kanla . . ."

Üstümün iki üst düğmesini parmaklarken dudakları alnıma bastırıyor, sesi birkaç dakika öncesine göre on kat daha tiz, "Sadece kan."

Onun kokusu, salgıladığı feromonlar beni çılgına çeviriyor. Rahmim arzuyla kavruluyor ve aniden öyle şiddetli zonkluyorum ki, zaten hassaslaşmış göğüslerim sütyenimin içinde çok daralmış hissediyor. "Remington, Tanrım, şu anda bu kadar endişeliyken beni ancak sen azdırabilirsin."

Elleri kıçıma uzanıyor ve aniden dudaklarının kulağımın üzerinde kaydığını hissediyorum; sonra beni nazikçe dilliyor ve kalçalarımın arasında yeni bir sıcaklık oluşuyor. "Seni o kadar çok istiyorum ki." Bir elini kotumun bel bandının altından geçirip külotumun altından kıç yanaklarımdan birini avuçlarken sesi hırıltılı bir nefese dönüşüyor.

Her iki göğsümü de avuçlayıp birbirine bastırıyor, bir yandan da tenime karşı hırlayarak burnunu sokuyor.

"Sen ne zaman istersen, ben de o zaman isterim," diyor bana, başını kaldırıp ağzını ağzıma dayıyor, ben açlıkla onunkini okşarken sözleri dilimde titreşiyor. "Sadece beni ara ve söyle. Beni istediğini söyle. Benim için yanıp tutuştuğunu

ve seninle ilgileneceğim. Kadınımla ilgileneceğim, ne zaman isterse. Ne isterse."

"Ben de. Beni ara, seninle ilgileneceğim." Başparmağımı çenesinin sert karesine sürtüyorum, sonra ağızlarımız arasındaki mesafeyi kapatıyoruz ve uçuşun geri kalanı boyunca başımın yanlarından tutup beni öpüyor, öpüyor, öpüyor, çiğ ve şişmiş bir şekilde öpüyor.

♥ ♥ ♥

Süslü, siyah bir Lincoln şehir arabasının içinde bir şoför bizi havaalanında bekliyor ve Remington pilotlara iki saat içinde döneceğini söylüyor. Arabanın arkasında sessizce ve olabildiğince yakın gidiyoruz ve ben tanıdık manzarayı tarıyorum ve iPhone'umu açıyorum. Daireme yaklaşırken dikkatimi dağıtmak için her şeyi yaptığımı fark ediyorum. Tıpkı beni uçaktan merdivenlerden indirip arabaya taşıdığı gibi, Remy de beni dışarı çıkarıp daireme taşıyor.

Kollarımı boynuna doladım. "Kal. Remington, kal. Benim erkek tutsağım ol. Sana her gün, bütün gün bakacağıma söz veriyorum."

Zengin bir erkek sesiyle gülüyor, o yürek parçalayan mavi gözleriyle bana bakıyor, sonra merakla evimi tarıyor ve onun gerçek ilgisini gördüğümde kelebekler uçuşuyor. Nerede yaşadığımı görmek istiyor. Tanrım, onu o kadar çok seviyorum ki içim acıyor.

"Sana hızlıca bir tur attıracağım ve sonra o güzel kıçını buradan çıkarman gerekecek," diye onu uyarıyorum.

Sırıtıyor. "Bana kadınımın inini göster."

O beni taşırken, elimi açıp ona renkli oturma odamı gösteriyorum. "Oturma odamı Melanie dekore etti. Gerçekten çok iyi. Eklektik. Bazı yerel dergilerde de adı geçti ama tabii ki Architectural Digest'te yer almayı hayal ediyor. Pandora, diğer arkadaşlarımdan biri, ona daha iyi bir

Playboy'u vurdu ama. Dekorasyon konusunda birbirlerine rakipler ve birbirlerine sataşmayı seviyorlar."

Bana göz kırpıyor ve ben bitişikteki odayı işaret ederken göz kırpması içimde küçük bir karıncalanma oluşturacak kadar ilerliyor. "Ve burası da benim mutfağım. Küçük ama burada sadece ben varım. Sonra buradaki kapı bizi ... yatak odama götürüyor."

İçeri giriyoruz ve beni yatağın ayak ucuna oturtuyor; sonra sessiz bir merakla her şeyi içine alıyor. Etrafa göz gezdiriyorum ve onun gözlerinden bakıyorum. Sade, duvarlar çıplak renklerde. Duvarlarda bazı siyah-beyaz sporcu resimleri asılı; kasların yakın çekimleri. Benim, Melanie'nin, Pandora'nın, Kyle'ın ve diğer bazı arkadaşların resimlerinin olduğu bir pinup duvarı var. . . . Karbonhidrat, protein ve sağlıklı yağlardan bahseden iki beslenme tablosu asılı. Ve Melanie'nin bana verdiği çerçeveli bir alıntı: **"ŞAMPIYON, YAPAMADIĞINDA AYAĞA KALKAN KIŞIDIR."- JACK DEMPSEY.** ACL'mi sakatladığımda ve depresyona girdiğimde ve bu şampiyon olmaya çalıştığımda benim için aldı.

Şu anda bir tanesine bakıyorum. Her gün bir tanesine bakıyorum.

Pinup duvarına doğru yürüyor ve bitiş çizgisini koşarak geçerken çekilmiş bir fotoğrafımı inceliyor - göğsümde 06 numara var - ve başparmağını fotoğrafın üzerinde gezdiriyor. "Şu haline bak," diyor gizlenemeyen bir erkek gururuyla ve o dönüp beni fark edene kadar ona doğru yürüdüğümü fark etmedim.

Beni kucağına alıyor ve yatağıma geri koyuyor, bu sefer ortama, kaçan saç dallarını alnımın arkasına doğru fırçalıyor. "Benim için ayaklarını yerden kes," diye azarlıyor.

"Yapacağım. Unutmuşum. Alışkanlık işte." Yatağımın başlığına yaslanmak için geri çekiliyorum ve onu kendime çekiyorum.

"Gitmelisin yoksa beni bırakmana izin vermem," diye fısıldıyorum kulağına.

Bir anlığına bana sarılıyor, sert kollarıyla belimi sıkıca sarıyor, başını eğip boynumu öpüyor, yalıyor ve kokluyor, üçü arasında hızla gidip geliyor. Beni hiç son iki saatte

kokladığı kadar koklamamıştı. Şimdi beni yavaşça ve derinlemesine kokluyor, sonra aynı yavaşlıkta yalıyor ve ben onun ilgisini hissediyorum,

Ve son olarak, öpücüğü, tam seksime. "Bana yatakta olduğunu söylediğinde, hayal edeceğim şey bu. Gördüğün şey bu," diye gürlüyor başını kaldırırken.

Gözlerim doluyor ama durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum, o yüzden başımı sallıyorum ama yüzümdeki buruşuk ifadeyi fark etmemesinin mümkün olmadığını biliyorum.

Geri çekilirken gözleri benimkileri kavrıyor. "Yakında döneceğim," diyor, yanağımı büyük, nasırlı eliyle kavrıyor ve bir damla gözyaşının süzülmesinden nefret ediyorum. Bana gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. "Yakında burada olacağım," diye tekrarlıyor.

"Biliyorum." Yanağımı siliyorum, elini tutuyorum ve avucunun içine bir öpücük bırakıyorum, sonra parmaklarını öpücüğümü istese de istemese de tutacak şekilde kıvırıyorum. "Seni bekliyor olacağım."

"Kahretsin, buraya gel." Beni kollarının arasında eziyor ve kendimi kontrol etmek için gösterdiğim tüm çabalarım boşa gidiyor ve ağlamaya başlıyorum. Ağlamaya başladım.

"Her şey yolunda," diyor, içimi burkan bir dizi hıçkırık beni ele geçirirken ellerini sırtımda gezdiriyor. Her şey yolunda, duyuyorum, her şey yolunda, küçük fişek, ama her şey yolunda gibi hissetmiyorum. Nasıl iyi olabilir ki? Bana ihtiyacı olabilir. Benim ona ihtiyacım var. Siyah olabilir ve Pete boynuna daha fazla bok sıkabilir. Bir kavgada bir şey olabilir ve beni strese sokup bebeği kaybetmeme neden olmak istemedikleri için bana söyleyemezler. Hayatta tek istediğim güçlü ve bağımsız olmakken kendimi zayıf ve çaresiz hissediyorum. Ama derinden ve geri dönülmez bir şekilde aşık oldum. Ve şimdi bu aşk tarafından yönetiliyorum, kulağıma konuştuğunda gök gürültüsü gibi ses çıkaran, sabun, o ve okyanus gibi kokan ve beni dünyanın en güçlü kollarıyla tutan bu adam için - ve bu kollar gittiğinde, tüm dünyam da onlarla birlikte gidecek.

"Gitmen gerek," diyorum, onu iterken hırıltılı bir nefes alıyorum. Onun yerine alnını ve burnunu benimkine dayıyor ve birbirimizin havasını soluyoruz.

Sadece söylememize gerek yok. Seni seviyorum sözleri aramızda çıtırdıyor ve ben bu sözleri sanki bana bağırıyormuş gibi duyuyorum.

Elimi tutuyor, parmak eklemlerimi şiddetle öpüyor ve sonra yüzümü çerçeveleyip başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. "İyi misin, bebek fişek?"

"İyi olacağım. İyiden de öte," diye söz veriyorum.

Telefonum cebimde titriyor ve titreyerek mesajı kontrol ediyorum.

"Melanie beş dakika uzaklıkta." Sesim çiğ. Mel yedek anahtarımı nerede sakladığımı biliyor ve her an buraya girebilir, Remington da gider.

Gidecek.

Gözlerim yine bulanıklaşıyor. "Lütfen ben ağlamadan git," diye yalvarıyorum. Bu çok saçma, çünkü zaten bebek gibi ağlıyorum ve kendimi bok gibi hissediyorum ve muhtemelen bok gibi görünüyorum. Parmaklarını boynumun arkasına doluyor ve başını benimkine yaslarken gözlerini kapatıyor. "Beni deli gibi düşün."

"Yapacağımı biliyorsun."

Fırtınalı mavi gözleri benimkileri tutuyor, eğilirken sesi hırçınlaşıyor. "Şimdi bana bir öpücük ver."

Yapıyorum ve dudakları dudaklarımla birleştiğinde usulca inliyor. İçimde küçük havai fişekler patlıyor ve öpücüğünün zihnimi, ruhumu ve kalbimi de yatıştırdığını hissediyorum. Elini uzatıyor ve biz alçaktan, derinden, tadını çıkararak, ezberleyerek öpüşürken sırtımın küçük kısmını nazikçe okşuyor; sonra ağzı yanağımdan bir damla gözyaşını emmek için geri geliyor.

"Brookey!! Seksi baba ve yaklaşan anne nerede?"

Nefesinin altında küfrediyor ve bir kez daha hızlıca öpüşüyoruz. Dilimi ısırıyor ve emiyor, şimdi daha kabaca, başımın arkasını eliyle tutuyor, lezzetli, çiğ öpücüğü vücudumu bir aslan tarafından emilmiş ve ısırılmış hissettiriyor. Göğüslerim acıyor. Meme uçlarım sütyenimin içinde zonkluyor.

Ve o nihayet uzaklaşırken ben kıvranıyorum ve kalçalarımı birbirine bastırıyorum, gözlerimiz kısa bir süre buluşuyor. Yapıştık. Onunki sıcak

ve umutsuzca aç, sanki kıyafetlerimi yırtmasına az kalmış gibi.

"İstediğimi hiç bilmediğim her şeysin." Kulağımın arkasına bir tutam saç daha sıkıştırıyor, geri çekilirken gözleri biraz fazla parlak. "Ve tamamen benimsin, bunu unutma." Dışarıda Mel'in topuk seslerini duyuyorum ve Remington ayağa kalkıyor, her nasılsa her zamankinden daha büyük görünüyor. İri, sert, mavi gözlü ve güzel. "Tamamen benim," diyor. "Brooke Dumas."

O geri çekilirken içimden bir ürperti geçiyor, bakışları beni yatağa sabitliyor.

Nefesimi toparlamaya çalışırken burada, yatağımda, sadece onun gözleri önünde sikilmiş hissediyorum. "Senin bebeğine hamileyim, eğer kim olduğum konusunda bir şüphe varsa," diyorum ona.

"İkiniz de benimsiniz," diyor, doğrudan beni göstererek. "Özellikle de sen."

Heyecanımı bastırıyorum ve o da gitmek için dönüyor. "Hey!" diye sesleniyorum. "Sen de benimsin."

Başını sallıyor, sonra iPod'unu bana doğru fırlatıyor. "Beni çok özleme."

Yakaladım ve göğsüme bastırdım. "Yapmayacağım!" Küstahça karşılık veriyorum, tamamen sahte bir kabadayılıkla, sonra alçak sesi koridorda gürlüyor ve Melanie'nin sessizce onu rahatlattığını duyuyorum ve sonra ön kapımın kapanışının korkunç sesi geliyor.

Ardından bir durgunluk geliyor, sadece o etrafta yokken hissettiğim türden bir durgunluk.

İşte o zaman yüzümü yastığıma gömüyorum ve hüngür hüngür ağlıyorum.

DOKUZ

SEATTLE'DA BİR GÖKKUŞAĞI

Melanie Seattle'daki en iyi şey ve aksini düşünen herkes onun kıçını öpebilir. Mel, sonsuza dek gri olan bir şehirde daimi bir gökkuşağı gibi. Gösterişli küpelerinden dirseğine kadar uzanan bileziklerine kadar bir renk cümbüşü içinde odama girip şıngırdayarak beni neşelendirmeye çalışırken, dünyam dairemin kapısından çıkıp gitmişti ve onun peşinden koşmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyordu.

Mel'in harekete geçmeden önce durumu değerlendirmesi bir saniye bile sürmedi. Yatağımdaki hüngür hüngür ağlayan kitleyi fark etti, ki o bendim, ve yastığımı çabucak kaldırıp yerine koca göğüslü göğsünü koydu, ve şimdi tasarımcı bluzu gözyaşlarımdan sırılsıklam olmuş bir halde benim onları tüketmemi bekliyor.

En az yarım saat ya da daha fazla oldu ve hala güçlü bir şekilde devam ediyorum. Her birkaç dakikada bir hava almak için durmam gerekiyor.

Şimdi, nefes aldığım anlardan birinde, dudaklarını arsızca bükerek gözlerimin içine bakmak için beni itiyor. "Riptide Tate'in seksi bebeklerinin annesi olmanı istediğini söylerken yalan söylemiyordun, değil mi? Siz ikiniz hemen işe koyuldunuz, değil mi! Ha?" Beni biraz omuzladı ve karnıma baktı. "Peki ne zaman göstereceksin? Bir yerlerde küçük bir yumru görmek istiyorum!"

"Biliyorum! Ben de!" Bu bebeği düşünürken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Oh, bebeğim, kanıtlamak için yapmamızı istediğin şeyler

Seni sevdiğimizi. "Göstermeyi çok istiyorum, Mel."

Bunun üzerine sırıtıyor, sonra da yeşil gözleriyle beni inceliyor. "Hmm. Hamilelik ışıltısı. O ağlamaklı gözlerle bile sende fazlasıyla var. Hamile kalmak için sabırsızlanıyorum, bence bu çok seksi!" diye ağlıyor. "Hamileliği benim için en seksi kılan şey bebeğin babasının seksi olması. Onların bir parçasının içinde olması çok seksi! Nasıl hissettiriyor? Tavuk, artık bir kadın gibi hissetmelisin; var olan en seksi bebek babasına sahipsin!"

Tanrım, kemiklerimin içimde sıvılaştığını hissetmeden en iyi arkadaşımla Remington hakkında konuşamıyorum bile. Sesim bile farklı bir ton alıyor - onunla yatakta yalnızken ve onu severken aldığı tonun aynısı. "Harika bir his, Mel. Sanki benimle birlikte. Sanki birbirimize bağlıymışız gibi. Sanki fevkalade, asil bir şekilde sikilmiş gibiyim." İnliyorum ve yatakta arkama yaslanıp dudaklarımı ovuyorum ve üzerlerinde hâlâ Riptide'ımın tadını alabilmeyi seviyorum.

"Brooke, şunu söylememe izin ver ..." Mel yanıma sırtüstü uzanıyor ve gözlerini tavana dikiyor. "Az önce onu gördüğümde içimden ölmek geldi. O kadar büyük ve o kadar ateşli ki topuklarım eridi ve kendimi bir anda 10 santim daha kısa hissettim."

Ani kahkaha patlamamı kontrol edemiyorum ve Mel ayakkabılarını çıkarıp yan tarafına dönüyor, Melanie'ye özgü muzipliğiyle bana gülümsüyor. "Ağzı sanki seni Fransız öpücüğüyle öldürmüş gibi kıpkırmızıydı. Riptide biraz Neandertal, değil mi? O kadar ilkel ki, ohmigod! Bahse girerim anal seks yapıyorsunuzdur."

"Biz yapmayız! O hayvan ama koruyucu!" Bu düşünce karşısında biraz kıvranarak ciyaklıyorum.

"Köpek stili kesin mi?"

"Evet, ama bana hatırlatmayı bırak!" Neşeyle ağlıyorum. Sonra gözlerimi kapatıyorum ve ellerimi karnımın üzerinde açarak içimdeki bebeğin tadını çıkarıyorum. "Onun tarafından hamile bırakılmanın gerçekten de son derece şehvetli bir yanı var," diye itiraf ediyorum. "Vücudumun, nasıl hissettirdiğinin, bu küçük bebek için nasıl değiştiğinin aşırı farkındayım. Kaburgalarımı ve kalçalarımı hissediyorum

ona yer açmak için genişliyor, göğüslerim değişiyor, tüm ben ..." İçimi çekiyorum, sonra başımı çevirip en iyi arkadaşıma bakıyorum. Remy'ye kadar beni gerçekten "anlayan" tek kişi. Beni geldiğim her halimle seven tek kişi. "Mel, bu bebeği kaybedemem."

Yüzündeki gülümseme kayboluyor ve elimi hâlâ düz olan karnımın üzerinde sıkıyor. "Doğurmayacaksın. Bu Riptide'ın bebeği."

"Burada bir acıma partisi olduğunu bilmiyorduk, ama kaçırmadığımıza sevindik!" diyor açık kapıdan bir erkek sesi.

Burnumu çekerek başımı kaldırdığımda en yakın erkek arkadaşım Kyle'ın Dockers pantolon ve polo tişörtüyle Pandora'nın hemen yanında durduğunu görüyorum. "Hamile misin?" diye soruyor.

"Tonlarca laboratuvar çalışması ve hamilelik testine göre, evet. Ama kusma kısmı dışında vücudum hâlâ tam olarak bir şey anlamadı."

Kyle masama gidip sandalyeyi çeviriyor ve Pandora ayakkabıları ve her şeyiyle yatağa atlıyor, deri ceketinin kokusunu alabiliyorum.

"Pan-Pan, Brookey için yeterince bebeksi bir havan olduğunu düşünmüyorum, o yüzden sen şuraya otur." Melanie beni tek başına oturtmak için yan tarafına vuruyor ama Pandora üzerime uzanıp onu şakacı bir şekilde itiyor.

"Sus, ona sarılmama izin ver."

Pandora kara gözleri ve koyu rujuyla bana bakıyor. İnsanlar gotiklerin son derece hassas insanlar olduğunu bilmezler.

-En azından Pandora öyle. Gotik olmanın bir sebebi var. Bence o doğuştan dramatik ve öfkeli ve bunların hepsi bir pislik kalbini kırdıktan sonra oldu. Mel, Pandora'nın lezbiyen olmamasının bir mucize olduğunu söylüyor.

"İyi misin?" Pan soruyor ve ben daha başımı sallayamadan ya da konuşamadan beni deri ceketinin içine çekiyor ve Melanie'nin de sırtıma sarıldığını hissediyorum. Melanie sarılmaya asla karşı koyamaz. Hmmm bile diyor.

"Her şey yoluna girecek, Brookey," diyor Mel. Sonra kulağıma ekliyor: "Adamına seninle ilgileneceğime söz verdim. Benden yalnız olmadığından, iyi beslendiğinden ve sana iyi bakıldığından emin olmamı istedi. Riley, Remington'ı yatıştırabilmeleri için Pete'le birlikte benden günlük rapor almaları gerektiğini söyledi, ayrıca senin kustuğunu ve bebeğinin babasının yemek yemeni istediğini de söyledi!"

İtiraz ederek inliyorum ve sarılmalarından uzaklaşıyorum. "Ben iyiyim. Acıktığımda bir şeyler yiyeceğim. Vücudum yemek isterse bana söyler. Tahmin et açlık ne için tasarlanmıştır?"

"Yemek isteyip istememen umurumuzda değil. Biz senin adamının görevdeki köleleriyiz ve eski günlerin anısına sana bir şeyler getirdik bile," diyor Kyle sandalyeden kalkıp elinde bir Jack in the Box poşetiyle dönerken. O anda, bu üç salağın yıllar önce, Remington'ın beni işe aldığı gece, arabaya servis bölümünde Pete ve Riley ile nasıl dalga geçtiklerini hatırlıyorum. Ve o kader gecesini ve ben farkına bile varmadan hayatımı nasıl değiştirdiğini düşünüyorum. Tüm duygularım göğsümde toplanıyor ve Kyle çantayı getirdiğinde içimi bir bulantı dalgası kaplıyor.

"Çıkarın şunu buradan!" Burnumu çimdiklerken yalvarıyorum, bu sadece sesimi gülünç hale getiriyor. "Bazı kokularla aram pek iyi değil. Ayrıca bu bebek için sebzelere ihtiyacım var. Folik asit ve kalsiyuma ihtiyacım var - bu bokta olmayan şeyler, garanti ederim. Ne tür arkadaşlarsınız siz?"

Muzaffer bir şekilde gülüyor. "Bunu söyleyeceğini biliyorduk, yoksa sen sen olmazdın, o yüzden Jack bizim için. Sana başka bir şey aldık." Odadan çıkıyor, sonra geri dönüyor ve Whole Foods'tan aldığı kahverengi bir poşeti gösteriyor. "Beğendin mi? Şimdi de iyi arkadaşlar hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

Ona bir yastık fırlatıyorum. "Onu buraya getir!" Çantaya bakıyorum ve sevdiğim türden bir hindi sarması görüyorum ve birden arkadaşlarımın jestleri ve destekleri beni az önce verdikleri kucak gibi sarmalıyor, sımsıkı ve sıkı.

"Bana karşı çok iyisiniz," diyorum çantayı komodinin üzerine koyarken.

Melanie at kuyruğumu çekiştiriyor. "Şimdi lapa gibi olduğunu fark ettin mi?" Kolumu sıkıyor ve küçük pazum ona yanıt verince, "İçten içe" diye düzeltiyor.

Bir kahkaha patlatıyorum, sonra gözlerimi kapatıyorum ve mavi gözler, dikenli saçlar görüyorum. Onu çok sert bir şekilde ezmek istiyorum ama o çok uzakta. Onun yerine ellerimi bebeğine doluyorum. Sonra telefonuma bakıyorum. Remy diğer insanlar gibi telefona ve internete bağımlı değil. Ben de öyle, ama şimdi telefonuma ona olan bağlılığım gibi sarılıyorum. Mesaj atacak tipte biri bile değil ama umurumda değil. İstersen bu gece beni ara?

Cevap vermesi bir saatten fazla sürüyor ama cevap verdiğinde aptal gibi sırıtıyorum: Yeni indim. Ben ararım.

Bir film izliyoruz, sonra Melanie yataktan zıplıyor. "Hey, Tavuk! Sana söylemiş miydim? Yattığım bir sonraki adam beni çok eğlendirecek. Direk dansı dersleri aldım!" Lambaderimi kaptı ve ne öğrendiğini bize göstermeye başladı, vücuduyla sinsice hareket ediyor, bir jean giymiş bacağı sapa sarılmış. "Kyle, bu senin motorunu çalıştırdı mı?"

"Dostum, öyle olsaydı ensest ilişki gibi olurdu," diyor Kyle, masamdaki sandalyeye oturduğu yerden.

"Neden? Sen benim kardeşim değilsin!" diye itiraz ediyor. "Hadi ama. Bu seni heyecanlandırıyor mu?" Adamın görmesi için poposunu oynatıyor.

Kyle orada oturmuş, tıpkı Justin Timberlake'e benziyor ve tereddütle, "Bu ... ... tekliyor," diyor.

"Pan, buraya gel. Peter Pan, benimle gel ki Kyle paslı motorunu çalıştırabilsin. Öğrendiklerimi sana bedavaya öğreteceğim." Pandora iPod yuvasına gitti ve telefonunu tabana yerleştirdi. Bir rock şarkısı hemen yatak odamın içinde patlıyor.

"Pekâlâ, Kyle'ı sertleştirelim!" Zavallı adam için soyunuyormuş gibi deri ceketini çıkarıp Mel'in yanına gidiyor. Ve sonra o ve Melanie çarpışmaya başlarlar.

Kendimi şarkıyı dinlerken buluyorum, tüm gürültünün arasında sözleri bulmaya çalışıyorum, ona dinletebileceğim bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

İşe yaramıyor, ben de Remy'nin iPod'unu alıp kulaklıklarımı takıyorum ve Avril Lavigne'in "When You're Gone" şarkısını dinliyorum. Anladığınız bir şarkıyı dinlemek çok güzel. Ya da sizi anlayan. Hissettiklerinizin insani ve normal olduğunu fark etmenizi sağlıyor, hissetmemeyi dilediğiniz bir duygu olsa bile.

Ona YouTube linkini mesaj attım. Cevap yazmıyor, ben de spor salonunda torbalarını yumruklayarak tanınmaz hale geldiğini varsayıyorum.

Bu iki aylık ayrılıkla nasıl başa çıkacak?

Daha duygusal olan ben olsam da, bunun onu benden daha fazla sınayacağı düşüncesinden kurtulamıyorum.

Kramplar başladığında hala bunu merak ediyordum. Arkadaşlarım konuşmaya devam ederken yatakta kayıyorum ve tüm farkındalığım, savaş ya da kaç duygumun canlanmasına neden olan korkunç kramplara odaklanıyor. Sanki biri bebeğime zarar veriyormuş gibi hissediyorum. Kendi bedenim bebeğime zarar veriyor. iPod'da beni sakinleştirecek şarkılar arıyorum ve bunu başaran tek şarkı "Iris."

Ama acı daha da artıyor. Kulaklıklarımı sessizce çıkarıyorum ve yavaşça yataktan kalkıyorum. Arkadaşlarım benim katlanmış bir şekilde banyoya doğru yürüdüğümü görünce tamamen sessizleşiyorlar. Kapıyı kapatıyorum ve kontrol ettiğimde kanın geri geldiğini fark ediyorum. Ve ağır.

Bir an için sadece burnumdan kabaca nefes alıyorum ve başımı fayansa yaslayıp sakinleşmeye çalışıyorum. Karnıma sevgiyle dokunuyorum ve bebeğimle kafamın içinde konuşmaya çalışıyorum, ona kimsenin zarar vermeyeceğini söylüyorum. Çok istendiğini ve zaten çok sevildiğini söylüyorum.

Remy'ye bebeğini kaybettiğimi söylemek zorunda kalırken sevdiğim mavi gözlere baktığımı hayal ediyorum. Bir duygu kuyusu beni tekrar ele geçiriyor ve artık sahip olmadığımı düşündüğüm gözyaşları bir kez daha yüzeye çıkma tehdidinde bulunuyor.

"Mel," diye bağırıyorum kapıdan. "Mel, bu bebek yaşayacak mı bilmiyorum."

Yüzünde kederli bir ifadeyle kapıyı açar. "Brooke, arıyor. Birkaç kez çaldı. Cevap vereyim mi?"

"Hayır! Hayır!"

"Kötü görünüyorsun ama ona ihtiyacın olduğu anda söylememi istedi. Brookey, sanırım ona haber vermeliyim-"

"Hayır! Melanie, hayır. Bak, o hiçbir şey yapamaz. Savaşması gerek! Yapması gereken bir şey var. Bebeğimiz ve ben ona destek olacağız, köstek değil. Beni duyuyor musun?"

"O zaman en azından seni hastaneye götürmeme izin ver, ikiye bölünmüş gibi görünüyorsun!" diyor.

"Evet-hayır! Hareket etmemeliyim. Dinlenmem gerek. Bu bebeği kaybetmeyeceğim. . ." Nefes alıp başımı sallıyorum; sonra burnumu çekiyorum. "Lütfen bana telefonumu getirir misin?"

O getiriyor, ben de ona mesaj atıyorum. Arkadaşlarım hala burada. Belki yarın konuşmalıyız?

Aynı zamanda

mı? Evet, her

zaman tamam.

İyi geceler Remy.

Sana da.

Telefonu bir kenara bırakıp gözlerimi kapatıyorum ve bir damla gözyaşı daha süzülüyor. O iyi ve sessiz bir adam ve mesaj atmıyor ama ben şimdiden ondan kopmuş hissediyorum. Derin bir nefes alıyorum.

"Progesteron kremini bavulumdan çıkarmama yardım eder misin?" Odaya sesleniyorum.

Mel banyoya geliyor ve canına tak etmiş bir beşinci sınıf öğretmeni gibi alkışlamaya başlıyor. "Çocuklar, oyun zamanı bitti, Brooke'u yatağa yatırıyorum."

Kyle ve Pandora atıştırmalıklarını temizliyor ve ben şişmiş yüzümle onlara bakmaya utanıyorum ama

Dışarı çıkıp yatağa uzandığımda endişelerini hissediyorum. Onlar gittikten sonra kremi kendime sürüyorum, karnıma, kalçalarıma sürüyorum. Sonra Melanie eski bir tişörtle banyodan çıkıyor.

"Pijama partisi yapmayalı uzun zaman olmuştu, yani sadece ikimiz." Sırıtıyor ve benimle birlikte yorganın altına dalıyor; sonra kayboluyor ve sesini karnıma yakın duyuyorum. "Peki ya sen? Notu almadın mı? Sen bir savaşçısın! Riptide ve Brooke'un oğlu! Annene ve babana neyden yapıldığını göster!"

Tekrar ayağa kalktığında gülümsüyorum ve gözlerimi kapatıyorum, küçük bebeğimizin bizi dinlediğine dair umutlu hissediyorum.

ON

AİLE ZİYARETİ

Uyanıyorum ve ilk defa midemi bulandırmayan bir koku alıyorum. Tatlı ve hoş kokulu ve beni uzun uzun koklamaya davet ediyor. Etrafıma bakıyorum ve Melanie odaya girip çıkıyor. Riptide kırmızısı her yere sıçramış. Riptide kırmızısı güller odamın içinde açıyor.

"Günaydın, Juliet. Romeo'nuz bunları gönderdi. Geri kalanları hâlâ kamyondan indiriyorlar. Ben de spor salonunu arıyorum, bir saatlik antrenmanımı çoktan yaptım."

Gülümsüyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Melanie, "Tut-tut! Ayakta durmak yok. Ne istiyorsun?"

"İşemek için! Ve bunları koklamak için, lanet olası kalbim dursun! Bu bir not mu?" Komodinimin üzerindeki güllerin arasına yerleştirilmiş bir notu açıyorum ve bir şarkı ismi görünce gözlerim doluyor. Melanie birkaç nota daha toplayıp getiriyor ve birini açıp başka bir şarkı ismi buluyorum. Bu şarkıları hiç dinlemedim ama şimdiden heyecanlandım.

Kendime izin veriyorum, çünkü hamileyim ve çok stresliyim, biraz ağlamak için. Herkes bilir ki kendini tutarsan hasta olursun ve ben hasta olmak istemiyorum. Sağlıklı olmak istiyorum. Remy'ye bir bebek ve bir aile vermek istiyorum. Hiç sahip olmadığı bir şey. Bu yüzden ağlıyorum. Sonra ona mesaj atıyorum, gözlerini özledim. Ellerini özledim. Yüzünü. Gamzelerini!

Sonra güllerle dolu, penceremi zar zor görebildiğim odamın fotoğrafını çekip gönderiyorum.

Şu anda yatağımdan gördüğüm şey bu.

Sonra telefonumu öperim.

"Sen bir aptalsın!" Mel geri kalanını getirirken şöyle diyor.

"Ne olmuş yani, kimin umurunda?" Telefonumu bir kenara koyarken şakayla karşılık veriyorum, çünkü antrenman yaparken kontrol etmeyeceğini ve muhtemelen ekstra sıkı çalışacağını biliyorum, bu yüzden gidip kendime tekrar progesteron sürüyorum. Aşırıya kaçarsam başımın ağrıyabileceğini okumuştum ama Melanie ve ben dün gece bazı forumlarda bu kremin tonlarca kadının düşük yapmasını engellediğini okuduk ve ben de adımı bu listeye yazdırmak istiyorum.

Birkaç kitap aldım, dizüstü bilgisayarımı yatağın üzerine koydum ve ayakta durmak zorunda kalmamak için mini bir ofis kurdum. Yumurtalıklarım ağrıyor gibi hissediyorum ama kramp girmiyor ve bu kremin gerçekten işe yarayıp yaramadığını merak etmeye başlıyorum.

Mel'in çiçekçiyle işini bitirdiğini duyuyorum ve duşumu atlamaya karar veriyorum, çünkü o kadar zaman ayakta durmak istemiyorum, bu yüzden sadece yeni kıyafetler buluyorum ve dikkatle değişiyorum.

Melanie'nin işe gidebilmesi için Nora'nın gün içinde ziyarete gelmesi gerekiyordu, ancak Mel'in kahvaltı yapmamız için meyve ve süzme peynir getirmesinin ardından Nora ortaya çıkmak yerine, Melanie'nin yatak odamın dışından bana seslendiğini duyuyorum, "Brookey! Annenle baban geldi!"

Melanie onları içeri almaya gidiyor, ben de nasıl hissettiğime çok dikkat ederek yataktan kalkıyorum. Herhangi bir kramp hissetmiyorum, bu yüzden oturma odasına yürüyorum ve hemen bir kanepeye oturuyorum, işte oradalar, gözleri fal taşı gibi açılmış ve şok olmuş bir şekilde bana bakıyorlar.

"Brooke."

Annemin adımı söyleme şekli beni dehşete düşürüyor.

Annemi ve babamı gördüğüm an, adımı söyleme biçimleriyle birleşince, bildiklerini anlıyorum. Normalde parlak olan yüz ifadelerini özümsediğimde ve sanki on yıl yaşlanmış gibi göründüklerini fark ettiğimde keder çöküyor üzerime. Güzel bir bebek haberi onları nasıl böyle

yaşlandırabilir?

"Nora'dan beklerdik ama senden?" diyor annem ve ohmigod, biliyorlar. Nasıl biliyorlar?

Sehpanın karşısına oturuyor ve babam onun yanına çöküyor, kollarını kavuşturmuş, beden eğitimi öğrencilerine gözdağı vermek için kullandığı bakışlarını fırlatıyor.

Yaklaşık üç dakika boyunca konuşmadılar. Bu şartlar altında bana bütün bir ömür gibi geliyor ve o kadar rahatsızım ki nasıl oturacağımı bile bilmiyorum.

Ailemi seviyorum. Onları incitmekten hoşlanmıyorum. Onlara aşık olduğumu ve Remington'la bir bebeğimiz olacağını yüz yüze söylemek isterdim. İstediğim son şey onları hayal kırıklığına uğratmak, bunu bir trajedi olarak görmelerini sağlamak.

"Merhaba anne ve baba," diyorum önce.

Dirseğimi kanepenin koluna koyana, başımı ellerimin arasına alana ve bacaklarımı altıma kıvırana kadar yer değiştirip duruyorum, ama sonunda rahatladığımda bile havadaki gerginlik bir baltayla kesilebilir.

"Merhaba Bay ve Bayan Dumas," diyor Melanie. "Aile toplantınızı yapmanıza izin vereceğim ve işimi kontrol edeceğim." Bana bakıyor ve vampirleri uzaklaştırmak için haç işareti yapıyor, sonra da "Saat yedide dönerim. Nora yolda olduğunu mesaj attı."

Başımı sallıyorum ve sonra odada garip bir sessizlik oluyor. "Brooke! Ne diyeceğimizi bile bilmiyoruz."

Bir an için ben de ne diyeceğimi bilemedim, "Bu bebeği gerçekten istiyorum" dışında.

İkisi de bana, ebeveynlerin çocuklarına çok uzun zamandır attıkları hayal kırıklığı bakışını atıyor.

Ama bana utanç hissettirmelerine izin vermeyeceğim.

ACL'mi yırttığımda utanç duydum. Babam sprinterlerin bu tür yırtıkları göstermediğini söylerdi ama ben gösterdim. Bu olaydan sonra onların gözünden düştüm ve şimdi daha da düştüğümü hissedebiliyorum.

"Sana söylemediğim için üzgünüm. Sana şahsen söylemek istedim ama görünüşe göre biri çoktan söylemiş."

"Nora," diyor annem. "Ve senin için endişeleniyor, üçümüz de endişeleniyoruz. Bana bunu başkasından öğrenmek zorunda olduğunu mu söyledi? Böyle bir şeyi bizden nasıl saklayabildin? Sana şunu söyleyeyim, biraz olgun olmana rağmen erkeklerden her zaman çok korunaklı oldun. Erkekler ... sadece kullanıp atarlar ... özellikle de uygunsuz bir şey olduğunda. Nora bu çocuğun baş belası olarak bilindiğini ve her türlü sorunla bağlantılı olduğunu söylüyor?"

Nora'nın Remy'yi onlara sunuş şekli beni sersemletti.

Eğer oturuyor olmasaydım, yemin ederim kıçımın üstüne düşerdim.

İhanete uğramış, aptal kıçım.

Görünüşe göre Nora evde, mükemmel bir prenses gibi davranıyor, erkek arkadaşım ona dünyanın en kötü ilişkisinden kurtulmasına yardım ettikten sonra doğru olanı yapıyor ve onu kurtarmak için ölebilirdi.

İhaneti öyle bir güçle içime işledi ki, bir an bile konuşamadım. Remington'ın nasıl bir adam olduğunu bilmesi gereken biri varsa o da Nora'dır!

"Bebeğimin babası bir erkek değil. O bir erkek." Suçlayıcı bakışları altında karnım ağrımaya başladığında karnımı tutuyorum. "Ve biz, bu bebek ve ben, sakıncalı değiliz."

Babam tek kelime etmedi. Orada öylece oturuyor, bana ıslanıp çirkinleşen ve kontrol altına alınması gereken bir cinmişim gibi bakıyor.

Sanki aramızda bir kıta varmış gibi hissediyorum. Sanki ben kuzeye gidiyorum ve onlar güneyin benim için en iyi yol olduğuna kararlılar ve aksi yöne gittiğim için asla ama asla mutlu olmayacaklar.

"Ama Brooke, bu çok pervasızca ve sana hiç yakışmıyor. Şu haline bak!" diyor annem tam bir acı ve çaresizlik içinde.

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum. "Neyim var benim?"

Sonra fark ettim ki muhtemelen bok gibi görünüyorum. Hiç uyumadım. Bu bebeği kaybedeceğim diye ölesiye endişeliyim. Burada olmak istemiyorum. Duş almadım ve gözyaşlarımdan yüzüm şişti.

"Yine depresif görünüyorsun, Brooke. Artık koşucu olmadığına göre o atletik kıyafetleri giymeyi bırakıp bir elbise giymelisin... saçını taramalısın"

"Lütfen. Lütfen buraya gelip beni incitme. Kafan karışık olduğu için söylemek istemediğin şeyler söylüyorsun. Lütfen benim için mutlu ol. Eğer depresif görünüyorsam bu bebeği kaybetmeye çok yakın olduğum içindir ve onu istiyorum, onu o kadar çok istiyorum ki tahmin bile edemezsin."

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyorlar, çünkü kendimi hiç bu kadar açmamıştım ve kendimi çok yanlış anlaşılmış, sevilmemiş ve içim acıdığı için rahatlatılmaya çok aç hissediyorum. Hormonlarımın dengesi bozuldu ve olmak istediğim yerde değil de burada olduğum için kendimi kızgın hissediyorum. Onunla birlikte olmak, sevilmek ve kabul edilmek yerine burada, yanlış anlaşılmış ve yargılanmış bir haldeyim.

Onlara bana haksızlık ettiklerini nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum ama aniden ayağa kalkıp iPod'unu alıp oturma odamdaki hoparlörlere yerleştirirken titriyorum. Sonra **PLAY tuşuna basıp** sesi yükseltiyorum ve bir şarkının benim adıma konuşmasına izin veriyorum. Orianthi'nin "According to You" şarkısı başlıyor, biraz kızgın ve isyankar, hissettiğim kargaşayı, onların beni nasıl bir şekilde, mükemmelden daha az gördüğünü, ama onun beni başka bir şekilde, güzel ve güçlü olarak gördüğünü anlatıyor.

"Yüksek sesle müzik dinleyen bir ergen gibi böyle mi başa çıkıyoruz?" diye bağırıyor annem.

"Sesi kısın hemen!" diye bağırıyor babam.

Sesini kısıyorum ve bir anlığına, Remy ve benim için bir günlük, bir mikrofon ya da başka herhangi bir şeyi ifade etmenin başka bir yolu olabilecek bu gümüş iPod'a odaklanıyorum. "Anlamıyorsun."

"Konuş bizimle, Brooke!" dedi annem.

Döndüğümde, onlar da benim hissettiğim kadar kederli görünüyorlar. "Az önce söyledim ama dinlemiyorsun."

Sessizler ve ben de içimde isyan eden hormonlara rağmen sakinleşmeye çalışarak nefes alıyorum. Artık genç bir kız olmadığımı bilmelerini istiyorum. Bir kadın oluyorum, bu yüzden onlara söylüyorum. "Yedi haftalık hamileyim. Şu anda küçük uzuvları oluşuyor. 'Onun' diyorum çünkü erkek olduğunu düşünüyorum ama önemli değil, çünkü bir kız da harika olurdu. Biz konuşurken kalbi güçleniyor ve dakikada yaklaşık yüz yeni beyin hücresi üretiyor. İki hafta sonra kalbi dört odacığa bölünmüş olacak ve tüm organları, sinirleri ve kasları harekete geçecek. Burnu, gözleri, kulakları, ağzı, her şeyi oluşmuş olacak, içimde. Bu bebek onun. Onun ve benim. Ve bu beni o kadar mutlu ediyor ki tahmin bile edemezsiniz."

Annemin kalbi kırık görünüyor. "Endişeliyiz. Nora bana onun dövüştüğü yerlerde uyuşturucu kullandıklarını söyledi."

"Anne, o böyle şeylerle ilgilenmez. O bir atlet, kalbi, bedeni ve ruhu var." Yanlarına gelerek saçlarını okşadım ve diğer elimle babamın elini tuttum. "Onun benim gibi bir ailesi yok ve ben onun da benim aileme sahip olmasını istiyorum. Beni sevdiğin ve senden istediğim için onu ailemize kabul etmeni istiyorum."

Annem gözle görülür bir şekilde yumuşuyor ama ilk konuşan babam oluyor. "Torunumun babası olmayı hak ettiğini bana kanıtladığında onu aileme kabul edeceğim!" Oflayarak ayağa kalkıyor ve kapıya doğru yürüyüp arkasından çarpıyor. Başımı öne eğdim.

"Uyanık bile olmamalıyım. Yatmaya gidiyorum anne," diye fısıldıyorum.

"Brooke." Yavaş, tereddütlü ayak sesleri beni yatak odama kadar takip ediyor. Yatağa girdiğimde kapıda duruyor ve hiçbir şey söylemiyor; onun yerine endişeli bakışlarını bir an için sırtımda hissediyorum. "Korunmadın mı tatlım?" diye soruyor sessizce.

"Tanrım, buna cevap bile vermeyeceğim," diyorum.

Aramıza ağır bir sessizlik yerleşirken kapıda kalıyor ve ben bir topun içine kıvrılıp iğneli duvarıma, Remington'ın dokunduğu resme bakıyorum. Ağlamayacağım. Yemin ederim, ağlamaktan bıktım ve sırf yalnız, yanlış anlaşılmış ve hormonlu olduğum için onlardan nefret etmemeye çalışıyorum. Beni sevdiklerini biliyorum. Tek bildikleri bir adamın beni hamile bırakıp buraya attığı ve bu bebeğin benim için bir meydan okuma olacağı. Hayatımın değişeceğinden başka bir şey bilmiyorlar ve bununla başa çıkamayacağımdan korkuyorlar. Beni sevmelerine rağmen o kadar yargılayıcı olabiliyorlar ki, Remy'yi onlarla paylaşmayı reddederek duvarlarımı ördüğümü hissediyorum. Hayatımdaki en kıymetli, değerli ve kusurlu bir şekilde mükemmel olan şeyi paylaşmayı reddediyorum. "Evine git anne," diyorum ve ben yatakta kalıp Remy'nin bana gönderdiği güllere bakarken o sessizce çıkıp gidiyor.

Ve o mavi gözleri görüyorum. . .

Sen

benimsin.

İkiniz de.

Boğazım acıyor ve gözlerim de onu takip

ediyor. "Brooke, ben geldim," diyor Nora

koridordan.

Ona cevap vermiyorum. Çok kızgınım. Havadaki tehlikeyi sezmiş gibi görünüyor, çünkü kapının yanında oyalanıyor ve içeri girmiyor. "İyi misin? Bebeği mi kaybettin?" diye soruyor. Öfkem içimde kaynıyor.

"Bana ihanet ettiğin için teşekkürler, Nora," diye mırıldanıyorum. "Ve Remington'a ve onun senin için yaptıklarına olan minnettarlığını gösterdiğin için de teşekkürler!"

"Hamile olduğunu bilmeleri gerekiyordu, Brooke!" diye ağlıyor.

"Bu benim sırrımdı, senin değil!" Yatağa oturmak için ayağa fırladım. "Neden ona saldırıyorsun? O seni kurtarmaktan başka bir şey yapmadı! Ne yani, onlara iyi görünmek için bir şans istedin, bu yüzden mi bana kazık attın? Kim söyledi sana? Melanie olmadığını biliyorum; o

bana bunu asla yapmazdı."

Nora'nın gözleri de kehribar renginde, benimkinden biraz daha koyu, ama benzerliklerimiz burada bitiyor. Nasıl bu kadar farklı olabiliriz? O her zaman hayalperestti, ben ise gerçekçi, ama yine de kendimizi hiç bugünkü kadar ayrı hissetmemiştik.

"Pete söyledi," diyor.

Birbirleri için bir şeyleri olduğunu unutarak inliyorum.

"Elimden kaydı! Bildiğimi sandı ve ben de bilmediğim için utandım! Yanlış olmasaydı bunu saklamazdın, Brooke. O Riptide! Sen de benim gibi atılacaksın, daha kötüsü olmasa bile. O adamlar tehlikeli, Brooke. Onlardan asla kurtulamazsın, asla."

"Remington senin eski erkek arkadaşın gibi hasta bir pislik değil! Ona deli gibi aşığım, o da beni seviyor ve beni öldürse bile onun bebeğini doğuracağım, Nora!" Çığlık atıyorum.

Göz kırpıyor ve ben devam bile edemiyorum. Belki de onun yüzünden neredeyse hayatımı mahvettiğim için kızgınım. Onun yüzünden

-Ve ben onu kurtarmak istedim. Remington yaralandı. "Özür dilerim Nora, ben sadece ..." Yüzümü ovuşturdum ve başımı kasvetli bir şekilde salladım.

"Ben de bana aşık olduğunu sanıyordum, biliyorsun." Hüznü içime işliyor ve içimde korkunç bir sıkışma hissediyorum. "Benny, yani. Benim için her şeyini verebileceğini düşündüm ve beni elinde tutması zorlaştığı anda beni bir kenara attı." Bana bakıyor, yüzü yorgun ve üzgün. "Beni sevdiğini söyledi ve sonra veda etmek için gözlerimin içine bile bakmadı. Eğer anneme ve babama bir şey söylediysem, bunun senin başına gelmesini istemediğim içindir."

"Remy farklı, Nora," diyorum usulca.

"Aynen öyle. Peşinde binlerce kadın daha var, Brooke. Hayır. Bin değil. Scorpion'dan bir milyon daha fazla. O Yeraltı'nın SEKS TANRISI. Bu adamlar eş ve bebek yapmazlar, yapmazlar işte. Ben de oradaydım, biliyorsun. Beni kurtarmaya gidecek kadar seni sevemez, beni, hiç tanımadığı birini! Ve bir ödülü kaybetti.

pratikte zaten onun, hepsi senin için mi? Aklı başında kimse kimseyi böyle sevemez!" diye ağlıyor ve kapıyı çarparak dışarı fırlıyor.

Kapı daha sonra titriyor ve ben tamamen afallamış bir şekilde göz kırpıyorum.

Ne? Bu da ne? Kız kardeşim şimdi de sigara mı içiyor?

Orada öylece oturdum, her şeyi düşündüm. Sonra kalkıyorum, kilidi çeviriyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve saçlarımı tarıyorum çünkü güzel hissetmeye ve Real'ime ihtiyacım var. Yüce Tanrım, ona nasıl da ihtiyacım var. Bugün iyi bir şeyler olmasını ve onun istediği gibi iyi ve güvende olduğumu düşünmesini istiyorum.

Ona mesaj atıp uçuştan önce iPad'ine Skype indirdiğimi ve kullanıcı adı ile şifresini bir post-it'e bıraktığımı söyledim. Sonra dizüstü bilgisayarımı açıp giriş yapıyorum ve bekliyorum. Telefon yanımdayken uyuyakalmışım gibi görünüyor ve daha sonra uyandığımda Remington Tate'i görüyorum: 11 cevapsız arama.

"Oh, hayır!" Arıyorum, çalıyor ama açmıyor. Çeviriyorum, çeviriyorum, sonra inleyip kenara itiyorum, yorganı boynuma kadar çekiyorum, aniden üşüyorum.

Küçük bir vızıltı duyduğumda tekrar uykuya dalıyorum. Adının yanıp söndüğünü görüyorum ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor ve cevap vermek için tıklıyorum, çarşaflar belime düşüyor. "Orada mısın?" diye soruyorum.

İçimde kelebekler kükrerken dizüstü bilgisayarımın ekranını ayarlıyorum. "Hey. Seni göremiyorum! Çekil-"

"Bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey," diyor.

"Beni gördüğünde böyle düşünmeyeceksin," diye meydan okuyorum.

Sonra onu gördüm. Sırtını yatağın başlığına yaslamış... göğsü çıplak ve sanırım yeni banyo yapmış... ve çocuksu yüzünü görünce nefesim kesiliyor. Arkasından otel odası tamamen aydınlanıyor ve gözlerim şüpheyle kısılıyor.

"Uyumuyorsun, değil mi?" Ona soruyorum.

O beni inceliyor, ben de onu inceliyorum, bakışlarımı bronz göğsünde, kaslı kolunda ve elindeki yarısı dolu mavi Gatorade'de gezdiriyorum. Tüm o kasların görüntüsü

Kelt dövmeleri, göğüs kafesi, boğazı -Tanrım, geceleri burnumu soktuğum boğazının o kalın tendonları- nasıl hissettirdiğini, koktuğunu ve nasıl göründüğünü hatırlayarak tüm bedenimi karıncalandırıyor.

İçimde bir ihtiyaç şeridi acı verici bir şekilde açılıyor ve sadece bu ihtiyacı düşünene kadar varlığıma yayılıyor: onu öpmek ve tutmak, ona dokunmak ve burnunu sokmak, boynunu koklamak; saçları, nefesini üzerimde hissetmek ve onun her küçük nasırını.

Sonra hala bana baktığını fark ediyorum, vücudumun üst kısmı tamamen çıplak ve gözlerindeki bölgeci, "dostumu becer" bakışını gördüğümde anında ıslanıyorum.

"Bunun beni iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" diye soruyor hışımla, göğüslerime bakarak. "Sana bir ekranın arkasından bakmak tam bir işkence."

"Remy . . ." Söylüyorum.

Kaşları gözlerinin üzerine iniyor. "Seni tek başına istemiyorum. Yanında biri var mı?"

"Nora buradaydı ve sanırım Mel şu anda onunla dışarıda." Bu kadarla bırakıyorum, çünkü şu anda her şey sakinleşene kadar ona ailem hakkında hiçbir şey söylemek istemiyorum. O kendi ailesi tarafından reddedildi ve yemin ederim ki ne yaparsam yapayım benim ailem tarafından reddedilmeyecek. "Merak etme, yalnız değilim," diye onu temin ediyorum.

Başını sallıyor, hayal kırıklığı içinde parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Sonra yüzünü indiriyor ve iki eliyle ekranı ovuşturuyor. Başını kaldırıyor ve gözlerini kısıyor. "Sana dokunmak istiyorum. Bu lanet ekrandan bir ısırık almak üzereyim."

Küçük bir kahkaha atıyorum, sonra inliyorum ve gözlerimi de kapatıyorum. Skyping o kadar da iyi bir fikir değil. Tanrım, insanı özletiyor. Onu görüyorum ve özlüyorum, canım yanıyor ve ağrıyor. "Seni görmek acı veriyor. Ben de seni koklamak istiyorum," diyorum.

Benim bir kaşkorsemi kaldırıyor. "Bunu bavulumda buldum." Kaldırıyor ve kokluyor, nefesim kesiliyor ve neredeyse burnunu boynumda hissediyorum, beni kokluyor. Beni yaladığını.

"Kahretsin Brooke, orada olmak, seni kollarıma almak, yatağına yatırmak ve yarına kadar becermek istiyorum."

Bu sert sözler bana çarptığında arzu midemde patlıyor. "Oh, Tanrım, ben de."

Öne doğru eğilirken gözleri parlıyor, vücudunun üst kısmındaki kaslar bu hareketle dalgalanıyor. "Keşke orada olsaydım da göğüslerini sıkıp uçlarını ısırabilseydim ve seni ne kadar çok istediğimi söyleyebilseydim."

Kemiklerim içimde parçalandı. Bacaklarımın arasındaki yer şimdi yanıyor ve özlem duyuyor. Sesim ağrılı ve muhtaç, tahrik dolu. "Seni hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum," diye nefes alıyorum, çıplak göğüslerim çoktan havanın içinde büzüşmüş ve klimanın fırçasına bile duyarlı.

"Sikimi içinde istiyor musun?" diye kabaca soruyor.

Titrek bir nefes vererek parmaklarımı göğüslerime doluyorum çünkü aniden ağırlaşıyor ve acıyorlar. Onun için çok acı çekiyorlar. "Remy, beni öldürüyorsun."

"Hayır. Bu beni öldürüyor," diyor usulca, başparmağının dudaklarımı sıyırdığını, çenemden aşağı indiğini, meme uçlarımın sert noktalarında dolaştığını hayal etmemi sağlayacak şekilde ekranı ovuşturarak. "Bana sikimi içinde istediğini söyle ve sonra parmakların benmişim gibi davran. Ellerini bırak, Brooke. Bana meme uçlarını göster."

"Remy," diyorum, ellerimi göğüslerimin etrafında birleştirirken kalbim ihtiyaç içinde sıkışıyor.

Daha da yaklaşırken boğazından alçak, gürleyen bir hırıltı yükseliyor. "Brooke," diye homurdanıyor, başparmağını tekrar ekrana sürtüyor. "Seni gördüğümde ellerimi üzerinde gezdireceğim. Dilimi güzel vücudunun her yerinde gezdireceğim. Sonra da saatlerce klitorisine sürteceğim."

"Oh, Tanrım, Remy ..." Kalçalarımı sallarken boynunu, göğsünü, göbeğindeki yıldız dövmesini yalamayı düşündüğümde klitorisim kalçalarımın arasında zonkluyor.

"Neden göğüslerini ellerinin arasında tutuyorsun? Benmişim gibi mi davranıyorsun?" diye soruyor boğuk bir sesle. Başımı salladığımda, "Güzel. O zaman onları yavaşça çimdikle, hoşuna gidiyormuş gibi. Sonra güneye git ve benim için kendini ovala."

"Ama sana dokunmak istiyorum," diyorum, onun bu emri tenimde heyecandan karıncalanmalar yaratıyor. "Dilimi göğsünde gezdirmek ve meme uçlarını yalamak istiyorum, aynı zamanda ellerimi pazularından aşağıya indirip kaslarını ve karın kaslarını ovmak istiyorum. "

Gözleri muziplikle parıldıyor ve başını sallıyor. "Hayır, Brooke," diye azarlıyor beni. "Sana ilk söylediğimi yapmayacaksan benimle seksi konuşma."

"Sen de güneye gidersen ben de güneye giderim," diye meydan okuyorum ona, nabzım boğazımda çılgınca atarken içimde tutuşturduğu sıcaklık yavaş yavaş, emin adımlarla beni yakmaya başlıyor.

Tereddüt etmiyor ve hareket ediyor. Vücudum kasılıyor ve ön kolunun esnemesini ve kolunun belinin altında kaybolmasını izlerken bir tahrik tufanı beni ele geçiriyor. İri elinin kendini okşayışını mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum ve amım aniden ağlıyor.

"Remy, seni orada öpmek istiyorum," diye boğuluyorum, ihtiyaç boğazımı tıkıyor, "ve sonra seni tamamen yemek istiyorum ve sonrasında, yapış yapış olmak ve senin yüzünden sevildiğimi ve güzel olduğumu hissetmek istiyorum."

Kolunun hafifçe hareket edişini izlerken sesi yumuşuyor. "Brooke, ben orada olsam da olmasam da sen seviliyorsun ve güzelsin."

"Remy," diyorum, parmaklarımla güneye de iniyorum çünkü ona söz vermiştim. Kendimi kaygan, hassas ve şişmiş bulduğumda keskin bir nefes alıyorum. "Sana ihtiyacım var. Beni telefondan ara."

"Ne demek istiyorsun, küçük fişek?"

"Beni telefonla ara."

Skype'ı kapatıyoruz ve ilk çaldığında telefonuma cevap veriyorum ve sesi daha yakından geliyor. O kadar yakın ki içime akıyor, seksin kendisinden daha seksi, şehvetle derin

ve karanlık ve ben

Kulağımda nefesini duyuyorum ve içimin her yerinde tutkulu bir çırpınış yükseliyor.

"Sana ihtiyacım var Remy," diye patlıyorum. "Her şeyine ihtiyacım var; sıcaklığına, ağzına, sesine, sana." Gözlerimi kapatıyorum ve parmağımı seksimin dış kıvrımlarında kaydırıyorum, onun beni okşadığı gibi kendimi okşuyorum.

"Tanrım, bana ne kadar ihtiyacın olduğunu söyle," diyor ve nefesi daha hızlı ve biraz daha sert geliyor.

Ve aniden sesi o kadar yakın geliyor ki kafamın içinde- yanımda, dudakları kulağıma yakın, boğuk tınısı uyluklarıma zayıf bir titreme gönderiyor ve ona fısıldıyorum, "Seni görmek, sesini duymak o kadar işkence ki."

Sesi hırıltılı. "Bebeğim, etrafımda olmana, beni sıkıca kavramana ihtiyacım var."

"Seni görmek için ölüyorum."

"Üç hafta içinde Seattle'da dövüşeceğiz ve ben sana geleceğim. Seni derine kadar soyacağım ve tüm bedenimi seninkiyle yeniden tanıştıracağım. Her parçasını."

"İçimde olamamaktan nefret ediyorum," diye kalın bir sesle itiraf ediyorum, bedenim onun sesine kendini kaptırırken ve tenime bir sıcaklık yayılırken gözlerim kapanıyor.

Kabaca nefes alıyor. "Fark etmez. Oraya gittiğimde, her yerinde olacağım."

Zihnimi ele geçirdi. Otel odamıza ışınlandım. Ona. Orada, kafamın içinde, onunla birlikteyim. Her şeyi hayal ediyorum, her şeyi hatırlıyorum. Başparmağının meme uçlarımı okşayışını. Klitorisime nasıl küçük zevk daireleri çizdiğini. Dilinin areolalarımı nasıl yaladığını. Dilime sürtünmesi. Dudaklarımın dikişini izleyişini. Ensemi yalayışı. Kulağımın arkasını. Kulağımın kabuğunu. Yarığa dalıyor.

"Lütfen," diye nefes nefese çırpınmaya başlıyorum, bir elimle göğsümü okşarken diğer elimle telefonu omzumla kulağıma tutuyorum.

Sesi, ihtiyaç ve zevkle gerilen yüzünü hayal etmemi sağlıyor ve homurdandığını duyduğumda beni bu zevk kasırgasının içine daha da çekiyor, "Brooke, elimde

Elimde sikim, içine itiyorum ve yemin ederim kokunu alabiliyorum. Bana ne yaptığını söyle. "

"Seni alıyorum. İçime alıyorum. Boynunu ısırıyorum ve . . .

Remy, Remy "

Böyle boşalabileceğimi hiç bilmiyordum, ama boşalmaya başlarken bazen çıkardığı o alçak, uzun, seksi iniltiyi duyduğum anda kendimi kaybediyorum. Çünkü onun gibi boşalan birini daha önce hiç görmemiştim. Titremeler vücudumu sarıyor ve telefonumu tutmaya devam etmek için mücadele ederken olduğum yerde çırpınıyorum, çünkü onun tek bir nefesini, çıkardığı tek bir sesi kaçırmayı reddediyorum.

Daha sonra doymuş bir şekilde nefes nefese kalıyoruz, ama ben orada yatıp kendime gelmeye çalışırken, üzerime bir yalnızlık çöküyor ve aniden beni eziyor. Aslanıma sarılamıyorum, dudaklarına iyi geceler öpücüğü konduramıyorum ya da tenini sıcak ve sert bir şekilde tenimde hissedemiyorum. Kendi sularımla ıslanmış elime bakıyorum ve ona bağlı hissetmek yerine, ilk kez ayrı olduğumuzun her zamankinden daha fazla farkındayım. "Seni özlüyorum," diye fısıldıyorum üzüntüyle.

Bir an sessiz kaldı, sonra usulca, şefkatle: "Bütün gün bir şeyleri yumruklamak istiyorum. Göğsümde içimden söküp atmak istediğim bir sızı var, ama o kadar derin ki, kalbimi yerinden söksem yine de orada kalır."

"Remy"

"Bu sensiz son yaşayışım. Şimdiden yarı delirmiş durumdayım ve lanet olası mezara doğru gidiyorum. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Kafamdaki her bir canavar bana senin kaçacağını ve benim seni yakalayacak kadar yakın olamayacağımı söylüyor. İçimdeki her içgüdü seni yakalamam için bana bağırıyor. Vücudumdaki her kemik bana senin BENİM olduğunu söylüyor - benim bir parçam değilsin, ama beynim seni neden benden uzağa gönderdiğimi anlıyor. Geri kalan yanım bunu kaldıramıyor. Senden uzak kalmamın doğru olduğuna beni ikna edemezsin."

"Remington Tate, sana yemin ederim - yemin ederim - bu

aptal yataktan kalkıp tekrar koşabildiğimde, sen

her zaman, her zaman, doğruca koşacağım tek şey olacak."

ON BİR

KIZ KARDEŞLER VE ARKADAŞLAR

Remy ile yattığım ilk birkaç gece, iPad'i n d e ne yaptığını bilmeden onun yanına uzanır ve sarılırdım. Ta ki bir gün uyku sersemliğimi bir kenara bırakıp araştırmaya karar verene kadar.

"Ne yapıyorsun?" Sonra bir göz atmak için doğruldum.

Apple'ı bir kenara bırakıyor ve beni kucağına çekiyor, sonra beni kalçalarının arasına yerleştiriyor ve iPad'ini geri alıyor, bana ekranı gösterirken kulağıma fısıldıyor, "Bilgisayarın kıçını tekmeliyor."

"Nedir bu?"

"Satranç."

Sert kolları yanlarımda uzanırken ona yaslanıyorum. "Kazanıyor musun? Elbette kazanıyorsun," diye kendime cevap veriyorum.

Ekrana, beyaz ve siyah taşlara bakıyorum ve o her bir taşı ve nasıl hareket ettiğini açıklıyor, piyonlar en temel olanları. Oyuna devam ediyoruz ve taşları hareket ettirirken beyninin çalışmasını izlemekten ve nefesini kulağımda duymaktan keyif alıyorum. Arada bir kulak mememi ısırıyor ve bana bir öpücük konduruyor.

Sıra ona geldiğinde hangi taşı oynayacağımı seçmemi söyledi. Büyük silahlara gitmeye karar verdim.

Yumuşakça gülüyor. "Vezirimizi yerinden oynatmak istemezsin." "Neden olmasın? En çok yönlü ve güçlü kraliçe o gibi görünüyor.

parça."

Kraliçeye dokunur ve onu yerine geri koyar. "Kraliçe kralın yanında kalır." Şakağımı öpüyor.

"Neden?" Ben de karşı çıktım.

"Onu korumak için."

"Neyden?" Dönüp onun gülen mavi gözlerine bakıyorum, iPad'ini bir kenara bırakıp yüzüme bakıyor ve kraliçenin kralı neden koruduğunu bilmem gerekiyormuş gibi gülümsüyor.

Sonra beni öpüyor ve onunla satranç oynamak bile onun hakkında yeni bir şey öğrenmişim gibi hissettiriyor. Bunu da seviyorum. Tıpkı diğerleri gibi.

Tanrı. O yaşayan, nefes alan bir hazine ve benim onu keşfetmeme izin veriyor ve tek istediğim onun içindeki karmaşık ilahi karanlık ve ışıkta kaybolmak.

Şimdi, kilometrelerce uzakta, Chicago'ya uçuyor, ama geceleri giriş yaparsam, onunla satranç oynayabileceğimi ve beni cehenneme kadar dövmesine izin verebileceğimi keşfettim. Ve ekrana küçük yorumlar yazabiliyorum, "Şimdi seni yakalayacağım!" gibi.

Sadece piyonlarımdan birini yiyen bir hamleyle cevap veriyor.

Aptalca bir hamle yapıyorum ve "Sen öldün!" diyorum. Kralınız da kraliçeniz de! Ama ben onun kadınını öldürürken kralına izleteceğim!

"Kimse kadınıma dokunamaz" diye yazıyor.

Ben giderim, ama sen?

Şimdi anlıyorsun.

Gülüyorum, sonra beni arıyor, oyunu unutuyoruz ve ben onun sesinde ve bana söylediği şeylerde kayboluyorum.

İkinci haftada jinekoloğumu ziyaret ettim ve bebeğin kalp atışlarını duyabildim. Melanie olayı telefonuna kaydedip bana gönderiyor, ben de Remy'ye gönderiyorum ve o da ?

Numarasını çeviriyorum ve sert sesini duyuyorum. Sesi her zaman biraz sabırsızdır, sanki lanet olası bir telefonla konuşmaktansa herhangi bir şey yapmayı tercih ediyormuş gibi, sert bir "evet" ile cevap verir. Ona "Bu bebeğin kalp atışı" diyorum.

İkimiz de bir an sessiz kaldık. Sonra dedi ki, "Kapatayım da dinleyeyim. Seni beş dakika sonra ararım."

Gülüyorum ve sabırsızlıkla bekliyorum. . . .

İki buçuk haftadır, Nora giderek daha az uğramaya başladı. Bir şekilde bana bir konuda kızgın, ya da belki ben ona kızgınım? Emin değilim. Ama Melanie bile ona ne olduğunu merak ediyor ve ben de bazen Pete yüzünden mi huysuz olduğunu merak ediyorum, çünkü bana sürekli kavgalar, programlarımız ve Yeraltı hakkında sorular soruyor.

Bu zamana kadar Remy'nin şarkılarının çoğunu çalmıştım. Favorilerim Nickelback'in "Far Away" ve 3 Doors Down'ın "Here Without You "su - ki geceleri tekrar tekrar dinliyorum. Melanie şu anda çiçekçiyle aynı adı taşıyor. Her gün kırmızı gül alıyorum. Her gün. Sabah ve akşam Riley'den telefon alıyor, Remington için tam bir rapor istiyor. Çiçekleri beğendim mi? İyi olup olmadığımı mı? Her gün bir mesaj gönderiyorum.

Ve Remy her zaman antrenmandan sonra bana cevap verir.

Yüzlerce film izledim ve düşene kadar internet alışverişi yaptım ve ailemle görüştüm. Araları gergin olabilir ama her ziyarete geldiklerinde daha iyi oluyor. En azından artık bebeği kabullenmiş ve neredeyse heyecanlanmış görünüyorlar.

Üçüncü haftaya geldiğimde, What to Expect When You're Expecting hamilelik kitabının tamamını okudum ve hissettiğim mide yanmasının normal olduğunu öğrendim. Ağlama? Öfke? Ruh hali değişimleri? Normal. Çevrimiçi forumlarda, we90r64mama ve 4uwtforever buna "hamile-anne draması" diyor. Bebeklerinin babalarına karşı sahiplenici duygular besledikleri ve makbuzlarını, kredi kartlarını kontrol etmek ve casusluk yapmak gibi bin bir türlü çılgınlık yaptıklarına dair anekdotlarına gülüp geçtim.

Yatak istirahatinin beni çileden çıkarmaya başladığı dördüncü haftanın başına kadar hamile-anne draması, PMD ile gerçekten iyi gittiğimi düşünüyorum. Kendimi tutmaya çalışıyorum.

Kendimi değilse bile zihnimi meşgul ediyor, ama koşmayı özlüyorum, güneşi özlüyorum, kavgaları özlüyorum ve onu özlüyorum.

Gece yarısı uykusuzluk çektim -normal!- ve ona Seattle'da yağmur yağdığına ve ona dinletmek istediğim bir şarkı bulduğuma dair uzun, ayrıntılı bir mesaj attım. Lifehouse'un "Between the Raindrops" şarkısını hiç dinledi mi? Koşmaya gitti mi? Koşmayı özledim. Bu dört duvara bakıp durmak çok sinir bozucu. . .

Sonra ona jinekoloğumdan izin almayı planladığımı, böylece gelecek hafta Seattle'a geldiğinde gelip onu dövüşürken görebileceğimi söyledim. Tüm sorularıma aldığım tek cevap onun attığı mesajdı:

Senin için henüz yeraltı yok, LF. Evde kal.

Söylediğini hayal ettiğim onca şey arasında Remington'ın bunu söyleyeceğini hiç ama hiç düşünmemiştim. Ve böylece, kız kardeşimin onun Yeraltı'nın seks tanrısı olduğu hakkındaki sözleri aklıma geldiğinde PMD başladı ... ve o bensiz yapayalnızken onu tatmin eden fahişeleri hayal ettiğimde PMD aniden kötüleşti. Bu ilkel erkeğin ihtiyacı olan seksi ona kim veriyor? Görünüşe göre hamilelik hormonlarım çok çalışıyor, sadece bu bebeği tutmama yardım etmekle kalmıyor, aynı zamanda kafamda beni çıldırtmak için de çok çalışıyor.

Kendimi mesaj atmaya zorladım: Neden? Neden beni Underground'da istemiyorsun?

Cevap vermedi ve gerçekten merak ettiğim için tüm korkularım daha da şiddetlendi: Neden?

Beni görmek istemiyor musun?

Cevap verdi: Evde kal ve beni bekle.

Yani beni görmeye hiç de hevesli değil miydi?

Beni evde mi istiyorsun? Hayranların sana bağırsın ve beni değil seni görsünler diye mi? Siktir git!

Beni kızdırdığını anlaması için kırmızı, öfkeli bir ifade ekledim, sonra telefonu bir kenara fırlattım ve patlamak isteyene kadar kendi suyumda piştim. Evde mi kalayım? Ev onun olduğu yer. Orospu çocuğu.

Bu sabah güllerim iki katına çıktı.

Riley bu sabah Melanie'yle konuştuğunda, Remington'ın çiçeklerimi beğendiğimi umduğunu ve dün ona bahsettiğim şarkının linkini mesajla göndermemi istediğini söylemesini istedi.

Ha.

Üzgünüm ama ona bir bok gönderecek havamda değilim.

Bebeğimizin durumu iyi ve krem işe yarıyor gibi göründüğü için çok heyecanlıyım. Lekelenme tamamen durdu, ama içimdeki hormonlar? Şiddetleniyorlar. Ölüyorum. Onu görmek için. Her gün onu, beni ve bebeğimizi aileme karşı savundum, onlara atılmadığımı veya kullanılmadığımı, beni buraya desteklenmem ve bakılmam için getirdiğini söyledim, ama onun beni Yeraltı'nda istemediğini söylediğini duymak berbat bir şey.

Ona kızgın olduğum ve ona kızmak için bir nedenim olmasını istemediğim için uzak tutmaya çalıştığım tüm mutsuzluk her taraftan üzerime geliyor, ama Tanrım, elimde değil. Yatak istirahatindeyken, kafanızın dışarıda, siz olmadan dünyada neler olup bittiğine dair bin bir hikaye üretmesine izin vermekten başka yapacak bir şeyiniz yok ve bu hikayelerin hiçbiri hoş değil.

"Rapor göndermeyi bırak Melanie," diyorum o öğleden sonra asık suratla.

"Neden? Riley soruyor ve Remington o gün ayrılmadan önce benden günlük raporlar göndermemi istedi. Nasıl olduğunu bilmek istiyor."

"Detaylı rapor vermeyi bırakın, nokta."

Kahkahasını sesinden tamamen uzak tutamıyor gibi görünüyor. "Hey, sen de istiyorsun! Ben hattın diğer ucunu dinlerken gözlerin yuvalarından fırlıyor.

Süpersonik kulakların duymasını istediğin gibi. Pete'i aradığını ve nasıl olduğunu sorduğunu duydum."

İç çekiyorum ve şakaklarımı ovuyorum. "Sadece onun için endişeleniyorum."

Her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için Pete'i aradım ve evet dedi. Gerçek bir erkek gibi, bir şeye ihtiyacım olursa yanımda olduklarını ve Remington'ın durmadan antrenman yaptığını söylemek dışında telefonda pek konuşkan değildi. Hızlanıp hızlanmadığını sordum ve hepsinin bunu kontrol altında tutmaya odaklandıklarını ve rahatlamasını, mavi kalmak için çok uğraştığını söyledi.

Bu ne anlama geliyor?

Pete bir keresinde bana tetikçi demişti ve Remy'nin mavi kalmak için benden kaçınmak isteyebileceği düşüncesi beni asit gibi yiyip bitiriyor.

Mel mahzun yüzüme bakıyor ve sanki bu hale düştüğüme inanamıyormuş gibi sırıtarak başını sallıyor. "Konuştukça kırışıklıkların artıyor; kaşlarını çatmayı kes artık," diyor hafifçe, biz başka bir film izlerken yememiz için bir kase ev yapımı organik patlamış mısır getirirken. "Tatlım, Yeraltı bir hafta içinde buradan geçecek - ışıl ışıl olmalısın!"

"Ben bile gidemeyeceğim. Remington beni orada istemiyor."

Derin bir nefes alarak, BBP-Hamilelik Öncesi Brooke ne yapardı diye düşünürken sakinleşmeye çalışıyorum.

"Çünkü dövüşten sonra seni görmeye gelecek. Riley bana adamının üç gece boyunca seninle burada kalmayı planladığını söyledi."

Yüzümü kapatıyorum. "Bu beni daha da kötü hissettiriyor. Neden beni görmek için daha önce değil de tam dövüş zamanında geliyor?"

Melanie omuz silkiyor.

"Ya Nora haklıysa ve artık beni istemiyorsa?" Devam ediyorum.

Şimdi kahkahalarla gülüyor. "Tamam, her şeyden önce Nora kafasında küçük delikler olan bir peynir kafalı ve bana seninle ilgilenmeye geleceğine dair söz verdiği onca gün boyunca kayboldu ve onun yerine Tanrı bilir nerede. O

çünkü burada konuşanlar kesinlikle hormonlardır."

"Beni orada istemediğine inanamıyorum. Sanırım başka biri telefonunu çalıp bana mesaj attı. Belki de aptal bir fahişedir."

"Brooke, belli ki seni ve bebeği koruyor." Melanie gözlerini devirerek Apple TV'de kiralayacak bir şeyler arıyor.

Kafamdaki canavarlar onun sözlerine üstün geliyor. Bebek daha iyi. Eğer doktorum bana yeşil ışık yakarsa, neden beni orada istemesin ki? Beni özlemiyor mu?

"Anlamıyorum," diye homurdanıyorum, binlerce kez okuduğum aynı aptal dergilerden birini kapıp duvara fırlatıyorum.

Melanie kumandayı bırakıp saçlarımı okşamaya geliyor. "Dedikleri gibi, erkekler Mars'tan geliyor. Çıktıklarımın bazıları bile Senin Anüs'ünden, yani pisliklerden. Ve sen, sevgilim, burada çok hamilesin. Bebeği kaybettiğin için streslisin, erkeğini özlediğin için streslisin, annen ve baban sana destek olmadığı için streslisin ve Nora da hiç yardımcı olmuyor. Üç haftadır aynı dört duvar arasında, güneş ışığını bile hissetmeden benimle, bir kaçıkla sıkışıp kaldın. Chicken, işte bu yüzden Big Brother'a katılan herkes çıldırdı ve en azından onların bir havuzu vardı."

Onu şakacı bir şekilde itiyorum ve gülüyorum.

Ama saatler sonra, oturma odamın duvarına bakıyor, Remington'ın beni istemediği tüm senaryoları yeniden oynuyordum. Remington'ın tribünde hoşlandığı başka birini görmesi. Remington'ın bir bebeğin -şimdiye kadar kanıtlandığı gibi- onun gibi bir adamın isteyeceğinden biraz daha fazla sorun olduğunu fark etmesi. Kendime işkence ediyorum ve zihnim öyle bir ivme kazandı ki durduramıyorum bile.

"Uzaktasın. Neredesin? Remy ile mi?" "Şu anda savaşıyor olmalı."

Şu anda yüzlerce insan onu görebiliyor. Yüzlerce kadın onun adını haykırıyor, onu arzuluyor. Şu anda o mavi gözler seyircileri tararken başka bir şeye ya da birine bakmak zorunda ve ben orada değilim. Ve burada, benim şehrimde olduğunda bile beni orada istemiyor ve ben ne yapacağımı bile bilmiyorum.

"Underworld sitesinde canlı yayın yapmıyorlar mı? Gel buraya, eminim yayınlıyorlardır!" Beni odama çekti, dizüstü bilgisayarımı açtı ve Google'da aramaya başladı. Acaba yayınlıyorlar mı diye içim içimi yiyor. Bir link bulup sesini açtığında ciyaklıyor. "İşte orada. Buraya gel! Bu o değil, sence çoktan gitmiş midir?"

Yorumları tarıyorum. Ondan bahsediyorlar ama yorumcular ne zaman çıkacağını soruyor gibi görünüyor. Kalbim orada olma isteğiyle sıkışıyor ve sonra spiker en merak uyandırıcı sesini kullandığında Mel elimi tutuyor: "Kalabalığın içinde bir isim duyuyorum. Sürekli yükseliyor. Siz de duyabiliyor musunuz?" Bir kulağını kapattı ve kalabalık hep bir ağızdan çığlık attı:

"RIPTIDE!"

"İşte bu doğru!" dediğinde midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Bu DOĞRU, bayanlar ve baylar! Şimdi karşınızda, bu sezon mükemmel bir skorla yenilgisiz, kötü çocuk, tek ve biricik Remington Tate, Riiiiiiptide!!!"

O çıkarken karnım zonkluyor ve kamera ringe odaklanırken arka planda halk kükrüyor. Ve sonra ringe tırmanıyor, her zamanki gibi çevik ve aerodinamik. **RIPTIDE** saten bornozunu çıkarıyor ve kadınların çığlıkları neredeyse dizüstü bilgisayarımın hoparlörlerini kıracak. Uzakta, havada **FOREVER RIPTIDE'S yazan** bir tabela görüyorum.

Mel ve ben büyülenmiş bir şekilde onun dönüşünü izliyoruz. Gülümsüyor, ilginin tadını çıkarıyor. Sonra her zaman yaptığı yerde durduğunu ve otomatik olarak boş koltuğuma baktığını görüyorum ve sonra gülümsemesi duraksıyor. Bir an duraklıyor, sonra

boynunu kırar ve Riley'ye geri dönüp kalabalığa arkasını döner.

"Sanırım o da seni özlüyor. Köşesine hiç böyle gitmez." Melanie iç geçirir. "Brooke? Brooke mu?"

Yastığa sarılmış ağlıyorum. "Brookey, sorun ne?" "Bilmiyorum."

"Brooke, sorun ne? Bir sorun mu var?"

Kanepe yastığını daha sıkı sıkıyorum ve sonra gözlerimi siliyorum. "Evime Seattle'ın tamamından daha fazla yağmur yağdı," diye inliyorum. Sonra ayağa kalkıp uzaklaşıyorum. Mutfağa gidip bir peçete aldım ve gözyaşlarımı silerken halktan gelen çığlığı duydum ve büyük bir güm! sesi duydum. Hemen geri dönüp perdeye bakıyorum ve bir adam tuvalin üzerine sıçramış, yüzüstü yatıyor, Remington önünde duruyor, ayaklarını iki yana açmış, göğsü kabarmış, kolları yanında. Fetheden bir savaş tanrısı gibi. Vücudumun ağrıyan her molekülüyle arzuladığım kişi. Dünyadaki herhangi bir kadına sahip olabilir ve artık sadece beni istemeyebilir ve hayatımın geri kalanını onsuz yaşayacak olursam kalbimin nasıl kırılacağını anlayamıyorum.

"Riptide! Bayanlar ve baylar! Galibiniz, bu sezon hiç yenilmedi ve şampiyonada bir numaraya yükseldi! RRRRRIP-TIIIIIDE!"

Kalbim göğsümde kabarıyor, zonkluyor ve bilgisayarı alıp kendime çeviriyorum, nefesini tutarken kolunu kaldırdığını görüyorum. Bu gece gülümsemiyor. Kasvetli ve nefes nefese, sanki düşüncelerinde kaybolmuş gibi kalabalığın içinde bir noktaya bakıyor.

"Seni çok seviyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum ama beni bu kadar sert sevmeni sağlayacağım," diye fısıldıyorum, ekrandaki yüzünü okşayarak.

"Baba olacaksın, Rem!" Melanie ciyaklıyor. "Bebeğinin annesi seni çok seviyor!"

Remington başını halka yöneticisine çeviriyor ve spiker başını sallayarak başka birini çağırıyor. Midem

kavga etmeye devam edeceğini anladığımda.

Melanie telefonu açıyor ve ben ona açmamasını söylemeyi unutuyorum. "Riley! Ne? O iyi. Gerçekten mi? Aslında hayır,

O da iyi durumda değil." Onlar bizim ne kadar kötü durumda olduğumuzu konuşmaya başlarken ben gözlerimi kapatıp telefonuma bakıyorum. "Evet, evet, ona geleceğini söyledim. Kavgadan hemen sonra mı? Tamam, mutlu olacak."

Telefonu kapatıyor. "Remington dövüşü yeni bitirdi ve senin iyi olup olmadığını öğrenmek istedi, Riley de Remington'ın durumu pek iyi olmadığı için senin nasıl olduğunu öğrenmek istedi. Yakında kasabaya geleceklerini bilmeni istiyor."

Yatalak olmanın verdiği hayal kırıklığı çok büyük ama buna bir de onu görmek istemenin verdiği hayal kırıklığı eklenince içim içimi yiyor. Seattle'da dövüşürken burada olacağını ve onu izleyemeyeceğimi düşünmeye dayanamıyorum.

Birden telsiz telefonumu kaptım ve aramaya başladım.

"Ne yapıyorsun? Kimi arıyorsun?" Mel soruyor. "Dr. Trudy

lütfen? Brooke Dumas," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Konuşmacı. "Melanie, beni görmek istememesi umurumda değil.

Onu görmek istiyorum ve onu görmeye gideceğim,

nokta." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Beni Yeraltı'na götürmelisin."

♥ ♥ ♥

"Bayan Doubtfire'ı izlediğimden beri hep yaşlı bir piliç gibi giyinmek istemişimdir," diyor Melanie internetten sipariş ettiğimiz perukları çıkarırken.

"Mel, o tekerlekli sandalyeden kalkamayacağım - bana bir daha hiçbir şeyin ters gitmeyeceğini söyle?"

"Dostum, doktorundan izin aldın. Bir şey olmaz. Remy gittiğini bile bilmeyecek. Biz genciz, Brooke! Alo? YOLO. Sadece bir kez yaşarsın." Kararlılıkla oflayıp pufluyor ve çiçekli "yaşlı piliç" elbisesini denemeye gidiyor.

"Ama doktora erkek arkadaşımı evinde ziyaret ettiğimi söyledim.

yer," diye hatırlatıyorum ona.

"Orası onun yeri. Yüzük Riptide'ın sığınağı. Ayrıca, mutluluğun gücünü hafife almayın. İnsanlar sevdiklerinin kollarındayken daha iyi iyileşir. Bebek buna bayılacak, değil mi, seni sevimli küçük bebek?" diye aptalca karnıma bakarak miyavlıyor.

Gülmemek için kendimi zor tutarak onu itiyorum ama haklı, bebeğin buna bayılacağından eminim. Şimdiden canlanmış hissediyorum ve bebeğin şu anki üzgün halimle benimle eğlendiğini pek sanmıyorum. Karmaşık bir adama aşığım ve o da bana karmaşık duygular hissettiriyor. Bunu kafamda binlerce kez gözden geçirdim ve beni orada istememesi umurumda bile değil. Erkeğimi görmeye gideceğim. Nokta.

"Sen ne düşünüyorsun?" Omuz hizasındaki sarı peruğumu düzeltirken Melanie'ye soruyorum.

"Harika. Ucuz görünüyorsun. Şimdi izin ver seni boyayayım." Onu görme ihtimali kalbimin heyecanla göğüs kafesime çarpmasına neden olurken üzerime bir makyaj pastası sürüyor. "Mel, gözeneklerim boğuluyor."

"Tut-tut! Hush! Şimdi ben."

O kendi yüzünü yaparken ben de aynada kendime bakıyorum. "Tamam, bir fahişe gibi görünüyorum. Bize ne kadar ücret aldığımızı soracaklar."

"Seni dingil, seni kendin gibi göstermemeliyiz." "Ama yine de daha seksi görünüyorsun! Sen seksi bir büyükannesin. olamaz mıyım?"

"Çünkü hâlâ yürüyebilen benim, sandalyede oturan ise sensin." Beni aynaya doğru itiyor ve çiçekli elbiselerimizin içinde kendimize bakıyoruz. Mel kendi elbisesine küçük bir kaşmir kazak ve gri-beyaz peruğuna bir çiçek eklemiş, benim sarı peruğumda ise saçı yerinde tutan Alice Harikalar Diyarında siyah bir saç bandı var.

Bana hiç benzemiyorum ve aldığımız büyük gözlükleri de eklersem iki kat daha az benzemiş olacağım, ama gözlükler o kadar büyük ve takması rahatsız edici ki, asansöre doğru giderken onları elbisemin cebine sokuyorum. "Dikkatini dağıtmak istemiyorum,

Tamam mı? Remy orada olduğumu göremez. Sinirlenebilir. Ne yapacağını bile bilmiyorum, ne yapacağı belli olmaz. Ve daha önce hiç ayrılmadan kavga etmemiştik Mel."

"Sevgili tavuğum, gönderdiği güllere bakılırsa barışmak istiyor. Ve merak etme! Seni hemen buraya geri getireceğim ve bu arada seni bu LANET ODADAN çıkaracağız! Woo-hoo!"

♥ ♥ ♥

OTUZ DAKİKA SONRA Yeraltı'nın engelli dostu bir yer olmadığını keşfettik. Bunu Mel beni taksiden indirmeye, sonra sandalyeye, sonra gece kulübüne, asansörden aşağıya ve Yeraltı'na sokmaya çalıştığında öğrendik. Oflayıp pufluyor ve bana artık o kadar da havalı görünmediğini söylüyor, "sayende hamile piliç."

İnsanların geçmemize izin vermesini sağlamaya çalışırken ne kadar gülünç göründüğüne gülüyordum, ama kalabalık arenaya girdiğimizde, biraz eve geliyormuş gibi hissediyorum ve davet edilmemenin verdiği mutluluk ve hayal kırıklığı duyguları içimde karmaşık küçük bir kombinasyonda çarpışıyor.

Burası onunla tanıştığım yer. Kalbimi bir nefeste kaybettiğim yer. Adımı becerdiği yer. Dudaklarımı öptüğü yer. Beni almadan önce yüzüğü fırtınaya tuttuğu yer.

Binlerce "pardon, kusura bakmayın, geliyorum" uyarısından sonra Melanie sonunda beni koltuklarımıza kadar çekti. Biletleri kendi kartımla almak zorundaydım ve savurganlık yaptım, bu yüzden bize tam olarak merkezde olmasa da ön sıradaki koltukları aldım. İyiler ve Riptide'ımın her santimini yakından yiyebileceğim. Benimle konuşmaya hevesli değil mi? Beni görmeye can atmıyor mu? Sadece bir bakış için ölüyorum.

"Yaşlı bir kadın gibi görünmeyi unutma Mel," diye fısıldıyorum gecenin ilk dövüşçüleri birbirlerinin yüzlerine vurmaya başlarken.

"Şu kadın bizi takip edip duruyor," diyor Melanie endişeyle ve arkamızı işaret ediyor, ama ben dönemiyorum bile. "Dişi bir erkeğe benziyor. Biraz korkutucu."

Pete'i bulmak için etrafı tarıyorum ve onu görüyorum, hemen yanında, her zaman oturduğum koltukta kız kardeşim Nora sırıtıyor ve onunla flört ediyor.

"Vay canına, Nora Pete'e bilet mi aldırdı?" Melanie öyle diyor.

Neden bilmiyorum ama birini, herhangi birini, kız kardeşimi bile koltuğumda görmek içimde binlerce kıskançlık yılanının uyanmasına neden oluyor ve yeniden öfkeleniyorum. Kızgın değil. Remington buraya gelemeyeceğimi söylediği için yeniden öfkelendim. Piç kurusu.

Birden ring boşalıyor ve Riley'nin ringin köşesindeki yerini almak için yürümeye başladığını görüyorum ve nabzım fırlıyor.

"Bu arenaya en son geldiğinde, bize rekor bir nakavt yaşattı ve bizden birinin peşine düştü. . . ." Hoparlörlerden gelen ses parlıyor, kadınlar çığlık atıyor ve benim peşimden nasıl geldiğini hatırladıkça kalbim ısınıyor. "Kimden bahsettiğimi biliyorsunuz. GÖRMEK İÇİN BURADA OLDUĞUNUZ ADAM! Biricik Remington Tate'e merhaba deyin, sizin Riiiptiiiiide'niz!!!!!!"

Melanie nefesini tutuyor, sonra mırıldanıyor, "Aman Tanrım, onu görüyorum."

Ringe doğru koşan kırmızı bir parıltı görmek için zorlanırken nabzım tavana fırladı ama bu aptal sandalyeden hiçbir şey göremiyorum. "Onu göremiyorum!" Tanrım, onu benden başka herkesin görebilmesinden nefret ediyorum.

"Dostum, ringe geliyor! Bazı piliçler geliyor ama o direniyor. O bir tanrı, Brooke. Aman Tanrım."

Ve sonunda onu görüyorum ve kalbim kelimenin tam anlamıyla duruyor ve midem hemen duygularla daralıyor. Onu seviyorum, ondan nefret ediyorum, onu seviyorum.

Kırmızı bir parıltıyla görüş alanıma giriyor ve ringe doğru salınıyor, o kadar kıvrak ve kaslı, o kadar şık ve çevik ki.

Kırmızı cübbesinden kurtulurken ışıklar ona doğru parlıyor ve aniden orada beliriyor. Çok erkeksi ve ham. Her kadının fantezisi ve benim gerçeğim.

Boks kıyafetleri içindeki görüntüsünü asla unutmayacağım, yırtık gövdesinin her kası sert ve kesik, bronzlaşmış ve parlıyor. Kalabalığa gülümsemesini asla unutmayacağım. Ben. Ölüyorum. Ölüyorum. Harika görünüyor. Mükemmel. Erkek gücü ve canlılığı yayıyor. Sanki o plajdaymış da ben cehennemdeymişim gibi. Hatta sanki yukarıdaki tüm ışıklar onun bronz tenini öpmek için aşağı iniyor. Kaya gibi sert kollarını açıyor, yavaşça dönmeye başladığında kasları geriliyor. Arena tekerleklerimin altında neredeyse titriyor, çığlıklar kulakları sağır ediyor.

"Siktir et onları, Riptide!" diye bağırıyor insanlar arkamdan.

"Ve sonra beni becer!"

Gamzeleri onlar için parlıyor, gözleri onlar için ışıldıyor. O kadar bariz bir şekilde mutlu görünüyor ki ona vurmak istiyorum. Aslında, oraya gitmek ve ona vururken ağzını kendi ağzımla ezmek istiyorum.

"Brooke, erkeğini arzuladığım için kendimi çok kötü bir arkadaş gibi hissediyorum ama lütfen beni anladığını söyle!" Melanie endişeyle söylüyor.

Kendimden iğrenerek inliyorum. Terk edilmiştim ve işte buradayım, bir hayran gibi onun peşinden koşuyorum. Onun peşinden koşuyorum çünkü o benim.

MAYIN.

"Ve şimdi, bayanlar ve baylar, Tüm Canavarların Anası Hector Hex'e hoş geldiniz diyoruz, Herculeeeeeees!" diye bağırıyor spiker ve Melanie "Hoooooly shit" diye mırıldanıyor.

Canavarların Anası ringe çıktığı anda, yemin ederim neredeyse zeminin onun ağırlığıyla çöktüğünü görüyorum. Bunu daha önce hiç görmemiştim ama Kasap'tan bile daha iri görünüyor ve midemdeki düğüm on kat daha sıkılaşıyor. Yeni dövüşçü bir tür Paul Bunyan devine benziyor.

"O et parçası hangi galaksiden geldi?" Melanie de benim kadar tedirgin bir şekilde soruyor.

Remy onunla boks eldivenlerine vuruyor, sonra geri çekilip kol kaslarını esnetiyor ve omzuyla pazuları arasındaki dövmelerin dalgalanışını izliyorum. Ve tüm vücudum onunkinin nasıl hissettirdiğini hatırlayarak dalgalanıyor.

Ping.

Ortaya geçtiler. Tüm Canavarların Anası Remington'ın kaburgalarına vururken kalbim içimde çarpıyor ve Remington o kadar hızlı ve güçlü bir üçlü yumrukla karşılık veriyor ki, adamı üç adım geriye savuruyor.

"Brooke, ohmigod!" Melanie diyor ki. "OH. BENİM. TANRIM!"

Dev, Remy'nin tam karnına isabet eden bir yumrukla karşılık veriyor. Yumruğun sesini duyuyorum ve irkiliyorum, ama birden Remington'ın karşılık verme şeklinin sesini duyuyorum. Hızlı ve sert. PAM PAM POOM! Dev kıçının üstüne düşüyor. Remington onun ayağa kalkmasını beklerken ringin etrafında dönüyor, kıvrımlı, zarif, güçlü mavi gözlü aslanım.

Tüm vücudum o aslanın üzerimde nasıl hareket ettiğini hatırlıyor. İçimde. Kalçalarını mükemmel bir hassasiyetle itişini. Elleri üzerimde g e z i n i y o r. Beni sıkması. Alay edişini. Dilinin beni törpülemesi, tadıma bakması, yalaması.

Canavar yavaşça ayağa kalkar ve kafası karışmış gibi başını sallar ve bir yumruk daha atamadan Remington ona sağıyla kanca atar ve onu sırt üstü yere serer.

Melanie zıplar ve çığlık atar.

"EVET!!! EVET! REMY, SEN SIKİCİLERİN KRALISIN JUNGLE!" diye bağırıyor. Ve o gülümsemesiyle dönüyor ve bizi fark ettiğinde donup kalıyorum. Bize, hayranlarına hoşgörüyle gülümsüyor, bize doğru bakıyor, birden duruşu değişiyor ve vücudu yeniden harekete geçiyor gibi görünüyor. Gamzeleri hâlâ yerinde duruyor ama avlanma modundaki bir yırtıcı gibi bizi incelerken gözleri hafifçe kısılıyor.

Dünyam dibe vurdu.

"Sanırım sesini tanıdı, seni aptal!" Nefesimin altında tıslayarak Mel'in eteğini çekiştirdim ve tekrar oturmasını sağladım.

Ama Mel'e bakmıyor. Oh, hayır. Remy bana bakıyor. Ayaklarını iki yana açmış, göğsü kabarıyor ve aniden bana odaklanıyor. Bana, sadece bana.

Mavi gözleri meraklı ve sorgulayıcı bir şekilde beni süzüyor ve ben birdenbire giydiğim her şeyin dayanılmaz bir şekilde farkına varıyorum. Gözlerimin etrafındaki sürme, gülünç kırmızı ruj, sıvalı makyaj... Beni ondan korumaya yetmesi için sessizce ve hararetle dua ediyorum.

Gözleri sağıma, Melanie'ye kayınca bir nefes veriyorum ve Melanie peruğunu düzeltip, "Boktan bir çubuk" diye nefes alıyor.

Ve eğer özgür ve temiz olduğumu düşündüysem, onu tamamen, tamamen hafife almışım.

Bana tekrar bakıyor ve sonra yavaşça başını sallıyor.

Kalbim o kadar sıkışıyor ki göğsümün içinde kalıcı bir hasar oluşacağını düşünüyorum.

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor ve bir süre huzursuzca etrafta dolaşıyor; sonra başını tekrar kaldırıyor ve gözleri bana dikilip başını tekrar salladığında, bu sefer güzel gamzelerinin ani bir parıltısıyla, sanırım geliyorum.

Gözleri sıcaklıkla kararırken, dudakları şehvetli bir şekilde kıvrılırken, hayranlarının söylediklerinin aksine, onun bir numaralı hayranı olduğumu bildiği o erkek bilgisiyle doluyken içimden elektrik geçiyor.

Kim olduğumu çok iyi biliyor. Gözlerinde azarlayıcı bir eğlence görebiliyorum ve neredeyse şöyle dediğini duyabiliyorum ... .

Seni küçük pislik, kim olduğunu

biliyorum. Seni görüyorum.

Seni görüyorum!

Bu aptal kostümü yırtıp atmak ve ona doğru koşup bir ağaç gibi tırmanmak istiyorum. O sert çenesini ellerimle kavrayıp ağzını öpmek ve onu öpücüklerimle ve haftalardır beni boğan ona olan tüm sevgimle boğmak istiyorum.

Başka bir dövüşçü anons edildiğinde parmaklarını iki yana kıvırıyor ve ringe çıkarken Remy bana bakmaya devam ediyor, yumruklarını sıkıp açıyor ve bakışlarındaki sıcaklığın ayak parmaklarıma kadar varlığımın her yerinde yandığını hissedebiliyorum.

Zil çalıyor ve Remington bana göz kırpıyor, kalabalığın kükremesine neden olan bir göz kırpma.

Melanie gıcırdıyor ve elimi sıkıyor. "Seni ne kadar istemediğini bir daha söyle, seni aptal!" Kendini işaret ediyor. "Bu kız senin adına azmış durumda! Ohmigod! Kafasında tamamen seni yapıyor!"

Dövüş başladığında neredeyse inleyecektim.

Remington canlanmış görünüyor. Yeni dövüşçüye defalarca yumruk atıyor, çengel atıyor, eğiliyor ve yumruklar arasında bana dönüyor, sadece bakıp bakmadığımı görmek için.

Öyleyim.

Onu
görüyoru
m.

Onu
hissediyo
rum.

Onu istiyorum.

Onu bu dünyadaki her şeyden ve herkesten daha çok seviyorum.

Adamın ona karşı hiç şansı yok ve ben de tam bir hayranlık içinde izliyorum.

Tüm bu haftalar boyunca, tüm bu hormonlarla, onu deli gibi özledim, deli gibi istedim, deli gibi sevdim. Haftalardır hiç olmadığı kadar yakınımda ve onun için o kadar çok ölüyorum ki sandalyemi o kadar sıkı kavrıyorum ki eklemlerim bembeyaz oldu. Bir sonraki nefesimi ister gibi onu içimde istiyorum. Şu anda düşünebildiğim tek şey o benim, ben de onunum, onu bırakmayacağım, beni istemeyi bırakırsa tekrar istemesini sağlayacağım ve hayatımın hiçbir anında onu bırakmayacağım.

Her galibiyette adı söyleniyor, kolu havaya kalkıyor, kalabalık kükrüyor ve o mavi gözler gülünç kıyafetimin

içinde beni buluyor ve çenesi geriliyor ve vücudu geriliyor, sanki bana dokunmadan beni görmeye dayanamıyormuş gibi. Tüm vücudum

yanıt veriyor ve bana bakışıyla koltuğumda titriyorum. Berbat görünüyor olabilirim ama o yine de beni istiyor. Gözlerinde şehvet yanıyor ve beni alacağına dair verdiği söz o gözbebeklerinin içinde dans ediyor. Kalbim çarpıyor. Onu hatırlıyorum.

Tenini, nasırlarının üzerimde gezindiğini hatırlıyorum. Nefesini. Vücudunu sergilenirken görüyorum, terden parlıyor, her kesik ve yırtık inç mükemmel ve neredeyse tadına bakabilirim, benimkine karşı kaydığını hissedebilirim.

Bütün gece mutluluk, heyecan, sinir ve titreyen, ezici bir ihtiyaç yığınıyım.

"Mel, beni bu kostümle görmesini istemiyorum," diyorum ona, kıyafet seçimlerimden ilk kez pişmanlık duyarak. Çirkin, iğrenç, kirli ve gülünç görünüyordum ve Remy'nin beni bu gece böyle görmesini istemiyordum.

"Pekâlâ, seni eve götürelim ve onun sana gelmesini sağlayalım," diye mırıldanıyor. Beni itmeye başlıyor ve aniden hoparlörlerden gelen sesi duyuyorum. "KNOCKOUT! Evet, bayanlar ve baylar! Bu akşamın galibi bir kez daha karşınızda, Riptide! Riiiptiiiiiiide!!!!!!!!"

Halk tezahürat yaparken onun adı etrafımda yankılanıyor, "Riptide! Riptide!"

"Tabii ki senden istediğimin tam tersini yapacaksın," diye fısıldıyor arkamdan gırtlaktan gelen, delicesine derin ve seksi bir ses; sonra kaslı bir gövdenin önümde hareket ettiğini görüyorum ve nefis terli bir çift kola doğru kaldırılıyorum.

Remington benim yerime Melanie'ye dönüyor ve ona neredeyse hırlayarak, "Bu ateş topuyla ben ilgileniyorum. Riley seni eve bırakabilir."

Kokusu etrafımda dönüyor ve beni tamamen etkisiz hale getiriyor. Göğsüne vurup beni bırakmasını söylemek istiyorum, çünkü hala biraz kızgınım, ama parmaklarım düşme korkusuyla güçlü boynunun arkasında birleşti ve onun kollarında hareketsizim - kollarının beni sarma hissini özümsüyorum. Güzel. Korkutucu derecede iyi. Yan taraflarıma bastıran şişkin pazuları, kalın ön kolları terden bir parıltıyla parlıyor, tıpkı

Onun geri kalanı. Güzel, çileden çıkarıcı, karmaşık geri kalanı.

"İyi eğlenceler Brooke," diyor Melanie gözleri parlayarak, omzumu sıvazlarken ve kulağıma fısıldarken, "Dostum, hayatımda daha önce hiçbir erkeğin gözlerinde böyle bir parıltı görmemiştim; seni çok fena becerecek."

Soyunma odalarında Riley yüzünde heyecan ötesi bir sırıtışla beni karşılıyor. "Hey, Brooke! Rem seni sıkı tuttuğuna göre, sanırım sen Brooke'sun?" diyor Remington'a küçük bir spor çantası uzatırken.

Remy başını sallayıp ona bir şeyler fısıldıyor, sonra beni dışarı taşıyıp bir taksi çağırıyor ve beni eve götürmek yerine şoföre iki blok ötedeki bir otelin adını söylüyor. Susuz kalmış, spor çantasının fermuarını açıyor, bir smartwater çıkarıyor ve beni kucağına almak için boştaki kolunu kullanırken onu yutmaya başlıyor.

Yerimden kalkmaya çalıştığımda belimi sıkıca kavrıyor ve suyu çantasına geri koyduğunda kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Başını eğiyor ve şimdiye kadar aldığı en derin, en uzun nefesi içine çekiyor. İçimde şehvet spiralleri dönüyor. Hâlâ biraz kızgınım ama kalçalarımın arasında klitorisim acı verecek kadar titriyor. Yüzümü tutuyor, beni döndürüyor ve kulak mememi ısırıyor, ağır nefes alıyor, sanki beni istiyormuş gibi popomun altında tamamen tahrik oluyor. Sanki beni umutsuzca istiyor.

"Tanrım," diye kulağımı tırmalıyor, dilini kulağımın içine sokarken kolları etrafımda kenetleniyor. Bir ihtiyaç titremesi bedenimi sarıyor ve bir iniltiyi ısırmama neden oluyor. Ona vurmakla öpmek arasında kalıyorum çünkü beni öldürüyor. Külotum sırılsıklam, göğüslerim acıyor, kalbim acıyor, dilini kulağıma daldırırken her yerim acıyor, kabuğun dışında, arkasında, hissettiğim aynı çaresizlikle.

Otele vardığımızda, bir yandan öfke içinde kıvranıyor, bir yandan da Remington'ın kendisini çılgınca tahrik etmesinden dolayı şehvetle kaynıyordum.

taksinin arkasında. Ellerini üzerimde gezdiriyor, beni yalıyor ve ısırıyor. Havaya açmış gibi beni kokluyor.

Resepsiyondan bir anahtar aldı ve sonra asansöre biniyorduk ve ben kalın, yabancı bir sesle "Beni aşağı indir" dedim.

"Yakında yapacağım," diye mırıldanıyor, bana bakarken gözleri alev alev yanıyor.

O mavi gözler beni evrendeki en seksi olmayan elbiseyle, olabilecek en kötü makyajla, berbat fahişe kırmızısı rujla süzerken bile, bakışlarındaki ilkel şehvet içimde küçük zevk şimşekleri gibi çakıyor.

Kendimi kaynayan bir volkan gibi hissediyorum, kanım damarlarımda öfke ve uyarılmanın aşırı güçlü bir karışımından kaynıyor. Ama tahrik, kokusu ciğerlerime ulaşmaya devam ettikçe hızla kazanmasından nefret ediyorum. Dilim ağzımın içinde acıyor. Boğazını yalamak ve o seksi ağzını ağzıma alıp beni hâlâ istediğini ve sevdiğini göstermesini sağlamak istiyorum.

Anahtarı yuvasına sokup beni içeri taşırken kalbim kaburgalarıma şiddetle çarpıyor ve koridorun sonuna, genellikle ebeveyn yatak odasının olduğu yere doğru ilerliyor.

Beni yatağın ayak ucuna oturttu.

"Seni öpmeli miyim yoksa vurmalı mıyım bilmiyorum." Sesim duygularımla titriyor.

Sonra yeniden enerjik hissediyorum ve yumruğumu sert göğüs kafesine vuruyorum ve göğsünü itiyorum, böylece uzaklaşıyor. Güzel yüzünü kavrıyorum ve seksi ağzını kendime bastırıyorum. Tadı, öfkeyle çekilip duvar gibi göğsüne tekrar vurana kadar içimde bir ecstasy silahı gibi titriyor.

"Şarkıların beni ağlattı! Sesini, ellerini özledim! Senin için özlem duyan aptal bir hamileyim ve sen dışarıda her kadının donunu ıslatırken benim beşinci yüzyıldan kalma iyi bir eş gibi kalıp seni beklememi istiyorsun. Bunu yapmayacağım. O kız olmayı reddediyorum, beni duyuyor musun?"

"Evet, seni duyuyorum." Eğiliyor ve parmaklarını başımın arkasını kavrayacak şekilde kaydırıyor, sonra boğuk, arzuyla kalınlaşmış

Sesin tenimde dans ediyor. "Şimdi buraya gel ve beni tekrar öp. . . ." Beni daha yakına çekiyor ve ben de göğsüne daha zayıf bir şekilde vurarak inliyorum.

"Birine mi dokundun?" Ağlayarak kurtulmaya çalışıyorum.

Ensemdeki tutuşunu sıkılaştırıyor ve aç bakışlarını dudaklarıma sabitliyor. "Hayır."

"O zaman neden beni görmek istemedin? Seni anlamıyorum!"

Gözleri hayal kırıklığıyla parlıyor. "Beni anlamak zorunda değilsin, sadece sev beni. Bunu yapabilir misin? Yapabilir misin?" Başparmağı alt dudağımda şehvetli bir sertlikle geziniyor. "Yapabilir misin?"

Cevap veremiyorum. O ağzıma lezzetli bir etobur bakışla bakarken, ben gölgeli çenesini, mavi gözlerini, dikenli saçlarını, yüksek elmacık kemiklerini ve kare çenesini, kaşlarının koyu renk çizgilerini, yüzünün her güzel santimini içime çekiyorum, o kadar acı verici bir şekilde yaklaşıyorum ki vücudumdaki her organ zonklamaya başlıyor. "Beni hâlâ seviyor musun?" diye fısıldadığımı duyuyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın" diyor.

Parmakları ensemi okşarken inliyorum, dokunuşu beynimi karıştırıyor. Yakınlığıyla beni sarhoş ediyor, terinin, sabununun, kendisinin kokusuyla beni sarhoş ediyor. Ne zaman yakınımda olsa, duyularımı yükseltiyor ve ben çok duygusalım, tüm bu saatler boyunca onu özlüyorum, tüm bu garip hormonlar, konuşurken sesim titriyor. "Beni hala seviyor musun, eskisi gibi?"

"Senin için çıldırıyorum!" diye haykırıyor inanamayarak.

Gözlerimi kapatıyorum ve sözcüklere şiddetle tutunarak usulca inliyorum.

"Seni her gülün her yaprağıyla sevdiğimi söyledim," diyor alçak sesle, boğuk bir fısıltıyla. Sonra başparmağını tekrar ağzımın üzerinde gezdiriyor, bu sefer daha kabaca, daha fazla ihtiyaçla, kadife kenarlı ve güçlü sesi içime bir sıcaklık dalgası gönderirken.

"Enstitüde kadın doktorlarımdan biri bir gül aldı. Bana kocasından geldiğini, çünkü onu sevdiğini ve uzakta olduğunu söyledi. Birine onu sevdiğini söylemek için yanında olmadığında gönderdiğin şey bu değil mi? Brooke, bunu daha önce hiç yapmadım ama sana lanet bir ekrandan bakmak çok acıtıyor. Mesaj atmak acıtıyor. Hiçbir yumruğun acıtmadığı kadar acıtıyor."

Sanki mümkün olduğunca çok yerime dokunmak istiyormuş gibi parmaklarını ensemde açıyor, gözleri öyle şiddetli parlıyor ki kalbim daha da hızlı çarpıyor.

"Şarkıları duymadın mı!? Hepsi senin içindi, Brooke. Seni düşündüğümü bilmiyor muydun? Seni çok özlediğimi? Eğer seni sevdiğimi göstermediysem, söyle bana hangi yollarla bunu mahvediyorum!"

"Dövüşte beni istemeni istedim! Her zaman yaptığın gibi. Daha önce de beni hep orada istemiştin. Neden gelmedin? Neden daha önce beni görmeye gelmedin?"

"Tanrım, seni orada hiçbir şey istemediğim gibi istiyorum! Bu cehennemden bir saniye bile zevk aldığımı mı sanıyorsun? Dövüşten önce seni görmeye gelseydim, seni terk edecek irademolur muydu sanıyorsun? Bunun benim için kolay olduğunu nasıl düşünürsün, Brooke? Nasıl?"

Gözlerindeki canlı hayal kırıklığı beni öyle derinden yaralıyor ki başımı öne eğiyorum, çünkü hayır, onun için hiç de kolay olduğunu düşünmüyorum.

"Bana ihtiyacın olduğunu mu sanıyorsun, küçük fişek?" Bu sert soru içimden geçip gidiyor ve içimdeki titremeyi durdurmak için kalçalarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. "Bebeğim, senin bana olan ihtiyacın benim sana olan ihtiyacımın ancak yarısını karşılayabilir." Sesindeki beklenmedik hüzün bakışlarımı tekrar onunkine çeviriyor.

"Oyunum eskisinin yarısı kadar. Konsantre olamıyorum. Uyuyamıyorum. Oyuna giremiyorum. Dışarıda bir robot gibiyim. Tam burada bir boşluk hissediyorum, tam burada." Yumruğunu göğsünün üzerine koyuyor. "Kızımı korumaya çalışıyorum. Üç doktor, üçü de ilk üç ay boyunca seyahat etmeden yatakta kalması gerektiğini söyledi. Onu göremiyorum.

Onunla sevişiyorum - içimden bir ses O'nun bana ait olduğunu haykırırken doğru olanı yapmaya çalışıyorum." Gözlerini kısıyor ve burnundan kabaca nefes veriyor. "İkimizin nefes aldığı her saniye, sen bana aitsin."

"Remy, özür dilerim. Bu beni de delirtiyor." Yüzümü kapatıp daralan boğazımdan nefes almaya çalışıyorum ama o bileklerimden tutup kollarımı iki yana açıyor ve gözleri canlı maviliğiyle bakışlarımı yakalıyor.

"Seni çok seviyorum." Yüzümü iki büyük, güzel nasırlı elinin arasına alıyor. "O kadar çok seviyorum ki Brooke, hâlâ ne yapacağımı bilemiyorum." diyor ve burnumun kenarını öpüyor. "Gülümseyişinden bana bakışına, benimleyken yatağın kokusuna kadar seninle ilgili her şeyi özlüyorum. Seni hayatımdaki hiçbir şeyi sevmediğim kadar seviyorum, hiçbir şeyi. Gelip seni almak ve benimle birlikte geri getirmek istemek bir hastalık gibi içimi kemiriyor."

Yatağın ucunda titremeye başlıyorum, tüm duygularım, tüm öfkeli hormonlarım, tüm hücrelerim, tüm varlığım onun sözleriyle uğulduyor. Tüm vücudum aşkla, şehvetle ve Remy'den haftalarca mahrum kalmanın verdiği fiziksel acıyla zonkluyor. Titreyerek uzandım ve üç parmağımı çenesinin sert çizgisinde sevgiyle gezdirdim. "Bu," diyorum, kelime dudaklarımdan dökülüyor, "yatak odamda gördüğüm şey. Bu yüz. Tek gördüğüm bu yüz, tek gördüğüm bu Remy."

"Lanet olsun, çıkar şunu da Brooke'uma bakayım."

Peruğumu tutup bir kenara fırlatıyor, sonra gülümsemelerimiz soluklaşırken bakışlarımı tutuyor. Aramızdaki hava, ihtiyacımız aramızda yaşayan, nefes alan bir şeymiş gibi titreşiyor ve sıçrıyor. "Neden biri bu saçı örtmek istesin ki?" Sessizce tülü başımın üstünden indiriyor ve odada sadece alçak hışırtı sesi duyuluyor.

Yavaş, lezzetli ve usta parmakları topuzumun içine girip saçlarımı gevşetmeye çalışıyor ve parmak uçlarının kafa derime teması omurgamdan aşağı fısıltılar gönderiyor.

Maun rengi saç tellerini omuzlarıma düşecek şekilde serbest bıraktığında, kalçalarım da benimle birlikte bir su birikintisine dönüştü. Kalın boğazını ince bir ter tabakası kaplıyor ve göğüs kasları da parlıyor. Gövdesi o kadar sıkı ve o kadar sağlam ki çelik bir duvar gibi aşılmaz görünüyor, sanki hiçbir şey ona zarar veremezmiş gibi. Ellerini saçlarımda gezdirirken kol kasları şişiyor ve ben de topuzum gibi çözülüyorum.

Konuştuğumda sesim hiç duymadığım kadar boğuk çıkıyor. "Eski bir hayran olmam gerekiyordu."

"Benim," diyor benimkinden çok daha derin ve sert bir fısıltıyla.

"Ne?"

"Benim tatlı ... ... itaatsiz . . . en sevdiğim küçük

hayranım." Tekrar onun diye çağrılmak.

Benden bir ses kaçıyor ve o beni duyuyor. Bir elini elbisemin altından geçirdiğinde cinsel organımda sıcaklık dalgaları oluşuyor. Parmakları kalçamın içinde yukarı doğru ilerlerken canlı, şefkatli mavi gözler beni izliyor ve kalbim dört nala koşuyor.

Ağzıma bakıyor ve Tanrım, ihtiyaçla dolup taşıyorum. Önce ağzımın tadına bakmak için eğiliyor, dudaklarımı ayırıyor, ruj sürüyor ve bu sırada elbisemin altından parmağı külotumun kumaşının üzerinde kayıyor. Dili benimkinin üzerinde kayıyor ve beni yatağa yatırdığında ağzımı açıp usulca inlerken ürperiyorum.

Doğru, doğru, çok doğru hissettiriyor. . .

Külotumun kasık kısmındaki kenarı okşuyor; sonra kenara çekiyor ve parmağı doğrudan beni okşuyor. Onu usulca öperken içimde bir arzu fırtınası kopuyor. Tadı onun gibi ve aynı zamanda benim aptal rujum gibi ve parmağıyla beni açarken ölüyorum ve sonra işte dili geliyor. Sıcak ve nemli, benimkinin etrafında dolaşıyor, sonra orta parmağını yavaşça içime sokarken onu takip etmem ve ağzından içmem için beni ikna ediyor.

Bedenim onunkine doğru yükseliyor.

Ağzımın içine fısıldıyor, "Eğer dövüşüme gelebiliyorsan, kollarıma da gelebilirsin."

Parmağını kanalımın içinde gezdirirken nefesim kesiliyor. Etrafında sıkıştığımı hissediyorum, vücudum içimde onun herhangi bir şeyine sahip olmak için açgözlü. Klitorisimle oynamak için başparmağını ekliyor ve vücudumun en ıslak, en sıcak kısmıyla oynarken yüzümü izlemek için geri çekildiğinde, ağzı rujumla bulaşmış, çenesi arzuyla gergin, gözleri parlak mavi, güzel yüzü bana bakıyor ve tanrım, yemin ederim başka bir kadın onu öpmüş kadar seksi görünüyor. Kendimi ve rujumu kıskanarak başımı savuruyorum. "Remington ..."

İnliyor ve bana bir öpücük daha veriyor, bu seferki hızlı ve sert, dişlerinin bir ısırığıyla, geri çekilip parmağını çekmeden önce.

Hiç acele etmeden çiçekli elbisemin düğmelerini tek tek açıyor. Vücudumdaki her hücre çılgına dönmüş bir halde oturuyor ve o üsttekileri çözerken ben de alttakileri çözmesine yardım ediyorum.

"Çabuk, oh, Tanrım, dokun bana," diye nefes nefese kaldım.

"Şşşt," diye mırıldanarak elbiseyi tam ortasından ikiye ayırıyor, kumaşı kenara çekerek beni beyaz pamuklu iç çamaşırlarımla yakalıyor. Meme uçlarım sutyenimin kumaşından dışarı fırlamış, külotum nemli ve onun gözlerinin daha önce olduğundan daha koyu ya da daha aç olmasının mümkün olduğunu bile düşünmemiştim.

"Tanrım, seni yiyebilirim."

Ben daha ne olduğunu anlamadan, başparmağıyla sutyenimin ortasındaki kopçayı buluyor ve kenara itip parmaklarını areolalarımın etrafında gezdirirken, başını eğip bir meme ucunu ağzına alana kadar ağzımı, alt dudağımı, üst dudağımı kemiriyor.

Oooh, duydum. Ve bu benim. Bütün bu sesleri çıkaran. Ona karşı dalgalanıyor.

Dilinin ucunu meme ucuma sürtüyor ve içimde zevk dalgaları oluşuyor. Elini tekrar külotumun içine sokuyor ve ben de parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum. O çok aç görünüyor ve ben çok susadım, orta parmağını

Parmak içime giriyor, o kadar şişmişim, o kadar ıslağım, o kadar çaresizim ki, ağzının göğsümü açlıktan ölüyormuş gibi emdiğini hissediyorum, boşalmaya başlıyorum.

Parmaklarım saçlarını yumruk gibi kavrıyor ve kaslarım kasılmaya ve gevşemeye, kasılmaya ve gevşemeye başladığında başım geriye düşerken oooooh diye bir ses çıkarıyorum ve parmağını yavaşça hareket ettiriyor, göğsümü daha da sert emerken, içimdeki zevk selini serbest bırakırken benim için zevki uzatıyor.

"Tanrım," diye haykırıyorum ve ona yapışmak için doğruluyorum ve yüzümü boynuna çeviriyorum, dilimi onun lezzetli gergin teninde gezdiriyorum, onu umutsuzca içiyorum. "Tanrım, beni kendinin yapman için ölüyorum. Seni hissetmek için. Seni. İçimde."

Ben nefesimi tutarken beni izliyor, gözlerindeki sahiplenici parıltı beni harekete geçiriyor. "Seninle işim bitmedi," diyor şefkatle, ıslak parmağını yalamamı sağlayarak. "Ağzını kendi ağzımla, amını parmaklarımla, dilimle, yapabildiğim her parçamla sikeceğim. Ve sen de yarın yokmuş gibi sikimi öpeceksin."

"Şimdi sikini öpmek istiyorum."

"Şimdi olmaz." Uzaklaşıyor ve bronzlaşmış teni, kasları, dövmeleri ve ... görünene kadar boks kıyafetlerini çıkarıyor. Kocaman, güzel ereksiyonunu duşa götürmesini ve küveti çalıştırmasını izlerken gözlerim doluyor. Beni almaya geliyor ve gözlerim, üstündeki yıldız dövmesine çok yakın duran güzel sikini görünce yanıyor.

Geri kalanını öpmek istediğim gibi o kısmını da öpmek istiyorum. Hayır. Sadece öpmek istemiyorum. Yalamak istiyorum. Emmek. Tadını çıkarmak. Ve onu sahiplenmek, benim, sonsuza dek.

Onu yakalayıp benimle oynadığı gibi onunla da oynayamadan kolumdan tutup beni ayağa kaldırıyor ve kocaman jakuzili küvete götürüyor. Yuvarlak ve kemik rengindeki küvet odanın ortasında duruyor ve düğmelerini kapatırken kollarından birine tutunup ayaklarımı suya daldırıyorum, sonra da beni takip etmesini bekliyorum. Arkamdan geliyor

beni ve bizi ılık suya indiriyor, derinlere yerleşirken jakuzi motorlarını çalıştırıyor.

Beni kollarıyla sardığında ve hemen boynumu yalamaya başladığında gözlerim kapanıyor. "Remy . . ." Nefes alıyorum.

Dişleri boynumun arkasını sıyırıyor ve sonra kulağımın içine doğru, "Bu dünyada hiçbir şeyin tadı senin kadar güzel değil, senin tenin, senin dilin, hiçbir şey senin amın kadar tatlı ve sulu değil." Beni aniden sudan kaldırıp çeviriyor, ama küvette oturmaya devam ediyor ve yüzü seksimle aynı hizada. Ellerini kalçalarıma koyarak bacaklarımı ayırıyor ve başını bacaklarımın arasına gömüyor, bir dakika boyunca amımı öpüyor, diliyle klitorisimi okşuyor, sonra dilini kanalıma sokuyor. Hırıltısının içimde titreştiğini hissedebiliyorum ve zevkini tatmayı bitirdiğinde beni geri çeviriyor ve onunla birlikte beni de indiriyor.

"Boşaldıktan sonra daha da ıslanıyorsun," diyor kulağıma, sesi şurup gibi kalın, sonra sessizce saçlarımı sabunlamaya başlıyor. "Ve bunlar ... daha büyük ve daha ağır."

Sabunlu ellerini göğüslerimin üzerinde gezdiriyor ve tüm kanım güneye, klitorisime ve meme uçlarıma doğru pompalanıyor gibi görünüyor. "Evet," demeyi zar zor başarıyorum. "Çok hassaslar, her zaman büzüşüyorlar."

"Emilmek istiyorlar," diye kulağımın arkasına doğru nefes alıyor ve sanki büzülmüş meme uçlarımın tadına bakıyormuş gibi bunu diliyle yuvarlaması klitorisimin zonklamasına neden oluyor.

Sırtımda ereksiyonunu hissedebiliyorum ve o kadar sert ki, tenime çarpıyor ve dilim ağzımın içinde huzursuz çünkü sikinin başının etrafına çok fena sarmak istiyorum. Biraz sabun alıp yüzümü fırçalıyorum, tüm bu makyajdan kurtulmaya çalışıyorum.

"İşte," diyorum, dönüyorum ve hızla saçlarını köpürtüyorum.

Acelemin nedenini biliyormuş gibi sırıtarak beni izliyor. Diz çöküp saçlarına şampuan sürdükten sonra küvetin kenarındaki deniz kabuğuyla yıkamaya çalışırken

Şampuanını yıkarken ereksiyonunun kocaman şişkinliği - kocaman lezzetli şişkinlik - tam orada, kalçalarımın arasında dursun diye. Eğiliyor ve meme uçlarımdaki ıslak su damlalarını emmeye başlıyor. Haykırıyorum ve kıçımı tutup beni daha sert bir şekilde çıkıntıya doğru çekerken emme hareketleri ayak parmaklarımı kıvırıyor.

"Acıyor mu?" diye soruyor, dişleriyle bir meme ucunu çekiştiriyor.

"Hayır, ooh, Remy, çok iyi hissettiriyor."

İnliyor ve diğer göğsümü emmeyi tekrarlarken kalçalarını bana doğru sallıyor.

"Kahretsin, Brooke, sadece seni emerek, seni duyarak bile boşalabilirim. . ."

"Emilirken boşalabilirim ... senin iniltilerini duyarken ..."

Bir göğsünü tutup diğerini öyle sert emiyor ki, inleyip kalçalarının üzerinde hareket etmeye başlıyorum ve ne olduğunu anlamadan kalçalarımı kaldırıp sikini içime aldığımı, ona bindiğimi ve beni tekrar tekrar doldurması için yalvardığımı hayal ediyorum. Beni durduruyor.

"Küvete girmeyeceğim. Geleceğim tek yer senin üzerin," diye gürlüyor.

"Beni yatağa götür de oyalanalım," diye endişeyle nefes alıp veriyorum, kollarımı boynuna dolayarak.

Beni küvetten çıkarıp bir havluya sararak yatağa götürdüğünde, kızgın bir ihtiyaçtan titreyen bir kütleyim. Daha sonra söylediği şey beni daha da titretiyor.

"Seni parçalara ayırmak istiyorum, seni çok istiyorum. Meme uçlarını aynı anda çimdiklemek, ısırmak ve emmek istiyorum." Beni yatağa yatırıyor ve üzerimdeki havluyu açıyor, sonra hemen beni yalamaya başlıyor. Tanrım, nefes alamıyorum, düşünemiyorum, sanırım beni başka bir yerimden yalarken meme uçlarımı çimdiklemeye başladığında yaşayamıyorum bile.

"Remington . . ."

Büyüleyici biri. Etrafımdaki atmosfer değişti, sadece bir yatak, ben ve o varız. Yemin ederim bedenlerimiz arasındaki şimşekleri hissedebiliyorum. Dönüyor

Dilini boğazıma kadar sokuyor ve kıvrımlarımda gezdirdiği tanıdık, lezzetli nasırlarını tenimde hissetmek beni neredeyse kırıyor. "Seni gördüm . . kafamda ... her günün her lanet saatinde ..." diye mırıldanıyor.

Boynumu kokluyor ve yine bir göğsümü avuçluyor; etimi sıkıp köprücük kemiğimi yaladığında ürperiyorum. Parmaklarım kaygan sırtında geziniyor, her kası parmaklarımın altında belirginleşiyor ve aman Tanrım, beni tutuyor. Kollarının arasında. Islak, hava soğuk ama tek istediği beni kurutmak ve yalamak.

İki elimle çenesini kavrıyorum. "Remington Tate," diye inleyerek ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

Dudaklarımı daha da kuvvetle kavrıyor, dilimi emiyor. "Brooke lanet Dumas." Beni ateşli gözlerle izliyor, başparmaklarıyla meme uçlarıma işkence ediyor ve elimi vücudundan aşağı kaydırıp sert uzunluğunu okşamaya başlıyorum.

"Seni öpmemi sağla." Parmaklarımı ereksiyonunun başının etrafında kıvırarak ıslak dilini açgözlülükle emiyorum. "Seni tam buradan öpmemi söyle. Eğer seni bacaklarımın arasına alamıyorsam, ağzımın içinde istiyorum."

İnliyor ve ellerini yanaklarıma doğru kaydırıyor. "İşte orada olmak istiyorum. Küçük dişlerini kullanma şeklin. Sanki üzerimde yaşamak istiyormuşsun gibi dilini üzerimde gezdir. Bu dudakların sikimin dibini yalamasını o kadar çok istiyorum ki, bunu yaptığımda bile dayanamayacağım..."

"Tanrım, kapa ç e n e n i . " Daldım ve sikini ağzıma aldım. Tamamen. Alabildiğim her sıcak zonklayan santimi alıyorum.

Alçak, acılı bir ses göğsünü yırtıyor ve o kadar sert ve hazır ki, birkaç damla meninin tadını hemen alabiliyorum. Bakışlarıyla buluştuğumda kirpiklerim yukarı doğru kayıyor ve o da dudaklarımın sikinin etrafında döndüğünü görerek bana coşkuyla bakıyor. Tabanı değil... çok büyük, uzun, kalın. Ama dilim başını okşarken dudaklarım onu sıkıca sarıyor.

Kendimi desteklemek için ellerimi karın kaslarının üzerine koyuyorum ve parmaklarımla yıldızı okşadığımda karnı kasılıyor.

Göbeğindeki dövme. Seksim ihtiyaçla ve ağzımın şu anda doldurulma zevkine sahip olduğu şeyin kıskançlığıyla yanıyor.

Dilim kalın uzunluğunun üzerinde kayarken Remy sanki büyülenmiş gibi başımın arkasını tutuyor. Gözlerindeki şehvet dolu, ilkel bakışın altında ürperiyorum. Yumruklarımla tabanı kavrıyorum ve ağzımla emmeye başlıyorum, pozisyon değiştirdiğinde onaylayarak inliyorum. Yatağın ayak ucunda duruyor ve beni daha fazla uzunluğuyla beslerken şiltenin üzerinde dört ayak üzerinde kalıyorum. İnliyor ve itiyor, gözleri kapanıyor. Onun tadını alabiliyorum, tuzlu ve şimdiden boşalmaya hazır. Zonkluyor ve öylesine sert ki, seksim kıskançlıktan ağrıyor.

Dört ayak üzerinde onu yalarken göğüslerim altımda sallanıyor, aniden bir elini omurgam boyunca kaydırıyor, her çukuru ve yükselişi okşuyor, ta ki orta parmağını kıç yanaklarımın çatlağından aşağı kaydırana kadar, sonra aşağı, aşağı ve amımın girişine doğru ilerliyor ve o uzun parmağını içime daldırıyor.

Zevk içime işliyor. İnliyorum ve parmağını daha derine götürmek için kalçalarımı sallıyorum, gözlerimi yüzünü görmek için kaldırıyorum, güzel vahşi, şehvetle sertleşmiş yüzü, ona hayatının en iyi lanet BJ'sini vermemi izliyor.

Göğsü sarsılıyor. Kontrol için savaşırken üzerindeki gerginliği hissedebiliyorum. Ama ben onun kaybolmasını ve ilkelleşmesini istiyorum. Dikkatli davranıyor. Kendini tutuyor. Kalçalarını yumuşakça sallıyor.

"Benim için aç mısın?" diyor ve sorduğu şeyin içime boşalıp boşalmayacağı olduğunu biliyorum. Tanrım, yemin ederim evet demek için durmak bile istemiyorum.

İki elimle tabanı okşamaya başlıyorum ve yavaşça geri çekilerek, "Senin için açım. Senin için yanıp tutuşuyorum. Lütfen onu bana ver."

Çıkardığı gırtlak sesi beni daha da vahşileştiriyor. İki parmağını yavaşça amıma sokmaya başlıyor, aynı zamanda bir elini başımın arkasına koyuyor ve sikini içime pompalarken beni yerinde tutuyor, her seferinde boğazımın arkasına ulaşana kadar beni biraz daha besliyor,

ve geri çekiliyor. Ama onun da benim kadar kaybolmasını istiyorum ve başımı hızla aşağı yukarı hareket ettirmeye başlıyorum.

"Brooke!" diye bağırıyor, aynı ritimde pompalıyor, başı hayvani bir hırıltıyla geriye düşüyor. Sonra inliyor ve içime fışkırıyor, ağzıma üç sıcak ve tuzlu akıntı fışkırıyor ve onunla o kadar çözüldüm ve sarhoş oldum ki, onu tattığım anda boşaldım ve aynı anda parmaklarını amımdan çıkarıp klitorisimi daire içine aldığını hissettim. Göz kapaklarımın ardında renkler patlıyor ve bedenim titrerken inleyip ellerimle sikine yapışıyorum, ucunu hararetle yalıyorum, her damlasını, son damlasına kadar istiyorum. Bitirdiğimde bile nefes nefese kalıyorum ve açlıkla dudaklarımın kenarını yalayıp yukarı bakıyorum.

"Brooke," diyor, şiddetli bir sahiplenmeyle bana bakıyor, bir şekilde hayrete düşmüş görünüyor, sonra beni kaldırıyor ve beni kendine doğru çekerken ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor, beni kollarının arasına alıyor, bizi yatağa yatırırken ağzı benimkinde yanıyor. Belki ağzımın tadı ona benziyor ama o umursamıyor, sanki ikimizden geriye ağızlarımızdan başka bir şey kalmamış gibi öpüyor beni. Ve hareket ettirebildiğim tek parçamın o olduğunu hissediyorum.

Beni kaşıklamak için bizi yatırıyor ve amımı sahiplenerek hafifçe parmaklıyor. Karnımı okşarken kulağıma "Bana bu kadar aç olman hoşuma gidiyor" diye fısıldıyor.

"Bebeğine hamileyim. Ayrıydık ve bu bir işkenceydi. Rüyalar görüyorum, ter içinde uyanıyorum ve sana ihtiyacım var ve tekrar uyuyamıyorum, tüm vücudum ağrıyor," diye fısıldıyorum.

Kulağımın arkasını usulca ısırıyor ve elini nazikçe içime girmek için kullanıyor. "Sen gittiğinden beri doğru dürüst bir gece uykusu uyuyamadım. Yatak o kadar boş ki ya soğuk bir duş alıyorum ya da spor salonundayım," diye mırıldanıyor kulak mememi çekiştirirken. "Ama sadece seni düşününce bile sertleşiyorum, Brooke. İçine bir bebek koyduğumu düşünüyorum." Kulağımın arkasını usulca ısırıyor ve parmağını içime sokuyor. Titriyorum

İhtiyacım olduğunda, kalçalarımın arkasında sikinin uzunluğunu hissediyorum ve hafifçe bana doğru sallıyor, kalçalarımız hareket ediyor. İşinin bitmediğini fark ettiğimde içimden daha lezzetli bir zevk fışkırıyor. Beni yüzüne doğru çeviriyor, bir bacağını kalçalarına doluyor. "Benimle birlikte hareket et," diye kabaca emrediyor ve sonra bana karşı hareket ediyor, beni becermeden beceriyor, vücutlarımız sürtünüyor ve sürtünüyor.

Öpüşürken göğsüm aşkla doluyor, sonra birbirimizi izliyoruz. Mavi gözleri, dikenli saçları, şişkin kasları. Kalçalarının her sallanma hareketinde, sikinin tüm uzunluğu amımın dudaklarına sürtünüyor, aşırı hassaslaşmış klitorisimi okşuyor. Seni seviyorum, demek istiyorum ama çıkarabildiğim tek ses nefes nefese çıkardığım kabarcıklı sesler.

"Kimi seviyorsun?" diye şefkatle hırlıyor. "Seni."

"Erkeğin kim?" Dilini ağzımın içine sokuyor, sonra bir iniltiyle lezzetli, hışırtılı çenesini benimkinin üzerinde gezdiriyor. "Senin erkeğin kim?"

Kirli sakalının yanaklarıma verdiği hissi o kadar çok seviyorum ki, yüzünü çerçeveliyorum ve çenemi tekrar hırıltılı çenesine değdiriyorum. "Remington Tate, benim Riptide'ım."

"Beni her yerinde istiyor musun?" "Hmm, seni her yerimde istiyorum."

Hmm dediğimde, sırf onun kokusunu alabilmek için yıkanmayacağım anlamına geliyor ve iniltisi bunu söylememin onu delirttiğini söylüyor. Ama menisine "o" demesi beni daha da çıldırtıyor. Onu tenimde, içimde, dışımda, ağzımda hissetmemden hoşlanmasına bayılıyorum. Hmm . . .

"Beni sen istedin, Brooke Dumas." Kollarımı başımın üzerinde birleştiriyor ve sikini amımın dudaklarında gezdirip klitorisimi okşarken parmaklarını bileklerimde kenetliyor. O da benim onu izlediğim gibi büyülenmiş, aşk ve şehvetle dolu bir şekilde beni izliyor, onun beni ezberlediği gibi ben de onu ezberliyorum. O yavaşladıkça boynum kemerli

sallanma hareketi, vücutlarımız öğütülürken beni birkaç lezzetli dakika boyunca ecstasy'nin eşiğinde tutuyor. Ve işte buradayız. Tenin tene çarparken çıkardığı hışırtılı sesler, bedenlerimizin tokat sesleri, benim inlemelerim, onun inlemeleri, tek bildiğim.

Boşaldığımda adını fısıldıyorum ve patlamadan önce her şeyin gerildiği o dakikada gözlerim açılıyor ve onu üzerimde görüyorum, gözlerini sımsıkı kapatıyor, karnımın her tarafına fışkırıp benimle birlikte kasılırken çenesi yere düşüyor, parmakları bileklerimi sıkıyor. Boşalırken beni tutuş şeklinin morarmasını istiyorum ve ürperiyorum, ikimiz de inliyoruz, uzun uzun rahatlama sesleri çıkarıyoruz.

Sarktığımızda beni yanına çekti ve sertçe mırıldandı, "Bunu otuz dokuz gündür bekliyordum."

"Ve beş saat."

"Ve otuz dakikadan biraz fazla." Memnuniyetle sırıtıyor, çünkü belli ki sessizlikten etkilendim, yüzüme içiyor. Başparmağını kısa bir süre çene çizgimde gezdiriyor. "Seni düşünüyorum. Sürekli olarak. Gündüz. Gece."

Başparmağıyla yüzümü geriye yatırıyor ve beni yemek istiyormuş gibi bakıyor; sonra eğilip tam da bunu yapıyor. Beni hem değerli hem de yenilebilir bir şeymişim gibi öpüyor, aynı anda hem hazinemi hem de yiyip bitiriyor. Elini sırtımda bir aşağı bir yukarı kaydırıyor. Nasırlarının tenimdeki hissi beni ürpertiyor.

Bana bakıyor, saçları büyüleyici bir dağınıklık içinde, ıslak duruyor. "Çok güzelsin amına koyayım."

"Gülünç görünüyordum."

Hafifçe gülüyor, sonra burnumu çimdikliyor. "Gülünç derecede güzel."

Bakışlarını tekrar yüzüme sabitliyor, sanki beni gördüğüne saygı duyuyormuş gibi, sonra eğilip karnımı öpüyor ve başını oraya koyuyor.

"Seni görmeye geldiğim için kızgın mısın?" Elimi saçına koyarak soruyorum.

"Hayır." Göbek deliğimi yalıyor. "Neye sahip olduğumu biliyorum ve sen küçük bir avuç belasın, işte sen busun."

"Ben mi? Belayı sen icat ettin. Doğdun ve doktorlar 'bu bir erkek' yerine 'Ahhh, bu bir bela!' dediler. "

Kıkırdaması alçak ve gırtlaktan geliyor, sonra sessizliğe gömülüyor ve bana bakıyor, gözleri ayık, neredeyse işkence görmüş. "Tanrım, sana nasıl da ihtiyacım var." Alnını benimkine dayıyor ve kaba bir nefes alıyor. "Seni düşünmekten nasıl da deliriyorum. Buraya gelirken bütün uçak yolculuğu boyunca beni sevdiğini söylemek için çaldığın şarkıyı dinledim." Sıcak ağzı beni tekrar kavrıyor ve hararetle öpüşüyoruz, sonra geri çekilip eğiliyor ve karnımı tekrar öpüyor. Nefes alış verişi sert. Beni içine çekmeden duramıyor. Tüm vücuduma dokunuyor. Bana ona sahip olduğunu hatırlatıyor.

Saatlerce öpüşmeden, mırıldanmadan ve birbirimizi iyi hissettirmeden duramıyoruz, ta ki arkamıza yaslanıp yerleşene ve o beni kaşıklayana kadar. Kısa bir an için boynuma sokuluyor ve kulağımın arkasındaki çukura bir öpücük konduruyor. Sonra bir süre beni okşuyor ve tenimde hala biraz meni kaldığını fark edince iki parmağıyla alıp amıma sürüyor.

Nefesim kesildi.

"Şşşt," diyor usulca. "Burada olmam gerek. Tam burada." Parmaklarını kanalımın içinde ovuşturuyor, boynumun arkasını usulca yalıyor ve ben ürperip boşalmaya başlıyorum. Yumuşakça kıkırdıyor ve beni daha fazla ovuyor, sıcaklığı içimde ve sanki içimde itiyor. Titremeye devam ederken gözlerim yanıyor ve beni daha yükseğe çıkarmak için avucunun topuğunu seksime itiyor.

İşim bittiğinde, hala onun içimde olmasını düşünen bir keş gibiyim. "Benimle tekrar seviştiğinde, içimde kalmanı istiyorum. Bütün gece, yemin et, bir parçan içimde olacak, tıpkı söz verdiğin gibi."

Yüzümü istediği bir açıyla çeviriyor ve dilimi emer gibi emerken başımın arkasını kucaklıyor.

açlıktan ölüyor. "Seni sikmediğim her gece için seni sikeceğim ve sonra içinde kalacağım."

Sanki sadece bu düşünce bile onu heyecanlandırmış gibi yavaşça nefes veriyor ve onayımı beklerken nefesi yüzümde ılık bir şekilde hissediliyor.

Başımı salladığımda bana o tembel, ağır gözlü gülümsemesiyle gülümsüyor; ben de ona gülümsüyorum.

Mutlu hissediyorum. Tamamlanmış. Sanki dünya bu gece doğru yönde dönüyor.

Beni tımar etmek ve okşamak için fazladan zaman ayırıyor, karnımdaki tüm kelebeklerin sakinleşmeme izin vermekte zorlanmasına neden olan tüm eğlenceli şeyleri benimle yapıyor. O kadar güçsüzüm ki sadece inliyorum ve ne kadar iyi hissettirdiğini fısıldıyorum, o da tadımın ne kadar güzel olduğunu ve ne kadar iyi hissettiğimi fısıldıyor.

Omzumu, boğazımı ve kulağımı diliyle santim santim yıkamayı ve elini yan tarafımda gezdirmeyi bitirdiğinde, daha büyük ve sert bedeniyle beni kaşıklıyor ve bacaklarımız simit gibi birbirine dolanıyor ve uykuya dalarken iç çekiyorum. Gecenin ortasında bazen burnunu tenime gömene kadar kaydırıyor. Arkama uzanıp sersemlemiş bir şekilde saçlarını okşuyorum, onu koklayabilmek için kollarında dönüyorum, şimdiye kadar aşık olduğum tek adamla tekrar yatakta olmanın her hissini özümsüyorum.

Ve sonunda evime gelmişim gibi hissediyorum.

ON İKİ

İŞTE GİDİYORUZ

İki gün sonra hala aynı otel odasındayız ve beni izlediğini fark ettiğimde en lezzetli refah duygusuyla uyanıyorum. Bir kolunun üzerine dayanmış, kasları şişkin. Seksi siyah saçları tamamen dik duruyor ve neredeyse komaya girecek kadar tatmin olmuş bir adamın tembel, şehvetli gülümsemesini takınıyor ve yatakta o kadar seksi görünüyor ki onu bir kaşıkla yemek istiyorum. Onunla yüzleşmek için yanıma dönerken mırıltılı bir ses çıkarıyorum.

"Bu yataktan çıkmak istemiyorum," diye fısıldıyorum, parmak ucumu Kelt dövmelerinden birinin üzerinde gezdirirken.

Bir elini kolumda gezdiriyor ve okşayışındaki tüylü şefkat neredeyse dayanılmaz. Kulağımın çukurunu öpüyor. "Sen kime aitsin?" diye soruyor usulca. Yine gözleri bana onun olduğumu söylüyor.

"Sen."

Elini uzatıp beni öyle bir sıkıyor ki nefesim kesiliyor. "İşte böyle!"

İçimden garip bir kahkaha koptu, sesi kıkırdamaya benziyordu. "Bana bunu sormaktan asla vazgeçmeyeceksin, değil mi? Oh, senden nefret ediyorum! Bunu duydun mu? Beni kıkırdattın."

Gülerek beni iri gövdesinin altında yuvarlıyor ve ben de tek yumruğumla göğsüne vuruyorum.

"Beni kıkır kıkır güldürdün ve komik bir şey bile söylemedin!"

"Bayıldım amına koyayım. Şimdi tekrar kıkırdayın."

"Asla!" Gülüyorum ve sesim lanet bir kıkırdamaya benziyor.

Kıkırdamaktan nefret ediyorum ama onun dans eden mavi gözlerindeki gerçek mutluluk içimi öyle bir dolduruyor ki, o güldükçe göğsüm patlamış bir el bombası gibi oluyor ve ben de çılgınca kıkırdamaya devam ediyorum.

Ayık olduğunda yüzümü tek tek inceliyor ve aramızdaki hava değiştikçe gülümsemelerimiz soluyor. Vücudu benimkini eziyor. Göğüs kasları göğüslerimi eziyor. Ağırlığı beni hapsediyor. Bunu çok seviyorum, tam bir nefes almak acı verse bile.

Eğilip dudaklarını üç nefis kalp atışı boyunca benimkilerin üzerine bastırırken gözleri aşkla doluyor. Dil kullanmıyoruz, sadece yumuşak, kuru dudakların baskısı var, o kadar aşk dolu ki neredeyse havalanabilirim.

Ellerim sırtının kaslı düzlemlerinde geziniyor. "Ne zaman gidiyorsun?" Nefes alıyorum.

"Mümkün olduğunca geç ve yine de bir sonraki maça zamanında yetiş."

İncinmişliğim ve hayal kırıklığım yüzümden okunuyor gibi, çünkü yan tarafına geçip beni de yanında götürürken bana daha sıkı sarılıyor.

"Burada mutlu musun? Sana iyi davranılıyor mu?" Şakağımı okşuyor.

"Kimse bana senin gibi davranmıyor ve beni anlamıyor. Mel hariç."

"Peki ya ailen?"

Tek söylediğim "Beni seviyorlar". Şu anki durumumuzdan pek hoşnut olmayabileceklerini söylemek üzereydim ki adamın gözlerinin içine bakıp onu destekleyen ve önemseyen bir anne babası olmadığını fark ettim ve ne kadar şanslı olduğumu anladım. "Aileniz geri dönmediğinde sevilmediğinizi hissettiniz mi?" diye soruyorum.

"Sevilmeyen değil. Yanlış anlaşılmış."

Sanki bu onun için sıradan bir gerçekmiş gibi rahatça konuşuyor. Her düşündüğümde kalbimi kıran bir gerçek.

"Oh, Remy. Çok üzgünüm. Sana bunu yaptıkları için onlardan nefret ediyorum."

Ayağa kalkıp salon pantolonunu aldı ve biliyorum ki yemek yemek isteyecek - tabii ki. "Neden? Ben incitmedim. Neden üzgünsün? Hâlâ iyi bir baba olacağım." Bana göz kırpıyor. "Çok boktan oldukları için iyi bir baba olacağım."

Gözleri ışıl ışıl ve ikimiz de karnıma bakarken ağlamak istiyorum. Planlamamış olsak da bu bebek için gerçekten mutluyuz. Belki genç ve aptalız, genç ve aşığız ama birlikte bir aile kuracağımız için çok umutluyuz. Sadece birlikte olmak konusunda.

Süitin kapısının vurulması kaşlarımı çatmama neden oluyor. O da kaşlarını çatıyor, sonra parmağıyla beni işaret ediyor. "Kal." Kapıyı açmaya gidiyor ve ben yüzümü yastığına gömüyorum, bugün yine beni terk etmesinden nefret ediyorum. Doktorumla konuştum ve ilk üç aylık dönem bitene kadar seyahat etmemem konusunda ısrar ediyor, yani daha en az iki buçuk hafta var.

Sesleri duyduğumda bornozunu kapıyorum, kuşağını belime doluyorum ve dışarı çıkıyorum. Remington beni boks bornozuyla fark ediyor ve her zamanki gibi tepki veriyor: Neredeyse beni kafasında yakaladığını ve hamile kaldığımdan beri sevişemediğimiz gibi beni becerdiğini hissediyorum.

Pete günlerdir uyumamış gibi görünüyor.

Remington hâlâ gözleriyle beni beceriyor, onun eşyalarını giydiğimde aldığı saf erkek tatminiyle dudakları kıvrılıyor.

Bir parmağını kıvırıyor ve beni yavaşça öne doğru çağırıyor. Kalbim eriyor ve yanıma geliyorum, elini uzatırken beni izlediğini fark ediyorum.

Ben parmaklarımı uzatıyorum, o da parmaklarımı tutup beni yanına getiriyor ve o Pete'le konuşurken ben de düşüncesizce çıplak kaslarını ovmaya başlıyorum.

Ama kendimi o kadar kaptırmışım ki, sert kasları zorluyorum, sessizliği fark etmem birkaç saniyemi alıyor. O kadar mutlak bir sessizlik ki, odada iğne atsan yere düşmez.

"Neler oluyor?" Bakışlarım onların arasında gidip gelirken yaptığım işi bırakıyorum.

Pete huzursuzca kravatının düğümünü gevşetiyor. "Kötü haberlerim var."

İçimin derinliklerine bir korku çekirdeği yerleşiyor. "Ne kötü haberi?" Yere bakıp elini saçlarının arasında gezdiriyor ve Remy'nin profilime baktığını fark ediyorum, mavi gözleri öyle yoğun bir şekilde beni izliyor ki, içimdeki küçük korku çekirdeği

Midemdeki korku tam teşekküllü bir düğüme dönüşüyor. "Bu Scorpion," diyor Pete.

Bir kelime ve kalbim bir jackhammer.

"Peki ya Akrep?" Tenimdeki ürpertici sürüngen hissi intikam duygusuyla yüzeye çıkıyor. Onu düşünmekten nefret ediyorum. Onun hakkında konuşmaktan. Adından nefret ediyorum.

Ama Remington burada. Güvende. Güvende. Öyle değil mi? Gözleri beni delip geçiyor. Endişeli görünüyorlar.

Kahretsin.

Üşüyorum. Felç oldum. Donmuşum.

"Nora geceyi onunla geçirdi," diye ekliyor Pete, sesi son derece soğuk, neredeyse bir robotunki gibi.

Sözleri beni o kadar derin ve korkutucu bir şekilde rahatsız ediyor ki, bana söylediklerini algılayabilecek kadar beyin hücresine sahip olmam bile bir mucize.

Kız kardeşim.

"Tüm bu zamanı yakındaki bir otelde geçirdiler. Kadın, adam, başka bir kadın ve üç adamıyla birlikte dışarı çıktı. Havaalanına gidiyorlarmış; görünüşe göre onun adına bir bilet varmış."

"Onunla mı gidiyor?" Geriye doğru sendeledim, darbe o kadar sertti. "Onunla gidemez, o ... o ... o nankör küçük pislik!"

"Firecracker . . ." Remington söylüyor ama ben dinleyemeyecek kadar gerginim.

"Ohmigod. O bezelye kafalı, düşüncesiz, düşüncesiz küçük bir aptal! İnanamıyorum..."

Remington sakin ve düşünceliyken ben çıldırıyorum. Kollarındaki dövmeler kaslarını sonuna kadar germiş gibi görünene kadar kollarını kavuşturmuş, ayaklarını savaş duruşunda açmış, gözleri konsantrasyon içinde parıldıyor. O,

nasıl olur da

Dövüşçü, bir şeye vurmak istediğimde ne düşünür? Benim adıma, Nora için her şeyi yaptı. Her şeyi.

Ve Pete! Pete ona aşık.

Gözlerim hayal kırıklığının sıcak gözyaşlarıyla yanıyor ve zihnim dönüyor, geçen haftaların her anını kafamda tekrarlıyor, Scorpion hakkında konuştuğum konuşmayı tekrarlıyor ve ben Remington ve bebeğim için çok endişelendiğimden dikkatimi veremiyordum. Kafam o kadar meşguldü ki. İşaretleri kaçırdım. Ama hangi işaretler? Bu gerçek olamaz!

Cep telefonumu alıp açıyorum ve tüm uygulamalarımda bir mesaj arıyorum. Sadece Mel, Kyle ve Pandora'dan mesaj var ama Nora'dan yok. Pete etrafta volta atarken cep telefonunu arıyorum ve Remington sessizce beni izliyor, kollarını kavuşturmuş, kaşlarını gözlerinin üzerine indirmiş, sanki her şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Bundan hoşlanmadım, Rem," diyor Pete huzursuzca etrafında dönüp başını sallarken. Sanki az önce bir timsahla boğuşmuş gibi darmadağınık görünüyordu. "Eğer Nora ona Brooke'un hamile olduğu ve burada yatak istirahatinde olduğu hakkında bir şey söylerse, Brooke burada da turnede olduğu kadar savunmasız olacak - ama sen onu korumak için burada olmayacaksın. Sana zarar verebilir."

"Sesli mesaja geçiyorum," diye araya giriyorum, neredeyse kendi kendime. Sonra telefonu kapatıp tekrar arıyorum.

Hiçbir şey.

Tanrım, onun nesi var? Bana bir kutu dolusu akrep gönderen adam gibi! Hiç vicdanı yok; Remington'ı tekrar becermekten başka bir şey istemiyor. Ve kız kardeşimi yine kullanacak - bunun farkında bile değil mi?

Telefonumu bornozumun cebine soktuğumda Remy'nin kaşlarını çatarak beni izlediğini görüyorum. Bu durumdan benden daha az hoşlandığını ve bağlantıyı onun da anladığını biliyorum.

Nora'nın bu uygun anda Scorpion'a dönmesi tesadüf olamaz. Scorpion onu bir şekilde ayarttı. O istiyor

onu tekrar kullanmak için. Ve dünyadaki hiçbir şey için adamımın incinmesine izin vermeyeceğim. Hiçbir şey için.

"Seninle turneye çıkmak istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. Birden kendimi o kadar da güvende hissetmedim. Hamileyim, ayrıyız... Remington'ın gözlerinde o şiddetli koruyucu parıltı var. Ne yapacağını bilmiyorum ama hem ona, hem bebeğimize, hem de kendime yönelik koruma içgüdülerim tüm gücüyle öfkeleniyor. "Seninle turneye çıkmak istiyorum," diye tekrarlıyorum.

"Buraya gel," diyor usulca, elini uzatarak.

Üç adımda, onun kucağındayım. Bu şekilde ayılar bile sarılmaz. "Benimle ne zaman gelebilirsin?" diye fısıldarken onun her şeyiyle sarmalanmış hissediyorum. Yüzümü kendisine doğru çevirirken elleri sıcak ve sabit. "Brooke, ne zaman?" diye ısrar ediyor usulca.

"On sekiz gün." Bir çağ. Bir ömür.

Gözleri sahiplenici bir şekilde parlıyor ve kasıtlı olarak başını sallıyor. "Ben buradayım. On sekizinci gün sabah onda. Tamam mı?"

Ne cevap verebilirim ki? Bugün gidiyor ve her şey karmakarışık. Gözlerim biraz acıyor ve o fark etmesin diye yüzümü düşürüyorum.

Benden uzaklaşırken öfkeli bir hırıltı kopuyor içinden. "BENI BUNUNLA BECER!" Saçlarını avuçladı ve Pete'e doğru döndü. "Sezonu geri çekiyoruz. Artık savaşmayacağımı anladığında onu bırakacaktır. Ben de bana ihtiyaç duyulan yerde kalacağım. Kızım doğana kadar iptal et."

Ne yaptığını fark ettiğimde, bana bakana kadar onu kalın kollarından tutuyorum.

"Remington Tate!" Çenesi kararlı bir açıyla dikilmişti ve ben paniğe kapılmıştım. "Tüm benliğim ve sana karşı hissettiklerim üzerine söz veriyorum, bana ya da bu bebeğe hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Hiçbir şeye." Yüzünü kavrıyorum ve başparmağımı çenesindeki koyu renkli kirli sakalın üzerinde gezdiriyorum. "Seni geride tutmayacağız. Kendimle yaşayamam. Sen. Oraya git. Ve savaş. Ve kazan. Güven bana. Ben seni seçiyorum. Kardeşimi seviyorum ama seni daha çok seviyorum. Elimizden geldiğince ona yardım edeceğiz,

ama sizin zararınıza değil! Artık değil. Bu sefer onu seçmeyeceğim. Seni seçiyorum."

Elini gevşek saçlarımda yumruk yapıyor ve doğrudan bana bakıyor. "Sana seçim yaptırmayacağım."

Gözlerim yine yanıyor.

Ağzımı sert bir öpücükle eziyor, sonra içimi alev alev yakan bir bakışla gözlerimin içine kararlılıkla bakıyor. "Onu kurtarılması gerektiği kadar çok kez kurtaracağım. Senin için."

Bakışlarındaki çelik gibi parıltı beni tedirgin ediyor. "Hayır," diye inliyorum. "Hayır, artık ne olduğunu bile bilmiyoruz."

Beni sıkıca kavradı. "Senin cesaretine ihtiyacım olacak, küçük fişek. Günün her saniyesi güvende olduğunu bilmem gerek. Hiçbir yere yalnız gitme. Bizimki ve Melanie'ninki dışında hiçbir numaradan gelen aramalara cevap verme. Hiçbir paket alma. Benim hakkımda okuduğun ya da duyduğun hiçbir şeye inanma. Benim bilgim olmadan kız kardeşinle temas kurma."

Gözleri yüzümde geziniyor, sanki iyi ve yaralı olmadığımdan emin olmak istiyor. Daha sonra yatak odamıza doğru yürüyor ve ben de onu takip ederek birkaç kıyafet alıp bana tişörtlerinden birini fırlatıyorum. "Onlarla konuşmak istiyorum."

"Ne? Kim?"

"Ailen." Gelip başımı arkaya yatırıyor, çenesi kararlı bir açıyla dikilmiş. "Seni buraya güvende olman, korunman ve bakılman için getirdim. Ailenle konuşmak istiyorum. Gözlerimin içine bakmalarını ve seninle ilgileneceklerine dair söz vermelerini istiyorum. Kapına bir koruma, binanın asansörlerine bir koruma ve evinin içine de bir koruma koyuyorum - benimle tartışma," diye söze başlayamadan beni durduruyor.

Kızgın bir hayal kırıklığı sesiyle yüzümü kapatıyorum. "Neden benim hakkımda konuşuyoruz? Ben senin için endişeleniyorum!" Ellerimi bırakarak ağlıyorum. "Seni becermek istiyor, Remington. Yemin ederim biri sana zarar verirse ben de ona on katıyla karşılık veririm!"

Kıçımı okşuyor. "Ben büyük bir çocuğum. Şimdi gidip ailenle tanışalım."

"Geçen sefer yaptığın şeye dayanamadım! Bu artık onun kararı."

"Bu geçen seferki gibi olmayacak."

♥ ♥ ♥

Oturma odamda ailemi bekliyoruz.

Kafamda her şeyi gözden geçirdim, onları korumak istedim, Nora'yı korumak istedim, ama sonunda, artık hiç kimse için ya da hiç kimseye yalan söylemek istemiyorum. Ailem gerçeği hak ediyor, acı verse bile. Beni inciteceğini düşündükleri için Remington'ı yargılamalarına ve ondan sevgilerini esirgemelerine seyirci kalmayacağım, oysa kız kardeşimi kurtarmak için sahte kahramanlık duygularımla onu inciten bendim.

Tanrım, ama ya kurtarılamazsa?

Ya asla çıkamayacak kadar içine girmişse ve çıkarsa, ya gerçek bir keş gibi tekrar tekrar içine düşerse?

Ailem geldiğinde bana bakmıyorlar bile; gözleri doğrudan arkama ve Remington'ın yüzüne kayıyor.

Babam kıllandı. "Sen onun erkek arkadaşı mısın? Onu hamile bırakıp sonra da kapımızın önüne atan sen misin?"

Remington etrafımda dolaşıyor, bir kule babama bakıyor. "Evet, bu benim." Elini karnıma koyuyor ve ekliyor, "Ben olsam iyi olur."

Nefesimi dışarı veriyorum. "Bu sensin. Şimdi hepimiz biraz rahatlayalım."

Remy önce babama, sonra anneme bakarken o alçak sesiyle, "Rahat değilim," diye karşı çıkıyor. "O yalnızdı. Yalnız kalmasını isteseydim onu eve getirmezdim."

"Ben iyiyim, Remington. Baba, geri çekil ve otur." Remy'nin bileğini tuttum ve onu geri çekmeme izin verdi.

Onu oturma alanına götürdüm, ailem de peşimden geldi. Yanıma oturdu ve elini karnıma koydu, sessizdi.

Nefesimi tutup aileme bakıyorum.

"Anne ve baba, Nora sizi kandırdı. Geçen sezon dünyayı gezmiyordu. Akrep dedikleri bir adamla çıkıyordu. Hawaii'de ya da Timbuktu'da değildi; onunla seyahat ediyordu, aynı zamanda ben de Remington'la seyahat ediyordum. Scorpion da bir savaşçı."

Annemin eli ağzına gidiyor ama sıkıntılı küçük nefesini bastırmayı pek başaramıyor.

"Scorpion Nora'yı uyuşturucuyla besledi ve onu kendine bağladı. Serbest kalması için Remy şampiyonluğu verdi. Ve sanırım bu yıl da yardımımıza ihtiyacı olabilir."

Annemin gözleri sağıma ve yukarıya kayıyor, babam ise gözünü bile kırpmıyor, çünkü bunca zamandır Remy'den başka bir şeye bakmıyor. Yanımdaki kasların gerginliğinden Remington'ın da gözlerini ondan ayırmadığını biliyorum.

"Ah, Nora," diye iç geçiriyor annem başını tutarken.

"Küçük Nora için dalış mı yaptın?" diye soruyor babam aniden. Babam bir koçtur ve sporculara saygı duyar. "Maçı onun için mi attın?"

Remy hafifçe güler ve öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayar. "Hayır. Brooke için attım."

Babam hemen ayağa kalkıyor ve aynı anda Remy yavaşça, o aslan gibi haliyle ayağa kalkıyor.

"Remington, sanırım sen ve ben yanlış bir başlangıç yaptık." Babam sehpanın etrafından dolanıp elini uzattı. Tüm düşmanlığı yok olmuştu. Şimdi binlerce kilo daha hafif görünüyor ve hatta küçük bir sırıtış bile takınıyor. "Ben Lucas Dumas."

Remy ele bakmaz bile, hemen alır ve kendisi gibi sert ve kararlı bir şekilde sıkar, sesi duygusallıktan boğuktur. "Ben Remington."

ON ÜÇ

BEKLEYIŞ SONA ERDI

Bana bir mesaj bırakmış.

Remington'ın gittiği gece odamda, yastığımın altına sıkıştırılmış bir not buldum.

> Düşündüğün gibi değil. Sezondan sonra geri döneceğim. Ben hallederim. Lütfen peşimden gelmeyin!

Ne? Ne oluyor lan?

Şaşkınlık, nota verdiğim tepkiyi anlatmaya yetmiyor bile.

Okumadan duramıyorum. Sanki karalanmış harflerin arasında gizli bir şeyler okumak istiyorum ama hiçbir şey yok.

Annem ve babam her gün gelip Nora şöyle, Nora böyle diyorlar. Onun uçarı ve sorumsuz olmasına alışkınlar ama bu sefer onlara söylediklerimiz konusunda çok endişeliler. Tahminimce tamamen çıldırmamalarının tek nedeni Remington gitmeden önce bana iyi bakılmasını ve Nora'nın eve dönmesini sağlamalarını istemiş olması.

Annemle babamın yüzü güldü. Peki ya ben?

Kendimi tuvalete attım. Orada bir süre oturup nefes almaya çalıştım. Hâlâ Scorpion ve Remy ile ilgili herhangi bir şeyi düşünmekten nefes alamıyorum. Annemle babama bu durumu göstermeyi düşündüm.

ama aslında bu konuda hiçbir şey yapamazken endişelerini nasıl artırabilirim? Yapamam işte.

Yine de notu Melanie'ye gösterdim.

"Bu ne anlama geliyor ki?" Ertesi gün ona gösterdiğimde Melanie soruyor.

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Bilmiyorum."

"Sana ne anlama geldiğini söyleyeyim. 'Ben küçük bir pisliğim, tıpkı senin her zaman bildiğin ama inanmayı reddettiğin gibi. Senin ve erkek arkadaşının hayatını tekrar mahvettiğimde geri döneceğim. Sakın beni durdurmaya çalışma'. Bu," diyor Melanie öfkeyle, "bunun anlamı bu."

Yine bana Scorpion hakkında söylediklerini hatırlıyorum ve keşke biraz daha dikkat etseydim diyorum.

"Eğer Scorpion'a geri döndüyse, hak ettiği şey Scorpion'dur," diye homurdanıyor Mel.

Notu ilk okuduğum andaki kadar kafamın karışık olduğunu hissederek iç geçiriyorum ve odadaki diğer kadına sesleniyorum. "Josephine, bir şey mi istiyorsun?" Melanie'nin daha önce kavgada bizi takip ettiğini söylediği "dişi erkek" olan bina içi korumama teklif ediyorum. Sevimli, sahiplenici pislik Remington'ın beni koruması için birini tuttuğunu bile bilmiyordum. Josephine de aslında çok tatlı ama belli ki iri yarı ve tehlikeli bir kadın.

"Hayır, teşekkürler Bayan Tate," diyor bir gözü camda, diğer gözü dergide olan köşeden oldukça sert bir sesle.

Melanie kıkırdamasını bastırmak için elini kaldırıyor. "Riptide'a 'Bay Tate' mi diyorsun?" diye sorar.

Josephine kibarca başını sallar. "Elbette, Bayan Melanie."

"Brookey, birisinin senin adamını arayacağına inanamıyorum.

"bay" herhangi bir şekilde. 'Bayım' takım elbiseli adamlar içindir. Diğer iki kadın gardiyan da ona 'bayım' diyor mu?"

Josephine başını sallar ve Melanie keyifle kıkırdamaya devam eder.

Kendra ve Chantelle diğer iki korumam, Remy etrafımda bir erkek olmasını istemediği için bilerek kadın, ama her zaman binamın dışında ya da asansörlerin etrafında tur atıyorlar. Remington, Scorpion ve Nora yüzünden son derece huzursuz bir halde ayrıldı- lanet olsun onlara.

Pete ona güvence verdi, "Artık kız kardeşi ellerinde. Artık seni becermek için Brooke'a ihtiyaçları yok; bunu yine Nora aracılığıyla yapacaklar."

"Hayır. Hayır, buna izin vermeyeceğim!" Söz verdim. Ama Nora'dan hiçbir şey duymadım, bu aptal nottan başka hiçbir şey.

Notu tekrar cebime sokarken ona, "Hissettiğim öfke kelimelerin ötesinde Melanie, tarif edilemez," diyorum.

"Tavuk, ben olsam küplere binerdim. Hak etmiyor. Hak etmiyor. Bir kahramanı. Remy gibi onu kurtaracak birini. HER ZAMAN! Scorpion'u mu istiyor? Scorpion onun hak ettiği şey!"

"Mel, geçen yıl bizim yüzümüzden yaptıklarını düşünmek bile beni hasta ediyor. Benim ya da bana ait herhangi bir şey için kendine zarar vermesine izin vermeyeceğim. Hiçbir şey için. Bu bebek için bile!"

Melanie bana sarıldı. "Biliyorum, sadece bebek için kendini yıpratma."

Josephine sandalyesinden başını sallayarak, "Bay Tate çok şanslı bir adam," diye mırıldandı.

"Josephine, bu ikisinin arasındaki aşk için yeni bir kelime bulmalıyız," diyor Melanie, sarı saçlarını geriye itip manikürlü tırnağını dudaklarına götürürken gözlerini düşünceli bir şekilde kısıyor. "Josephine, onlara Bennifer ve tüm o ünlü çiftler gibi bir isim vermeliyiz. Madem dedikodu dergileriyle ilgileniyorsun, bir isim bulmama yardım et. 'Bremy'ye ne dersin?"

"Neden 'Miley'i icat etmiyorum? Sen ve Riley için?" Ben de karşılık veriyorum.

Melanie sırıtıyor ve bana yaklaşıyor. "Onun dostane ziyaretlerini seviyorum. Her gece gelirdi ve çok eğlenirdik. Ama iyi bir şeyi var, Brooke. O sadık

Remy inanılmaz bir şekilde. O benim için sahip olduklarını asla terk etmez, ben de onun için hayatımı asla terk etmem." İç geçiriyor ve tavana bakmak için başını geriye atıyor. "Sanırım arkadaşız."

"Yardımlarla birlikte."

Arsızca sırıtıyor. "Evet." Sonra elimi tuttu. "Ama ben senin sahip olduğun şeyi istiyorum. Hayatımda yüzlerce kez aşık oldum! Ama hiç senin gibi olmadım. Acaba gerçekten düştüm mü yoksa sadece tökezledim mi?"

Gülümseyerek karnımdaki küçük şişkinliği avuçluyorum ve diğer elimle onun elini tutuyorum. "İşte. Bunu hisset. Bu sana bahsettiğim küçük baloncuk." Josephine bile yanıma geldi.

"Bebek mi hareket ediyor?" Josephine soruyor.

Başımı sallıyorum ve onun elini tutup Melanie'ninkinin yanına koyuyorum. "Sanırım nasıl kanca atılacağını öğrenmeye başladı bile. Ama henüz Bay Tate'e söyleme." Bay kısmıyla ona takılıyorum. "Bebek olduğundan emin olduğumda bunu hissetmesini istiyorum."

♥ ♥ ♥

SEKİZİNCİ GÜN yarın geliyor.

On sekizinci gün yarın geliyor.

Ben ölmedim. Hiçbir trajedi yaşanmadı. Nora temas kurmaya çalışmadı ve beni korkunç bir duruma sokmadı. Remy kararmadı. Kefaretim kaldırıldı ve ben.. Gidiyorum. EVE. Remy'ye. YARIN!

Güzel bebeğim karnımda güvende, bugün tam on iki haftalık.

Eşyalarımı toplarken içimde bin bir karıncalanma hissediyorum. Ve toplanacak oldukça fazla şey var. Evet, sonuçta bana platin bir kredi kartı verildi ve erkeğimi özlediğim için biraz üzgün hissediyordum. Melanie denen şeytan omzuma tünemiş, internette oyalanırken ben de pes ettim ve bir sürü bebek eşyası ve kendim için de birkaç hamilelik eşyası aldım. Görünüşe göre

Ne kadar çok satın alırsam, etrafımdaki enerjilere o kadar çok şey söylüyordum - bu bebek oluyor.

Bu yüzden minik, minik kırmızı Converse tenis ayakkabılarım, her ihtimale karşı birkaç minik bebek kıyafetim ve üzerinde BENİM **BABAM İYİ BİR YUMRUK ATAR** yazan bir tulum kıyafetim var. Ayrıca What to Expect When You're Expecting kitabımı da yanıma alıyorum. Melanie'ye de söylediğim gibi bu bir kitap değil, hamilelik incili. Yani bunların hepsi bebeğin bavulunda.

Tüm egzersiz eşyalarımı ayrı bir yerde topluyorum, çünkü nihayet hafif koşulara yeniden başlayabileceğim ve yemin ederim şu anda koşmak zihnimde uçmakla eşdeğer. Sabırsızlanıyorum! Spor kıyafetlerimin yanı sıra, hamileliğin saçma bel bandına sahip kot pantolonlarımı da ekliyorum - normal kot pantolonlarım yerine bunları giymek zorunda olduğum için ne kadar endişeli olduğum daha da saçma - ve ayrıca hamileliğe uygun bol atletlerim de var.

Toplanmaya devam ederken telefonum çalıyor ve Pete'in sesini duymak için açıyorum. "Seni almaya geleceği için heyecanlı," diyor Pete bana.

"Oh, Pete, çok hazırım," diyorum odama göz gezdirirken, bir süre daha görmeyeceğim için mutluyum, sonra koşu ayakkabılarımı yan taraftaki fermuarlı ayakkabı bölmesine sokuyorum.

Pete anlamlı bir şekilde boğazını temizleyerek, "Ama gerçekten heyecanlıyım," diyor.

Arka planda bir bağırış duyuyorum ve ayak parmaklarını kıvıran tanıdık bir ses şöyle diyor: "Çünkü ben lanet olası kralım!"

Toplanmayı bırakıp doğruluyorum, gözlerim açılıyor. "Bu o mu?"

"Evet! Hızlanıyor."

"Hemen buraya gel! Onu görmek için ölüyorum!"

"Dövüş bu gece geç bitecek. Ama güneş doğmadan önce size doğru uçuyor olacağız."

"Bu orospu çocukları Riptide'dan bir parça i s t i y o r l a r , boğulacaklar!" Arka planda duyuyorum.

Sevinçle gülerek içgüdüsel olarak kolumu minik karnıma doluyorum. "O zaman siyah mı?"

"Henüz değil ama oraya doğru gidiyor. Sanırım birikmiş. Bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırdık. Yine de adil bir uyarı. Yakında görüşürüz."

"Pete, ona dikkat et! Kadın yok, Pete."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Şu anda külotlarını yırtıp atsalar bile Seattle'dan başka bir yere bakmaz."

"Onunla konuşabilir miyim?" diye soruyorum ve göğsümde garip, heyecanlı bir gerginlik hissediyorum.

Bir an geçiyor, sonra derin, gırtlaktan gelen sesi ahizeden dökülüyor ve doğrudan kalbime uçuyor. "Bebeğim, çok heyecanlıyım, kıçını tekmelemeye ve gelip seni almaya hazırım."

"Öyle olduğunu biliyorum!" Gülerek söylüyorum.

"Sadece senin için getirdikleri her şeyi KO yapacağım."

"Ve ben de sabah erkenden seni bekliyor olacağım!"

"Pekala, sıkı dur, seni almaya geliyorum. Benim için bir elbise giy. Hayır. Güzel ve dar bir şey giy. Saçlarını açık bırak. Ya da topla, lanet olsun, o da beni deli ediyor."

"Ben yukarı çekerim, sen de kendin indirirsin," diye teklif ediyorum.

Duyulabilir bir nefes alıyor ve sonra uzun bir sessizlik oluyor, sanki tam da bunu yapmayı hayal ediyormuş gibi.

"Evet," diye mırıldanıyor sonunda ve sesindeki giderek artan sertliği duyabiliyorum.

"Öyle mi?" Sesim daha iyi gelmiyor, telefonu tutuyorum.

Nefesinin sakinleştiğini duyabiliyorum ve sesi bana yaptığı gibi sertleşip yumuşuyormuş gibi geliyor. "Evet, öyle yap."

Beni eritiyor ve içimdeki çırpınışlar yeniden şarj oluyor. Bütün gün toparlandım ve sonra duş aldım, sabunlandım, giymek için binlerce şey denedim, hatta birkaç elbise bile. Saçlarımı yukarı, aşağı ve bükerek deniyorum ve sonra güzel, bol beyaz keten bir elbise ve nude babetlerde karar kılıyorum, saçlarımı da sık sık yaptığım gibi gevşek bir at kuyruğu yapıyorum.

Ertesi gün, hayatımda hiç bu kadar süslendiğimi hatırlamıyorum ve Melanie'nin üstü açık arabasında zorlukla oturabiliyorum. Mel, yağmur yağsa bile

Seattle'da yılda iki yüzden fazla gün yaşanıyor, geri kalan 165 gün ise üstü açık araba sürmeye değer - ve işte o güzel ve güneşli 165 günden birinde üstü açık bir şekilde jetin inmesini bekliyoruz.

"Sanırım onu görüyorum," diyorum, mavi gökyüzünü işaret ederek.

"Brookey, böyle çok tatlısın. Sanki tüm duvarların yıkılmış ve on beş yaşında, boyundan büyük işlere kalkışmışsın gibi." Melanie iyice eğlenmiş, yeşil gözleri parıldıyor, güneş gözlükleri başının üstünde tünemiş.

Cevap bile veremiyorum, çünkü jetin iki arka tekerleği yere değiyor ve uçak o kadar beyaz ve güzel ki, ortasından zarif kuyruğuna kadar uzanan mavi ve gümüş bir çizgiyle çizilmiş, sadece inişini izleyebiliyorum. Parmaklarımı arabanın kapısına doladığımda heyecan nabzımı dans ettiriyor. "Sanki onu bir yıldır görmemiş gibiyim."

"Zamanının hızlı geçmesini sağlayabildiğimi bilmek güzel," diyor Mel alaycı bir şekilde ve sonra gıcırdayarak bileziklerini şıngırdatarak beni öne doğru çekiyor. "Lanet olası şoförüne sarıl, seni havaalanına ben getirdim, değil mi?" Uçak park ettiğimiz FBO hangarına doğru taksi yaparken dönüp ona öyle sıkı sarılıyorum ki neredeyse canını yakacağım. "Seni seviyorum Mel. Uslu dur ve yakında beni görmeye gel."

"Şu anki projemi bitirdiğimde yapacağım!" Sonra beni dürttü ve arkamdan başını salladı. "İşte orada."

Döndüm. Uçak o kadar yakın park etmiş ki, kanatlarından biri Mel'in arabasına bir düzineden daha az mesafede. Merdivenler pilotlardan biri tarafından aşağı çekilirken, Melanie "Eşyaların, aptal kız!" diye bağırdığında endişeyle arabanın kapısını açıyorum. Hey, kafanın üzerinde olduğunu unutma!"

Önce çantamı alıyorum ve tekrar döndüğümde Remington kapıyı kapatıyor. İçimde bin bir zil heyecanla çınlıyor. Gidip bavullarımı Mel'in bagajından çıkarmam gerektiğini biliyorum ama o her seferinde üç adım atarak aşağı inip kaldırıma çarptığında koşuyorum. Bu

Artık kaçabileceğimi hissediyorum ve doğruca onun açık kollarına koşuyorum.

Gıcırdıyorum ve o beni yakalıyor, sıkıyor ve benimle birlikte gülerek beni etrafında döndürüyor. Sonra birbirimize bakıyoruz, göğüslerim onun sert göğüs duvarına çarpıyor, beni kollarında tutarken ayak parmaklarım hala yerden birkaç santim yukarıda duruyor ve bana sarılmak, beni sevmek, beni beslemek ve aynı anda beni becermek istermiş gibi bakarken gözlerindeki küçük mavi beneklerin güneş ışığını nasıl yakaladığını görüyorum.

"Beni eve götür," diye nefes alıyorum, beni yere indirirken boynuna yapışıyorum.

"Benim için zevkti," diye geveliyor, yüzümün yarısını büyük bir elinin içine alıyor. Dudaklarını benimkilere yaklaştırırken alnı benimkilerin üzerine düşüyor ve Mel'in bağırdığını duyuyoruz: "Remy, ona iyi bak! Küçük sert bir kurabiyeyi oynuyor, ama erimiş çikolata merkezi senin için, biliyorsun!"

Gülüyor ve ona teşekkür etmeye gidiyor. Riley uçaktan atlar ve doğruca Mel'in yanına gider. "Selam dostum," diye seslenir.

Riley, Remington'ın omzunu okşarken Melanie de ona "selam arkadaşlar" der. "Ben bavullarını getireyim."

Remington'ın bol kot pantolonu ve bol olması gereken ama tüm doğru kasları doğru şekillerde saran gri tişörtüyle vücudunun sinsice hareket ederek bana geri dönmesini izliyorum ve beni kollarının arasına alıp iki kelimeyi alevlendiren gözlerle bana baktığında nefes bile almıyorum: Sen benimsin.

Sanki gelin ve damatmışız ve uçağın eşiği yeni evimizin kapısıymış gibi beni uçağın içine taşıyor. Beni içeride ayağa kaldırdığında Diane çığlık atıyor, Koç ve Pete de alkışlamaya başlıyor.

"Yaşasın! İşte orada!" Pete diyor ki.

"Ooooh, Brooke, çok güzel hamile görünüyorsun!"

"Sonunda oğlum kafasını oyunda tutabiliyor," diye homurdanıyor Koç, neredeyse rahatlayarak inliyor. Yumuşak bir kahkahayla onlara sarılmak için uzandım, Remington'ın sıktığını fark ettim

belime tutunuyor ve beni bırakmakta zorlanıyor.

Sonra Riley uçağa tırmanır. "Kahretsin, bu kız her zaman iyi görünüyor. Sen de öyle, B! Bir yıldız gibi parlıyorsun!"

Arkamdan alçak bir hırıltı duyuyorum ve sanırım Remington herkese sarılmamdan bıktı. Riley ileri doğru bir adım atamadan Remy beni kalçalarımdan tutup yarı kucaklayarak arkadaki koltuğumuza doğru götürüyor ve siyah olduğunda daha da sahiplenici olduğunu biliyorum, bu yüzden sakinleşiyorum ve çürük parmak eklemlerini sevgiyle öpmek için elini kaldırıyorum.

"Pekala, Rem. O döndü, artık otel eşyalarını fırlatmak yok! Tamamen konsantre olmana ihtiyacımız var," diyor Pete, uçak taksi yapmaya başlarken tam iş modunda.

"Giriş yapar yapmaz salonda olmanı istiyorum. Yarı finale çıkarken o orospu çocuğunun karşısına hazırlıksız çıkmana izin verirsem namerdim," diyor Koç.

Remington "Ben her zaman en iyi halimdeyim, o benim lanet yüzüğümde," diye cevap veriyor, ama sadece yarı yarıya dinliyor, her bir eklemini öpmemi izlerken yüz ifadesi şiddetle korumacı.

"Aferin oğluma! İşte bunu duymak hoşuma gidiyor," diyor Koç.

Remy elini benimkinin içinde döndürüyor, böylece başparmağı alt dudağımı sıyırabiliyor. Sıvı siyah-gri gözleri üzerimde geziniyor ve bakışlarındaki erkek beğenisi bu beyaz keten elbisenin kesinlikle doğru seçim olduğunu doğruluyor. Üç aylık hamileyim ama yemin ederim, bana bakışı bile kendimi bakire gibi hissetmeme neden oluyor.

Uzanıyor ve ben onun dokunuşunu, sıcak ve güçlü elini, yanaklarımdaki nasırları beklerken nefesimi tutuyorum. Tek bir parmağının kıvrılıp çenemden aşağı usulca kaydığını hissettiğimde nefes alamıyorum. "Beni mi düşünüyordun?"

"Hayır," diye takılıyorum.

Hoşgörüyle gülümsüyor ve parmağının arkasını çeneme, şakağıma ve kulağımın kabuğuna doğru sürüklüyor. "Aklında başka biri mi var?"

Dokunuşunun tutuşturduğu kıvılcımlarla çılgına dönsem de gizemli bir şekilde omuz silkmeyi başarıyorum. Yine hoşgörülü bir şekilde gülümsüyor, sanki ondan başka bir şey düşünemeyeceğimi biliyormuş gibi - evrenin merkezi ve dünyanın kralı.

"Bebeğime iyi bakıyor musun?" diye kabaca soruyor ve pervasızca elbisemin eteğini kaldırıp elini yukarı kaydırıyor, kalçalarımı ve külotumu geçerek parmaklarını çıplak karnımda gezdiriyor. "Yoksa geceleri perukla yaşlı kadınların elbiselerini mi çalıyorsun?"

Oturma alanındaki ekip ona bir şey sormuş gibi görünüyor, ama o sadece elini içeride tutarken elbisemin eteğinin hala bacaklarımın üstünü örttüğünden emin oluyor ve ben düşünemiyorum bile, çünkü ten tene temas beynimi karıştırdı. Sanki bana ne yaptığını biliyormuş gibi şefkatle gülümsüyor. Sonra boştaki elini saçlarımın altından geçiriyor ve beni okşamaya başlıyor. İçimden utanç verici bir mırıltı sesi çıkıyor ve beni izlerken cevap niteliğindeki kıkırdamasını duyuyorum. İki aylık yoksunluk. İstemek, özlemek ve hasret. Şimdi tüm hücrelerim uyandı. Ağrıyan ve her zamankinden daha ağır hissettiren göğüslerime dokunmuyor bile. İhtiyaçtan sırılsıklam olmuş ve çırpınan seksime dokunmuyor bile, ama Tanrım, saç diplerimden ayak tabanlarıma kadar zevk hissediyorum.

Eli karnımın üzerinde sabit duruyor, ten tene ama parmak uçları at kuyruğuma doğru ilerlerken kafa derime masaj yapıyor ve parmak uçlarının dokunuşunu vücudumun her yerinde hissediyorum.

Başını eğip burnunu boynuma değdirdiğinde göğsü derin bir nefesle genişliyor ve beni içine çektiğini fark ediyorum. Sıcak sıvı ihtiyacı içime doluyor ve neredeyse inleyeceğim. Parmaklarımı kaslı kollarının arkasına, yumuşak tişörtünün kolunun altına kıvırarak adını söylüyorum ve ben daha sözümü bitiremeden başını benimkine çevirip dilini dudaklarımın arasından geçiriyor. Oh, lütfen, oh, oh.

Dilinin nemli kucağı tekrar geri geliyor. Dudaklarım ayrılırken zevk içimi titretiyor, aç bedenim bana daha fazlasını vermesi, istediğim, sevdiğim ve ihtiyacım olan her şeyi hemen, şimdi, lütfen, hemen şimdi vermesi için ona bağırıyor.

Bana veriyor, ama yavaşça. Elini ensemde açıyor, başparmağı atkuyruğumun bandını okşuyor. . . beni usulca öldürüyor. . . . Dudaklarımı aralayıp daha derin, daha ıslak bir şekilde tadına bakarken inliyorum ve omuzlarını ovuyorum. O kadar yavaş hareket ediyoruz ki, sanki bir rüya gibi. Sonra ağzımı baş döndürücü bir şekilde, ağır ağır sikmeye başlıyor, diliyle kazandığı her santimetrenin tadını çıkarıyor, beni tatmak için bir kez daha öne çıkmadan önce geri çektiği uzunluğu uzatıyor. Isı vücuduma yayılıyor - beni çıldırtıyor.

Atkuyruğumu çözüyor ve saçlarımın omuzlarıma dökülüşünü izlemek için arkasına yaslanıyor ve şu anda simsiyah olan gözleri beni yutuyor. Manik ve aç, ama beni gördüğü için o kadar mutlu -neredeyse rahatlamış- görünüyor ki, gözbebeklerinde parlayan düzinelerce parlak ışık görebiliyorum.

Elini sırtımın alt kısmına doğru kaydırıyor ve tekrar içeri girerken beni kendine çekiyor. Öpücüğü sertleşiyor ve başım güçten koltuğa düşüyor. İnleyerek ağzımı onunkinin altında hararetle hareket ettiriyorum ve gömleğinin ellerimde yumruk olduğunu hissedene kadar yapıştığımı fark etmiyorum.

"Seni özledim," diye soluyorum onun hareketli ağzına, o da usulca hırlayarak boynumu yalıyor. Her öpücük ateş gibi, boynumdan kulağıma kadar.

"Bu gece, dövüşten sonra," diyor bana, nefesi derin ve yavaş, benimki hızlı ve yorucu.

Dudaklarımdaki şaşkın gülümsemeyi inceleyerek bana bakarken beni sıkıyor. "Dileğin benim için emirdir."

"Bu gece yine benim olmanı emrediyorum, sonsuza dek benim olmanı."

O kadar ciddi söylüyor ki ben gülüyorum ama o gülmüyor. Gülümsemiyor bile. Sanki beni bekliyormuş gibi bana bakıyor.

Bir kez daha, alaycı da olsa, onun isteğinin benim için emir olduğunu söylemek için. İnatçı çenesini okşuyorum. "Bu gece bana ne yapacaksın?"

Kulağıma nefes veriyor, beni usulca ısırıyor. "Seni öpeceğim. Okşa ve okşa seni. Yala seni. Seviş. Seni becer ve sev. İçimdeyken uykuya dalmanı sağla." Kocaman, güçlü ve yaralı parmaklarını karnımda gezdiriyor. "Bunu sana kimin koyduğunu hatırlamıyor musun?"

"Oh, hatırlıyorum. Hatırlamak beni ateşlendiriyor."

"Ve içimde bunlardan bin tanesini sana yerleştirme isteği uyandırıyor. Ama neden benden hamile görünmüyorsun? İyi besleniyor musun?"

"Evet! Neden?" Elini elbisemin altından çekerken doğruluyorum. "Patlamamı mı istiyorsun? Herkesin hamile olduğumu bilmesini mi istiyorsun?"

Dirseklerini koltuğun arkasına dayayarak arkasına yaslanıyor, lezzetli bir şekilde gülümseyip başını sallarken bu hareket tişörtünün altındaki her kası belirginleştiriyor.

"Yani herkes benim alındığımı ve senin olduğunu biliyor mu?" Israr ediyorum.

Gözlerine kadar uzanan sevimli bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Popom zaten kocaman ve kızlar da daha büyük. Karnımın da bunu takip etmesi gayet mantıklı."

"Kızların bu elbisenin içindeki görüntüsü hoşuma gidiyor. Ve kıçın da çok sulu."

"Neden nimetlerini saymıyorsun? Bir süreliğine büyük göğüslerim, büyük bir kıçım ve dümdüz bir karnım olacak."

Kızlara takdirle bakarken göz kapakları aşağı kayıyor, sonra beni kendine çekerken ağzını bir gülümseme kaplıyor. "Buraya gel."

"Gözlerinde şeytani bir parıltı var."

Gülümsemesi kahkahaya dönüşüyor. "Buraya gel. Seni özledim."

"Ne planlıyorsunuz bayım?"

Kucağına vuruyor. "Seçmenize izin vereceğim." "Arasında mı?"

"Müzik."
"Kulağa hoş geliyor."
"Öpüşmek."
"İşi zorlaştırıyorsun."
"Sevişmek."
"Şimdi sadece kabalık ediyorsun." "Ya da yukarıdakilerin hepsi."

Hiçbir uyarıda bulunmadan üzerine atlıyorum, o da gülüyor ve anında beni sıkıca kavrıyor. "Seni şimdi yakaladım!"

"Bana baktığında beni yakalamıştın," diye sessizce, gülümseyerek itiraf ediyorum, sanki onun devasa egosunun benden gelecek bir başka büyük darbeye ihtiyacı varmış gibi. "Göz kırptığın anda işim bitmişti, Bay Remington Tate... seksi erkek arkadaş, katil dövüşçü ve doğmamış çocuğumun babası. Artık beni kesinlikle yakaladınız."

ON DÖRT

PHILADELPHIA

Çok hızlıydı ve otele giderken Pete ve Riley ile konuşmamdan hiç hoşlanmadı. İşemek için onu odamızda bırakmak zorunda kalmamdan hoşlanmadı ve sabırsız bir damat gibi yatak odamızda volta atarak bekledi, dışarı çıktığım anda dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve dövüş için bizi almaya gelene kadar yaklaşık yarım saat boyunca beni öptü. Soyunma odalarına doğru giderken beni bırakmak istemedi, Yeraltı'nın derinliklerine doğru yürüdükçe eli kalçalarımda sıkılaştı.

Ona dövüşünü görmek için sabırsızlandığımı ve izleyeceğimi söyledim. Çenesini sıktı ve dudaklarıma -sahiplenerek ve çok susamış bir şekilde- baktı. Sonra başını salladı ve Pete'e dövüş sırasında benden bir adım bile uzaklaşmaması için kesin talimatlar verirken kıçımı okşadı.

Şimdi Pete bana siyam ikizi gibi bağlı.

O Siyahlı Adam ve artık şok tabancası, biber gazı taşıyor. Aklınıza ne gelirse, Pete'de var. Hatta bugün herkes uzak durmalıymış gibi korkutucu bir surat ifadesi takınıyor.

"Kendini fazla ciddiye alıyorsun," diye şaka yapıyorum.

"Adam ne isterse onu alır," diyor gülerek.

Ringin sağ tarafındaki ilk sırada yer alan koltuklarımıza doğru ilerlerken midemde bir böcek sürüsü uyanıyor. Ve bir dövüş izlemeyeli sanki bir ömür geçmiş gibi hissediyorum. Heyecan gerginlikle karışıyor ve ne yazık ki ilk üç aylık mide bulantılarımdan arta kalan mide ekşimesi bir intikamla geri döneceğe benziyor.

Koltuklarımıza ulaştığımızda Pete bana "Remington dolu loca almış, böylece insanlar birbirine çarpmıyor," diye açıklıyor ve yanımızdaki iki koltuğun ve arkamızdaki iki koltuğun boş olduğunu fark ediyorum.

Pete ringin karşısındaki birine başını sallıyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek koca Josephine'in orada durup bize göz kulak olduğunu görüyorum. "Jo nereden geldi?" Ona mutlulukla gülümseyerek soruyorum ve o da bana kibarca gülümsediğinde memnun oluyorum. Bir şekilde bir ordu mensubu gibi duruyor ve inanılmaz derecede korkutucu görünürken aynı zamanda çok kibar ve ihtiyatlı davranmayı başarıyor.

"Halletmesi gereken işleri vardı ve bize yetişmek için ticari uçakla geldi. Diane ile aynı odada kalacak ve Remington yanında olmadığında senin peşinde olacak."

Ondan bu kadar hoşlanmasaydım ve müşterilerin genellikle erkekleri tuttuğu bir işi kaptığı için ne kadar mutlu olduğunu duymasaydım muhtemelen itiraz ederdim. Bu yüzden Pete ve ben oturup ilk maçları izlemeye başlarken ona gülümsemeye devam ettim.

"Remy nerede?"

"Remy'yi getirin!"

Ring dördüncü kez boşaltılırken kalabalık bağırıyor ve tezahürat başladığında tüm arenada sadece bir isim duyulabiliyor. "Rem-ing-ton, Rem-ing-ton, Rem-ing-ton!"

Pete kıkırdayarak, "Organizatörler halkın onu sormak zorunda kalmasına bayılıyor," diyor.

Ve sonunda, hoparlörler parlar. "Evet, bayanlar ve baylar! Fahişeler ve erkek fahişeler! Kızlar ve oğlanlar! Onu mu istiyorsunuz? Yakaladınız onu! Bu gece size merhaba deyinrrrrrrr, sizinrrrrr tek, Remington Tate, RRRRIIIIIPTIDE!!"

Riptide'ım! Zihnim heyecanla çığlık atıyor. Benim Riptide'ım. Benim, benim, benim. Bu gece benim, her zaman benim.

Odanın dört bir yanında insanlar ringin her tarafında duruyor. Bazıları ellerini ağızlarına götürüp bağırıyor,

Diğerleri ise zıplıyor ve üzerinde onun adının yazılı olduğu posterleri sallıyor.

"Remy, senin için ölürüm, Remy!!" diye bağırıyor arkamdan bir ses.

O koşa koşa gelirken damarlarımda sevinç kabarcıkları dolaşıyor.

Mükemmel güçlü duruşu ve rahat omuzları, dünyanın en sert kaslarını örten **RIPTIDE bornozu,** meme uçlarımın zirveye çıkmasına ve tüm vücudumun ihtiyaçla zonklamasına neden oluyor. Yukarıdan gelen ışıklar ona odaklandığında, gamzeli yüzünü açgözlülükle inceliyorum ama bakışlarım çenesindeki kırmızı ruj izlerine takılıyor. Ve ağzındaki.

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum.

İplere tutunup içeri giriyor, o çok sevilen ringin kare alanını çoktan ele geçirmiş bir kedi gibi gizlice iniyor ve sonra bornozu çıkıyor ve Remington tüm ihtişamıyla ortaya çıkıyor. Onu görüyorum, ama çocuksu yüzünde ne gördüğüm konusunda hala kafam karışık; o güzel bronz teninin her yerinde kırmızı ve lekeli o izler, gerçek içime batmaya, batmaya ve batmaya başlayana kadar ve o öpücüklerin her biri biraz kırbaç gibi hissettiriyor.

İçimde olduğunu bile bilmediğim bin bir türlü güvensizlik ortaya çıktı.

Manikürlü ellerinin tenine dokunduğunu hayal ediyorum ... dudaklarını dudaklarında ... bir başkası için hırladığını ... nasırlarının bir başkasının tenine sürtündüğünü ... . .

Pete bana sessizce, "Brooke, bu hayatın getirdiği bir şey. Hayranlarını istemiyor, sadece dövüşmek istiyor. Büyütülecek bir şey değil."

"Beynim dışında vücudumun geri kalanının bunu anlamasını sağlayabilirsem," diyorum sefilce ve kara bir acı bulutunun tüm ışığımın üzerine bir pelerin gibi çöktüğünü hissediyorum.

Sağımda birkaç koltuk ötede bir kadın saçını çekip bağırıyor: "Riptiiiiiiiide! Seni odama sürüklemek ve yürüyemeyecek hale gelene kadar sikmek istiyorum!"

Tanrım, o kaltağa çok fena vurmak istiyorum.

Ve işte orada, güzel ve muhteşem Remington Riptide Tate.

Sıra ona geliyor ve göğsümde öyle bir baskı hissediyorum ki ellerimi bebeğimin etrafında kıvırıyorum ve şimdi yaptığı küçük şişliğe bakıyorum. Hamile olduğum için hiç pişman olmadım ama şimdi kendimi hem çok hamile hem de çok aptal hissediyorum.

Tüm güvensizliklerim içimi kemirirken yavaş ve derin nefes alıyorum. Birlikte bir ailemiz olacak. Ben bir anne olacağım ... ama o hala bir savaşçı olacak, etrafı ona sahip olmak için her şeyi yapacak genç, güzel hayranlarla çevrili olacak.

Brooke Hamilelikten Önce muhtemelen kimsenin onu kendisinden alamayacağını hissedecekti.

Ama hamile Brooke kendini biraz dezavantajlı hissediyor. Çünkü belki de bana evlenme teklif etmemiş olması biraz acı veriyordur. Belki de istemiyordur?

Ben zaten onunken neden zahmet etsin ki? "Brooke, sana bakıyor," diye mırıldanıyor Pete heyecanla.

Hâlâ istediğimden daha kararsız hissediyorum, derin bir nefes alıyorum ve kucağıma, bu sabah onun için süslenirken giydiğim aptal keten elbiseye bakmaya devam ediyorum.

"Brooke, gözlerini dikmiş sana bakıyor," diyor Pete, şimdi telaşla.

Kalabalık sessizleşir.

Sessizlik baskıcı bir hal alır, sanki Riptide gülümsemeyi bırakmıştır ve artık herkes bir şeyler olduğunu bilmektedir.

Gözlerinin başımın tepesine dikildiğini hissedebiliyorum. Ve başımı kaldırdığımda tek göreceğim şeyin kırmızı olduğunu biliyorum. Ruj. Güzel yüzünde. Bir zamanlar ona sürdüğüm ama bugün başkasına ait olan ruj gibi. Belki de ben yokken siktiği orospulardan birine. Tanrım.

"Brooke, Tanrım, bu da ne?" Pete bana dirsek attı. "Bu geceyi berbat etmesini mi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum ve kendimi ona bakmaya zorluyorum.

Bana tamamen vahşi ve endişeli bir bakışla bakıyor. Bacaklarını iki yana açmış, çenesi gergin ve duruşu savunmacı; bir şeyler olduğunu hissettiğini söyleyebilirim.

çünkü elleri yumruk olmuş ve atlayıp beni almaya hazır görünüyor.

Bakışlarını gururla tutuyorum, çünkü ne kadar incindiğimi bilmesini bile istemiyorum, ama bana gülümsediğinde, ben de gülümseyemiyorum.

Gülümsemesi kayboluyor.

Parmaklarını ellerinin içine kıvırırken gözleri acıyla parlıyor ve ifadesindeki vahşilik neredeyse beni pençesine alıyor, ama ben de aynı derecede vahşi hissediyorum ve bu sefer onu yatıştıramıyorum, çok kırgınım, kızgınım, kıskançım ve hamileyim.

Hayal meyal, bu kenarda oturup oradaki muhteşem ham canavarın benim olmasını dilediğim zamanlar olduğunu hatırlıyorum. Ve şu anda burada oturuyorum, onun bebeğine hamileyim, bir kadın ya da kadınlar benim olduğunu hissettiğim şeyi öpüp dokunduğu için acı çekiyorum ve aniden daha önce sahip olduğum şeyi istiyorum. Sadece iş isteyen bir kız olmak istiyorum. Basit. Basit hedefler ve basit bir hayat. Ama hayır. Artık buna sahip olamam. Çünkü Remington Tate'e hiç düşünmediğim kadar aşığım. Ve o, kayan bir yıldız kadar ele avuca sığmaz, kimsenin gerçekten yakalayamayacağı bir yıldız ve eğer onu yakalarsanız, sadece sizi yakıp geçecek.

Sanki şu anda içimde, göğsümün tam ortasında yanıyor, ona olan sevgim beni çürütüyor.

Koyu renk gözlerine daha fazla bakamayınca, rakibinin ringe çıkışını izlemek için bakışlarımı başka yöne çeviriyorum ve gözlerim Remington'ın sağ pazusundaki koyu renkli, zarif kıvrılmış B dövmesine kayıyor ama hemen geri dönüyor.

Kalbim inançsızlık içinde tekliyor. Şaşkınlık içinde mürekkepli tasarıma bakarken, evet, tam orada, sağ pazusunda olduğunu fark ediyorum: mükemmel, güzel bir B.

Bana çılgınca bir şey yapıyor. Zavallı külotum aniden sırılsıklam oldu ve zonklamaya başladım.

Remington rakibine dönüyor ve karşısına çıkan dövüşçüye şöyle bir baktığında dudaklarının ukalaca kıvrıldığını görüyorum

karşı, genç ve ürkek biri, açıkça başlamak için çok hevesli.

Eldivenleri birbirine vuruyor ve Remington bana bakıyor. Sonra, gülümsemeden, pazusunu B ile anlamlı bir şekilde esnetiyor ve benim görebileceğim şekilde öpüyor. Cinsel organımda öfkeli, ateşli bir dalgalanma oluyor ve bacaklarımı birbirine kenetliyorum.

Gülümsemesi sanki beni ıslattığını biliyormuş gibi parlıyor ve ben de kendime engel olamıyorum.

Zil çalıyor.

"O dövmeyi ne zaman yaptırdı?" Nefesimin altında soruyorum. İşarete bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Seattle'dan ayrıldıktan hemen sonra," diyor Pete bana.

Remington, Pete'in deyimiyle "hevesli genç delikanlı" ile yumruk yumruğa gelir ve hemen onu yere serer; sonra geri çekilir ve çalım atarak yeni dövüşçünün peşinden gelmesini sağlar. Delikanlı savurur ve başarısız olur; Remington güçlü bir iki yumrukla karşılık verir ve adamı bir top patlaması gibi geriye fırlatır. Adam iplerde seker ve sonra yüzüstü mindere düşer.

"Ooooooooo!" diyor halk.

"Ah, acımış olmalı," diyor Pete, ama sırıtıyor, arkamdan biri bağırıyor, "Riptide'a karşı çıkarsan böyle olur, enayi!"

Aklımdan ne geçiyor olursa olsun, Remington'ın dövüşünü izlemek o kadar heyecan verici bir deneyim ki, içimde sanki dövüşen benmişim gibi tüm kaslarım geriliyor.

Diğer adam ayağa kalkıyor ve Remington ona tekrar vuruyor, yumrukları kesin ve güçlü, vücudu kıvrımlı bir şekilde hareket ediyor, pazusundaki seksi siyah B kası hareket halinde sertleşirken dalgalanıyor. Dövüş ilerledikçe duygu karmaşası yaşıyorum ve göğüslerimin arasından bir damla ter kayıyor.

Vücut ısım hamilelikle birlikte daha yüksek görünüyor, ama bebeğimin babasını orada görmek -tam bir felaket ustası, o dövmeyle dünyaya benim olduğunu haykırıyor, ama aynı zamanda başka biri tarafından öpülüyor

beni sahiplenici ve öfkeli yapıyor. Volkan gibi hissediyorum.

Remington genç delikanlıyı o gece için kalıcı olarak yere serdikten sonra, dövüşçüler ona meydan okumak için birbiri ardına ortaya çıkar. Onlara öyle sert vurur ki, iplerde zıplarlar, yan üstü, yüzüstü ya da dizlerinin üstüne düşerler, hepsi de beyinleri içlerinde titriyormuş gibi şaşkınlıkla başlarını sallarlar.

O durdurulamaz.

Pete yanımda gülüyor. "Bu adamın SEN ONU İZLEDİĞİN ZAMAN GÖSTERİŞ YAPMAYI NE KADAR SEVDİĞİ beni hiç şaşırtmıyor!"

İnanmayarak başımı sallıyorum, Pete de ciddiyetle başını sallıyor. "Ciddiyim. Sana maruz kaldığında kan değerlerindeki fark -kimyasını değiştirmen ve tüm testosteronunu ortaya çıkarman, dövüşçü içgüdülerini hayata geçirmen- inanılmaz. Erkeklerin testosteronunun yeni ve çekici bir kadın gördüklerinde yükseldiğini biliyor muydunuz? Onunki yükselmiyor. Sizi, yani dişisini gördüğünde tavan yapıyor."

Pete'in sözleri beni öldürüyor. Remington bana her zaman dünyanın en güçlü erkeği olduğunu ve beni koruyacağını kanıtlamak istiyor gibi görünüyor ve evet, ona inanıyorum.

Dördüncü ve sonra beşinci dövüşçüyü alıyor, vücudu seks ve güçten oluşan bir buldozer gibi onları birbiri ardına yere seriyor, o karanlık gözler beni kontrol ediyor -koltuğumda- onu izlediğimden emin olmak için. Bana doğru gönderdiği her bakışta içim biraz daha acıyor, biraz daha öfkeleniyorum ve utanç verici bir şekilde azıyorum, ta ki seksim o kadar şişene ve ellerim kucağımda o kadar sıkı kıvrılana kadar, en çok ne yapmak istediğimi bilmiyorum: onu becermek mi yoksa tokatlamak mı?

Altıncı ve yedinci bir dövüşçü çıkarılır ve Remington hâlâ yorulmamıştır. Blok yapıyor, yumruk atıyor, saldırıyor ve savunuyor.

Halk ona "RIP, RIP, RIP, RIP, RIP!" diye bağırır ve Pete de onlara katılarak ellerini havaya kaldırır ve şu sloganı atar

Yüzük ustası Remington'ın kalın bileğini tutup zaferle kolunu kaldırırken, buradaki binlerce insanla aynı kelimeyi kullandı.

"Kazananımız! Bir kez daha, bayanlar ve baylar, karşınızda Remington Tate, Riptiiiide!"

O karanlık gözler tribünlerde beni arıyor. Beni buldukları anda nabzım vücudumda şiddetle atıyor, bana bakıp gülümserken kalbim göğsümde kanatlı bir şey gibi çırpınıyor. O gamzeleri, beyaz gülümsemeyi, karanlık, dağınık çeneyi ve o lanet kırmızı ruju görünce içimden bir ürperti geçiyor.

Ben gülümsememe karşılık veremeyince kaşlarını gözlerinin üzerine indiriyor ve ipi tutup ringden aşağı iniyor.

"Riptide, Riptide, Riptide!" Heyecanlı insanların slogan atmaya başladığını duyuyorum.

Kendimi onun çelik gibi karanlık bakışlarını tutmaya zorlayarak titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum ve onun yanıma gelişini izliyorum. Bana elini uzatıyor, yüzündeki o lanet ruja bakıyorum, sonra eline, ve onu tutuyorum. Beni sıralardan aşağı çekerken çenem geriliyor.

"Anahtarlar," diye bağırıyor Riley'e ve Riley ringin köşesinden atlayıp yanımızda yürümeye başlıyor.

"Sizi ben götüreceğim."

Arka odalara gidiyoruz ve Remington elimi hiç bırakmadan çantasını almak için dolapların önünde duruyor. Lanet, seksi, çileden çıkarıcı ağzındaki ruja ve seksi, sert pazusundaki B dövmesine bakmadan duramıyorum. Birbiriyle çelişen hisler içimde öyle hızlı dönüyor ki, dişlerimi gıcırdatmaktan başka ne yapacağımı bile bilmiyorum. Elimi bir saniyeliğine bırakan Remington beyaz bir tişört giyip siyah bir eşofman altı giyiyor, sonra elimi tutup parmaklarını benimkilere geçiriyor ve beni dışarı çıkarıyor. Beni Navigator'ın arkasına itiyor ve koltuklarımıza yerleştikten ve Riley arabayı çalıştırdıktan sonra, bir eliyle yüzümü tutuyor, gözleri parlıyor

bütün gün parladıkları açlıkla aynı. Belki daha da fazla. Beni öpmek için eğiliyor ve yüzümü çeviriyorum.

"Yapma," diyorum.

Başımı arkaya doğru itiyor ve alçak, çaresiz bir sesle mırıldanıyor, "Dövüşürken bana bakmanı istiyorum. Bana bakmanı sonsuza kadar bekleyecekmişim gibi hissediyorum." Dudaklarını ağzıma bastırıyor ve dudakları dudaklarıma yapıştığında içimde şimşekler çakıyor. İçimdeki ihtiyaç o kadar büyük ki, bir iniltiyle serbest kalırken ağzımı onunkinin altında kapatmaya zorlamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Beni öpme!" Tıslıyorum.

Bir eliyle yüzümü kavrayıp beni döndürüyor ve tekrar ağzıma girerek dudaklarımı ayırmaya zorluyor, böylece bir iniltiyle dilini içime sokabiliyor. Dili benimkine değdiğinde inliyorum, onunla koltuk arasında kıvranırken zayıf bir şekilde mücadele ediyorum ve omuzlarını iterek başımı çeviriyorum.

"Bırak beni!" İnliyorum.

"Tanrım, sana nefes almak gibi ihtiyacım var. . ." Nasırlı avucunu elbisemin altından geçiriyor, uzun parmaklarını kalçamda gezdirirken boğazıma doğru aç, ıslak öpücüklerden oluşan bir yol çiziyor. "Neden benimle oyun oynuyorsun? Hmm? Şu anda içinde olmalıyım."

"Bunu hayranlarına da söyledin mi?" Eli kalçamda ilerlerken nefes nefese ve sinirli bir şekilde granit göğsünü itiyorum ve kıpırdamayınca sinirli bir ses çıkarıyorum. "Bunu çeneni, şakağını, çeneni ve lanet ağzını öpen kişiye söyle!"

Şaşkın bir kaş çatmayla geri çekiliyor.

"Yüzünün her yerinde ruj var, Remington!" Elbisemi düzelterek söylüyorum.

Kısık, bıkkın bir sesle ön kolunun arkasını dudaklarında gezdiriyor, sonra aşağıya bakıyor ve derisindeki kırmızı çizgiyi görünce gözlerini kısıyor. Çenesini kapatıyor ve bir iniltiyle başını arkaya atarak koltuğunda geriye doğru düşüyor. Ellerini saçlarında gezdirir ve

öfkeyle tavana bakıyor, burnundan nefes alıyor. Koltuğun diğer ucuna kaymaya çalışıyorum, ama eli dışarı fırlıyor ve bileğime kenetleniyor.

"Yapma," diye mırıldanıyor, sanki acı çekiyormuş gibi.

Elini bileğimden elime kaydırıp parmaklarımızı birleştirirken boğazımdaki öfke yumrusunu yutuyorum. Tüm yolculuk boyunca, avucunun benimkine değdiğinin, kalın, uzun parmaklarının benimkilere dolandığının, beni sıkıca tuttuğunun ve göğsümün aynı anda hem patlayacak hem de patlayacakmış gibi hissettiğinin farkındayım.

Otelimize varıyoruz ve Riley dikiz aynasından dikkatle bizi kontrol ediyor. "Ekibin geri kalanını şimdi alacağım," diyor.

"Teşekkürler," diyor Remington arabadan inmeme yardım ederken. Sonra, eli hâlâ benim elimde, beni lobiden geçirip asansörlere doğru götürüyor.

Atladık ve adamın kirli çenesi hâlâ kırmızı çizgilerle kaplı. Bu çizgilerle bile yüzü her kadının fantezisi. Saçları buruşuk ve siyah, eşofman altı kalçalarına kadar iniyor, tişört ise karın kaslarına, geniş omuzlarına ve şişkin pazularına yapışıyor. O hala her zaman olduğu gibi bir seks sembolü, ben ise karnımdaki minik şişlikle kendimi her zamankinden daha hamile hissediyorum.

Beni odamıza çekiyor, kapı arkamızdan kendi ağırlığıyla çarpıyor ve elimi bırakır bırakmaz beni kalçalarımdan tutup yemek masasına oturtmak için kaldırıyor.

"Bunu bana yapma." Boynumu ısırıyor ve elini tekrar elbisemin altına sokuyor, bu sefer külotumun üzerinden kavrayabilmek için elini hızla yukarı kaldırıyor. "Bunu bana şimdi yapma," diye inliyor.

Ağzını çeneme götürüp dudaklarımı ısırırken bir parmağının ucunu külotumun üzerine sürttüğünde ürpermeye başlıyorum. İçimden çıkan sızlanmadan nefret ediyorum ama o bundan hoşlanmışa benziyor çünkü inliyor ve doğrudan ağzıma yöneliyor. Başımı geri çekiyorum, sesim yumuşak ve acılı. "I

seni öpmek istiyorum, onları değil!" Büyük göğsünü zayıfça iterek ağlıyorum.

"Benim." Elini elbisemden çekip iki eliyle yüzümün yanlarını kavrıyor ve beni öpüyor, ağzımı kapatıp beni zorla açarken üzerime başka birinin rujunu sürüyor. Daha fazla itemeyene kadar göğsünü itiyorum, dili benimkini bastırıyor ve beni masaya yatırırken kollarını sırtımda dolaştırıyor, umutsuz bir açlıkla beni emerken kolları beni sert yüzeyden koruyor. "Benim," diye mırıldanıyor, bir elini vücudumun yan tarafına ve göğsüme sürtüyor.

Muhtaç bir şekilde inliyorum ve bundan nefret ediyorum. Çok ıslağım. Ona çok ihtiyacım var. O kadar güzel kokuyor ki. Çıldırıyorum, ama bir eliyle göğsümü örttüğünde, hala çok kıskanç ve öfkeliyim, elini itmeye çalışıyorum. Kısık, acı dolu bir ses çıkarıyor. "Brooke . . ." Sinirli bir sesle elbisemin kumaşını iki yumruğuyla kavrıyor ve bir hamlede yırtarak açıyor. Beni iç çamaşırlarımla ortaya çıkarmak için kumaşı kenara ayırdığında nefesim kesiliyor, koyu renkli kafası hızla dalıyor, böylece dilini göbek deliğimden yukarıya doğru tenimde gezdirebiliyor, kumaşı daha da parçalıyor ve ellerini kaburgalarımda gezdiriyor.

İçim titriyor ve başının arkasını tutuyorum, onu ağzıma çekmekle itmek arasında kalıyorum; onun yerine saçlarından tutup çekiyorum. "Hayır," diye inliyorum ve o geri çekilip vahşi hayvan gözleriyle bana bakıyor ve onu kışkırtmamam gerektiğini biliyorum, onu sakinleştirmeliyim ama kıskançlıktan aklımı kaçıracağım. Beni bu hale getirdi. Onu seviyor ve takıntı haline getiriyorum, kiminle birlikte olduğunu merak ediyorum. Kendisi bile bilmiyor olabilir ama onlar biliyor ve ben değilim.

Yeni bir kararlılıkla ayağa kalkıp öfkeyle çenesini kavrıyorum ve avuçlarımı ve parmaklarımı öfkeyle izlerin üzerinde ovmaya başlıyorum. Pek çoğunu çıkaramayınca, beyaz tişörtünü tutup onu silmek için yukarı çekiyorum. Orada öylece duruyor, dövüşürken olduğundan daha sert nefes alıyor, bana bakıyor

Sabırla onu temizlememe izin verirken sanki bana bir şey için yalvarıyor.

Parmaklarım titriyor. Ben ovaladıkça gözleri odanın gölgesinde parlıyor ama ruju hâlâ çıkaramıyorum ve buna dayanamıyorum.

Parmağımı yalıyorum ve ruj izlerine tükürüğümü sürüyorum, sonra da tişörtünü lanet olası noktanın üzerinden geçiriyorum.

Hayal kırıklığına uğruyor ve parmaklarını ağzına sokuyor, sonra benim olduğum yerleri ovmaya başlıyor, tükürüğümüzü çenesinin her tarafına sıyırırken parmaklarımız çarpışıyor. Tişörtü kaldırıyorum ve tekrar kazıyorum, sonunda çıkmaya başladığında nefesim kesiliyor.

Geriye hiçbir şey kalmadığında duruyorum, sadece sert çenesi, biraz çiğ, vücudum ihtiyaçla, kalbim aşkla ve her santimim kıskançlıkla yanıyor. Saçlarını tutuyorum ve eğilip tam oraya bir öpücük konduruyorum, eskiden başka bir öpücüğün olduğu yere, umutsuzca önceki her şeyi silmeye çalışıyorum. Ve oraya bir öpücük daha konduruyorum, ve başka bir işaretin olduğu yere bir öpücük daha. Dudaklarımı çenesi boyunca sürükleyip ağzına doğru yöneldiğimde kalçalarımı sıkıca kavrıyor ve onu öpüyorum, hızlı ve neredeyse istemiyormuşum gibi ve geri çekiliyorum, bırakırken bir nefes emiyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bitti mi?" diye soruyor hüzünlü bir sesle ve başımı salladığımda nefes aldığımı sanmıyorum.

Lekeli tişörtü kaptığı gibi göğsü genişliyor ve tek, akıcı bir hareketle kaldırıp bir kenara fırlatıyor. "Sen ve ben şimdi sevişeceğiz. Birlikte olmak için bir saniye bile beklememize gerek yok."

İçim ürperiyor ve sesim duygu yüklü çıkıyor. "Rujlarını üzerinde görmeye dayanamıyorum Remington, seni öpmelerine izin vermeyeceğim. Ve bu hamilelik çılgınlığımdan ya da güvensizliğimden kaynaklanmıyor! Sana uzun zaman önce paylaşmayacağımı söyledim. Seni paylaşmayacağım."

"Şşş, bebeğim, senden ne bunu bekliyorum ne de bunu istiyorum." Yırtık pırtık elbisemi omuzlarımdan indiriyor, sonra altımdan masanın üzerine yayılmasına izin veriyor.

Beni aşağıya doğru itti ve

Sonra dizlerimi arkaya katlayarak onun için yayılmış bana bakıyor. Eğilirken her yerime dokunuyor -bacaklarıma, kollarıma, göğüslerimin arasına-. "Koç ellerimi bağlıyordu, kulaklığımı takmıştım. Üzerime çıkana kadar geldiklerini görmedim. Bir daha olmayacak. Ben kimseyi öpmem. Ben kimseyi öpmem. Ama benim küçük fişeğim."

Göğüslerime doğru eğiliyor ve sütyenimin içinden bir meme ucunu yalıyor, başparmağını düz beyaz pamuğun altından kaydırıyor, kumaşı aşağı indiriyor ve yükselen kabarıklığın altından kancalıyor. "Bunları yalayacağım, bunları emeceğim ve bunlarla ne istersem yapacağım."

Diğer taraftaki kumaşı indirip hassas tepeyi yalarken kalbim damarlarıma sıcak kan pompalıyor ve içimde her yere zevk şimşekleri gönderiyor. Göğüslerim büyümüş, dışarı fırlamış, meme uçları koyulaşmış ve büzüşmüş; sanki onu memnun eden yeni bölgeleri keşfediyormuş gibi onları avuçluyor. Göğsünden yükselen ses, muhtaç bir şekilde kıvranırken kendi küçük sesimi çıkarmama neden oluyor. Bu sesi duyunca gözlerini benimkilere dikiyor ve kalçalarımdan tutup beni masanın kenarına sürüklüyor, popom kenardan fırlıyor ve eşofmanını çekiştirerek çıkarıyor. Birden ne kadar sert olduğunu hissediyorum, ağır ereksiyonu sırılsıklam girişime sürtünüyor, göğüslerimi tekrar yalamak ve yalamak için eğildiğinde, sertliği bacaklarımın tepesine yuva yapıyor.

"Hassas mı?" Başparmağıyla bir meme ucuma, sonra diğerine bastırıyor, elleri sert ama nazik. Eğilip usulca miyavlıyorum. Bir çürük istiyorum, acı çekmek istiyorum, tenimde ve kaslarımda acı çekmek istiyorum, tıpkı ona duyduğum aşkla içimde acı çektiğim gibi.

"Evet," diye nefes alıyorum ve boğazımda bir yumru ve gözlerimde ihtiyaç gözyaşları var.

Dudaklarımı doymak bilmez bir öpücüğe boğuyor, sonra başını eğip boynuma doğru inliyor, "Brooke." Bacaklarımın arasını okşuyor ve başparmağını vücuduma sokarken başını çevirip kendi başparmağıyla dilimi okşuyor. Başparmağıyla beni okşarken ne kadar sefih göründüğümü gözlemlemek için geri çekildiğinde içim titriyor.

İzlerken yüzündeki ham ihtiyacı görüyorum; sonra elini kaldırıyor ve parlayan ıslak başparmağını yalıyor. Tanrım, onu görüyorum - ilkel ve erkek, hala o çocuksu cazibesi ve o dağınık çılgın siyah saçlarıyla ve kıvranıyorum ve inliyorum çünkü onu istiyorum, onu istiyorum, onu istiyorum.

"Huzursuzsun, ne istiyorsun?" "Senin beni yaladığın gibi ben de seni yalamak istiyorum" dediğimde başını sallıyor, eğiliyor ve önce dilini uzatıyor; sonra başımın arkasını kavrıyor ve beni boynuna bastırıyor.

Islak ve sıcak, teni dönen dilimin altında ipek gibi. Yukarı çıkıp saçlarını tutarken ve üst dudağını ağzıma alırken ürperiyorum. Tadı varmış gibi ve tadı beni istiyormuş gibi. Yoğun bir şekilde öpüşüyoruz ve nefesim daha da kesiliyor. Ben alt dudağını ısırırken o sütyenimi yırtıyor ve külotumu indirip beni tamamen çıplak görmek için geri çekildiğinde derin nefes alıyor. Gözleri beni izliyor, beni yutuyor. Göğüslerimin çıplak bir şekilde dışarı fırladığını görüyor, daha dolgunlar ve onları arzuladığını biliyorum. Sanki beni ilk kez tanıyormuş gibi bir tanesini avuçluyor. Vücuduma yaptığı şey buydu. Ondan sonra vücuduma olan şey bu.

Diğer göğsüme dokunuyor, sonra hemen ikisini de kavrıyor ve okşuyor ve onlarla oynamaya başlıyor, parlak koyu gözlerle ne yaptığını izliyor.

Dudağı her zaman açıldığı yerden ısırdığım için kanıyor ve göğsü terden kayganlaşıyor. İtiraz ediyorum. "Seni ısırdım," diyorum.

"Sadece dudaklarını üzerine koy." "Remy-"

"Dilini üzerine koy." Tekrar eğilip dudaklarımı dürtüyor, ben de bir hayvanın içgüdüsel olarak yarasını temizlediği gibi usulca yalıyorum. Kanayan dudağı nazikçe emiyorum. Burnunu benimkinin üzerinde gezdiriyor ve sonra dudaklarımı yalayarak aralıyor. Ona sarılıyorum ve bacaklarımı ayırıp kalçalarının etrafında dolaştırıyorum.

Kıçımı tutup beni havaya kaldırdığında ihtiyaç içimde hızla ilerliyor. Ona yardım etmek için popomu kaldırıyorum ve arzudan o kadar sarhoşum ki beni kanepeye doğru birkaç adım taşırken görüşüm bulanıklaşıyor.

Beni aşağı indirirken boynumu öpüyor, sonra başparmağını tam ıslak olduğum yerde, kalçalarımın arasında dolaştırıyor ve usulca miyavlıyorum. "Benim için hazır mısın?" Parmaklarıyla ıslak kıvrımlarımı okşarken sesi kulağımın dibinde yankılanıyor. "Benim için hazırlan."

Beni daha da ıslatmak için uzun parmağını içime sokuyor ama o kadar sırılsıklamım ki kolayca içeri kayıyor. Kasılıyorum ve o derinliklerime sürtünürken neredeyse boşalmamak için kendimi zor tutuyorum.

Dudaklarını bedenimden aşağı kaydırıyor ve karanlık başını eğiyor, dili klitorisimin üzerinde geziniyor, beni kalçalarımdan tutarken hafifçe yalıyor. Başının arkasını kavrayıp bana bunu yapmasını izliyorum. Sonra kanepenin ucunda diz çöküyor, kalçalarımı tutuyor ve beni birkaç santim daha aşağı çekiyor - ve içeri bastırmaya başlıyor. Dolu dolu. Sıcak. Şimdiye kadar dokunduğum her şeyden daha sert. Gözlerim onunkilere, o da benimkilere kilitlenirken vücudumu kamburlaştırıyor ve her santimini içime yönlendirirken nefes nefese kalıyorum. Yüzümü kavrıyor ve başparmağını alt dudağımdan aşağıya doğru sürüklüyor, içime girmeye devam ederken kabaca ve sevgiyle çekiyor, ta ki en derin yerime tamamen oturana kadar.

O kalçalarını sallarken ben inliyorum.

Eğildi ve kulağımı öptü. "Beni özlüyorsun."

Dönüp ağzını öpüyorum, kalçalarımı eğerken nefes nefese kalıyorum. "Hiç bu kadar ıslanmamış ve şişmemiş gibi hissediyorum."

"Hiç bu kadar sert olmamıştım." Çekiyor ve sonra yavaşça ve zevkle geri giriyor. Beni ayırdığını, açtığını, içine aldığını, doldurduğunu ve sonra bıraktığını hissediyorum. . . Sızlanıyorum ve o içeri girdiğinde geri gelmesi için yalvarmak üzereyim ... içeri giriyor ... geri sallanıyor ... kollarının kasları, Kelt dövmeleri ve B'si, o hareket ettikçe dalgalanıyor. Üçüncü seferde kollarımı başımın üzerinde

tutuyor ve daha sert itiyor, bu hareket göğüslerimi sarsıyor.

Ben çığlık atıyorum, o ağzıyla susturuyor. Derin nefes alıyorum, kokusunu içime çekiyorum.

"Seni seviyorum. . ." Boğuluyorum.

İçimde durdu, zor nefes alıyordu. Dönüp kulağımı yalamaya başlarken boğazının derinliklerinden alçak, gırtlaktan gelen bir ses yırtılıyor. Sonra hızlı, kararlı, çiğ ve ilkel bir ritim tuttururken beni korumak istercesine kollarını etrafımda dolaştırıyor.

Kalçalarımı eğip başımı kulağına çevirdiğimde neredeyse ağlayacaktım, boynumun tadını çıkarırken, göğüslerimi sıkarken, beni sert ve hızlı bir şekilde sikerken nefes nefese kalıyordum. "Aman Tanrım. Remington . . . Remington ..."

Kalçaları içimde ustalıkla sallanmaya devam ederken alnını benimkinin üzerine koyuyor; sonra başparmağını kaldırıp klitorisimi okşamaya başlıyor, bu sırada siki içimde sert ve nabız gibi atıyor. Gevşiyorum ve paramparça oluyorum, lezzetli ve sıcak öpücüğüyle ağzımı alırken kontrolsüzce titriyorum. Ben boşalırken ve onun altında çırpınırken aşk, şehvet, ihtiyaç içimden geçiyor.

"Tamam mı?" diye soruyor, ben boşalmaya devam ederken hareketlerini yavaşlatıyor.

"Evet!" Her santimim onun için çığlık atıyor. Ona karşı eğiliyorum ve biraz dalgalanıyorum, daha fazlasını istiyorum, onu istiyorum. Kendini tutamıyormuş gibi homurdanıyor ve geri çekiliyor, sonra tekrar içeri giriyor, daha sert bir şekilde ilerliyor, ben eğilirken bir koluyla beni belimden tutuyor ve içime girerken bir eliyle beni yerinde tutuyor. İnliyorum ve "Remy." diyorum.

Bir elini boğazımın kemerinden aşağı, göğüslerimin arasından geçirip beni tekrar yalamak için eğilirken gözleri beni yakıyor. "Benim," diye fısıldıyor usulca, bana hatırlatarak.

"Senin, senin," diyorum orgazmım içimde yükselirken.

Burnunu kulağıma bastırıyor, boşalırken hırlıyor, içimde yanıyor, iri vücudu üzerimde geriliyor, dudaklarından gırtlaktan gelen bir hayvan sesi çıkıyor ve sonra tekrar "Benim" diyor.

Gelip beni bir dakika tuttuktan sonra, hala içimdeyken beni kollarının arasına alıyor ve burnumu boynuna

sokuyorum. Beni mutfakta dolaştırıyor ve iki tane yeşil

Bir elinde elmalar, sonra bizi ana yatak odasına taşırken birini bana veriyor.

Yorganın altına yerleşirken çıtırdayarak ısırıyorum ve o da daha büyük bir çıtırtıyla kendi elmasını ısırıyor. Biraz öpüşüyoruz ve onun tadı sulu, limonlu elma gibi geliyor. Önce kendi elmasını bitiriyor, sonra dudaklarımın kenarlarındaki suyu yalıyor ve ben de elmamı ona uzatıyorum çünkü hala aç olduğundan şüpheleniyorum. Büyük bir ısırık alıyor, ben elmayı çevirip onun ısırdığı yerden ısırınca bana gülümsüyor.

Bacakları çarşafın altında huzursuzca hareket ediyor ve hızlı Remy'min bu gece uyumayacağını biliyorum, ama bütün gece benimle sevişmek isterse, yapabilir. Umarım yapar. İkimiz de elmamı yerken ve aynı anda karşı taraftan ısırırken onu içimde sabit tutmak için yer değiştiriyorum. Birlikte gülüyoruz ve ona "Şu anda bebeğimiz bir erik büyüklüğünde" diyorum.

"Erik mi?" Ağzını açıyor, ben de ona biraz daha elma veriyorum ve parmaklarımı hareket ettirerek boştaki elimle erik büyüklüğünde bir şekil veriyorum.

"Bir erik," diye tekrarlıyorum.

"Çok küçük," diyor şefkatle, büyük bir elini karnımın küçük kıvrımına doğru kaydırarak.

"Çok az," diye nefes alıyorum, iç çekerek onun büyük sıcak bedenine kıvrılıyorum, elmamı bitirmesini dinliyorum ve tenime düşen tüm sulu damlaları yalamasına izin veriyorum.

ON BEŞ

BIR AĞAÇ NASIL DEVRILIR

Remington dört aylık hamile karnıma kesinlikle aşık. Gerçekten göstermeye başlıyorum ve bu onu heyecanlandırıyor. Hayır, onu heyecanlandırmaktan daha fazlası. Ben de heyecanlıyım, hamile karnıma bayılıyorum! Harika hissediyorum. Artık mide bulantısı yok. Ve bir şekilde "parlıyor" gibi görünüyorum, ama sanırım bunun Remy'nin benimle sevişme şekliyle ve içime koyduğu bebekle ilgisi var.

Her sabah otelin boy aynasında kendimi incelerken elleriyle karnımı ölçüyor. Her ne yapıyorsa (duştan çıkmak, dişlerini fırçalamak), beni de incelemek için yanıma geliyor, beni kavrayıp ölçerken bakışları gururla parlıyor. Bu sabah sesi hırçındı. Daha yeni uyandık ve o çıplak, arkamda, esmer başını bana sokmak için eğdiğinde zayıf, iri vücudu benimkinin arkasındaki aynada mükemmel bir şekilde görünüyor. "Sence yeterince yiyor musun?" diye fısıldıyor kulağıma, beni kendisine doğru bastırıp dudaklarını boğazımın dibindeki çukura değdirmeden hemen önce.

"Senin gibi yemeye başlamayacağım!" Kollarında dönüp parmaklarımı ensesinde birleştirirken suçluyorum ve beni aşık ettiği aptal gibi sırıtıyorum. Şakacı bir şekilde gamzelerini dürtüyorum. "Sorunların olduğunu anlamıştık. Sadece herkesin hamile olduğumu ve alındığımı bilmesini istiyorsun."

Beni ayaklarımdan kaldırıyor, böylece ağızlarımız aynı hizaya geliyor ve dudaklarıma kocaman bir öpücük kondurup beni sıkıyor. "İşte böyle!"

Bugün spor salonunda bana onu nasıl fırlatacağımı göstermek istiyor.

-Ya da özellikle beni tehdit eden herkesi. Doktorun da onayıyla yürümeye, sonra da biraz tırıs gitmeye başladığımdan beri kendimi bir milyon dolar gibi hissediyorum. Ama beni en çok iyi hissettiren şey Remington'ın bana bakışı. Ateşli tescilli, bu benim kadınım, bu benim çocuğum. Hamileyken ateşli ve rahatsız olmanın tamamen normal olduğunu okudum, ama gerçekten kıyafetlerini yırtıp seksi kemiklerine atlama ihtiyacıyla yanmadan onu koklayamıyorum. Ki bunu günde en az iki kez yapıyorum, tamamen erkek zevkine göre.

Buraya geldiğimden beri geçen iki ayda hiç siyah olmadı ama Pete ve Riley ile bir şeyler planlıyordu. Üçünün bu konuda bu kadar ketum olması beni endişelendiriyor. Bunun Nora ile ilgili olduğunu düşünüyorum ama ona "Remy, Nora bana bu notu gönderdi. Bu konuda bir şey yapmamızı istemiyor ve onunla konuşmak için finale kadar bekleyebilirim," dediğimde sadece kıkırdadı ve "Şimdi bana bırak, tamam mı?" dedi.

Ama her şey yolunda değil. Çok korkuyorum.

Bu sabah oturma odamızda Pete ve Riley ile garip bir şekilde bir araya geldi. Bana baktı ve sessizce "Çocuklarla biraz yalnız konuşabilir miyim?" diye sordu. O zamandan beri planları hakkında endişelenmeye başladım.

Hamile olmanın sevmediğim tek yanı da bu. Embesil, zayıf, narin bir çiçekmişim gibi davranılmasından nefret ediyorum.

Hayır efendim. Ve bugün spor salonunda, hamile karnıma rağmen Remington Tate'i fırlatmayı başardığımda bunu kanıtlayacağım.

Onu tam mekik çekerken izliyorum, nefesleri hızlı ve eşit, içeri ve dışarı, içeri ve dışarı. Üç tur ip atlamasını ve üç tur gölge boksu yapmasını izliyorum - salla, yumrukla, salla, yumrukla, koru, eğil . . göğsü terli erkek mükemmelliği, çalıştığı yoğunluk beni

çok çalıştı. Koç kenardan ona bağırıyor ve Riley hızını ayarlayıp bir panoya notlar alıyor.

Remington sırılsıklam olduğunda ve beni ringe çağırdığında, tam bir şehvetle köpürmüştüm.

"Hazır mısın?"

Başımı sallayarak, onunla birlikte ringe çıktım.

Üzerimde fermuarı tam ortada olan kedi kıyafetlerimden biri var. Gözleri beni içine çekiyor ve yemin ederim dokundukları her yeri ısıtıyorlar. Bakışlarını tekrar gözlerime çeviriyor. "Hazır mısın?" sesi daha hırçın.

"Ne kadar hazır olduğumu tahmin bile edemezsin. Kıçını tekmeleyeceğim ve bu harika hissettirecek."

"Önce kaval kemiğimi tekmele, sonra kıçımı-" Beni daha yakına çekiyor, fısıldarken nefesi kulağımda sıcak ve ılık, "Beni fırlatmanın anahtarı dengemi bozmaktır. Eğer ben ya da senden daha ağır biri dengede olursa, onu asla yere düşüremezsin."

"Tamam," diyorum beni kenara çekerken, çünkü onun yakınlığıyla dengesi bozulan kişi benim.

"Kaval kemiğime tekme atıyorsun, dengemi kaybediyorum, sonra geçen sefer yaptığın gibi bacağını dışarı çıkarıyorsun ve topuğumun en zayıf yerine tekme atıyorsun-şimdi nasıl yaptığına bak! Beni salla, sonra yere ser."

İçimde gergin kelebekler uçuşuyor ve inleyip gözlerimi deviriyorum. "Yine incinecekmişim gibi hissediyorum. Sen hâlâ bir ağaçsın Remington."

"Boktan bir kaval kemiğiyle." Bana el sallıyor, dudakları eğlenerek kıvrılmış, gamzeleri seksi ve şakacı. "Haydi. Dengeni koru ve beni kendimden uzaklaştır."

Onun şakacı, ışıltılı mavi gözlerine bakarken, kalbim tam üzerimde oturan bir ton sevgiyi hissediyor. "Seni incitmek tüm içgüdülerime aykırı," diyorum dramatik bir şekilde, sanki onu haklayabileceğime gerçekten inanıyormuşum gibi.

"Bana zerre kadar zarar veremezsin," diyor gülerek.

Sonra onu çenesinden yakalayıp dudaklarından öpüyorum, sonra da çekilip bacaklarımı uzatıyorum. "Pekâlâ, gururum bunun yapılması gerektiğini söylüyor. Ya sen Scorpion olsaydın?"

Kaşlarını çatıyor. "Onu sen fırlat bebeğim, yani şimdi. Hadi, dünyamı salla, benim küçük fişeğim."

Öyle yapıyorum. "Ah" diyene kadar tüm ağırlığımı vererek kaval kemiğine tekme atıyorum; sonra bacağımı o kadar hızlı savuruyorum ki bacağının arkasını yakalıyorum ve temas ettiğim anda devrildiğini hissediyorum. Ama o hâlâ Remington Tate ve doğal olarak dengede duruyor. Tekrar ayağa kalkıyor ve bunu yaparken benim dengemi bozuyor. Düşmeye başladığımda ciyaklıyorum ve anında beni yakalayıp sırt üstü atarak düşüşümü engelliyor.

Biz düzelirken o kıkırdıyor.

"Kazanmama izin verdin," diye suçluyorum, dar gözlerle.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, bunu kendi başına yaptın," diye beni temin ediyor.

"Sen koca, inanılmaz derecede formda bir yalancısın," diyorum onu iterek.

Kıkırdıyor ve beni kucağına alarak daha dik oturuyor, atkuyruğumu başımın arkasına doğru tarıyor. "O kadar da zor değildi, değil mi?" diye soruyor yanağımı okşayarak.

"Hayır," diye nefes alıyorum, sonra sadece onun duyabileceği bir sesle, "ama sen öylesin," diyorum.

Ağzıma bakıyor ve ben de onun üzerinde kayıyorum. Başını eğip beni kokluyor ve burnu enseme değdiğinde tüm tenimde karıncalanmalar hissediyorum.

"Benimle idman yapmayı seviyor musun?" Kollarımı onun omuzlarına koyarken ipek gibi soruyorum, altımdaki devasa ereksiyonu yüzünden heyecanlanıyorum.

"Hmm," diyor elini kaldırıp ensemi tutarken. "Böyle tartıştığımız zaman hoşuma gidiyor. . . ." Beni usulca öpüyor ve dilini ağzıma sokuyor; dilinden tüm bedenime elektrik aktığını hissediyorum. Antrenmanından dolayı ıslak ve tadı sıcak ve susamış, göğsünü kavrarken daha da sıcak ve susamış hissediyorum, kasları kaygan ve sert, ona sarıldığımda.

At kuyruğumu avucunun içine alarak beni yerinde tutarken başını hafifçe kaldırdı ve sertçe, "Riley..." dedi.

"Evet, Koç'a söylerim." Riley çıkışa doğru ilerlemeden önce birkaç havlu ve içecek getirirken sesindeki kahkahayı gizleyemez.

"Remington . . ." Azarlıyorum.

Kıyafetimin fermuarını çekerken dudakları köşelerden lezzetli bir şekilde kıvrılıyor ve Riley Koç'a bağırıyor, "Hey, Koç, adamın Brooke'la sevişebilmesi için ona vurmalıyız!" Spor salonunun kapısında kayboluyorlar ve kapılar kilitlenirken Remington dudaklarını hararetle boynumda gezdiriyor. "Hiçbir şeyin bu kadar güzel olması mümkün değil," diye mırıldanıyor bana, açık elini omurgamın kıvrımları boyunca şehvetli bir şekilde kaydırırken.

"İşte burada öpüşme kısmına geliyoruz, çünkü beni bundan kurtarmak neredeyse imkânsız," diye fısıldıyorum.

"Çıkıyor," diyor beni yalayarak. Ağzımı öpüyor ve beni öperken boynumu tutuyor. Sonra boştaki eliyle tulumumun fermuarını indiriyor. Kıvranıyorum ve inliyorum çünkü üzerimde bu kadar karmaşık bir şey varken bunu hiç denemedik.

"Çıkabilir ama kolay değil."

"Hadi bana biraz yer açalım," diye mırıldanıyor çeneme sıcak bir şekilde, bacaklarımın tepesine kadar uzanıp her bir uyluğumdan bir parça kumaş sıyırırken; sonra çekiştiriyor ve tulumumu dikiş yerinden yırtarak açıyor. Havanın açıklıktan içeri girdiğini ve varlığımın yanan merkezine ulaştığını hissediyorum. Bir elini yırtığın içine uzatıyor ve "Boynuma tutun" diyor, giydiğim külotu yırtmak ve çıkarmak için manevra yaparken. Külotu çekip yırtığın içinden çıkarıyor, gözleri parıldıyor ve beni bir fırtına gibi tahrik ediyor.

"Oh lütfen." Başını tekrar benimkine yaklaştırarak lezzetli dudaklarını alıyorum, kalçalarım umutsuzca onun üzerinde sallanıyor.

Beni bir saniyeliğine kaldırdı, sonra eşofmanını çıkardı ve bir eli kalçamdayken beni tekrar aşağı indirdi.

Tek eli beni aşağı indirip üzerine yatıracak kadar güçlüydü. Büyük. Sıcak. Sert. Benim. İnliyorum ve boynunu yalıyorum, duvarlarım onu almak için gerilirken kayboluyorum. Başımı tutuyor ve ağzımı daha sert alıyor. Bir eliyle beni hareket ettiriyor, seviyor, kaldırıyor ve indiriyor, diğeri boynumun arkasında, beni öperken tutuyor ve kavrıyor, ağzı güçlü ve emrediyor, açıyor ve tadıyor, geri çekiliyor, alay ediyor.

Hızlı ve sert boşalıyorum ve kasılmalarım onu dalgalandırırken kolları gözleri gibi geriliyor. Onu sağmama izin verirken usulca homurdandığını duyuyorum. Sonra beni kaldırıp ringin diğer ucuna taşıyor ve iplerin üzerine oturtuyor. Kollarından biri beni koruyor ve bir saniye bile içimden çekilmiyor. Tekrar hareket etmeye başladı. Hafifçe inliyorum. Sanki havada asılı kalmışım gibi hissediyorum, vücudumdaki tek bağlantı olan koluyla ve içimdeki sikiyle. Atkuyruğum arkama düşüyor, boğazım kavisleniyor ve o da onu yutmak için orada. O hareket ettikçe miyavlıyorum ve parmaklarımı şişkin kollarına batırıyorum, beni pompalarken pazılarının vücuduyla birlikte esnediğini ve kasıldığını hissediyorum.

Biz konuşmayız. Kelimelerle konuşmamıza gerek yok; böyle konuşuyoruz. Başımı kaldırıyorum, onu ısırıyorum, yalıyorum ve nefesini duyduğumda nefesim kesiliyor, kasları esniyor ve ben tekrar boşalana kadar içimde hareket ediyor. Asla benden önce boşalmaz; bekler, beni hazırlar, beni izler. Şimdi boşalmamı izlerken gözleri kararıyor; sonra çenesi çalışıyor ve vücudu sertleşiyor, derinlere iniyor ve kendini orada tutuyor ve işte o zaman patlıyor, sonuna kadar girdiğinde ve ben onun etrafına geliyorum, onu içimde kucaklıyorum, dalgalandırıyorum ve kavrıyorum.

Bu sefer sarkmak yerine, işimiz bittiğinde birbirimize daha sıkı sarılıyoruz. "İçimde kal," diye yalvarıyorum ona. Nefesimi tutuyorum, tırnaklarım omuzlarını oyuyor.

Beni daha yakına çekiyor ve başını göğüslerimin arasına sokup sertçe nefes alıyor, sanki tenim onun havasıymış gibi, sonra göğsümün üst kısmını hafifçe ısırıyor.

"Senin içinde yaşamak istiyorum," diyor beni eriten o sert ve şefkatli sesiyle ve beni daha sıkı kavrıyor ve ısırığını yalayıp yutuyor, çenesi tenimi tırmalıyor. "Tanrım, senin içinde ölmek istiyorum."

Kemiklerim vücudumda sıvı gibi hissediyorum, ama rahatlamış olsam bile, onun kasırga enerjisinin benimkine işlediğini hissediyorum. "Çok sahiplenicisin, beni de yanında götüreceğini biliyorum."

"Hayır, sana asla zarar vermem."

Yumuşakça gülüyorum. "Bu senin seçimin olmayacak. Beni de yanında götüreceksin çünkü senin gittiğin yere ben de gideceğim. Sen benim sonum olacaksın Remington Tate, ama ben de bu şekilde gitmek istiyorum." P a r m a k eklemlerinin arkasını çenemde gezdirirken yüzü acıyla buruşuyor. "Hayır, Brooke. Seni koruyacağım. benden."

Bir an için birbirimize bakıyoruz ve gözlerindeki beni koruma kararlılığı, ne olursa olsun, iyi ya da kötü, hayatımın her zaman onunkiyle iç içe olacağına dair bana güven veriyor. Onun yanında yürüyeceğim, koşacağım, savaşacağım, tutunacağım ve artık benim olan hayallerinin peşinden gideceğim. "Dediğin gibi, bizi öldürse bile seni seveceğim," diye fısıldıyorum yüzünü okşarken. "Hepimiz öleceğiz. Ben seni severek ölmeyi tercih ederim."

"Bebeğim, seni deliler gibi sevecek olan benim," diyor kalın bir sesle, beni sıkıyor ve tam bir mutluluk içinde gülmemi sağlıyor. "Remy ... bebeği nerede doğuracağız?"

Doğruldu ve beni kollarının arasına aldı, ringi geçerken bacaklarım hâlâ onun kalçalarına kilitliydi. "Nerede yapmak istersen. Sezon dışında olacak. Seni istediğin yere götürebilirim."

"Dairemi tutabileceğimi düşünüyordum. İlk başta yenilemeyecektim. Ama temas kurabileceğim bir yer olması akıllıca olabilir. Ayrıca eskiden yoga yaptığım ve çocuk odasına dönüştürebileceğim boş bir yatak odam var. Melanie orayı dekore etmek istiyor. "

Bizi ringin köşesindeki tabureye oturtuyor, burada bir sepet havlu ve içecek bizi bekliyor. Bir havlu alıp beni kucağına oturtuyor ve yavaşça beni temizlemeye başlıyor, profili sakin ve rahat. "Biz başka bir şey ararken Pete'den kira kontratını bir yıl daha yenilemesini isteyeceğim," diyor. "Sana verdiğim kartı istediğin her şeyi ödemek için kullanabilirsin."

Bir kolumu boynuna doluyorum ve gizli bir gamzesini dürtüyorum. "Yani senin kız arkadaşın ve çalışanın mı olacağım? Resmi olarak mı?"

Başımın arkasını kavrıyor, yüzümü neredeyse tavana kadar kaldırıyor ve çenemin altından ağzıma kadar bir yol yalıyor ve ağzımı kabaca kendi ağzıyla dolduruyor. "Resmen benimsin."

♥ ♥ ♥

"Aşılar için her zamanki yoldan mı gideceğiz yoksa bizimle farklı bir programla çalışan bir doktor mu bulacağız? Aşıların otizme neden olabileceğine dair çok fazla kanıt var," diyorum bir gece Remington'a.

Tonlarca sebze yiyorum. Farklı renkteki sebzelerin farklı antioksidanlar sağladığını okudum. Yeşil sebzeler mor ve turuncu olanlardan farklı antioksidanlar sağlıyor, bu yüzden her sabah, öğlen ve akşam gökkuşağı yiyorum. Remington'ın bebeği için en iyisi.

Ayrıca, ananas şu anın meyvesi. Tek yemek istediğim o. Her yere ulaşır ulaşmaz Remington, Diane'e bulabildiği tüm organik ananasları getirmesini emrediyor. Onları muzla karıştırıp smoothie yapıyorum. Onları kırmızı biberle yiyorum. Diane onları benim için küçük hindi parçalarıyla soteliyor. Ben bir ananas delisiyim ve Remington bu yüzden çok eğleniyor.

Diane dün bana "Kız olduğunu söyleyebilirim," dedi, "çünkü canın tatlı çekiyor. Ama çok iyi görünüyorsun. Bir kızın olduğunda -en azından benim kızlarım olduğunda- bok gibi görünüyordum."

"Neden?"

"Kızlar güzelliğinizi çalar. Ve erkeğinin aşkını." Meraklı gözlerle karnımı incelerken dudakları kıvrılıyor. "Ama kızlarımı hiçbir şeye değişmem. Bir yüzükle ip olayını yaptın mı?"

"Hayır," diyorum ve bana bir ipi bir yüzüğün etrafına sararak karnınızın üzerinde nasıl tutacağınızı ve bir erkek için daireler çizmesini ya da bir kız için çizgiler çizmesini nasıl izleyeceğinizi açıklıyor. Kulağa aptalca geliyor ama tabii ki şimdi yatakta çıplak yatıyorum ve Diane'den ödünç aldığım yüzüğü karnımın üzerinde tutuyorum. Remington iPad'inde satranç oynuyor, o kendi işini yaparken ben de kendi işimi yapıyorum. Birkaç hafta içinde Austin'e gidiyoruz ve bunun onu huzursuz etmeye başladığını biliyorum çünkü çok fazla uyumuyor.

Kendini merkeze koymak için satrancı nasıl kullandığına gerçekten hayret ediyorum. Tüm o geceler boyunca huzursuz olur ve iPad'ini alıp bana dayardı, satranç oynadığından haberim yoktu.

Şimdi, o bana "Sevdiğimiz bir doktor bulacağız ve aşı takvimimiz konusunda bizimle birlikte çalışmasını sağlayacağız" derken yüzüğü bir ipliğe bağlıyorum ve sonunda yüzüğü karnımın üzerine asıp hareket etmesini izlerken başımı sallıyorum. "Daire mi yoksa çizgi mi?" diye soruyorum.

Oynamayı bırakıp iPad'i bir kenara koyuyor ve izlemek için dönüyor. Erkek olduğunu düşünüyorum çünkü alçak taşıyorum ve sol tarafımda uyuyorum ve saçlarım dolgun ve parlak, ama bu kocakarı masallarının ne kadar doğru olduğundan emin değilim.

"İkisini de yapıyor," diye cevap veriyorum lanet olası yüzüğe gülerek. "Ne başarısızlık!" Beni koltuk altlarımdan tutup kendisine doğru sürüklediğinde ciyaklıyorum.

"Ne olmasını istiyorsun?" diye soruyor, üzerime yayılıyor ve kulağımın arkasındaki gevşek bir saç telini okşuyor.

"Ne istersen. Sadece çok merak ediyorum."

"Bilebilirsin," diyor burnumun ucunu öperek. "Bilebilmen için seni doktora götüreceğim ama bilmek istemiyorum."

"Sen neden yapmıyorsun?" Kollarımı onunkilere doluyorum ve mavi gözlerinin içine bakıyorum. "Onu çok

fazla sevmekten mi korkuyorsun?

sert, daha tanışmadan?"

"Ne derlerse desinler, biz onu tutana kadar gerçek olmayacak." Sırt üstü yatıyor ve beni yanına çekiyor; sonra başımın arkasını kavrıyor ve yüzümü özel kıvrımımda boynuna yaslıyor ve ben de gözlerimi kapatıp bana sevdiğini öğrettiği gibi onu hafifçe yalıyorum. O çok büyük, çok seviyor, çok savaşıyor. Ona hiç ama hiç sahip olmadığı ve muhtemelen istediğini bile bilmediği şeyi veriyorum. Umut etmekten korkuyor. . . .

Ertesi gün, kenarda takılıp onun ağır torbaya vuruşunu izledim. Vur. Vur. Vur. Vur. Yoga esneme hareketleri yapıyordum ki, içimden gelen kesin bir darbe hissettim. Nefes almayı bıraktım. Tekrar hissediyorum ve tamamen hareketsiz kalıyorum ve bir kez daha geliyor. Bu bir kabarcık değil. Sanki içimde bir şey beni yumrukluyor gibi hissediyorum, tıpkı babamın ağır torbayı yumrukladığı gibi.

Kalbim yerinden fırlıyor ve ben de aynı güçle
ayağa fırlıyorum. "Remington. Remy! Remington
lanet olası Tate!"

Etrafında döner ve sallanan çantayı tek eliyle durdurur.

"Şunu hisset!" Titreyen ellerimle eldivenini çıkarıp bir kenara fırlatıyorum ve elini karnıma koyuyorum, kalbim hızla çarpıyor. Hadi, küçük bebek. . .

Remington şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. Tekmeliyor.

Gözlerini kısıyor ve büyük elini daha da yaklaştırıyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Bu ... ... mı? ?"

Başımı salladım.

Birdenbire bana bembeyaz, etkileyici bir gülümseme fırlatıyor, gamzeleri hiç görmediğim kadar derin, gözleri Tahiti'deki denizden daha mavi, sanki bebekle konuşmaya hazırmış gibi başını eğiyor. "Ona tekrar yapmasını söyle," diye fısıldıyor.

"Bana hiç ilgi göstermiyor." Onu şakacı bir şekilde dürttüğümde dudaklarım bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Ve o bir erkek. Çünkü saçlarım parlak ve sanırım alçak taşıyorum. O da oldukça güçlü. Belki kibarca sorarsan sana daha fazla hareket gösterir."

"Papa'ya tekme at, hadi gidelim!" Koç ağır torbanın diğer tarafından bağırıyor.

Remy bana sırıtıyor ve Riley tembel sörfçü çocuk havasıyla yanıma geliyor.

"Hareket mi etti? Tanrım, bunu hissetmeliyim," diye uzanır. "Dokunma," diye homurdanır Remington, elini kenara tokatlayarak. "Dostum, o bir kız kardeş gibi-"

"Çek ellerini Riley," diye uyarıyor ve bir koluyla onu kenara itiyor.

Riley büyük bir kahkaha patlatıyor, Remington bir eliyle beni daha yakından kavrarken diğer elini karnımın üzerinde tutuyor, iki dodo gibi bebeğin hareket etmesini beklerken bakışlarımız birbirine kenetleniyor.

Bebek tekrar tekmelediğinde ve o bir kahkaha patlattığında, o kadar sevgi doluyum ki ona sarılıyorum. "Bu senin için yeterince gerçek mi?" Nefes alıyorum, dudaklarımda bir gülümseme dans ediyor, başımı ona doğru eğiyorum, burun deliklerim sabununun ve tenine yapışan terin nefis kokusunu yakalıyor.

"Bu gerçeküstü hissettirdi," diye fısıldıyor, gözleri sevinçle parlıyor ve sanki bir hız yarışmasıymış gibi alnımı, burnumu, yanaklarımı ve çenemi öpüyor; sonra beni belimden tutup havaya fırlatıyor, beni yakaladığında bir alarm gıcırtısı beni terk ediyor.

"Remington Tate, hamile kız arkadaşını bu şekilde havaya fırlatan tek erkek sensin!"

"O küçük bir fişek ve buna bayılıyor!" Beni tekrar yukarı fırlattı.

O gece ilk kez bebeğe ilk şarkısını dinlettik. Remy kulaklığını karnıma dayadı ve Creed'in "With Arms Wide Open" şarkısını çaldı.

Şarkı bebeğe dünyayı nasıl göstereceğini ve onu "kollarını açarak" nasıl kabul edeceğini anlatıyor ve yemin ederim ki seksi, güzel babası yanıma uzanıp beni öpmeye başlarken bebeğin rahatlığını hissedebiliyorum.

"Kancamı aldı mı?" diye soruyor kalın bir sesle, o yumuşak, uyuşturucu öpücüklerin arasında, müziğin benim

Karın.

"Kesinlikle senin kancanı takmış, çünkü tabii ki her şey seninle ilgili," diye usulca takılıyorum çenesini avuçlayarak.

Gülüyor. "Hepsi benim hakkımda mı?"

"Hepsi. Her şeyi. Tüm hayatım." Abarttığımı belli eden dramatik bir havayla söylüyorum ama gülümsemesi o kadar göz kamaştırıcı ve büyük ki, büyük aslan egosu odada o kadar büyük ki, çenesini okşayıp gülüyorum ve nedense, sadece yüzündeki o büyük geniş sırıtışa bakmaya devam etmek için tekrar söylemek zorunda kalıyorum. "Evet Remy, gerçekten her şey seninle ilgili."

ON ALTI

AUSTIN AWAITS

Austin'e uçarken Pete, "Riptide'ın kız arkadaşının hamile olduğu manşetlere çıktı," diyor.

Artık Josephine de bizimle uçuyor ve bugün Pete, Riley ve Remington ile birlikte oturma odasının bir bölümünde otururken, Koç bankta, Diane ve ben de oturma odasının diğer bölümlerinden birinde oturuyoruz. Remy ve adamlar Austin'deki iki dövüş için güvenliğimi tartışıyor gibiler. Görünüşe göre, yarı finallere yaklaşıyoruz, bu yüzden Scorpion artık Remington ile aynı akşamlarda dövüşecek.

Bir yanım dövüşlerde Nora ile karşılaşıp karşılaşmayacağımızı merak ederken, diğer yanım böyle bir karşılaşmanın sonucundan korkuyor.

Remy huysuz, aşırı korumacı ve kötü bir ruh hali içinde. Boktan anne babasının Austin'de yaşıyor olması ve her zaman kaldığımız evi satmış olması şüphesiz onu kızdırıyor. Pete bizi medyadan uzak tutmak için başka bir ev kiraladı ama Remington yatışmış değil. Bırakın aynı posta kodunu, Scorpion'la aynı eyalette olma düşüncemden bile hoşlanmadığını biliyorum.

Diane'e Melanie'nin bebeğin odası için gönderdiği renk şemalarının resimlerini gösterirken Remington'ın sesini duyuyorum, alçak, sanki duymamı istemiyormuş gibi ama otoriter. "Ona yaklaşan ya da yan gözle bakan olursa hemen icabına bakacaksın."

Gözümün ucuyla Pete'in kasvetli bir şekilde başını salladığını ve bir eliyle siyah kravatını düzelttiğini görüyorum. "Merak etme Rem, onu kendi kızımmış gibi koruyacağım."

"O senin değil, salak. O benim."

"Bay Tate," diye araya girdi Josephine, "onun herhangi bir şekilde tehdit edilmediğinden ya da rahatsız edilmediğinden emin olmak için beklemede olacağım."

Diane bana "Bu mavi-yeşil düzeni gerçekten çok seviyorum," diyerek uçağın diğer tarafındaki konuşmadan beni koparıyor.

Görüntülere dönerek üzgün bir şekilde ona, "Keşke şu yüzük olayı işe yarasaydı. Remington bilmek istemiyor ve ben de bunu bir doktordan öğrenip onun için kazara mahvetmek istemiyorum."

"Hey!" Riley diğer bölümden bağırıyor. "Siz buna ne isim vereceksiniz?"

Remington eğilip Pete'in telefonunda gösterdiği bir şeyi incelerken omuzları kamburlaşmış durumda ve beni dinlediğini bile sanmıyorum ama yine de "Eğer erkekse aklıma bir şey gelmedi. Ama kız olursa mükemmel bir isim buldum."

"Ah, evet, ne?" Riley kollarına yaslanmış, merakla soruyor.

"Iris," diyorum usulca. Remington anında dönüp bana bakıyor ve bakışlarındaki samimiyet, içime çarpan bir şehvet ve aşk dalgası gibi içimi yakıp kavuruyor.

"Iris'i sevdim," diyor huysuzca, başını onaylarcasına sallayarak.

Remy'nin Pete'in telefonunda gösterdiği şeye tekrar konsantre olmasını sağlamak Pete'in çok daha fazla çabasını gerektiriyor, çünkü Remington uçağın diğer ucundan bana bakmaya devam ediyor. Ben de Diane'in söylediklerine konsantre olamıyorum, çünkü sürekli ona bakıyorum.

Aramızda bu kadar koltuk olması, iPod'umun çantamda olması ve adamımın bu kadar uzakta olması yanlış geliyor.

Koltuğunda mümkün olduğunca geriye yaslanır ve uçağın koridorunda kolunu uzatır ve büyük

Elimi. Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve sonra yine doğru hissediyorum. O erkek eşyalarına bakmaya devam ediyor, ben de Diane ile bebek eşyaları hakkında konuşmaya devam ediyorum, onun eli koridorun karşısında benimkini tutuyor.

♥ ♥ ♥

PETE VE BEN Austin Underground'a yerleşirken, Scorpion'un iki fedaisinin ringin karşısından bizi izlediğini görme talihsizliğini yaşıyorum. Şaşkınlıkla göz kırpıyorum ve hemen kalabalığı tarayıp Nora'yı arıyorum.

Onu hiçbir yerde bulamıyorum ve dikkatim tekrar serserilere yöneldiğinde, onların dikkatinin hâlâ bizim üzerimizde olduğunu görüyorum.

Adamlardan birinin kafası tıraşlı, diğerinin ise elmacık kemiğinin üzerinde gururla taşıdığı bir akrep dövmesi var, tıpkı Remington'ın Nora'ya gittiği gün oymadan önce patronunun yaptığı gibi.

Nora. . .

Onun Scorpion ve yardakçılarıyla arkadaşlık ettiği düşüncesi beni iğrendiriyor ve bu düşünce ne yazık ki binlerce bacağın tenimde gezindiği hissini de beraberinde getiriyor. Birden fazla dürtü arasında kalıyorum: kusmak, kaçmak ve bu haydutların üzerine yürüyüp kız kardeşimin nerede olduğunu söylemelerini istemek. Kendimi delirmiş bir pusula gibi hissediyorum ve ne yapacağımı, nereyi göstereceğimi ya da nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum, bu yüzden burada oturup onları izlemeye devam ediyorum - Pete yanımda otursa ve küçük aletlerle tepeden tırnağa silahlanmış olsa bile kendimi küçük bir yavru geyik gibi hissediyorum.

İki adam yavaşça ayağa kalkıp ringin etrafında ilerlemeye başladığında, doğrudan bize doğru geldiklerini fark etmek ciğerlerimin daralmasına neden oluyor. Kalbim göğüs kafesimi şiddetle tekmelerken, isyan eden içim korku içinde tamamen hareketsiz kalıyor.

Plastik sandalyesinde gergin olan Pete fısıldar, "Muhtemelen daha sonra Scorpion'un dövüşünü izleyecekler

ya da Remington'ı gözlüyorlar. Nasıl dövüştüğünü kontrol edin, eğer

Görünür bir yaralanma. Lütfen, Tanrı aşkına, hiçbir şey yapmayın ve onları görmezden gelin."

Mideme bir ağrı saplanarak çiftin önümüzde durmasını izliyorum. "Kıpırdama Brooke," diye uyarıyor Pete nefesinin altından.

Yuvarlak karnımdaki neredeyse altı aylık bebeğin şiddetle farkında olarak, kan damarlarım içimde genişlerken gözlerimi beton zemine indirmeye zorluyorum. Ellerimi, kalbini daha önce duyduğumuz ve bu adamlardan mümkün olduğunca uzakta olmasını istediğim bebeğimizin etrafında koruyucu bir şekilde kıvırırken bacaklarım titriyor.

Ama bunlar geçen sezon Remington'ı bir kulüpte kavga etmeye kışkırtmaya çalışan iki pislik ve pis kokularını gerçekten alabiliyorken onları görmüyormuş gibi davranmak, ayaklarını tekmelemek ve taşaklarını ezmek için tüm içgüdülerime karşı geliyor.

"Merhaba, Remy'nin kaltağı. Bize küçük bir öpücük vermek ister misin?" diye alay ediyor içlerinden biri.

Etrafımızdaki koltuk sıraları dolmaya başladıkça içimde öfke ve iktidarsızlık kabarıyor ve kendimi gözlerimi ayaklarından ayırmamaya zorluyorum ve uzaklaşacaklarını ya da Pete'in sonunda biraz daha taşaklı olup bir şeyler yapacağını umuyorum.

"İkinize de kaybolmanızı öneririm," diyor Pete sakince.

"Seninle konuşmuyoruz sıska, orospuyla konuşuyoruz. Patron onu öpmeye zorladığında amının bir fok balığı kadar ıslandığını ve sırılsıklam olduğunu hatırlamıyor mu? Tam şu anda küçük kız kardeşin patron tarafından, tüm diğer kızların önünde güzelce ve sertçe beceriliyor."

Vücudum utanç içinde kızarırken başım tekrar yukarı kalkıyor. Oturduğum yerde titreyerek dişlerimi sıkıyorum ve ellerimi iki yanımda yumruklayarak kafataslarında birkaç şişe kırılmasını diliyorum. "Çıktığın deliğe geri dön ve götveren patronuna Riptide'ın bu yıl onu gömeceğini söyle!" diye bağırıyorum.

"Brooke," Pete dirseğimi tutarak beni uyarırken iki pislik gülüyor.

"Bunu söylediğini ona söylememizi ister misin? Remy'nin en yeni fahişesi?" Kel olan, ayaklarımdan bir santimetre ötede yere tükürüyor. "Sen orospu musun?"

Pete ayağa kalkıp ceketine uzanarak, "Sizi gitmeniz için uyarıyorum," diye tekrarladı.

Tam güç savunma modundayım ve orta parmağımı onlara doğru çevirirken kanım pompalanıyor. "Elbette. Ona siktirip gitmesini ve yakında kız kardeşimi rahat bırakmadığı için pişman olacağını söyleyin."

Josephine aniden adamları gömleklerinin arkasından yakaladı, sesi aldatıcı bir şekilde sakindi ve "Gerçek bir kadın mı arıyorsunuz beyler?" diye sordu.

Pete beni yerimden kaldırıp sıranın aşağısına sürüklerken kalbim öyle bir şiddetle çarpıyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

"Bu da neydi şimdi?" Pete beni etrafında döndürüyor, gözleri öfkeyle alev alev yanıyor. "Cebimdeki bir parça biber gazı seni bu kadar alıngan mı yaptı?"

"Pete, sen bir nergissin. Neden kullanmadın? Nefesleri ensemizdeydi!"

"Brooke, biraz incelik lütfen! Bu adamları kışkırtamazsın! Remington dövüşürken geri gelirlerse ve sana iki adım yaklaştıklarını görürse, ringi terk eder ve diskalifiye olur ve bu ihtiyacımız olan son şey. . . ." Sözünü kesiyor, derin bir nefes alıyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Az önce soyunma odasında sana ne yapmanı söyledi? Ha?"

Remington'ın isteğini net bir şekilde hatırlıyorum ve anında sesim kesiliyor. "Koltuğumda sıkı oturmak için."

"Peki o zaman! Senin küçük bir fişek olman hoşuna gidebilir, ama benim gözetimimde patlamanı ve kesinlikle yanmanı istemiyorum."

"Pete, Remy o iki ahmak bana küfür ederken başımı öne eğip oturmamı istemezdi. Eminim benden hiçbir şey yapmamı beklemezdi."

"Sizden hiçbir şey yapmamanızı beklemiyor; zaten bu yüzden işleri kontrol altında tutmam için beni görevlendirdi."

"Eğer o sen olsaydın, bir şeyler yapardı ve eğer hamile olmasaydım, ben de yapardım!"

"Ben Riptide değilim, Brooke. Bana bak!" Pete siyah ceketi ve kravatıyla kendini işaret ediyor. "Kabul ediyorum, ben de hamile değilim ve üzerimdeki şu küçük oyuncaklardan birini onların üzerinde kullanabilirdim, ama bu her türlü kırmızı bayrağı kaldırırdı, böylece Rem ortaya çıktığında, etrafınızda bir şeyler olduğunu fark eder ve kavgayı bırakırdı. Bu her zaman saldırmakla ilgili değil. Sheesh."

"Pete, özür dilerim, anlıyorum. Gidip oturalım. Gittiklerine sevindim," diyorum ve ikimiz de koltuklarımıza geri dönüp izlemek için yerleşirken nefes veriyoruz, ama ellerim hala damarlarımdan pompalanan adrenalinle titriyor.

İlk dövüş hoparlörlerden anons edildiğinde salon insan kaynıyordu.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz, bayanlar ve baylar ..." Duydum.

Dövüşçülerin gelip gidişini izlerken gürültü ve heyecan etrafımızı sarıyor. Tüm o kanı tekrar görmek, kemiğin kemiğe çarpma seslerini duymak beni endişelendirmeye başlıyor.

Remy . . . oh tanrım. Soyunma odasında Scorpion'la karşılaşabileceğini düşünmek bile gerginliğimi tavan yaptırıyor.

Pete bana "Biliyor musun Brooke?" dediğinde nefes alıp veriyordum. Bana kimsenin sana bakmasını istemediğini söyledi, yani haklısın - onları hemen senden olabildiğince uzağa götürmemi isterdi. Ama bu kadar gerçekçi olamam, dostum. Burada işleri sakin tutmaya çalışıyorum. Lütfen anla, burada soğukkanlı olmak zorundayım."

"Anlıyorum Pete, ama sen," diyorum abartılı bir şekilde, "tetiği olmayan dolu bir silah gibisin."

"Scorpion'la doğrudan pazarlık halindeyiz, Brooke," diyor sonra bana, nefesinin altında. "İsteyeceğim son şey durumu daha da kötüleştirmek, yoksa bu Remington'a daha pahalıya mal olur."

"Ne?" Gözlerim açıldı. "Nora hakkında bir şey biliyor musun?"

"Sadece bu sefer Remington işleri halledecek ve sen tamamen dışarıda kalacaksın." Dudaklarını anlamlı bir şekilde büzüp başını sallıyor ve ben itiraz bile edemiyorum, çünkü tam o sırada Remington'ın adı hoparlörlerden ve kalabalığın içinde patlıyor.

"Evet, efendim, bu insanlar için Riptide'ı getirin!" diye bağırır spiker ve kalabalık "RIPTIDE!" diye kükrer.

Kalbim küt küt atıyor, farkındalığım hemen yüzüğe yaklaşan tek bir kırmızı ışığa odaklanıyor.

Bu dövüş gecesi çok anlamlı. Sadece Scorpion'un bir gece önceki dövüşte muşta kullandığı için diskalifiye edildiğini duyduğumuz ve Remington puan olarak çok fazla farkla birinci sırada olduğu için değil, aynı zamanda Austin'in onun doğduğu yer olduğunu bildiğim için - kafasında reddedildiğine inandığı yer. Ama bu kalabalık tarafından değil. Oh, hayır. Bu kalabalık tarafından asla.

Remy ringe atlayıp o boş ve sıkıcı alana tüm renkleri getirirken arena kana susamış çığlıklarla yankılanıyor.

"Eğer bu geceyi kayıpsız atlatırsa, Scorpion'u geride bırakmış olacağız. Hepsi iyi haber," diyor Pete bana.

Heyecanla başımı sallıyorum, gözlerim artık Remy'den başka bir şeye odaklanmıyor.

Riley ve Koç köşedeki yerlerini alırken Remington **RIPTIDE** cübbesini çıkarıp teslim eder.

Rakibi çağrılırken Remy kollarını kaldırıp halka sırıtıyor, sonra beni işaret ediyor ve insanlar kükrüyor. "Brooke, Brooke, Brooke," diye bağırmaya başladılar.

O gülüyor ve ben de buradaki herkesin artık beni bildiğini öğrenmenin verdiği ani bilgiyle kıpkırmızı kesiliyorum. Hayranlarının hepsi benim Riptide'ın hamile kız arkadaşı olduğumu biliyor, yani ne fark eder. Bir aptal gibi el sallıyorum ve ona bir öpücük gönderiyorum ve öpücüğü kapıp ağzına götürmesine bayılıyorum. Sanırım insanlar Brooke diye tezahürat yaparken bunu istiyorlardı, çünkü kolunu uzatıp beni tuttuğu anda

öpücüğü havaya kaldırıp yere çarpıyor, kalabalık çılgına dönüyor ve hep birlikte gülüyoruz.

Remy'nin girişindeki tantanadan yoksun yeni bir dövüşçü ringe çıkar ve dövüş başlar.

Remington özellikle genç dövüşçülere karşı çok eğlenceli. Ondan güçlü olmasını ama o kadar da hızlı olmamasını bekliyor gibiler ve bunun onları çıldırttığını görebiliyorum. Çok fazla çalım atıyor, onlara biraz oyun veriyor ve sonra acımadan işlerini bitiriyor - kalabalığın zevkine göre.

Bu gece on iki dövüşçüden geçiyor ve sonunda sırılsıklam oluyor ve sol tarafı hafifçe morarıyor. Kiralık eve döndüğümüzde, her biri ayrı bir odaya açılan uzun koridorlara ayrılan geniş oturma odasına girer girmez Pete'i delmeye başlıyor. "Kenarda her şey yolunda mı?"

"Sayılır."

"Etrafta gözcü var mı?"

"İki. Her zamanki gibi."

"Brooke'a bakıyorlar mı?"

"Uh . . ."

Etrafında dönüyor, kaşları çatılıyor. "Brooke'a mı bakıyorlar?"

Pete önce bana, sonra ona baktı. "Konuşmak için geldiler. Brooke onları tersledi. Onlara gitmelerini söyledim. Josephine geldi. Brooke'u kenara çektim."

Remy bana baktı ve şimdi kaşları yukarı kalkmıştı. "Onlara parmak mı salladın?"

Kıllandım. "Taşaklarına tekme atmamı mı tercih ederdin?"

İnançsızlığı Pete'e kayıyor. Bir elini hayal kırıklığıyla saçlarında gezdirip ensesine indiriyor, sonra başını iki yana sallayıp ensemden tutarak beni salona doğru yönlendiriyor. "Bunu odamızda tartışırız," diye homurdanıyor bana.

"İyi geceler çocuklar," diyor Pete.

Remington durur ve etrafına bakınır. "Brooke'un kız kardeşinden iz yok mu?"

"Yok," diyor Pete ve yüzündeki duygu beni neredeyse kırıyor. O ve Remington sessiz bir şekilde erkek erkeğe iletişim kuruyorlar ve sonra hepsi bu kadar ve farklı yönlere gidiyoruz.

Remy bizi yatak odamıza sokar sokmaz kapıya yaslanıyorum ve beni tekrar koklarken burnunu göğüs dekolteme gömülmüş buluyorum.

"Neden o pislikleri tersledin?" diye homurdanırken amım sıkıştı. Başını geriye atıyor ve mavi gözlü bakışlarını tüm gücüyle bana yöneltiyor. "Sana ne söylediler?"

"Gözümüzün önündeydiler ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama Pete tetiği olmayan dolu bir silah gibi."

"Şimdi öyle mi?"

"Aslında bu gece soğukkanlılığını koruyabilmesi iyi bir şeydi, çünkü ben koruyamadım. Nora'nın dışarıda o adamlarla birlikte olduğunu düşünmek bile beni çıldırtıyor. Ne yapacaksın?"

Başını sallar ve duşa doğru yönelir. "Sen bu işe karışma."

Peşinden gidiyorum. "En azından bana söylemeyecek misin?"

Duş kabininin kapısını açıyor ve o güne kadarki en kasvetli bakışlarını bana yöneltiyor. "Bizim için Brooke," diye fısıldıyor sertçe, elini karnımın kıvrımları boyunca okşayarak. "Üçümüz için. Bu işin dışında kalacağına söz vermeni istiyorum. Ve eğer bana verdiğin sözü tutmazsan, Tanrı yardımcım olsun..."

"Hayır! Tanrı yardımcım olsun, eğer onun yüzünden kendini tehlikeye atarsan ... ... benim yüzümden ... . ..yapacağım."

"Ne?" Eğlenen bir kaşını kaldırıyor, sonra sırıtarak kıçımı okşuyor. "Bana yumruk atman hoşuma gidiyor ve kızgın olman da hoşuma gidiyor."

"Ama çok kızgın olacağım, sanki beni hiç görmemişsin gibi!" Boks kıyafetlerini çıkarmaya başlarken tehditkâr bir bakışla göğsüne bakıyorum. "Yapma, Remy." Duşa girmeden önce uzanıp çenesini tutuyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum. "Söz ver bana."

Bir parmağının tersini şakağımda gezdirirken bakışlarında eğlence parıldıyor. "Seninle ne yapacağım ben, fişek?"

"Bana söz ver," diye ısrar ediyorum.

"Sana söz veriyorum," diyor bana, "kız kardeşin çok yakında sana geri dönecek ve bu yıl o böceği ezeceğim." Çenemi tutup duşa giriyor ve ben hissettiğim rahatlamayı anlatamıyorum. Bana hiç yalan söylememişti. Sözleri o kadar cömert değil ama büyük bir ağırlık taşıyor. Bu yıl kazanıyor ve her ne pazarlık yapıyorsa, Nora yakında özgür olacak. Biraz rahatlamış bir şekilde yağlarımı çıkarıyorum. Sabunlanması, saçlarını yıkaması ve belinde bir havluyla dışarı çıkıp göğsünü kurulaması tam dört dakikasını alıyor.

"Buraya gel ve seni ovmama izin ver," diyorum ona ve beni genellikle otel yataklarımızın çoğunun dibinde bulduğumuz banka kadar takip ederken, beni kollarına çekiyor ve kulağımın çukurunu öpüyor.

"Sen kime aitsin?" diye soruyor usulca.

Eriyor.

"Ne şanslı adam." Onu oturmaya zorluyorum, henüz her santimini öpme dürtüsüyle savaşıyorum.

"Bana onun adını söyle," diye emrediyor, kaslarını ovabilmem için yere eğilirken. Önünde diz çökmemi ve tüm malzemelerimi yanına koymamı izliyor ve dudaklarına karşı konulmaz derecede seksi bir eğim veriyor.

"Neden? Onun adının benim sesimle söylenmesi hoşuna mı gidiyor?" Arnika yağımın kapağını açarken soruyorum.

"Bayıldım buna. Şimdi bana onun adını söyle." Yağı avuçlarıma döküp ellerimi birbirine sürterek sıvıyı ısıttıktan sonra kaygan bir şekilde göğsünde ve omuzlarında gezdirirken sıcak mavi gözler beni izliyor.

"Ama ... o ... karmaşık biri," diye fısıldıyorum, parmaklarımı köprücük kemiğinin ve boğazının etrafında dolaştırarak. "Onu çok iyi tanıyorum ama yine de ..." Duraklıyorum ve arnika yağını kaslı bir kolun tüm uzunluğuna sürüyorum. "Ve aynı zamanda,

O her zaman bir gizemdir." Kolundan yukarı doğru kayarak yamuklarının üzerindeki yağı okşuyorum ve kulağına fısıldıyorum: "Bazen Riptide adını kullanıyor ama ben ona Remy diyorum. Ve onun için deli oluyorum."

Göğsü bir kıkırdamayla gürlüyor ve yüzüme bakıp burnumu cımbızlarken gözlerinin içinde dans eden küçük zevk yıldızlarını görüyorum. "Egom için çok iyisin, Brooke benim hamile güzel Dumas'ım."

"Ama egonun daha da büyümesine izin verme," diye uyarıyorum onu, şimdi ılık yağı göğüs kaslarına sürerken sesimi alçaltıyorum ve ona "Sen benimsin," diyorum.

Gülümseyerek parmaklarımı ön kolundan aşağı kaydırıyorum, avucuna kadar iniyorum, sonra düşüncesizce elini kaldırıyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum, beni izlerken şefkatle parlayan mavi gözlerine bakıyorum. "Bu da mı benim?" Kararsızca soruyorum.

Bir parmağının arkasını yanağımda gezdirirken sesini şakacı bir törpüye indiriyor. "Duruma göre değişir, küçük fişek. İstiyor musun?"

"Onu istiyorum."

"O zaman senindir, bebeğim."

Diğer elini tutarak ilkinde yaptığım şeyi tekrarlıyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum. "Peki ya bu?"

"İstiyor musun?" Kaşlarını kaldırıyor ve mutlu bir şekilde başını kapıya doğru sallıyor. "Dışarıdaki tüm o hanımlar bunu istedi."

"Ama ben istiyorum," diye itiraz ediyorum.

Hoşgörüyle gülümsüyor ve parmağının tersini tekrar çenemde gezdiriyor. "O zaman senindir."

Yağı baldırlarına ve güçlü kalçalarına sürebilmek için havlusunu indirdiğimde sesim kalınlaşıyor. Seksi gülümsemesine, gamzelerine ve buruşuk saçlarına hayran kalıyorum. "Peki ya sen?" diye soruyorum. Hepiniz mi?" Yağlı ellerimi sekiz paketi üzerinde kaydırırken, dudaklarını aramak için başımı kaldırıyorum. Ağzının kenarını yaladığımda inliyor. Yumuşakça. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirmeye başlarken etine masaj yapmaya devam ediyorum. O bir savaşçı

makine ve o benim, ve ona bakarken gözlerim kısa süreliğine kapanıyor ve nefes alıyorum, "Peki ya sen, Remington? Sen benim misin?"

Kalın törpüsü meme uçlarımı boncuk boncuk yapıyor. "Beni istiyor musun?"

Tanrım. Benim sevimli koca adamım. Binlerce adamın gücüne sahip bir çocuk. Oyuncu ve sahiplenici. Kulağına "Seni istiyorum" diye fısıldarken ihtiyaçtan ve aşktan ölüyorum. "Her şeyini. Siyah, mavi ve diğer tüm tonlarını."

İnleyerek başımı dudaklarına doğru çekiyor ve beni sert ve derin bir şekilde öpüyor. "Bunun cevabını sana yatakta veririm." Yatak kısmına hazırmış gibi elimi tutuyor ama gülüyorum ve geri çekiliyorum.

"Beş dakika daha!"

Başını sallıyor. "İki."

"Dört."

"Üç, şimdi al yoksa seni hemen şuradaki yatağa atarım, hemen şimdi."

"Tamamdır."

"Bitti mi, seni yatağa atayım mı?" diye dürtüyor.

"Bitti, üç dakika daha!" Gülerek ağlıyorum, ellerimi onun sert göğüs kasları boyunca ovuştururken hızlandırıyorum. Düşüncelerim Akrep'in adamlarına geri döndüğünde gülüşüm kayboluyor. "Geceleri kâbus gördüğünde yatağıma girerdi. Çok canlı bir hayal gücü vardı, iyi ya da kötü, olmayan şeyleri görürdü."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye soruyor boğuk bir sesle.

"Nora," diyorum sesimdeki hüznü gizleyemeyerek. "Sadece neden yaptığımı bilmeni istiyorum. Bilmiyorum. Neden onu hep korudum? Bana ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ve biz de bu rollere girdik. Her zaman korunmaya ihtiyacı vardı. Ama şimdi merak ediyorum, kendi sorunlarını çözmesine izin vermezsem, bir ders çıkarabilecek mi? Her zaman onu korumak istedim ama artık hiçbir şey beni bebeği ve seni riske atmaya zorlayamaz, onu bile."

Yüz ifadesi o kadar nazik ve anlayışlı ki, göğsümde küçük bir duygu düğümü oluşuyor. "Şşş. Rahatla," diyor, bir eliyle saçlarımı okşayarak. "Şampiyonluğu, ödülü ya da kız kardeşini almayacak. O kazanmıyor.
I. Al. Hepsini. Beni duyuyor musun? Altını, şampiyonluğu, kız kardeşimin özgürlüğünü alıyorum. Ve kızımı koruyacağım, memnun edeceğim ve seveceğim."

YEDİ

AUSTIN BIR KOŞUŞTURMACA

Bir grup geyik Austin'deki kiralık evin geniş bahçelerinin arkasındaki yeşil alanda sıçrıyor. Onları işaret edip "Bakın!" diyorum ama Remy sadece homurdanıyor; devasa bir traktör lastiğini tekrar tekrar çevirmekle meşgul.

Teksas'ta hava çok sıcak, ter boynumdan aşağı süzülüyor ve göğüs dekolteme iniyor.

Öğleden sonra güneşinde gözlerimi kısarak Remy ve Koç'a içeriden bir şey isteyip istemediklerini soruyorum, Koç başını sallarken Remy homurdanarak lastiği ters yöne çevirmeye başlıyor.

"Neredeyse bitti," diye haber veriyor Koç. Başımı sallayıp iki parmağımı kaldırıyorum; bu da limonata almak için eve beşinci kez gitmemin iki dakika süreceği anlamına geliyor.

Evin içinde, Riley'yi oturma odasının kenarında görüyorum ve o kadar hareketsiz ki neredeyse onu görmüyorum. Elleri takım elbisesinin ceplerine sıkışmış, kaşları çatık bir şekilde ön kapıya bakıyor. Vücudum doğrudan yüksek alarm moduna geçiyor ve karnımın derinliklerine soğuk bir çekirdek yerleşiyor.

"Ailesi," diyorum tiksintiyle.

Ailesi. Bırakın Remington gibi muhteşem bir şey üretmelerine izin verilmesini, bir penisi ve yumurtalıkları bile hak etmeyen iki insan örneği! Onu büyütmek mi? Oh, hayır. O pislikler çocuklarını aldılar, akıl hastanesine yatırdılar ve bir daha geri dönmediler.

Riley ağzı sıkı bir şekilde bana olumlu bir hareket yapıyor. "Pete hallediyor."

Saf koruma içgüdüsüyle kollarımı karnımda kavuştururken bakışlarım onunkilerle birlikte ön kapıya düşüyor. "Neden onu rahatsız edip duruyorlar? Telafi etmek mi istiyorlar?"

"Brooke!" Riley ismimi söylerken neredeyse boğuluyordu, kahkahası hayatımda duyduğum en mizahsız, en hüzünlü kahkahalardan biriydi. "Pislik bunlar. Bunu onlarca kez yaşadık ve Remington'ın onları lanet bir çekle göndereceğini biliyorlar."

Memleketine her yaklaştığımızda Remy'nin nasıl huzursuzlandığını düşündükçe içimi güçlü bir öfke kaplıyor. Geçen sezon ailesi onu tekrar aradı ve kendilerini onun imzasını taşıyan bir çekle karşı karşıya buldular.

"Ondan hiçbir şey hak etmiyorlar. Hiçbir şeyi," diye fısıldıyorum.

Ne olduğunu anlamadan, oturma odasına doğru koşmaya başladım. "B! Bırak da Pete onlara sıçtırsın," diyor Riley bana.

Ama bunun yerine kapıyı açtım ve işte oradalar, verandada, istediğiniz kadar güzeller. Adam bir dağ kadar büyük, güzelce yaşlanmış. Remy'ye olan benzerliğini görmek yemin ederim neredeyse acı veriyor. Gözleri Remy'ninkilerle aynı elektrik mavisi tonunda, ama bu gözlerdeki ifade tamamen farklı. Remington'ın gözlerinde gördüğüm hayat ve canlılık, azim ve güç babasınınkilerde tamamen eksik.

Peki ya annesi? O beni eleştirel bir gözle incelerken, ben de onu inceliyorum ve o temiz, küçük ev kadını elbisesi içinde küçük, sakin ve tatlı görünüyor - bu da hissettiğim kafa karışıklığını daha da ezici hale getiriyor.

Bunlar asansörde ya da sokakta yanlarından geçerken gülümseyebileceğim insanlar. İyi ve sevecen görünüyorlar, ama nasıl olabilirler? Nasıl olur da Remy ve

sonra da sanki haklarıymış gibi tekrar tekrar kapısını çalmaya nasıl cüret edebiliyorlar?

İçimde taşıdığım bu küçük bebeği terk etme düşüncesi bile beni tiksindiriyor ve bir insanın kendi oğluna bunu neden yaptığını hâlâ anlayamıyorum.

"Tüm hayatı boyunca onu yalnız bıraktın. Şimdi neden onu yalnız bırakamıyorsun?" Öfkeyle talep ediyorum.

Ya görünüşümden ya da patlamamdan - ya da büyük olasılıkla her ikisinden de - gerçekten dehşete düşmüş gibi görünüyorlar.

"Onunla konuşmak istiyoruz," diyor kadın.

Çünkü o sadece bir kadın. Ona bakıp da onu kimsenin annesi olarak düşünemem, özellikle de Remy'nin.

"Bak ... bebeği duyduk," diye ekliyor. Gözleri karnıma kayıyor ve Pete'in bana yaklaştığını hissediyorum, sanki kadının uzanıp karnıma dokunmasını bekliyor ve Remington adına onu durdurmayı planlıyor. "Bu bebek," diye devam ediyor kadın, dudaklarını ince bir çizgi haline getirip bana işaret ederek, "tıpkı onun gibi olabilir. Farkında mısın?"

"Evet," diyorum çenemi yukarı kaldırarak. "Umarım öyledir."

"Oğlumuz baba olacak durumda değil!" diye gürlüyor adam, beni ürküten derin ve gür bir sesle. "Birine zarar verebilir. İlaçla tedavi edilmesi ve kontrol altına alınması gerekiyor!"

"Ohmigod, sizi ikiyüzlüler! İyi ebeveynler hakkında mı konuşmak istiyorsunuz?" O kadar öfkeliyim ki şu anda ciğerlerim bile çalışmıyor. "Oğlunuz yaşadığı onca şeye rağmen onurlu ve asil bir adam oldu, oysa tek çocuğunuzu terk eden sizsiniz! Onun çocukluğunu alıp bir kenara attınız ve buraya gelip ona hayatının geri kalanını nasıl yaşayacağını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Oğlumuz hasta! Tedavi edilmesini ve normal bir insan gibi sakin ve dingin olduğundan emin olmak için belirli aralıklarla akıl hastanesine gitmesini istiyoruz" diyor.

"Hayır! Asıl siz öylesiniz! En azından o kendi sorununun ne olduğunu biliyor ama bence ikiniz de kendi sorununuzu çözmelisiniz."

Arkamızdaki kapı açılıyor ve Riley hayatımda gördüğüm en sert bakışlarla dışarı çıkıyor.

"İnanılmaz bir insanı kaçırdınız," diyor Riley ve onun sakin, tehditkâr sözleri karşısında o kadar şaşırmış görünüyorlar ki, sanırım o da ilk kez onları selamlamak için dışarı çıkıyor. "Ailesi olarak onu kaldırmanız ve ayakta tutmanız gerekiyordu. Onun için üzgün değiliz, gerçekten, çünkü başarılı oldu. Ama sizin için üzgünüz."

Remy'nin annesi, "Biz onun ailesiyiz," diye homurdanıyor.

"Siz onun ailesiydiniz," diye düzeltiyor Pete bana yaklaşırken. "O artık bizim ailemiz. Ve bu sizden son kez gitmenizi isteyişimiz. Bir daha sizi burada davetsiz görürsek, yetkilileri devreye sokacağız."

Adam bana bakıyor ve bu çok garip hissettiriyor, Remy'ninkilere çok benzeyen gözler bana şefkatli bir sıcaklık yerine soğuk bir küçümsemeyle bakıyor. "Oğlumun seni bu hale getirmesine izin verdiğine göre aptal bir kafan olmalı," diyor bana, karnımı işaret ederek.

Birden kaslı bir duvara doğru çekiliyorum. Kocaman bir el orta göbeğimin üzerinde koruyucu bir şekilde açıldığında nefesim boğazımda düğümleniyor ve Remington'ın başımın üstünden gelen sesi kollarımdaki tüm küçük tüyleri diken diken ediyor.

"Ona ya da bana ait herhangi bir şeye bir daha yaklaşırsan sana ne kadar tehlikeli olduğumu anında gösteririm," diyor, sessizliğinden dolayı daha da yırtıcı olan ölü düz bir tonda.

İri gövdesinden yayılan uçucu enerji, ailesinin vereceği cevabı beklerken nabzımın hızlanmasına neden oluyor. İkisi de Remington'ın bakışlarına uzun süre dayanabilecek gibi görünmüyor. Dudakları sımsıkı büzülmüş olan adam karısını yakalıyor ve kaldırımdaki küçük arabaya doğru sürüklüyor.

Uzuvlarım titriyor, kalçalarımı sıkıp sıkıca, "Bin," diye mırıldandığında ağırlığımın çoğu Remy'ye dayanıyor.

İçeri giriyoruz.

Remington mutfaktan bir şişe su alır ve hepsini çabucak içer. Hâlâ antrenman kıyafetlerini giymiş, kasları parlıyor. Islak saçlarını silkeledikten sonra oturma odasındaki koltuklardan birine çöküyor ve boş şişeyi yerde döndürerek öfkeyle dönmesini izliyor. Dirsekleri dizlerine dayanmış, geniş omuzları sert ve gergin, koyu renk kafası eğilmiş, dönen şişeden başka bir şeye bakmıyor. Dönüyor ve dönüyor.

"Ailenin kadın seçiminden hoşlandığını sanmıyorum, Rem," diye ilk konuşan Riley oluyor. Az önce olanları hafife almaya çalışıyor ama kimse gülmüyor. Havadaki gerginlik o kadar yoğun ki bunu bir baltayla kesmeniz gerekir.

Remington başını kaldırıyor ve şiddetli mavi gözleriyle beni yere yapıştırıyor. "Sana yaklaşırlarsa, ilk öğrenen ben olurum. Beni duyuyor musun, havai fişek?"

Bakışlarındaki şiddetli koruyuculuk, aynı derecede koruyucu bir hissin içimi sıkıca sarmasına neden oluyor. "Beni aramıyorlardı, seni arıyorlardı."

"Onları senin yanında istemiyorum. Onları çocuklarımızın yanında istemiyorum," diyor öfkeyle. Kalbim göğsümde sıkışıyor; çoğul olarak "çocuklar" mı dedi? Bunun için ona gülümsemek ve sarılmak istiyorum ama gözlerindeki bakış neredeyse acıyla dolu.

"İşin bitti mi?" Dışarıya, onun egzersiz yaptığı yere işaret ederek neşeyle sordum.

Yavaşça başını sallıyor, ona doğru yönelmemi izlerken yüzü geriliyor.

Düşüncelere dalmış, öfkesi havada hissediliyor. Sanki kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi garip bir ifade takınıyor. Çenesini sıkıp sıkıp açıyor. Ailesiyle yüz yüze gelmek zorunda kalmasından nefret ediyorum ama beni korumak için her şeyi yapacağını defalarca kanıtladı.

Yanına çöküp kolunu tuttuğumda, kalın bileğini kavrayıp üzerinde çalışmaya başladığımda başım hem morarmış hem de şişmiş hissediyor. "Onlar gibi iki pisliğin senin gibi harika bir şey yarattığına inanamıyorum," diye fısıldıyorum usulca.

Pete sessizce mutfağa gider ve Riley de Koç'un temizlik yapmasına yardım etmek için çimenliğe çıkar.

Ayak sesleri azalıyor ve Remington bana bakarken etrafımızdaki her şey sessizleşiyor. Sesi, kendi içinde bir şeylerle savaşmakla aşırı derecede meşgul olduğunda yaptığı o sakin, ölümcül sessizliği taşıyor. "Haklılar, küçük fişek."

Göğsüme beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi hissediyorum.

Yavaş bir nefes alarak bana sertçe bakıyor. "Brooke, bırakın kendi çocuğumu, Scorpion'un çocuğunun bile benim gibi bir babaya sahip olmasını istemem."

Hayır. Beyzbol sopası değil. Sanırım az önce bana bir tren çarptı. İçimden bir acı geçiyor ve ellerim kolundan düşüyor. "Lütfen bunu söyleme. Lütfen en iyi baba olacağından başka bir şey düşünme."

Çenesini sıkıyor ve benim iyiliğim için sesini yumuşattığını söyleyebilirim. "Benim gibi olabilir."

"Senin gibi mi?" Karnımı tutarak şiddetle karşı çıktım. "Güzel, içi dışı bir? Tanıdığım herkesten daha fazla irade gücüne sahip. Herkül gibi, cömert, nazik-"

O kadar acı çekmiş görünüyor ki çenesinden tutup bana bakmaya zorluyorum. "Sen başıma gelen en güzel şeysin. Sen insansın Remy, gerçeksin ve başka türlü olmanı istemezdim. Biz bunu istiyoruz. Birlikte bir aile olmak istiyoruz. Herkes gibi biz de bunu hak ediyoruz."

Çenesini sıkıyor ve dişlerini gıcırdatıyor, "Küçük fişek, bunu istemek doğru olduğu anlamına gelmez. Savaşmaktan başka bir işe yaramıyorum."

"Hayır, değilsin. Harika bir dövüşçüsün ama seni sen yapan bu değil. Remy, ne kadar ilham verici olduğunu görmüyor musun? Dürüst, azimli, tutkulu, vahşi ve şefkatlisin. Hiçbir beklentin olmadan koruyor ve sağlıyorsun. İnsanları yargıladığını, eleştirdiğini hiç duymadım. Kendi hayatınızı kendi kurallarınıza göre yaşıyor ve etrafınızdakileri korumak için elinizden geleni yapıyorsunuz. Savaştığından daha çok seviyorsun ve ben

Senin gibi dövüşen birini hiç görmedim. Kimse sana nasıl senin gibi olunacağını öğretmedi, sadece sen varsın. Her ne şekilde olursan ol, sen çocuklarım için isteyeceğim tek baba ve seveceğim tek adamsın. Bırak bu ikisini. Biyolojik olarak seni onlar yarattı ama. Yaptılar. Yapmadılar. Yapmadılar. Yapmadılar."

Sözlerimi özümsüyor ve bunları düşünürken başının arkasından tutup aşağı çekiyorum ki o güzel dudaklarını öpebileyim ve kendisi hakkında daha fazla incitici şeyler söylemesini engelleyebileyim.

Başta sert olan ağzı baskımla yumuşuyor, ta ki beni diliyle geri çekip dudaklarıma doğru mırıldanırken içindeki gerilimin hafiflediğini hissedene kadar, "Körsün çünkü benimsin."

"Hayır. Seni görüyorum çünkü ben seninim."

Yüz ifademi incelemek için geri çekiliyor, bakışları koruyucu bir şekilde üzerimde parlıyor, beni ve bebeğimizi korumak için her şeyi yapacağını biliyorum.

"Benim seçimimi kabul etmiyorlar. Senin için sorun olur mu?" diye soruyor.

Tanrım, ne yaparsa yapsın b a n a u y a r, ona bu kadar güveniyor, saygı duyuyor ve seviyorum. Hastalığını kontrol altına almak için doğal yöntemler kullanma tercihini sorduğunu biliyorum. Muhtemelen ilaç kullanmak için harcayacağı çabanın iki katını harcıyor; disiplin ve kendini tamamen sağlığına adamış bir yaşam tarzı gerektiriyor ve açıkçası bu konuda siyasi bir duruş sergilemiyor. Bu onun hayatı ve onu yaşamaya çalışıyor ve ben de kendi hayatımı onunla birlikte yaşamak istiyorum. Hasta olan ya da uzun süredir ilaç kullanan herkes bilir ki, vücudunuzda kimyasal olarak bir şeyi düzelttiğinizde, başka bir şeyden vazgeçersiniz. Yan etkilerin listesine bakın. Sağlık için sihirli bir hap yoktur.

Bizler devam eden çalışmalarız ve sağlık durağan bir yer değildir. Her zaman hareket halinde olan ve her gün ve sonsuza kadar kovalanması gereken bir hedeftir. Remington bu mücadeleyi her zaman verecek ve ben de her zaman onunla birlikte mücadele edeceğim.

"Senin seçimin benim için sorun değil Remy," diyorum ona, ciddi olduğumu anlaması için bakışlarını tutarak.

Yüzünde beliren gülümseme çok şefkatli. "Bize bağlı küçük bir çocuğumuz olacak. Bu senin için çok fazlaysa bana söylemelisin, Brooke."

"Sana haber veririm," diye kabul ediyorum.

Küçük elimi büyük, nasırlı elinin içine alıyor ve parmaklarımızı birbirine geçirirken ikimiz de ellerimizi izliyoruz. "O zaman bana söz ver, eğer kontrolden çıkarsam ve ilaç kullanmamı istersen bana söyleyeceksin ve ben de sana söz veriyorum, istediğin anda bunu yapacağım."

"Remington, sana söz veriyorum," diyorum elini sıkarak.

"Ben de sana benimkini veriyorum." Beni kendine doğru çekip kollarıyla sarıyor ve ben de parmaklarını karnımın üzerinde gezdirip başını omzumun üzerinden eğerek şişliğe bakarken onun güçlü ve koruyucu kucağını içime çekiyorum. "Seni ölene kadar koruyacağım," diye fısıldıyor kulağımın arkasına. "İkinize hiçbir şey zarar veremeyecek. Eğer o da benim gibiyse, hiç yapmadıkları gibi onu ayakta tutacağım. Ona hâlâ gelişebileceğini göstereceğim. Hâlâ buna değer."

Başımı çevirip burnumu onun terli göğsüne gömdüğümde tamamen eridim, başka bir yerde olmak istemiyordum. "Bir erkek olacak. Ve onda bu var. Tıpkı senin gibi."

SEKİZ

SİYAH

Onu tetiklediler. Ailesi. Hayatı boyunca onu görmezden geldiler ve onu görmeye geldiklerinde tek yaptıkları onu incitmek oldu. Austin'deki ziyaretlerinden sonra Remy'nin tamamen siyaha bürünmesi birkaç saat sürmedi.

Onlar sayesinde olduğunu biliyorum. Pete biliyor. Riley biliyor. Koç ve Diane de biliyor.

Ziyaretlerinin ertesi sabahı yataktan zar zor kalkabildi ve günlerdir böyle. Remy çökmüş durumda. Onu böyle görmek çok acı veriyor, sanki her gün karnıma tekme yiyormuşum gibi hissediyorum.

"Daha kalkmadı mı?" Pete bugün oturma odasından bana soruyor. Ekip koltuklara dağılmış, arkamdan ebeveyn yatak odasının kapısını kapatmamı izliyor. Çaresizlik içinde başımı sallıyorum. Remy o kadar çökmüş ki, sanki onu hiç görmemişim gibi tamamen içine kapanmış.

Neredeyse doğrudan bana bakmıyor. Zar zor yemek yiyor. Neredeyse hiç konuşmuyor. Kötü, çok kötü bir ruh hali içinde ama bunun acısını kimseden çıkarmamak için mücadele ediyor gibi görünüyor ve bu nedenle hiçbir şey söylemiyor, kesinlikle hiçbir şey. İçsel mücadelesine dair tek görebildiğim, bakışlarını bir noktaya sabitleyip dakikalarca, dakikalarca, dakikalarca, sanki gördüğü şey onun içindeymiş gibi orada tutarken kıvrılıp açılan, kıvrılıp açılan yumrukları.

"Kahretsin. Bu kötü bir tane," diyor Pete, elini yüzünde gezdirerek. Sürekli "kötü" deyip duruyor.

Diane, Lupe, Pete ve Riley'nin yüzleri benim hissettiğim gibi görünüyor: sefil.

"En azından glutamin kapsüllerini aldı mı?" Koç alnı kel kafasına kadar çatılmış bir halde bana soruyor. "Yoksa o kadar uğraştığımız kas kütlesini kaybedecek!"

"Onları o aldı."

Onları elimden aldı, bir yudum suyla yuttu ve tekrar yatağa uzandı.

Manik olduğu zamanlardaki gibi beni kendine çekmedi bile. Sanki kendini sevmiyor ve beni de sevmiyor.

Sessizce ve sanki üzerimde bir fırtına bulutu varmış gibi gri hissederek gidip bir sandalyeye oturuyorum ve ellerime bakıyorum ve herkesin gözlerini uzun, korkunç bir dakika boyunca üzerimde hissediyorum. Sanki bu bokla nasıl başa çıkacağımı bilmem gerekiyormuş gibi kafamın tepesini deliyorlar. Ama bilmiyorum. İki geceyi kollarımda büyük, ağır bir aslan tutarak, beni duymasın diye sessizce ağlayarak geçirdim. Geri kalan günlerimi kaslarını ovarak, Remington Tate'i bana geri getirmeye çalışarak geçirdim.

Remington sadece bizi tutan kişinin kendisi olduğunun farkında değil.

hep birlikte. Şimdi hepimiz onu ayağa kaldırmak için çabalıyoruz. Birbirimize o kadar bağlıyız ki, bir şekilde hepimiz onunla depresyona giriyoruz. Neredeyse üç gün boyunca herkesin yüzünü gördükten sonra, iki gamzeyi tekrar görene kadar hiçbirimizin yüzünün gülmeyeceğini biliyorum.

"Bir şey söyledi mi?" Pete sessizliği bozuyor. "En azından o pisliklere kızgın mı? Bir şeye?"

Başımı sallıyorum.

"Rem'in sorunu da bu. Sadece alıyor. Bir yumruk gibi. Ayakta durmaya devam ediyor ama yine de alıyor. Bazen ne hissettiğini söylemesini istiyorum, lanet olsun!" Pete ayağa kalkar ve volta atmaya başlar.

Riley başını sallar. "Buna saygı duyuyorum Pete. Bir şey söylemek için ağzını açtığında, bu onu gerçek yapar. Aklından her ne geçiyorsa, gerçek şu ki

dile getirmemesi, onunla savaştığı anlamına gelir. İçini dökecek kadar önemli olmasına izin vermiyor."

Saçlarımı bir perde gibi indiriyorum ve gözlerimdeki nemi geri kırpıyorum, tüm bunların beni nasıl etkilediğini görmelerine izin vermiyorum. Ama etkiliyor. Hayatımda bir kez depresyona girdim. Büyük, kara, karanlık bir delik. Bu, üzgün olduğunuz ve PMS yaşadığınız hafif bir depresyon değildi. Ölmek istediğinizi hissetmenin ezici duygusuydu. Ve ölmek istemek hayatta kalma içgüdülerimize tamamen aykırıdır. Normal içgüdümüz sevdiklerimizi korumak için öldürmek, hayatta kalmak için öldürmektir. Remy'nin, hayatım etrafımda patladığında hissettiğim tüm karmaşayı hissettiğini hayal etmek bile beni karanlığın o kadar derinliklerine çekiyor ki, onunla birlikte düşmek yerine onu dışarı çıkarabilmek için endişeleniyorum.

Hissettiği her neyse, zihninin ona fırlattığı düşünceleri kontrol edemeyeceğini kendime hatırlatmam gerekiyor. Şu anda tepkilerini kontrol ediyor olsa da zihni o değil. Destek olmak, istikrarlı ve anlayışlı olmak istiyorum. Duygusal, muhtaç ve her an dağılacakmışım gibi değil. Ve Tanrım, altı aylık hamileyken, kesinlikle duygusal, muhtaç ve onsuz biraz dağılıyorum.

"En azından o torbaları yumruklamak için geliyor. Bunun için ona ne kadar hayran olduğumu bilemezsin," diye ekliyor Riley asık suratla.

"Sence dövüşten önce iyileşecek mi, Brooke?" Koç bana sordu. "Tanrım, oğlumun geçen sezon orada aşağılanmasını izlemek . . . Bu onun yılıydı. Bu onun sezonuydu."

"Bu gece dövüşeceğini sanmıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Böylece birinciliğe veda edebiliriz," diye yemin ediyor Pete.

"Bu şekilde dövüşmesine izin veremezsin, Pete! Yaralanabilir. Kendine zarar verebilir," diye patladım; sonra bir nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım.

"Hatırlamasa daha iyi olurdu," diyor Pete, sesinde sonsuz bir acılıkla.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ailesinin ona yaptığı hiçbir şeyi hatırlamasa daha iyi olurdu."

Koruyucu içgüdülerim intikam hırsıyla kabarıyor. "Ona ne yaptılar?"

Pete'in tereddüt edişinde, gözlerinin grupta gezinmesinde ve sonra tekrar bana odaklanmasında endişe verici bir şey var. Sonunda konuştuğunda nabzım normalden daha hızlı atıyor. "İlk kez on yaşındayken kararDığı için onu öldürdüler, Brooke. Ama önce içine şeytan girdiğini düşündüler. Bu konuda fanatikleştiler ve ona şeytan çıkarma ayini yaptırdılar."

Bu son sözler sorunlu beynime süzüldüğünde, kalbim kırılıyor ve parçalanıyorum, kalbim göğsümde soluyor. Bir ses çıkarıp ağzımı kapatıyorum.

Diane yüzünü kapatıyor.

Riley başını halıya çevirirken dudaklarından küfürler dökülüyor.

Koç ellerine bakıyor.

Uzayan sessizlik... kederle, inançsızlıkla ve çok yanlış anlaşılmış hasta küçük bir çocuğun bu acı verici hayal kırıklığıyla gergindir.

"Iris "i düşünüyorum - bana çaldığı şarkıyı. Benim tarafımdan görülmek ve anlaşılmak istediği şarkıyı. Kendi ailesi bile onu anlamazken.

Aman Tanrım.

"Kendi evinde şeytan çıkarma çemberine alındı," diyor Pete, hançeri içimde daha da derinleştirerek. "Kimseye zarar vermesin diye odasındaki her şey çıkarıldı ve yatağına bağlandı. Günlerce -tam olarak kaç tane olduğunu bilmiyoruz ama bir haftadan fazla- devam ettiler, ta ki Rem'le oynayan küçük bir komşu onu aramaya gelene ve ebeveynleri müdahale edene kadar. 'Kutsal adam' görevden alındı ve onun yerine Remy hapse atıldı."

Odada hiç ses yok.

Nefes almayı bıraktım. Yaşamayı bırakmış gibi hissediyorum.

"Ne yazık ki," diye devam ediyor Pete, "o manik dönemi hatırlıyor, çünkü enstitüde anılarını ortaya çıkarmak için bazı deneysel hipnozlar yaptılar. Terapinin işe yarayıp yaramayacağını görmek için. İşe yaramadı. Daha da kötüsü, o lanet hipnozu berbat etmemiş olsaydık, kendi bedeni onu o incitici anıdan koruyacaktı."

Hala bir ses yok.

Ama kalbimin içimde çok sert attığını duyabiliyorum. Rüzgar gibi koşabildiğim zamanlardaki gibi sert ve hazır. Damarlarımdan fışkıran kanı bile duyabiliyorum, hızlı ve öfkeli. Bir şeylerle savaşmak için hazırım, kızgınım ve çaresizim. Onun için savaşmaya. Bana ailesiyle ilgili bir anısı olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Annesinin geceleri onu nasıl geçtiğini. Tarifsiz bir acı içimdeki küçük yerleri çatlatıyor. Oh, Remy.

"Yani tüm bunları hatırlıyor mu?" Vücudumun orta kısmı iktidarsız bir öfkeyle yanarken soruyorum.

"Morali bozukken bunların yanlış olduğunu bildiğini biliyorum. Ama o siyah taraf geldiğinde, bunu düşündüğünü biliyorum." Pete'in hayal kırıklığı ve umutsuzluğu yüzünün her çizgisine kazınmış. "Neden istenmediğini merak etmen çok doğal."

"Ama o aranıyor!" Ağlıyorum.

"Biliyoruz B, sakin ol." Riley ayağa kalkar ve yanına gelir.

Bana sarılıyor ve ellerimin karnımda olduğunu fark ediyorum ve Remington'ımın kendi hatası olmayan bir şey yüzünden böyle bir şeye katlanan bir çocuk olarak görüntüsü kafamda sallanıyor. Ah, şu anda onun lanet olası kötü anne babasının karşımda olmasını ne kadar isterdim ve aynı zamanda burada olmadıklarına da seviniyorum, çünkü onlara ne yapardım ya da ne söylerdim bilmiyorum. Ama ona zarar verdikleri için onlara zarar vermek istiyorum! Onlara vurmak, bağırmak ve bir dirgenle peşlerinden koşmak istiyorum. Ellerimi sıkıyorum ve Riley'den uzaklaşıyorum. O ve Pete artık kardeşim gibiler ama Remy onların bana dokunmasından hoşlanmıyor ve ben de onu incitecek şeyler yapmaktan hoşlanmıyorum

-Görmese bile. Rahatlık istiyorum, ama istediğim tek rahatlık ana yatak odasındaki yatakta yatan adamdan geliyor.

Sessizce ustanın yanına gidiyorum. "Sonra görüşürüz çocuklar, onu kontrol ettiğiniz için teşekkürler."

"Birimiz buralarda olacak," diye sesleniyor Pete.

Gürültü yapmak istemiyorum, bu yüzden kapıdan el sallıyorum ve arkamdan kapatıyorum ve kalbim Remy'yi gördüğümde yaptığı tüm çılgın şeyleri yapıyor. İri, kaslı bedeni yatağın üzerinde, yüzükoyun uzanmış, dinlenen bir aslan gibi. Benim oyuncu oğlum, benim koruyucu erkeğim, benim kıskanç erkek arkadaşım, benim ukala dövüşçüm. Benim yanlış anlaşılmış küçük oğlum.

Gözlerim onu boydan boya süzüyor, dikenli saçları yastığa vuruyor, çenesi güzel ve kare. Sessiz ve dinleniyor. Ellerimin ulaşamadığı ve gözlerimin göremediği bir yerde yaralanmış gibi dinleniyor.

Arkama uzanarak kilidi çeviriyorum, sonra yavaşça uzaklaşıyorum ve kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum. Çıplak olmayı cinsel nedenlerle değil, onun tenini tenimde hissetmek istediğim için istiyorum. Benimle bir gece bile aramızda hiçbir şey olmadan uyumadı.

O beni hissetmeyi seviyor, ben de onu hissetmek için yanıp tutuşuyorum.

Yatağa tırmanıp onu arkadan kaşıklıyorum. "Şu haline bak," diyorum, dudaklarımı kulağının kabuğunda gezdirirken bazen bana söylediklerini taklit ederek ve elimi omzundan göğsüne doğru kaydırarak, elimi kalbinin attığı yere doğru uzatıyorum. Kulağının arkasını öperken inliyor.

"Şu haline bak," diyorum sevgiyle kulağına. Kulağının arkasını usulca yalıyorum, tıpkı onun bana yaptığı gibi, ellerimi onun üzerinde gezdiriyorum, onun beni okşadığı gibi ben de onu okşuyorum. "Seni seviyorum, tapıyorum, değer veriyorum, ihtiyaç duyuyorum ve bu dünyada başka bir insanı ya da herhangi bir şeyi sevmenin, tapmanın, değer vermenin, ihtiyaç duymanın ve istemenin mümkün olduğunu hiç düşünmediğim kadar çok istiyorum" diye fısıldıyorum. Minnettarmış gibi usulca homurdanıyor ve benim gözlerim doluyor, çünkü bununla uğraşmak zorunda olması hiç adil değil. Neden herkes böyle bir şeyle

uğraşmak zorunda? Neden bir

Kimseye zarar vermek istemeyen güzel bir insan, kendine zarar vermek için kimyasal dürtüler hisseder mi? Hayatın değersiz olduğunu hissetmek mi? Değersiz olduğunu mu? Ölmeyi tercih edebileceğini düşünmek?

Bana söylemesine gerek yok. Oraya gitmiştim. Ama sadece bir kez bulundum. O çok sık orada ve kendini kaç kez yukarı çekerse çeksin, gelecekte tekrar aşağı çekileceğini her zaman kesin olarak bilecek. O tam bir savaşçı. Sevgiyle, dilimi karın kaslarının oluklarında, kaslı kollarında, boğazında, dudaklarının kenarında gezdiriyorum.

Arkasını dönüyor. "Ne yapıyorum ben, Brooke?" diye soruyor. Boş ses tonu karşısında kaskatı kesiliyorum.

"Baba olabileceğimi düşünüyor muyum? Hatta sana koca olabileceğimi?" Garip, acı dolu bir sesle dönüyor ve bu sesi yastığa gömüyor, kollarını yastığın altına sokup yüzüne doğru tutarken kasları şişiyor.

"Remy," diyorum, sesimin titremesini durdurmaya ve içimdeki acıyı dindirmeye zorlayarak. Lanet olsun. Kalk. "Zihninin sana ne söylediği, bedenini nasıl hissettirdiği umurumda değil, biliyorsun. Remy. Biliyorsun. Sen iyi ve asilsin ve bunu hak ediyorsun. Bunu istiyorsun." Kolumu beline doladım ve daha da yaklaştım.

"Uyutulmayı hak ediyorum. Bir köpek gibi."

Birkaç dakika önce oluşan gözyaşlarım göz kapaklarımdan süzülüyor. "Hayır, yapamazsın, hayır, yapamazsın."

Benden uzaklaşıyor ama ben buna izin vermiyorum. Kollarımı omuzlarına dolayarak daha fazla uzaklaşmasını engelliyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdirip kafa derisini okşuyorum. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni lanet olası bir deli gibi seviyorum. Sen dağınıksan, ben de seninle dağınık olmak istiyorum. Sadece sana dokunmama izin ver, geri çekilme," diye fısıldıyorum, koklayarak. İnliyor ve yüzünü tekrar yastığa çeviriyor ve ben ona dokunduğumda neredeyse irkiliyor. Ama koluna dokunuyorum, pazusundaki B harfinin izini sürüyorum, Kelt dövmelerinin. Çıkardığı sesler, gerçek bir aslan gibi, yaralı bir aslan gibi, bana kendimi

Eşinin ilgisini geri çekmeye çalışan bir dişi aslan kadar çaresiz ve vahşi.

Bazen manik olduğunda bunun zor olduğunu düşündüm, çünkü o bir enerji topu ve kontrol etmesi çok zor. Ama hiçbir şey şu anki kadar zor değil, dövüşçüm karanlıkta kaldığında, hiçbir şey yapmak istemediğinde. Buna değmediğini hissettiği zaman.

Parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum, tırnaklarımı kafa derisine onun sevdiğini bildiğim bir şekilde geçiriyorum ve o da bana izin veriyor ama gözlerini açmıyor, sadece o alçak, karanlık hırıltı seslerini çıkarıyor.

"Müzik dinlemek ister misin?" Ona soruyorum ve hayır demiyor, ben de iPod'una uzanıp bir kulaklığı onun kulağına, diğerini benimkine takıyorum ve Sara Bareilles'in "I Choose You" şarkısını çalıyorum.

Ben onu okşarken şarkıyı dinliyor, tıpkı onun beni okşadığı gibi ve ben de onun beni okşamasının ve yalamasının bana hissettirdiklerini hissetmesini istiyorum. Ona değer verildiğini, korunduğunu, anlaşıldığını, istendiğini, sevildiğini ve beslendiğini hissettirmek istiyorum. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ve ellerimin onunkiler kadar büyük olmadığını ve dilimin ensesinde daha küçük olduğunu biliyorum ama dokunuşumdan ve dilimin üzerinde olmasından hoşlandığını biliyorum. . .

Yani "Seni Seçiyorum" benim onu seçmemi ve onun benim, benim de onun olmamı anlatıyor. . .

Ve kulağına fısıldadım, "Her zaman seni seçeceğim, Remy. Seni gördüğüm ilk günden beri gördüğümü sevdim ve her gün daha çok seviyorum. Ve dokunduğum şeyi, tam burada, şu anda tuttuğum adamı seviyorum." Karnımın tümseğini sırtının küçük kısmına bastırıyorum. Artık tartışmasız hamileyim ve tam olarak oturtmak zor bir manevra, ama onu gerçekten olabildiğince yakın tutmak istiyorum.

Aniden yuvarlandı. Kolları sarmaşıklar gibi etrafımda dolanıyor ve sonra alnını göğüslerimin arasına dayayıp bana tutunuyor. Bana bakmıyor ama ihtiyacını hissediyorum. Dudaklarımla başının üstünü sıyırıyorum ve onun tutuşunda rahatlıyorum, böylece burada olmaktan hoşlandığımı biliyor.

Aniden tenime doğru inliyor ve gözle görülür bir çabayla üzerimden kalkıp tekrar yatağa uzanırken kasları dalgalanıyor. "Dışarı çık, bebeğim. Başka bir yere git. Ben böyle iyi değilim."

İçimde bir şeyler sıkışıyor. Onun şımartılmış ya da acınmış hissetmesini istemiyorum, bu yüzden her şey yolundaymış gibi yastığımı dolgunlaştırıyorum ve "Hiçbir yere gitmek istemiyorum. Burada seninle olmayı tercih ederim."

Bana bir bakış atıyor ve kalbim sadece o gözleri üzerimde hissetmek için yerinden oynuyor. Elini uzattığında daha da hızlı atıyor. Parmaklarını saçlarımın arasına sokuyor, bakışları beni hiç terk etmiyor. Gözleri hiç bu kadar kasvetli olmamıştı; perili görünüyor, ama irislerinin siyahında hala onu görüyorum. O ateşi, yani onu. Bir kaplan gibi arka planda gizlenen o dürtü, o yoğunluk. Elleri omurgamdan aşağıya iniyor, sonra önüme doğru sürükleniyor ve sert, hassaslaşmış meme uçlarımın üzerinden geçiyor, sonra başını bana yaslıyor ve elini karnımın üzerinde açıyor.

"Gerçekten benimle olmak istiyorsun," diyor hoyratça. İçindeki avcı hâlâ orada. Aslan. Kendisi olan ham içgüdü. Neredeyse bir emir gibi hissettiren sorgulayıcı bir bakışla beni yere yapıştırıyor. Evet, gözleri karanlık ve kasvetli ama o irisler hâlâ canlı ve aç. Sevgime aç olduğunu fark ediyorum. Benim için.

"Evet Remy," diyorum, ne sesimde ne de içimde en ufak bir şüphe belirtisi olmadan. "Seninle birlikte olmak istiyorum. Ve bana mazoşist deme, çünkü sen benim her şeyimsin. Maceram ve gerçeğim, tek bir seksi, kıskanç, güzel pakette toplanmış ve beni gülünç derecede mutlu ediyorsun. Nora bir keşe dönüşmüş olabilir ve şimdi fark ediyorum ki ben de farklı değilim. Sana bağımlıyım. Sen benim uyuşturucumsun ve aynı zamanda tek satıcı da sensin."

Gözlerini kapatır ve nefes verir.

"Sen şu anda seninle olmak istemiyor olabilirsin ama ben seninle olmak istiyorum," diyorum ona. "Sırf seninle olabilmek için tüm hayatımı terk ettim. Sadece seninle. Ve biliyorsun ki kötü bir hayat değildi." I

saçlarını okşadı. "Kiramı ödüyordum; iyi, şefkatli ebeveynlerim, harika arkadaşlarım vardı ve yeni kariyerimde bir iş bulabilirdim. Bunların hepsini bıraktım. Hayallerimi geride bıraktım ki seninkilerin ve senin peşinden koşabileyim. Aptal bir hayran gibi." Eğlenen küçük bir kahkaha beni terk etti.

İri, sağlam vücudunu yatakta oturur pozisyona getiriyor, başımı arkaya yatırıyor ve kahkahamı ağzıyla kesiyor. "Sen aptal bir groupie değilsin," diye fısıldıyor içime, "Sen benim kadınımsın ve benim için fazla iyisin," diye eklemeden önce cevabımı emiyor.

Beni aşağıya, altına çektiğinde ürperiyorum ve inleyerek teninin dokunabildiğim her parçasına dokunuyorum. "Ve sen benim erkeğimsin ve herkes için çok iyi ve değerlisin, ama yine de benim erkeğimsin. Erkeksin. Benim erkeğimsin."

Homurdanıyor ve ereksiyonu bacaklarımın arasında olacak şekilde üzerime yuvarlanıyor, bir bacağımı kalçalarının etrafında sarsarken işkence dolu bakışları umut için benimkine yapışıyor. Sonra beni dizimden yakalıyor ve diğeriyle de aynı şeyi yapıyor.

"Seni seviyorum," diyorum nefes nefese. Bunu her zaman söylediğimi sanıyordum ama sanırım şu anda bunu söylememe ihtiyacı var, çünkü bunu duyduğunda yüz hatlarının aldığı şekil, içimde bunu tekrar söyleme ihtiyacı uyandırıyor. Başımı kaldırıp yüzüne kondurduğum her öpücükte bunu tekrarlıyorum. O bıkana kadar söylemeye karar veriyorum ve sonunda beni susturmak için ağzımı alması uzun, çok uzun bir zaman alıyor.

En az altmış dört öpücük.

On üç numaralı öpücükle içime giriyor. İçimde hareket ediyor, her "Seni seviyorum" dediğimde derine itiyor, sanki onu seveceğimi düşünmesinin tek yolu benden zorla almasıymış gibi bir hamleyle alıyor. Bir sonraki hamlede "Seni seviyorum," diye inliyorum, gözlerini kapatıyor ve umutsuzca şefkatimi emdiğini hissediyorum. "Seni seviyorum, seni seviyorum" diyerek omuzlarına tutunurken orgazmımı uzak tutmaya çalışıyorum ama o ateşli, o güzel, bana ihtiyacı var ve benim de ona ihtiyacım var. Ben karşı koysam da o beni zirveye çıkarıyor ve altmış iki numaralı

"Seni seviyorum "da orgazm oluyorum.

O zaman gözleri daha da aç görünüyor, sanki tüm "seni seviyorum "larım onun açlığını daha da körüklemiş gibi. Ve içime boşalmaya başladığında, bana henüz inandığından emin değilmiş gibi beni izliyor, çünkü kendisinin sevilebilir olduğuna inanamıyor. Kendini tutamayıp ağzımı ağzıyla ezdiğinde ve dilini sertçe içeri soktuğunda, onu tutup daha da sert bir şekilde öpüyorum.

İçimde titriyor, kasları kasılıyor. Beni sakinleştirmek için kalçalarımı tutuyor ama ben onları sallayarak içime tamamen boşalması için onu ikna ediyorum. Yumuşakça inliyor ve dilimi emiyor ve bacaklarımı daha sıkı kıvırıp sırtının küçük kısmına kilitliyorum, bıraktığında kollarım ona sıkıca sarılıyor ve kaslarının esnemesi ve dalgalanması durduğunda, benden kurtulmaması için hala onu tutmaya devam ediyorum. Sarktığında ağırlığını bana bırakıyor ve ben de onunla birlikte geliyorum, dolanıyorum, o yan tarafına yuvarlanırken yüzümü boynuna gömüyorum. Hâlâ içimde ve dışarı çıkmasını istemiyorum.

"Sakın çıkma," diye inliyorum.

Beni döndürürken dışarı çıkıyor, sonra tekrar içeri giriyor ve beni yalamaya başlıyor, bir eli göğsümde, diğeri karnımın üzerinde. İnliyorum ve mutluluktan ağlamak istediğimi düşünüyorum çünkü aslanım geri döndü. En azından bir şeyi yeterince önemsiyor. Bizim hakkımızda.

Bebeği seviyorum ve onu da önemsiyorum.

Daha sonra benim için Red'den "Hold Me Now" adlı bir şarkı çalıyor ve benden sadece ona sarılmamı istediğini anlıyorum. Bunu yapıyorum, beni tımar etmeyi bıraktığında ona dönüyorum, yüzünü göğsüme koyması için onu teşvik ediyorum, ta ki koca vücudu bana sığmaya çalışıyormuş gibi kıvrılana kadar ve o zaman bile eli bebeğimizin üzerinde sahiplenici bir şekilde yayılıyor.

♥ ♥ ♥

BİR HAFTA GEÇTİ.

Remington'ın antrenmana gitmek için kendini zorladığı birkaç saat dışında, odamızda kalıyor ve beni istemiyor gibi görünüyor.

gözünün önünden ayırmıyor. Benimle pek konuşmuyor ama kolunu mengene gibi etrafımda dolaştırıyor ve sürekli onu beslememi ve becermemi istiyor. Hayatla ilgilenmesini sağlamaya çalışıyorum, bu yüzden bize yemek getirmek için odadan dışarı çıktığımda görebildiğim küçük şeyleri anlatıyorum. Geçen gün Diane ve Koç'u öpüşürken yakaladığımı söylüyorum. Melanie'nin bebeğimizin odası için desenler bulmakla uğraştığını ve Pete'in Nora için üzgün göründüğünü söylüyorum. Dinlemeyi seviyor, bunu biliyorum.

Final yaklaşıyor ve Remington son gecelerin hiçbirinde dövüş ringine çıkamadı. Scorpion'un ardından ikinci sıraya düştü. Daha da düşebilirdi ama Scorpion birkaç tane kaybetti; Pete'e göre uyuşturucu kullanırken dövüşüyor ve her zamanki gibi keskin değil. Nora'nın o pislikle birlikte olduğunu düşünmek beni çok endişelendiriyor. O da aynı şekilde uyuşturulmuş ve çaresiz olabilir ama bu düşünce beni öylesine yıpratıyor ki şu anda bunu düşünemiyorum. Tek istediğim Remington'ın bu sezonu başarıyla bitirmesi, bu onun hayali. Sonra ... sonra Nora'yı bir kez daha güvenli bir şekilde eve götürmenin bir yolunu bulmalıyız, içimden bir ses adamların bir şeyler planladığını söylese de bu tedirginliğime yardımcı olmuyor.

Ama şimdi büyük dövüşe üç gün kaldı ve Remington hala tamamen karanlıkta. Bugün antrenmana gitti ve kimsenin gözünün içine bile bakmadı. Bir şeyler hissettiğini biliyorum, kötü şeyler. Bunları dile getirmediğini biliyorum çünkü bu kaybetmek olur ve o asla kaybetmez. Senin için kaybettiği zamanlar hariç, üzgün küçük bir ses bana bunu söylüyor.

Herkes son derece endişelendi ve Remy benden Pete ve Riley'i çağırmamı istediğinde özellikle endişelendim. Ustanın kapısını çalıyorlar ve Remy'nin çıplak vücudunu beyaz çarşafla örtüyorum, böylece sadece kaslı sırtı ve kolları açıkta kalıyor ve onları içeri götürüyorum.

"Buradalar," diyorum.

Önce Riley yaklaşıyor ve yatağın kenarına diz çöküyor. "Hey, Rem, nasılsın?"

"Kötü," diye uyarıyor.

"Ne oldu?" Pete

söylüyor. Sessizlik.

"Beni lanet olası hastaneye götürmeni ve program yapmanı istiyorum."

Riley'nin ve Pete'in gözleri fal taşı gibi açılıyor. Çocuklar bir an bana bakıyor ve Remington az önce söylediklerini aynen tekrarlıyor. "Beni lanet olası hastaneye götürmenizi ve o prosedürü yaptırmam için program yapmanızı istiyorum" diye ekliyor.

Sözlerindeki bir şey -adamların cevap vermeden önce tereddüt etmeleri- içime yeni bir alarm dalgası gönderiyor. "Bunu tekrar yapmak istiyorsun," diyor Riley.

Yastığına doğru başını sallıyor. "Şimdi," diye sıkıca vurguluyor.

Riley çaresizce Pete'e döner, o da bir süre sonra telefonunu eline alır. "Önce ne zaman yapılabileceğini öğrenmeliyiz. Hastaneyi aramama izin ver," der ve aramayı başlatarak odadan çıkar.

Riley ayağa fırlayıp Remington'ın sırtına sert bir vuruşla vururken, "Bu seni canlandıracak," dedi.

Remington onu kravatından yakalar ve otururken kendine doğru çeker. "Bana patronluk taslama. Beni oraya götür ve sakın onun görmesine izin verme," diye homurdanır.

Remington'ın odadan çıktığımı sandığını fark ettiğimde kaşlarım yukarı doğru kalkıyor ve Riley'nin gözleri bir anlığına bana doğru kayıyor, duyduğumu belli etmemem için bir işaret. Ama Remington'a bir daha asla yalan söylemeyeceğim, bu yüzden bir adım öne çıkıyorum.

"Seninle olmak istiyorum. Sana ilaç verirlerse ya da başka bir şey yaparlarsa. Orada olmak istiyorum ve olacağım."

Sesimi duyunca doğruldu ama önce Riley'ye baktı. "Riley ..." diye uyarıyor. Remy başını çevirip bana bakarken Riley kravatını gevşetiyor. "Sen burada kal, ben döneceğim." Hoyratça ama bariz bir şefkatle konuşuyor, benimle konuşurken adamlarla konuştuğundan tamamen farklı bir ton kullanıyor.

"Hiç sanmıyorum," diye inatla karşı çıkıyorum, çünkü cidden bu konuda geri adım atmayacağım. Üçü de sanki ben beceriksiz, zayıf, küçük bir gül goncasıymışım gibi davranıyor!

Remy inatçılığım karşısında gözlerini kısıyor ve çenesini sıkıyor, ben de iki kaşımı kaldırıp kollarımı kavuşturuyorum.

"Sen nereye gidersen ben de oraya giderim. Anladın mı? Her neyse, önemli bir şey değil" diyorum.

Bakışlarıma kilitleniyor, çenesinin arkasında bir kas çalışıyor.

"Hayır. Büyük değil. Anlaştık!" Tüm gücümle blöf yapıyorum.

Ama gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim.

NINETEEN

SIYAHA KARŞI MAVI

Adamlara neredeyse zorla eşlik ettiğimin tamamen farkında olarak, hastaneye gidişimiz sırasında akıllıca sessiz kalıyorum. Herkes aynı kanalda gibi görünüyor. Tek bir kelime bile konuşulmadı. Neredeyse bir bakış bile. Hepimiz Remy'nin bir şeyler söylemesini bekliyor gibiyiz ama onun dikkati kararlılıkla geçen şehir manzarasına sabitlenmiş durumda. Gerçekten bir şey gördüğünü sanmıyorum; kafasının içinde kaybolmuş durumda.

Oraya vardığımızda, eğilip dudaklarımı kısa bir süreliğine dudaklarına götürürken vücudunun sıcaklığının aniden beni sardığını hissediyorum. "Birazdan çıkacağım" derken sesi içimi ürpertiyor.

"Hayır! Seninle gelmek istiyorum!" Pete onu kontrol etmek için masaya giderken o bir hemşireyle birlikte koridorda kaybolurken geniş sırtına sesleniyorum. Riley benimle bir bebekmişim gibi konuşmaya başladığında bunun aslında büyük bir mesele olduğundan şüphelenmeye başlıyorum.

"Burada kalman çok daha iyi, Brooke," diye mırıldanıyor adeta.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bana çiçekmişim gibi davranma Riley. Onun yanında olmak istiyorum. Onun için orada olmalıyım."

Pete, Remington'ın kaybolduğu yöne doğru ilerliyor, ben de hızla ona doğru koşuyorum. "Pete, onunla içeri girebilir miyim?"

Bir an için adamlar arasında erkek erkeğe bir iletişim oldu, sonra Pete sonunda Riley'ye başını salladı ve bana "Hazırlandığında seni almaya geleceğim" dedi.

"Hazır mı?"

Pete, Remington'ın gittiği koridorda kayboldu.

"Riley?"

Burada tamamen kafam karıştı.

Riley iç çekiyor. "Beyin nöbeti geçirmesi için bir prosedür uygulanıyor." O anlatmaya başladığında, sanki bir tünelin diğer tarafına kaymışım ve her saniye daha da uzaklaşıyormuşum gibi dinliyorum. Gözlerimde bir ateş yanıyor ve artık tek bildiğim hastane duvarlarının beyaz olduğu. Çok boş, sade ve beyaz. ". . . beynine elektrik akımı verilirken . . ."

Kalp içi boş bir kastır ve yaşamımız boyunca milyarlarca kez atacaktır.

Kısa hayatımda, bir bağınız yırtılırsa koşamayacağınızı, ancak kalbinizin milyonlarca parçaya bölünebileceğini ve yine de tüm varlığınızla sevebileceğinizi öğrendim.

Bütün, sefil, delicesine savunmasız lanet varlığınız ...

Kalbimin göğsümde hiç olmadığı kadar sert çarptığını hissedebiliyorum, güm güm güm. BÜYÜK BİR ŞEY YOKMUŞ gibi davranmaya çalışsam da Riley'nin az önce bana açıkladığı şeyi kavramaya çalışırken beynim allak bullak oluyor. Remington kendini elektroşoka bağlamak üzere. Lanet olası bir elektrik akımı kafa derisinden beynine gönderilecek ve ona lanet olası bir beyin nöbeti geçirtilecek.

Şimdi bana kısa süreli hafıza kaybı olabileceğini, kısa etkili anestezi verileceğini, kan oksijen seviyesinin ve kalp atış hızının izleneceğini, olası kısa veya uzun süreli hafıza kaybı dışında bilinen başka bir yan etki olmadığını söylüyor. Remington'ın hastane personeliyle birlikte koridorda kaybolduğu sahneyi kafamda tekrar canlandırdığımda, soğuk, beyaz duvarlarda yankılanan alçak, donuk bir ses duyduğuma yemin edebilirim - benden gelen alçak, donuk bir ses.

"Ah, Riley." Adı alçak, sefil bir iniltiyle çıkıyor ve panik ve korku içimde bir dalga gibi yükselip beni boğarken yüzümü kapatıyorum.

Pete ortaya çıkıp bana işaret verdiğinde nabzım düşüyor. Koşup onu takip ediyorum, yarı ölmek üzereyim ve panik yüzünden hiç olmadığım kadar canlıyım, bir odaya giriyorum. Makineleri görüyorum, hastanenin aşılmaz soğukluğunun aşırı farkına varıyorum ve odanın ortasında onu görüyorum. Kalın bilekleri cırt cırtlı bantlarla bağlanmıştı.

Güzel vücudu düz bir zemine yayılmış, tavana bakarken üzerinde bir hastane bornozu var.

Remy.

Benim güzel, ukala, oyuncu, mavi gözlü oğlum ve beni hayatımda hiç kimsenin sevmediği kadar seven ciddi, ağırbaşlı adamım.

Onu gelecek olan şeyden koruma dürtüsü o kadar baskın ki, yavaş ama kararlı adımlarla yaklaşıyorum, bir elim bebeğimizin olduğu kavun büyüklüğündeki karnımın altında kıvrılmış. Masaya bağlanmış olan iri, bronzlaşmış ele uzanırken tüm kolum kontrolsüzce titriyor. Bağlanmış. Masaya. Parmaklarımı hafifçe onunkilere sürterken sesim cam gibi çatlıyor, çığlık atacak kadar çılgın hissederken sakin ve mantıklı görünmeye çalışıyorum. "Remy, yapma bunu. Kendine zarar verme, lütfen artık kendine zarar verme."

Parmaklarımı sıkıyor ve gözlerini benden kaçırıyor. "Pete. . ."

Pete dirseğimden tutup beni çekiştiriyor ve Remington'ın beni gerçekten burada görmek istemediğini fark ettiğimde çıldırıyorum. Gözlerimin içine bakmadı. Neden lanet olası gözlerime bakmıyor? Beni odadan çıkarırken Pete'e dönüyorum, sesim histerinin bir derece altında, "Pete, lütfen bunu yapmasına izin verme!"

Pete omuzlarımı tutuyor ve dikkat çekmemek için alçak sesle tıslıyor, "Brooke, bu tansiyon hastalarına uygulanan yaygın bir prosedür - insanları intihar gözetiminden böyle çıkarıyorlar! Herkes doğru dozda ilaç bulamıyor ve doktorlar bunun farkında. İşlem boyunca sakinleştirici verilecek."

"Ama bu sadece bir kavga, Pete," diye karşı çıkıyorum sefilce, odayı işaret ederek. "Bu sadece aptalca bir kavga ve bu o!"

"Üstesinden gelecektir. Bunu daha önce de yaptı!"

"Ne zaman?" Ağlıyorum.

"Sen gittiğinde ve biz onu
senin yüzünden bileklerini kesti!"

Ohmigod. Kalbim öyle bir parçalanıyor ki, sanırım duyuyorum ve sadece kalbim değil, tüm vücudum içten içe parçalanıyor, Pete'in bana az önce söylediklerinin acısı altında çatlıyor. Acı o kadar büyük ki, kendimi karnımın etrafında koruyucu bir şekilde kıvırıyorum ve çılgınca nefes almayı hatırlamaya çalışıyorum, kendim için değilse bile bu bebek için. Onun bebeği için.

"Brooke, hayatı boyunca bu bokla yaşadı. Bir yükseliyor, bir alçalıyor, her yerde. Kararları canını yakabilir ama onları vermek onu bu durumdan kurtarır. Böyle şekillendi, bu yüzden böyle biri. Bu saçmalık yüzünden güçlü! Acınası ya da güçlü olabilirsin ama ikisi birden olamazsın. O güçlü. Ona karşı güçlü olmalısın - bunun seni kırdığını bilirse kırılır."

Korkularım tüm özgüvenimi kemirmiş ve midem alt üst olmak üzere olsa da, bir şekilde kendimi bir insan görünümüne sokmayı başarıyorum. Omurgamı dikleştirmeyi ve başımı kaldırmayı başarıyorum ve küçük, düzensiz bir nefes alıyorum, çünkü bunu onun için yapacağım. Bunu onunla birlikte yapacağım ve hem kendime hem de ona, onu deli gibi sevebilecek kadar güçlü olduğumu kanıtlayacağım.

Bir nefes daha çekiyorum ve gözlerimin kenarlarını siliyorum. "Orada olmak istiyorum."

Pete kapıyı işaret ediyor ve başıyla beni onaylıyor. "Misafirim ol."

Odaya girerken adımlarım sessiz ve neredeyse tereddütlü. O büyük, iri ve güçlü, biliyorum, kalbim göğsümde bir paçavra olsa ve tüm kanım içimde buz gibi hissetse bile, ona olduğumu kanıtlayacağım

Onun eşi olmaya layık ve o yapamadığında ayakta duracak kişi. Bunu nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum, çünkü içeride yürürken yıkılmış bir bina gibi devriliyorum. İyi görünüyorum, ama içimde, ruhumda, sinirden sinire, organdan organa parçalanıyorum.

Şimdi bana bakıyor, doğrudan gözlerimin içine bakıyor ve kara gözlerindeki endişeyi görebiliyorum. Tabii ki devrilmemden korkuyor. Gözlerimde bunu görmek istemiyor. "Tamam mı?" diye soruyor bana boğuk bir fısıltıyla.

Başımı salladım ve elini uzattım. Cevabım "İyiden de öte" olmalı. Değil mi? Ama kapalı boğazımdan daha fazla kelime geçiremiyorum. Bu yüzden parmaklarını benimkilerle ovuyorum ve beni sıktığında Seattle'dan ayrılışımızı, bu eli, bırakmayacağım eli hatırlıyorum ve olabildiğince sert bir şekilde sıkıyorum ve ona titrek bir şekilde gülümsüyorum.

"İşte benim kızım," diye mırıldanıyor, başparmağını benimkinin üzerinde gezdiriyor.

Bağlandı ve elektroşok almak üzere ve bana beni soruyor. Tanrım, onu çok seviyorum, eğer ölürse onunla birlikte ölmek istiyorum ve bu lanet olası bir şaka değil. Gözyaşlarımı geri kırpıyorum ve onu daha sıkı sıkıyorum.

"Elini tutabilir miyim?" Hemşirelerden birine soruyorum. "Üzgünüm, işlem sırasında tutamazsınız" diyor.

Ben kendimi geri adım atmaya zorlarken ve alnına elektrotlar takılırken Remington dikkatle beni izliyor. Boğazımda, kalbimde ve midemde bir ateş topu var. Bir hemşire ona "Hazır mısın?" diye sorduğunda nefes bile almıyordum.

"Vur bana," diye cevap veriyor, tekrar tavana bakmadan önce tepkimi kontrol etmek için gözleri kısa bir süre üzerimde geziniyor.

Onu sakinleştirmek için serum takmaya başladılar.

Ona sorular sormaya başlarlar. "Tam adın?"

"Remington Tate."

Gözlerim doldu.

"Doğum tarihi?"

"On Nisan, bin dokuz yüz seksen

sekiz." "Doğum yeri?"

"Austin, Texas."

"Ailenizin isimleri."

"Dora Finlay ve Garrison Tate."

Elinin kolunun bağlı olmasına, onu bu kadar siyah yapan lanet anne babasından bahsetmesine, sesinin derin ve güçlü olmasına, ona ne sorarlarsa cevap vermesine zor dayanıyorum.

Sonra ona "Birden yüze kadar say." der. Ve ona bir ağızlık takarlar.

O saymaya başlıyor, ben de onunla birlikte kafamda sayıyorum. Gözleri kapalı. Güçlü elmacık kemiklerine karşı güzel koyu kirpikler.

Koruyucu içgüdülerim o kadar yüksek sesle öfkeleniyor ki, artık beni göremediği ve bunu durdurmama engel olamayacağı için onlara durmaları için bağırmak istiyorum. Ama burada duruyorum, çünkü o bunu yapmak istiyor. Çünkü o güçlü. Benden daha güçlü. Tıpkı hayatın onu dövdüğü gibi o da kendini kamçılayacak.

Sonra şok geçer.

İri vücudu masanın üzerinde kasılıyor ve
sıkılaşıyor. Vücudum sıkılaşıyor ve patlamaya
başlıyor.
Makine bip sesi çıkarıyor. Ayak
parmakları kıvrılıyor.

Çok güçlü olduğu için çırpınıp bir şeyleri kırıp kırmayacağını bilmiyordum ama beynindeki şoku atlatırken vücudu nispeten hareketsiz kaldı. Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Remington Tate'e aşığım ve onda Bipolar 1 var ve bu bir çığ gibi üzerime düşüyor.

Daha önce hiç bu şekilde ağladığımı sanmıyorum. Ağlamamak için tüm çabamı sarf etmeme rağmen, gözyaşlarım tam anlamıyla gözlerimden patlıyor ve kollarım titriyor ve vücudum kederden o kadar zayıf ki, duvara yaslanmak için geri çekiliyorum ve başarısız bir şekilde tüm gözyaşlarımı geri çekmeye çalışıyorum.

"Hey, Brooke, hey," diyor Pete, yanımda diz çöküp bana sarılarak.

"Çok zor," diyorum yüzümü kapatarak ve ondan uzaklaşmaya çalışarak çünkü Remy bunu istemezdi. Remy bundan hoşlanmazdı. "Dokunma bana Pete, Tanrım, bu çok zor. Çok sert!" Beni tutuyor ve biraz sarsıyor, sesi rahatlatıcı, gözleri acıyı gösteriyor.

"O acı çekmiyor, Brooke. Sadece iyileşmek istiyor. Brooke, o bir kurban değil. Seçimlerini içinde bulunduğu koşullara göre yapıyor. Senin için endişelenecek. Kendini onun gibi şartlandırmalısın. Lütfen, güçlü olman için sana yalvarıyorum."

Başımı sallıyorum, tek düşünebildiğim Remy'nin güzel beyni, güzel vücudu, kilisem, mabedim, buna katlanmak.

"Brooke, bu benim de canımı yakıyor. Tamam mı? Benim de canımı yakıyor. Bunu görmesine izin veremezsin. O güçlü çünkü ona göre bu onun gerçekliği; bununla başa çıkıyor, hiç farklı bir şey yaşamadı. Bundan yakınmıyor. Bunun sizi kırdığını görmesine izin vermeyin, yoksa siz onu kırarsınız. Onu kurtarmak zorunda değilsiniz; sadece o kendini kurtarırken yanında olun."

Kendimi toparlamaya çalışırken başımı sallıyorum ve gözyaşlarımı siliyorum. Ayağa kalkmaya çalışırken gözlerimdeki yaşları sıkıyorum ve hemşireler ve doktor her şeyin bittiğini söylüyor.

Remy hâlâ sakinleştirici almış, masada yatıyor; ağızlığını çıkarmışlar ve bir şekilde hava kanallarını temizlemişler. Bağlarını çözdüklerinde elini tutuyorum, dudaklarıma götürüyorum ve parmak eklemlerinin her birini öpüyorum, sonra dudaklarımla gözyaşlarımı siliyorum.

Remy ile ilgilenme şekli.

Pete çok iyi bir adam, kız kardeşimin bunu görmemiş olması kalbimi kırıyor.

"Pete, kız kardeşim senden gerçekten hoşlanıyordu, ne olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadım.

Kaşları saç çizgisine doğru havalanır. "Ne? Brooke, ben de ondan hoşlanıyorum, hâlâ hoşlanıyorum. Ama kardeşimi herhangi biri için terk etmeyeceğim."

Sessizce başımı sallayarak Remington'ın büyük elini inceliyorum. Avucundaki her nasır, her çizgi. . . parmak eklemlerinin yükselişini,

Güzel parmaklarının uzunluğu ve şekli, temiz, kare tırnaklarının kısa sapları.

Sessizce Remy'nin avucundaki çizgileri okşuyorum ve sonra başımı kaldırıp Pete'in nazik kahverengi gözlerine gülümsüyorum. "Bir gün öyle birini bulacaksın ki onun için her şeyi yapmak isteyeceksin. Pete, onunla ben ilgileneceğim. Ona mükemmel bir şekilde bakmayı bana öğreteceksin."

Gülümsüyor ve omzumu okşuyor. "O zamana kadar ikiniz de bunu tek başınıza yapmak zorunda kalmayacaksınız." Elini Remington'ın omzuna koyuyor ve kan bağıyla olmasa bile kalben ve zihnen yemin ederim ki o gerçekten Remington'ın kardeşi ve şu anda kız kardeşimle benim bu kadar yakın ve sadık olmamızı ne kadar isterdim.

"Brooke, çok utandığım bir şey yaptım ve sanırım sana bir özür borçluyum," diye ağzından kaçırıyor Pete. Gözlerindeki çaresizliği görmek karnımın ortasına soğuk bir buz küpü yerleştiriyor.

"Sen gittiğinde çok kötüleşti. Hastanede intihar gözetimindeydi ve uyandığında onu sakinleştirmeye devam ettiler, çünkü her şeyi yok etti ve senin peşinden gitmeye çalıştı. Ona antidepresan verdiler ama işe yaramadı ve Rem gibi hızlı döngülü hastalarda bu zaten iyi bir fikir değil. Bu yüzden ona bunu vermeye başlamak zorunda kaldık." Masayı işaret ediyor. "Taburcu olabilmesi için birkaç hafta boyunca bunu yaptık. "

Bana bakıyor ve nefes aldığımı bile sanmıyorum. Sadece bakıyorum, daha fazlasını bekliyorum, kafam karışmış ve günün iniş çıkışlarından dolayı kısmen uyuşmuş durumdayım.

"İlk üç tedaviden sonra biraz daha iyi oldu, bu yüzden taburcu edildi ve birkaç hafta boyunca haftada üç kez EKT için geldik. Bu süre zarfında hala siyahtı. Ona on dört kadın getirdik."

Onlardan bahsedilince kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve midemi sıkarken beynim çığlıklar atıyor: Bilmek istemiyorum, bilmek istemiyorum, bilmek istemiyorum!

"Tüm bu kadınlara konuşmayacaklarına, fotoğraf çekmeyeceklerine ve çift koruma kullanacaklarına dair kağıtlar imzalatıyorum. Onlar
Hepsi yarım saat sonra prezervatif paketleri bozulmadan dışarı çıktılar ve onu döndüremediklerini, hatta başını yataktan kaldıramadığını doğruladılar. Hepsine gitmelerini söyledi. Hepsine."

Ben bakmaya devam ediyorum, Pete elleriyle yüzünü ovuşturuyor ve ekliyor: "Ne kadar uğraşsak da hiçbiriyle yatmadı Brooke. Senin lanet mektubuna kafayı takmıştı, uyanık olduğu her an onu okuyor ve okuyordu. Sonunda o depresyonu atlatıp mavi gözlerinin içine baktığında, hiçbir şey hatırlamıyordu. Belki siyah olduğu için, belki de elektroşokun yan etkileri yüzünden. Yaklaşık on iki tedavi gördü. Ama onu neredeyse kaybediyorduk, Brooke, biliyor musun? Riley ve ben. . . biz de sana çok kızmıştık! Bu yüzden ona tüm bu kadınlarla eğlendiğini söyledik."

"Pete!" Tam bir dehşet içinde nefes nefese kaldım.

"Özür dilerim! Ama senden önce her şeyin nasıl olduğunu hatırlamasını istedik. Böylece dışarıda sadece senin değil, yüzlerce kadın olduğunu hatırlasın istedik." Omuz silkiyor ve neredeyse yalvarırcasına bana bakıyor. "Ama sensiz de iyi olduğunu düşünmesini sağlamaya çalıştığımızda bile, sanırım onun gibi bir erkeği yöneten şey kafası değil. Kadınlarla ilgili her şeyi duydu, yorum yapmadı, sonra toplanmaya başladı ve Seattle'a uçacağımızı ve kız kardeşini sana götürmek için ayarlamamız gerektiğini söyledi. Yani evet. Ben-Riley ve ben- ona yalan söyledik," diyor. "Bu beni öldürüyordu. Şimdi, gerçeği öğrendiğinde ... bize bir daha asla güvenmeyecek!"

Riley odaya girdiğinde sesi kesiliyor ve arkasını dönüyor. Riley bir şeyler olduğunu sezmiş bir ileri bir geri bakıyor. Sonunda Pete kasvetli ve yorgun bir ses tonuyla, "Ona söyledim dostum," diyor.

Riley benim inanmayan bakışlarımla karşılaşıyor, yüzü çökmüş durumda. "B," diyor.

Tek söylediği bu. Bir harf. Remy'nin sağ pazusuna dövmesi yapılmış bir harf.

"Ona söylemek zorundasın," diyorum ve önce birine, sonra diğerine bakıyorum, şu anda Remington için hissettiğim acıya dayanamıyorum bile. "Ona bir daha asla ama asla yalan söyleyemezsin. Bu ona haksızlık olur! Bunu ben de bir kez yaptım ve senin de onu korumak istediğini anlıyorum ama bu onun kafasını karıştırıyor. Yaptığın bazı şeyleri unutmak kafa karıştırıcı. Unutamazsın.

-Hiçbirimiz ona bir daha yalan söyleyemeyiz. İkiniz de beni duyuyor musunuz?"

Riley bir elini yüzüne vuruyor ve sesi de titriyor. "Kıçımıza tekmeyi basacak."

İkisine de bakıyorum, yüzleri asık ve başımı sallıyorum. "Eğer buna gerçekten inanıyorsanız, o zaman onu hiç tanımıyorsunuz demektir."

♥ ♥ ♥

Adamlar gittikten kısa bir süre sonra yatakta uyanıyor. Gözleri tembel ama bana yerleşiyor ve keskinleşiyor. Henüz mavi değiller, ama o siyah havuzlarda biraz hayat görüyorum ve içimde kocaman bir duygu düğümüne dönüşen küçük bir karıncalanma hissediyorum.

"Şu haline bak." Uyuşturucuyla kalınlaşmış bir sesle konuşuyor. Sözlerindeki bariz övgüyü duyabiliyorum, sanki çok harika görünüyormuşum gibi ve bir gamzenin dışarı çıktığını gördüğümde, duygularımın gücü beni neredeyse sakat bırakıyor. Bensiz berbat bir halde olduğunu bilmiyordu, ama şimdi ben biliyorum. Kendisine zevk vermesi için kadınlar getirildiğini ve onları istemediğini bilmiyor. Onun muhteşem, mükemmel, güzel, asil, iyi ve her şey olduğunu, her şeyi istediğimi bilmiyor.

Ve şu anda, baktığı ve sevdiği kardeşlerinin de ne yapacaklarını bilemediklerini ve sonunda ona yalan söylediklerini bilmek çok acı veriyor.

"Şu haline bak," diye şefkatle karşılık veriyorum, hemen yatağının yanında yere diz çöküp yanağımı parmak eklemlerinin üzerine koyuyorum. Elindeki her çürüğü bir kez daha öpüyorum.

"Hey, ben hallederim, endişelenmeni istemiyorum," diyor ve boştaki elini başımın arkasında gezdiriyor.

"Biliyorum." Başımı eğerek yüzümü çarşafa sürtüyorum, böylece belki gözlerimden sızan yaşları görmez. Parmak eklemlerini tekrar sevgiyle öpüyorum. "Biliyorum, biliyorsun."

Anestezinin kalınlaştırıcı etkisine rağmen, sesi üzerimde her zamanki gibi aynı etkiyi yapıyor. "Buraya gel. Aşağıda ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor beni yukarı çekerken. Ona kas gevşetici verdiklerini biliyorum ama yine de ben farkına bile varmadan beni üzerine çekiyor ve geceleri yatağımda uyuduğumuz gibi beni geriyor. Yuvarlak karnım araya giriyor ama çok büyük değil, bu yüzden yana eğilip boynunu kokluyorum ve uyum sağlarken yüzümü göğsüne gömüyorum.

"Hemşireleriniz bunu görürse beni kapı dışarı eder," diyorum.

Kıçımı tutuyor ve beni biraz daha iyi ayarlıyor. "Onlara izin vermeyeceğim. Sen benim ilacımsın."

Gözlerimi kapatıyorum ve onun gibi kokuyor. Kolları onun kolları. Benim üzerimde kıyafetler, onun üzerinde hastane bornozu olması ve bir otel odasında olmamamız dışında her şey normal. O hala o, kalbimi koluna takmış. İstediğim her şey, tam burada, kollarımda.

Elimi çenesine götürüp yüzünün öpebildiğim her yerini öperken onu biraz daha çaresizce kavrıyorum. "Remy, sen benim kralımsın." Ona sıkıca sarılıyorum. "Sensiz benim için satranç oyunu yok."

Yer değiştiriyor ve yatağın altındaki kumandayı çalıştırıyor, böylece hafifçe doğruluyoruz. Beni kucağına yatırıyor, dudakları kulağımda. "Beni koruyacak olan kraliçe sensin," diyor eğlenerek ve konuşamadığım için başımı salladığımda, yüzüme bakarken saçlarımı okşuyor ve bana söylemese de gözlerimin şiştiğini ve ağladığımı anlayabildiğini biliyorum. Dudaklarının göz kapaklarıma

bastırdığını hissediyorum,

Önce birini, sonra diğerini, elini saçlarımda yumruklarken ve kabaca yalvarırken, "Güçlü kal, benim küçük fişeğim. Benimle güçlü kal."

Başımı salladım. "Deneyeceğim, çünkü bana ilham veriyorsun."

"İstediğini aldık Rem," diyor Riley kapıdan. Kollarında o kadar rahatım ki onu selamlamak için dönmüyorum bile. Sonra yanağımda yumuşak bir şey hissediyorum. Gözlerimi açıyorum ve Remy'nin bana bir gül uzattığını görüyorum. Onu. Hastanede. Mavi benekli, karanlık ama parıldayan gözleriyle bana bir gül veriyor.

"Remy," diyorum, içimden şaşkın bir kahkaha yükseliyor.

"Elimde olsa sana koca bir bahçe verirdim." Çenemi geriye yatırdı ve bana öyle baktı. "Burada, şu anda, benimle olduğun için."

"Oh, Tanrım." Dayanamadığım için başımı göğsüne eğiyorum, parmaklarım hastane bornozunun içine kıvrılıyor. "Bunu yapman gereken her zaman burada olacağım. Burada olacağım, sana söz veriyorum."

Hastaneden çıkarken Melanie'den bir mesaj aldım.

Sonsuza Kadar Mutlu'da işler nasıl? Mutluluk dışında mı?

Kiraladığımız Escalade'e geri döndüğümüzde sanki bu herhangi bir pazartesiymiş gibi gülümsüyorum ve Remington benimle arabaya tırmanıyor ve her zaman yaptığı gibi kolunu koltuğumun arkasına koyuyor. Cehennemden geçtim ve cennete geri döndüm ve aniden hayatımın böyle olacağını biliyorum: karanlıktan sonra her zaman, her zaman ışığımı bulacağım - ki bu o.

Ben de cevap yazıyorum, Mükemmel

"Son seferinde şoklar onu intihar düşüncelerinden kurtarmamıza yardımcı oldu, ancak haftada üç kez yapmamız gerekiyordu ve şimdi bunun için zamanımız yok. Ona daha fazla kas gevşetici veremeyiz, bu yüzden bunun yeterli bir sıfırlama olmasını ummak zorundayız," diyor Pete hepimize.

"Ben iyiyim amına koyayım," diye homurdanıyor Remington. Hepimiz onun bakışlarını arıyor gibiyiz ve konuşmak için cesaretini toplayan Riley oluyor.

"Rem, Pete ve ben seninle bir konuda konuşmak istiyoruz," diyor, bana kısa bir süre bakıyor ve Remy'yi ikna etmem için adeta yalvaran bir ses tonuyla. "Pete'in Brooke'un kız kardeşiyle ilgili bir gelişmesi var ve biz de sana bir şey söylemek istiyoruz. Yarın sabah spor salonuna gitmeden önce mi?" "Duydum," diyerek arabadaki herkesi şaşırttı.

"Hâlâ siz ahmaklarla ne yapacağımı düşünüyorum."

"Kahretsin, Rem," diyor Riley şaşkınlıkla. "Pantolonumu değiştirmeye gitmek üzereyim, biraz mantıklı ol."

Pete gerçekten üzgün görünüyor. "Rem, yemin ederim başka hiçbir konuda yalan söylemezdim - zararsız görünüyordu; sadece senin ruh haline yardımcı olacak gibi görünüyordu."

"Siz salaklara güvenemeyeceğimi bilmek ruh halime yardımcı olmuyor," diye homurdanıyor ve ikisi de susup hasta hasta bakmaya devam ederken ekliyor, "Siz benim kardeşlerimsiniz ama O BENİM. Eğer yalanlarınız yüzünden beni terk etseydi, sizi şu anda öldürürdüm. İkinizi de öldürürdüm."

"Onu sana geri getirirdik, Remington," diye söz veriyor Pete. "Yemin ederim, eğer senin ... seviyeni bilseydik. Yemin ederim onu sana geri getirirdik."

"Rem, hayatta kalmana yardım etmeye çalışıyorduk. Her zaman yaptığımız gibi. Bittiğini sanmıştık dostum. Yardım ettiğimizi sanıyorduk. Ama sonra Brooke geri geldi ve ne kadar yanıldığımızı fark ettik. Sana aptal gibi görünmeden bu kaydı nasıl düzelteceğimizi bile bilmiyoruz."

Remy uzun bir süre düşünceli duruyor ve üçü tuhaf, kardeş gibi bağ kuran bakışlar atıyor. Sonra Remington başını sallayıp kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor ve yumuşak bir hırıltıyla nabız noktama sokulup elini karnımın yuvarlaklığı üzerinde gezdirdiğinde omuzlarımdaki tüm gerginlik azalıyor. Onun kollarında eriyorum.

Tekrar nefes aldığını duyduğumda içimde binlerce bulanık şey uçuşuyor, bu sefer daha uzun ve daha derin, sanki sakinleşmek ve merkezini bulmak için kokuma ihtiyacı varmış gibi. Eğilip siyah başının tepesini öpüyorum, ellerimi saçlarında gezdiriyorum. Yemin ederim onu öpmeden duramıyorum. Çenesini, şakağını öpüyorum, eline uzanıyorum, parmaklarının arkasını öpüyorum.

Süite döndüğümüzde Diane akşam yemeğini servis ediyor, onu masada görünce yüzü ışıldıyor ve Remy masanın karşısından bana bakıp kucağını okşadığında neredeyse koşarak yanına gidiyorum. Çatalını bana doğru kaldırdığında, kendimi yüzyıldan beri ilk kez beslenen açlıktan ölmek üzere olan aptal bir kuş gibi hissediyorum.

Bana sessizce "Biraz daha?" diye sorduğunda, çatalını kaldırırken dikkatle ağzımı izliyor, başımı sallıyorum ve hepsini ısırıyorum ve sonra, daha yemeden önce, dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, çünkü bu işlemden sonra onun iyi olduğunu görmekten duyduğum rahatlamayı ifade edemiyorum. Ve aslında biraz daha iyi.

Tembelce yatağa uzanıyor, vücudu hala anestezinin ve ona verdikleri kas gevşeticilerin kalıntılarıyla gevşemiş, üzerine düştüğünde yatak gıcırdıyor, tamamen kaslı ve gevşek. Başını bile kaldırmadan ya da nerede olduğuma bakmadan "Buraya gel," diye sesleniyor.

Dişlerimizi yeni fırçaladık ve etrafa saçtığı kıyafetleri topluyorum, sonra benimkileri köşedeki sandalyede düzgün bir yığına ekliyorum ve onunla birlikte yorganın altına çıplak bir şekilde kayıyorum. Tenlerimiz birbirine değiyor. Her his benim için yükseliyor. Dokunuşu için minnettarım. Sesini duyduğum için. Şu anda onunla geçirdiğim her an için. Şimdi ne kadar değerli olduğunu görüyorum. Bana çaldığı her şarkı, o parlak zihin iyi olduğunda, ışık ve düşüncelerle parladığında. Karanlıkta olduğu, sessizce savaştığı ve bana yapıştığı zaman bile değerli.

Kolu belime dolanıyor ve beni kaşıklamak için sürüklerken parmakları kalça kemiğimde kıvrılıyor. Az önce yaşadıklarını izlediğim için duyduğum endişe hâlâ içime doluyor ve elimde olmadan vücuduna daha fazla bastırıyorum. Eğlenerek bir kıkırdama çıkardığını duyuyorum.

Yumuşak, seksi kahkahasını duymak için . . .

Aman Tanrım.

Onunla yüzleşirken gözyaşları içinde "Hiç komik değil," diyorum. "Hiç komik değil."

"Evet, öyle," diye fısıldıyor sevimli bir gamzeyle, başparmağının ucunu burnuma sürterken sesi derin ve dokulu. "Daha önce kimse benim için endişelenmemişti."

"Evet, seviyorlar Remy. Sevdiğin herkes seni de seviyor. Pete, Riley, Koç ve Diane. Sadece bunu senden saklamakta daha iyiler."

Bana düşünceli düşünceli bakıyor, sonra elini karnımın üzerine koyuyor ve dudakları yumuşak ve şefkatli bir şekilde dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Bunu daha önce de yaptım. Bu bende var, küçük fişek." O karanlık gözleri beni izliyor, şimdi başparmağını alnıma sürtüyor. "O küçük suratını bana yapma, tamam mı?" Beni kendine doğru çekiyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor, sanki bana sarılmak ona iyi geliyormuş gibi inliyor. "Seni mutlu etmek istiyorum. Seni mutlu etmek istiyorum, seni asla üzmek istemiyorum."

"Tamam," diyorum, hâlâ biraz duygusal bir şekilde, dudaklarımı çenesine bastırarak.

"Tamam mı?" diyor, başını çevirip dudaklarını dudaklarıma bastırarak.

Kolumu karnıma dolayarak, başımı sallarken parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "İyiden de öte."

Boştaki elimi saçlarında gezdiriyorum, bacaklarımdan birini kalçalarına doluyorum ve yüzüne bin bir öpücük yağdırarak kıkırdamasına neden oluyorum. Ben de onunla birlikte usulca gülüyorum, her öpücüğümde dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor ama durmuyorum.

Artık onun gerçekten benim olduğunu biliyorum. Bu parmaklar bana dokundukları andan beri benim. Bu yüz. Bu dudaklar. Kocaman, nazik, koruyucu, sahiplenici ve bağışlayıcı kalbi. Ben onun olduğumdan beri o benim ve bunu bilmek beni parçalara ayrılmış, sonra tekrar bir araya getirilmiş, yeni, bütün ve mutlu hissettiriyor.

"Sen içimdeyken uyumak istiyorum," diye yalvarıyorum, açık ağzımı çenesi boyunca sürüklüyorum, sıcak tenini içime çekerken parmaklarım aniden neredeyse omzunun derisini pençeliyor ve arada şişmiş karnımla yaklaşmaya çalışıyorum.

Elini aramıza sokuyor ve parmaklarıyla beni hazırlamaya başlıyor, başını çevirip yavaşça ağzımı alıyor, dili beni yavaşlatıyor, tembel bir zevkle içimi yalıyor. "Hazır mısın?" diye mırıldanıyor hararetle.

Tek söyleyebildiğim "Doldur beni..." ve beni belimden kavrayıp uzun boyunun üzerine yatırdığında boğazımdan nefes nefese bir ses yükseliyor, beni öyle dolduruyor ve öyle içine alıyor ki, zorlukla konuşabiliyorum, nefes alabiliyorum ya da Remy'nin içimde olmasından başka bir şey düşünemiyorum, nabız gibi atıyor ve sıcak, ağzı beni alıyor, yavaşça, sessizce, bana güven veriyor. Ve beni yakaladı.

♥ ♥ ♥

Dövüş günü hâlâ SİYAHTIR ve biz onun hazırlanmasını beklerken başkanlık süitindeki atmosfer gerilimle doludur.

Pete, Riley ve Koç ana yatak odasının kapısında beklerken, ben kendi hastalıklı endişem tarafından canlı canlı yeniyorum, çünkü bu şekilde savaşması gerekip gerekmediğini gerçekten bilmiyorum.

"O orospu çocuğunun adını söyle!" Koç Pete'e tıslıyor. Sanırım Remington'ın çalkantılı enerjisini harekete geçirmek istiyor ama Pete başını sallıyor.

"Öfke kullanmayacağız. Morali bozuk olduğunda kendinden nefret eder," diye fısıldıyor Pete.

Ama benim şahsen en çok hissettiğim şey onun iç mücadelesi. Kendi içinde savaşıyordu. Kendinden nefret ettiğine dair tek bir kelime bile etmiyor, ama bu kelimeleri düşündüğünü, ruhunda hissettiğini hissediyorum. Elektroşok işe yaradı ama hala durumu kötü. Bu şekilde savaşmak zorunda olması beni üzüyor.

Pete, "O kasları ısıtmayı dene, Brooke," diye öneriyor.

Remy'nin sessizce botlarını bağladığı yere gelip ellerimi sırtında aşağı yukarı kaydırıyorum ve parmaklarımın yavaş, bilinçli sert baskılarıyla uyandırabildiğim tüm kasları gevşetiyorum.

"Pekâlâ Rem, hadi gaza gelelim. Bunu sevdiğini biliyorum," diyor Pete, Remy'nin iPod'unu hoparlörlerime yerleştirirken.

Muse'un "Uprising" şarkısı yüksek sesle odada patlıyor. Müziğin isyankâr ritmi Remington'ın kulaklarına ulaşıyor gibi görünüyor ve kasları parmaklarımın altında hareket etmeye başlıyor, sanki yardım edemiyor ama tepki veriyor.

Kalbim biraz titriyor. Kendine geliyor mu?

Kendi içinde savaşmakla o kadar meşgul ki, Scorpion için yeterince savaşıp savaşmadığını merak ediyorum.

Ben sert kaslarını ovarken ve sahip olduğum tüm iyi ve iyileştirici enerjiyi ona aktarmaya çalışırken o diğer botuyla sarsılıyor. Her bir kasını teker teker ısıtıyorum, sırtına doğru ilerliyorum, rotator manşetlerine ekstra dikkat gösteriyorum. Nasıl hissettiğini sormak için karanlık kafasına doğru eğilmekten kendimi alamadığımda, dönüp kafamın arkasını tutuyor, ağzını ağzıma kilitleyip beni yağmalarken tutuyor.

Geri çekildiğinde, ağzım onun ıslak sıcaklığından yanıyor ve gözleri karanlık ve şiddetli bir çaresizlikle kaynıyor. Sanki dünyadaki tek umut benmişim gibi bana bakıyor, gözlerindeki bakış o kadar vahşi ve sert ki, belki de savaşacağına dair içimdeki umudu yakıyor. Belki de bunu sonuna kadar zorlayacak kadar çok istiyordur. Bu galibiyeti ne kadar çok istediğini ve siyah tarafının onunla dalga geçmesinden ne kadar nefret ettiğini biliyorum.

"Remington, dostum, işte beklediğin şey buydu." Pete onun omuzlarını kavrar ve güven verici bir şekilde sıkarak dikkatini kendisine çeker. "İstediğin her şey elinin altında. Her şey. Şampiyonluktan sonra planların var, biliyorum. Kazanmak onları gerçekleştirecek. Brooke, bebek ..."

Bu sözler üzerine sessiz bir an için gözlerini kıstığını görüyorum, sonra uzun, yavaş bir nefes alıyor. Pete eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor ve Remington başını sallayıp ona sertçe "Teşekkürler" diyor. Gözlerini tekrar açtığında ayağa kalkıyor ve beynimdeki sinapslar heyecanla ateşleniyor.

Daha şimdiden dövüş kıyafetlerini giymiş olan yırtık pırtık, bronz vücudu, kendisini olmak üzere inşa ettiği prime-time dövüş makinesinin her santimi gibi görünüyor. "Buraya gel, Brooke," dediğinde, bu dövüş için o kadar heyecanlıyım ki, neredeyse tökezleyerek ilerliyorum. Beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılıyor ve kulağımın arkasına sıcak bir öpücük konduruyor. "En azından gözümün önünde olmanı istiyorum. Her zaman. Her zaman."

Birden, onun dövüşeceğini ve cehennemde ya da cennette onu izliyor olacağımı bilmek içimi ürpertiyor. "Yerimden kıpırdamayacağım!" Söz veriyorum.

Dikkatini bir saniye daha üzerimde yoğunlaştırıyor, sonra kulağımın arkasını bir kez daha öpüyor ve popomu okşuyor. Tek yaptığı bu. Sonra yerinde zıplamaya başlıyor, kollarını yukarı kaldırıp kendi etrafında döndürüyor ve takım yeniden nefes almaya başladığında tüm atmosfer dramatik bir şekilde değişiyor.

"Jo nerede?" diye huysuzca Pete'e sorar.

Gerçekten geri döneceğini anladığımda içimde bir ürperti başlıyor.

Pete, "Şimdiden bölgeyi keşfe çıktı," diyor ve muhtemelen o da aynı şeyi fark ettiği için sesinde bir heyecan titremesi var.

"Ne sen ne de Jo gözlerinizi Brooke'tan ayırmayacaksınız, beni duyuyor musunuz?" diye emrederken boynunu önce bir yana, sonra diğer yana kırdı.

"Seni yakaladık, dostum!" Pete ona güvence verir.

"Pekâlâ, hazır mıyız?" Koç, Remy'nin temiz kıyafetlerini, Gatorade'lerini ve ekstra kulaklıklarını içeren spor çantasını omzunda sallıyor.

Remington iPod'unu hoparlörlerden alırken "Hazır," diye cevap veriyor. Müzik anında kesilir ve hepimiz onu izleriz

komodinden kulaklıklarını alıp gümüş iPod'a takıyor.

"Evet, işte benim oğlum!" Koç bağırıyor. Riley woots. "İşte bu adam!"

"Kim kıç tekmeliyor?" Kapıya doğru giderlerken Koç, Remy'nin sırtına vurur.

"Öyleyim." Remington'ın alçak hırıltısını duyuyorum.

Koç daha da sert bir gümbürtüyle sırtına vuruyor. "Bu gece hangi ismi haykıracaklar?"

"Benim."

"Söyle!"

"Riptide."

"Orospu çocukları böyle söylemez!"

Remington göğsüne bir yumruk indirdi ve bağırdı,

"RIPTIDE!!" "BU DOĞRU!" Koç geri bağırır.

Yumruk yumruğa dövüşüyorlar ve sonra Koç onu odadan çıkarıp asansöre götürüyor, biz de arkasından gidiyoruz. "Bu dövüş için yeterince var mı, evlat?"

"Anladım."

Koç başını sallıyor, sonra dürtüyor, "Boyun eğmezse ne yapacağız evlat? Ne yapacağını zaten biliyor musun?"

"Ne yapacağımı biliyorum."

Bu son sakin ifadeyi dinlerken kanım ayaklarımda toplanıyor ve tüylerim diken diken olurken diğer her yerim titriyor gibi hissediyorum. Bir yanım cesur olup bu dövüşü izlemek istiyor ama hayatımda hiç bu kadar cesaretsiz hissettiğimi hatırlamıyorum.

Remington kaşlarını ani bir şekilde çatarak kalın parmağını Koç'un göğsüne sokar. "Ne olursa olsun, havlu atmayacaksın. Beni duyuyor musun? ASLA ama ASLA boyun eğmeyeceğiz."

Havadaki gerilim dramatik bir şekilde yükselir ve karşılıklı bakışmalar yaşanır. Koç'tan hemen bir yanıt gelmeyince Remington onu bir adım geriye iter. "Koç. Havlu atmayacaksın. Boyun eğmeyeceğiz. Nokta."

Koç'un gözleri kısa bir süre bana doğru kayıyor -kısa bir süre, evet, ama bakışlarındaki tereddütü fark etmemi engelleyecek kadar kısa bir süre değil

başını sallamadan önce. Yanımda nefes veren Pete, bir tıkırtı duyduğumuzda elimi tutuyor.

"Gidelim," diye mırıldanıyor.

Asansöre biniyoruz, ama o kadar gerginim ki, şiddetle çarpan kalbim Underground'a vardığımızda birkaç kaburgamı kıracak. Remington bir elinde siyah kulaklıkları, sessizce iPod'uyla oynuyor. Havaya girmeye çalışıyor. Kalbimde ona duyduğum tüm sevgiyle başını eğmesini, kulaklığını takmasını ve müziğini çalmasını izliyorum.

"Neden söz verdin?" Riley, Remy müziğini dinlerken Koç'la yüzleşir, sesi suçlayıcıdır. "Eğer işler çirkinleşirse, bugün orada ölmesine izin vermeyeceğiz!"

"Gözleri maviye dönüyor! Bu gece biri ölecekse, bu bizim oğlan değil!" Koç yarışmaları.

Pekâlâ, bunların hepsi saçmalık! Midem zehirli bir çıngıraklı yılan gibi kıvrılmış durumda ve burada bir saniye daha dilsiz gibi durmaya dayanamıyorum. "Pete, bunlar neden bahsediyor? Korkmaya başlıyorum."

"Bunun on yılın maçı olacağına dair söylentiler var," diye cevaplıyor nefesinin altından. "İkisi de çok inatçı ve birinin kazanması için boyun eğmesi gerekiyor Brooke. İşler kötüye gidebilir. Dediğin gibi ... boktan daha fazlası olabilir."

Geçen sezonun finaline dair küçük bir görüntü kafamda oynaşıyor, yasak ve istenmeyen bir şekilde. Remy'nin kanlı tuval zeminine düşmüş bedenini hatırlıyorum. Kalabalığın onun adını haykırışını. Ve sonra Riptide'larının -şiddetli, tutkulu, güzel Riptide'larının- düştüğünü fark ettiklerindeki sessizliği.

Tüm iç organlarım bu anı karşısında simit gibi bükülüp birbirine dolanırken, asansörden çıkmaya başlıyoruz ama Remington elimi tutup beni geri çekiyor. Kulağıma fısıldıyor, "Çevre birimlerimde."

Gözleri beni delip geçiyor ve gözlerimdeki korkuyu görmemesi için dua ediyorum, dua ediyorum, dua ediyorum, ama o

Kulaklıklar boynuna kadar iniyor ve aramızdaki müzik akışını duyuyorum. Çılgın ve hızlı.

"Her zaman koltuğunda otur, Brooke," diyor bana ve ellerini saçlarımın arasına sokup ağzını ağzıma yapıştırıyor, beni uyuşturan ve sersemleten bir tat verirken benden bir tat çalıyor. Alnını benimkinin üzerine koyuyor, bana bakarken bakışları akkor haline geliyor. "Aldığım her nefeste sana tapıyorum, her zerremde sana tapıyorum." Bir başka hızlı ve sert öpücükle kıçımı tokatlıyor. "Onu kırışımı izle!"

Yeraltına doğru giderken, müziğini dinlerken bir kolunu koltuğumun arkasına uzatıyor. Arabanın geri kalanı ölüm sessizliğinde. Soyunma odalarına doğru uzaklaşırken havadaki şiddetin tadını alabiliyorum ve binlerce "Seni seviyorum" diye bağırmak istiyorum ama o şu anda iPod'unun başında, kendi alanına giriyor.

"Pete, buna gerçekten hazır mı?" Belirsizce fısıldıyorum.

"Umarım öyledir, Brooke. Bu bölümün onun rüyalarından birini daha almasını hiç istemem. Hadi," diyor biz kalabalığın arasından koltuklarımıza doğru ilerlerken.

Bu gece arenayı en az iki bin kişi dolduracak. Underground tüm sezon boyunca halkıyla dalga geçti ve şimdi Scorpion ile Riptide'ı izlemek için kana susamış durumdalar. Yüzler kan simülasyonu için kırmızıya boyanıyor. Parlak kırmızı Rs kadınların yanaklarını ve bazılarının göğüslerinin üst kısmını süslüyor.

Kırmızı görüyorum, Riptide'ın kırmızısı, koltukların üzerinde ve arka tarafta, ayakta duran kalabalığın arasında, biraz da siyah var. Scorpion siyahı.

Pete'in yanındaki koltuğuma yerleşirken Remington'ın yanlarımızda iki boş koltuk daha ayarladığını fark ediyorum ve sanki bir ömür boyu bekleyecekmişiz gibi geliyor. Orta ringin boşluğuna bakmak, Remington ve Scorpion'un gördükleri 23 x 23' karelik alanı doldurmasını bekleyen kalabalığın daha yüksek sesle çığlık atmasına neden oluyor gibi görünüyor.

"Riiiptiiiiide!" diye bağırıyor bir grup arkadaşım ringin öbür ucundan.

Arkamda bir tezahürat başladı: "Onları dışarı çıkarın! DIŞARI! DIŞARI! DIŞARI!"

Mikrofon açılmış gibi hoparlörler cızırdıyor ve sahnede bir spiker beliriyor. Neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Bayanlar ve baylar, merhaba!" Spiker devam etmeden önce insanlar selamlarını haykırıyor. "Evet, bu akşam hepinizle birlikteyiz! Hazır mısınız? Başka hiçbir şeye benzemeyen bir dövüşe HAZIR mısınız? Başka hiçbir şeye benzemeyen, millet! Ringmaster?"

Ringin köşesindeki ring şefi tüm dikkatini spikere çevirir.

"Efendim, bu gece hizmetinize ihtiyacımız olmayacak," diyor spiker cesurca ve dramatik bir selam vererek, kalabalık ayağa kalkıp onayını haykırırken arenada gürleyen bir kükreme duyulmasına neden oluyor.

"İşte böyle!" diye bağırıyor spiker gür sesiyle kalabalığa doğru. "Bu gece kural yok, ring şefi yok. Her şey serbest. HER ŞEY SERBEST, MILLET! Nakavt yok, bu bir teslimiyet dövüşü. Boyun eğin!"

"Ya da öl!" diye bağırıyor insanlar heyecanla.

"Bayanlar ve baylar! Evet! Evet! Bu gece Yeraltı'nda bir teslimiyet dövüşü var! Şimdi, en kötü kabusunuzu ringe çağıralım! Kızlarınızın ağladığı adam. Kaçmak istediğiniz adam. Kesinlikle ringe çıkmak istemeyeceğiniz adam. Son şampiyonumuz, Benny, Blaaaack, Scorpionnnnnn!"

Nefes nefese kaldım. Burada oturup on yılın maçını izleyerek nasıl başa çıkacağımı düşündüm bilmiyorum çünkü içimdeki her organ sinirden titriyor ve sanırım kalbimi kusacağım. Her şey serbest. Hakem yok. Tam da düşündükleri gibi olacak ve Remington'ın hangi ruh halinde dövüştüğünden bile emin değilim.

"Pete, kusacağım," diye boğuluyorum, midem sert ve ani bir kasılmayla kasılırken derin nefesler alıyorum.

Uzakta, arkasında siyah bir cübbe dalgalanan bir figür ringe yaklaşıyor ve onu gördüğümde mide bulantım tüm gücüyle artıyor.

Scorpion.

Devasa orta parmağını havaya kaldırarak, onun benim Voldemort'umdan bile daha kötü olduğuna karar veriyorum, çünkü bu adam gerçekten yaşıyor.

Pete tiksintiyle, "Tam bir pislik," diyor.

En son Scorpion'un dövüşe çıkmasını izlemekten hoşnutsuzluk duyduğumda, Remington Nora'yı o iğrenç adam örneğinden kurtarmak için dövüşü bıraktı. Peki ya Nora, o şimdi nerede? Scorpion ona ne yapıyor? Remington ona güvenmemi söyledi, ben de güveniyorum ama o iğrenç kâbusun yüzüne bakarken korkum o kadar büyük ki, içimdeki tüm mantık kırıntıları kaçtı. Remington'ın bu gece zarar göreceğini söyleyen zihnimdeki çılgınca çığlığı susturmak imkansız. Yaralanacak ve bir kez daha, bunu durduramazsın! Bu konuda hiçbir şey yapamazsın!

Birden tribünlerin karşısındaki Nora'yı fark ediyorum ve bakışlarımdan dikkatle kaçınırken içimi korkunç bir öfke ve acı kaplıyor.

Scorpion ringe atlar ve takımı cübbesini çıkarırken, sırtına yeni dövme yaptırmış gibi görünen ekstra büyük siyah akrep, herkesin görmesi için arkasını döndüğünde kalabalığı selamlar. Adam hâlâ birinin göt deliğinden daha çirkin ve Remy'nin izniyle korkunç yüzündeki o yara izini görmekten sapıkça bir zevk alıyorum.

"İyi haber şu ki, hâlâ iğrenç" diyor Pete.

"Pete, kız kardeşimin ondan kurtulduğuna ve sonra da buna geri döndüğüne inanamıyorum. Bu beni hasta ediyor." Ringin karşısındaki Nora'ya bir kez daha bakıyorum ve onun ihaneti beni bıçak gibi kesiyor.

"Düşündüğün gibi değil Brooke," diyor Pete bana, sonra başıyla yüzüğü işaret ediyor. "Senin adamda var. Sadece bekle ve gör."

"Ne demek istiyorsun?" Şaşkınlıkla soruyorum ama Pete cevap verse de duymuyorum.

Scorpion az önce Nora'ya doğru döndü ve Nora, bana pek de aşık bir genç kadının bakışı gibi gelmeyen kasvetli bir ifadeyle ona baktı. Sonra bana bakmak için arkasını döndü ve orta parmağını havaya kaldırdı. Doğrudan bana.

"Tanrım, Brooke, Tanrı aşkına-"

Cevap olarak iki orta parmağımı da kaldırıyorum ve canavar bana o sarı gülümsemesiyle gülümsüyor.

Pete sanki sindirim sancısı çekiyormuş gibi soluk soluğa inliyor. "Pekala, eğer Remington az önce seni terslediğini ve senin de onu terslediğini biliyorsa ..."

İnsanlar anında "Booooo!" diye bağırır ve o da onlara sarı gülümsemesiyle birlikte kuşu gösterir ve bu yeterince iğrenç değilmiş gibi kasıklarını tutup sıkar. "BOOOOO!!" diye bağırıyor kalabalık.

Tanrım, kız kardeşimin neden böyle bir tiple birlikte olduğunu anlayamıyorum! Eskiden çok romantikti. Bir prens isterdi. Ve Scorpion'la mı çıkıyor?

"Ve bu gece şampiyonumuza meydan okuyor, hepimiz onun adını biliyoruz! Hepimiz bu gece ringe çıkıp çıkmayacağını görmek için bekliyoruz. Öyle mi? Biricik Remingtooooooon Tate'i, Riiiiiptide'ınızı karşılamaya hazır olun!"

Onun adını duyduğumda içimde oluşan şimşeği bastırmak mümkün değil. Scorpion çıktığında çok gürültülü olmuştu. Ama insanların Remington için bağırmaya başlaması boğazımın duyguyla kapanmasına ve kalbimin göğsümün içinde sarsılmasına neden oluyor.

"Rem-ing-ton! Rem-ing-ton!"

Tezahürat kalabalığı yırtar. Kırmızı renk tüm arenayı kaplıyor. Sonra görmek için can attığım tek kırmızı noktayı görüyorum, bağırılan ismi etrafımı sararken

rengi gibi tamamen. "Remyyyyy, öldür onu, Remyyyy!" "Git, Rrrrrriptide!"

Vücut fonksiyonlarım her şekilde yükseliyor. Ciğerlerim, kalbim, adrenallerim, gözlerim, her parçam onun için geriliyor. Koşarak arenaya girdiği anda gerginlik, korku ve heyecandan oluşan bir kasırgaya kapılıyorum. Onu güvenli bir yere götürme dürtüsü ile diğer hayranları gibi ona tezahürat yapma, o ringin sahibi varsa onun da o olduğunu bilmesini sağlama isteği arasında gidip geliyorum.

Kolay bir sıçrayışla yüzüğü alıyor ve hemen Riley'nin cübbesini omuzlarından çekmesine izin veriyor. Yanımdaki kadınlardan toplu bir iç çekiş duyduğuma yemin edebilirim.

"Remyyyyyyy! Öldür onu, Remy!!" diye

bağırır biri. Ve sonra, inanılmaz bir şey olur.

Kendine özgü ukala dönüşüyle başlıyor. Tüm kasları görkemli, bronz ve sert ve yakınlarda bir kadının onun vücudunun ölümsüzleştirilmesi gerektiğini haykırdığını duyuyorum, o kadar erkeksi ve mükemmel ki. Sonra bana bakıyor. Mavi gözleri parlıyor. Mavinin en mavisi. Gamzeleri parlıyor ve içim ürpererek Koç'un mavinin geri gelmesinden kastının bu olduğunu anlıyorum. Gözleri maviydi. Berrak, güzel, parlak mavi. O gözler ve gamzeler doğrudan karnımdaki kelebeklerle konuşuyor ve ben de onlarla birlikte patlıyorum.

İçimden bir duygu fırtınası geçiyor ve aniden, varlığımın her zerresiyle biliyorum ki bu iş onda. Yapabilir. O Remington Tate. Düşen ve tekrar tekrar kalkan bir adam. İtiyor, sürüyor, yağmalıyor, devam ediyor. O. Var. Bu var. Onun kim olduğunu hatırlıyorum. Dürtüsünün nereden geldiğini, bu dünyada kimsenin sahip olmadığı isimsiz bir kaynaktan. O fethedilemez ve yenilmez ve Scorpion'u ezip geçecek, tıpkı istediği gibi.

Zil çaldı ve adamım vakit kaybetmedi. Doğruca ringin ortasına gidiyor ve Scorpion biraz zıplayacaklarını düşünürken, Remington çirkin hayvanın tökezlemesine yetecek kadar hızlı bir şekilde ona üç kez yumruk atıyor.

İçimde heyecan kabarcıkları patlıyor. Ağzımı kapatıyorum ve çığlıklarım anında diğerlerine katılıyor. "Remy!!"

"Brooke?" Pete beni yerime oturmaya zorluyor ama o kadar heyecanlıyım ki uzun süre yerimde kalamıyorum. Onu, Remington'ı karnımdaki ağırlıkta hissediyorum; içimde yaşadığını ve enerjisini içimde hissediyorum.

Dövüş tüm gücüyle başlıyor.

Remy yumruklarını Scorpion'un çenesine indiriyor, yumruk onu sarsıyor. Ciğerlerim hava almak için çabalarken göğsüm içimdeki tüm duyguları zar zor zapt edebiliyor. Tanrım, sanki bin yıldır bunun olmasını bekliyordum ve buna zar zor dayanabiliyorum. Kalabalık da bunu görmek için uzun zamandır bekliyordu ve avazları çıktığı kadar bağırıyorlar. Ben de öyle!

"Git, REMY!!!"

"Öldür onu, Remy!"

"Remington, seni seviyorum! Ohmigod, seni seviyorum!" Çığlık atıyorum.

"Brooke!" Pete sertçe karnımı işaret ediyor. "Bütün bu zıplamalar iyi olamaz."

"Bu iyi, Pete. Çok iyi!" Bebek yer değiştiriyor ve tahammül edilebilir kasılmalar yaşıyorum, ama bunları ara sıra hissediyorum - vücudun doğumdan üç ay öncesine kadar alıştırma yapmaya başladığını okumuştum. Sanırım bebek adrenalinimi hissediyor. Ya da babasının savaştığını biliyor. Her kasılmadan sonra kıpırdanıyor ve sanırım artık rahatlaması için çok fazla hareket var. Bunu izlerken nasıl rahatlayabiliriz? Ohmigod!

"Remington ve o yüzükle ilgili ne olduğunu bilmiyorum," diyor Pete. "Ama o sadece içine giriyor ve ne yaşıyorsa onu gerçekleştiriyor. Riley bunun kas hafızası olduğunu söylüyor ama ben çok emin değilim."

"Ben Remy, Pete," diyorum heyecanla ve onu kucaklayıp sarılıyorum.

Scorpion tek bir yumruk bile indirmemişken Remington yine mükemmel bir şekilde vuruyor, koruyor, sektiriyor ve vuruyor.

Tek bir tane bile. Kalabalığın içinden bir slogan yayılıyor: "Öldür onu, RIP! Öldür onu, RIP! Öldür onu, RIP!"

Pete bana dünyadaki tüm antrenmanların bir boksörü güçlü bir vurucuya dönüştüremeyeceğini söyledi; ya sert bir yumrukçusundur ya da değilsindir. Hız üzerinde çalışabilirsin ama elini ağırlaştırmak üzerinde çalışamazsın demişti ve şimdi yumruk gücündeki farkı görebiliyorum.

Şimdi Scorpion'un geçen sezon şampiyonluğu kazanmak için neden hile yapmak zorunda kaldığını anlayabiliyorum.

Rauntlar arasında Remy enerjiyle zıplarken, Scorpion taburesinde kafasını yere eğmiş oturuyor ve ekibi kesiklerine vazelin gibi bir şey sürmeye çalışıyor.

Zil tekrar çalıyor.

Remington iplerden çıkar ve yumruk atar, ancak bu kez Scorpion hızlı ve isabetli bir şekilde karşılık vererek onun ritmini bozar.

Birbirlerine kenetleniyorlar. Remington kurtuluyor ve sağıyla kroşe atıyor. Scorpion siper alıyor ve Remington'ın göğüs kafesine inen güçlü bir yumrukla geri geliyor.

Nefesi kesildi ama Remy sarsılmadı. Hayır. Ağacım sarsılmadı. Bunun yerine yumruklarını demet halinde atmaya başlar, yüzü konsantre ve şiddetlidir ve Scorpion'un kafası sallanmaya başlar, her iki burun deliğinden ve gözlerinden birinin yakınındaki bir kesikten kan akar.

Scorpion karşılık veriyor, yumruğu Remington'ın çenesine çarpıyor ve ağzından kan akmasına neden oluyor. Bir kasılma daha beni ele geçiriyor ve bu sefer nefes almayı hatırlamakta zorlanıyorum. Dövüş yoğun, izlemesi hem heyecan verici hem de dayanılmaz derecede acı verici.

Yumruk kasırgası devam ediyor. Zıplıyorlar, kovalıyorlar, birbirlerine vurmaya devam ediyorlar. Yumruk güçlerindeki fark açıkça görülüyor. Remington daha hızlı ve güçlü, Scorpion ise bugün kum torbasını tercih etmiş gibi görünüyor. Sarsılıyor ve neredeyse dümdüz oluyor ama düşmüyor ve yumruklarını savurmaya devam ediyor.

Remy. Remington'ı boynundan tutup yere atmaya çalışır ve başaramayınca dizini kaldırıp karnına saplar.

"Whaaat! Bu hiç adil değil!" Ağlıyorum.

"Remington bir boksördür; ayakta durmak dışında bacaklarını asla kullanmaz, ama burada her şey olur, Brooke. Eğer Scorpion ısırmak isterse . . ."

Korku tekrar içime işliyor ve başka bir kasılma beni kavrıyor, bir acı iniltisini geri çekmeme ve bir anlığına oturmama neden olacak kadar sert.

Remington öfkeli bir hırıltıyla Scorpion'u geri iter ve onu buldozerle ezmeye başlar. Yumruk üstüne yumruk. Wham! Wham! Wham!

Hız torbasını ve ağır torbasını öldürdüğünü gördüm ama başka bir adamı böyle öldürdüğünü hiç ama hiç görmedim. Scorpion başını kapatıp eğiliyor ve Remington hücum ederek bir, iki, üç kez karnına vuruyor. Scorpion iplerin üzerinde geri sıçradı ve dizlerinin üzerine düştü.

Yere tükürür ve güçlükle ayağa kalkar, Remington ise nefesini toplarken geriye yaslanır, kaşları gözlerinin üzerine düşer, gözleri bir yırtıcınınki gibi parıldar.

Scorpion ileri atılır ve Remy'nin çenesine şanslı bir düz yumruk atar, ardından sağ göğüs kafesine sert bir yumruk daha indirir. Remy geriye doğru sallanıyor.

Remy'nin şakağına üçüncü yumruğu indirdiğinde Scorpion'un yüzündeki sarı sırıtışı görüyorum ve Remington duyması çok üzücü bir sesle iplere geri sıçrıyor, acı dolu bir çığlıkla koltuğumda sarsılıyorum.

Geniş göğsünü genişleten titrek bir nefesle doğruluyor ve kalbim parçalanmış gibi hissediyor. O her yumruk attığında hissettiğim acı, kasılmalarımı hafifletiyor! Tekrar Scorpion'a yaklaşırken içten içe irkiliyorum, şimdi rakibi kadar özgürce kanıyor.

Bir kez daha dövüşmeye devam ediyorlar ve ben yumruklarının tüm o seslerini duyuyorum, pow pow pow!

Mermiler sürdükçe sinirlerim içten içe aşınıyor. Birbiri ardına. İkisi de boyun eğmiyor. İkisi de düşmüyor. Koltuğumda endişeyle kıvranırken bir patlama sesi duyuyorum, ardından kaygan bir ses bana ulaşıyor ve dehşet içinde aşağıya baktığımda eteğimin altından, çıplak bacaklarımdan aşağıya su damladığını görüyorum. "Hayır," diyorum.

Panik içinde bembeyaz kesildiğimi hissederek önce Remington'a, sonra da Pete'e bakıyorum; o kendini kavgaya öyle kaptırmış ki, zihinsel olarak gözlerimi kapatıp bebeğime "Lütfen, lütfen, baban hazır olana kadar olmaz" diyorum.

Sadece altı buçuk ayım var. En fazla yedi. Şimdi doğum yapamam!

Remington bir yumruğu havada uçarak saldırıyor, kolunu tekrar tekrar sallıyor. O kadar hızlı ki, hareketlerini zar zor görebiliyorum, çoğunlukla sadece tekrarlanan kemik çarpma seslerini duyabiliyorum.

Hiç şüphe yok. Doğumum başladı. Kasılmalar. Kitapta okuduğum her şey gerçekleşiyor. Suyum geldi. Tanrı'ya şükür taşmıyor ama bacağımdan aşağı akıyor, içimden dışarı sızıyor. Acı beni ele geçirirken derin bir nefes alıyorum. Suyum gelmeden önceki kasılmalar, şu anda karnım sıkışıp sıkışırken hissettiğim acının yanında hiçbir şeydi. Ama Remington orada savaşıyor ve o gitmeye hazır olana kadar hiçbir yere gitmiyorum.

Tanrım, şimdiye kadar doğumdan korkacak zamanım bile olmamıştı!

Okuduğum yavaş, rahatlatıcı nefesleri nasıl alacağımı hatırlamaya çalışmakla o kadar meşgulüm ki Nora'nın koltuğundan kalkıp bana doğru geldiğini fark etmiyorum.

"İyi misin, Brooke?" diye soruyor endişeyle.

Kahretsin. Fark etti. Kasılmalarım hafiflerken, "İyi," diye soluk soluğa kaldım. "Brooke, Benny boyun eğmeyecek. Ölmeyi tercih eder," diye ekliyor.

Titrek bir sesle, gözlerinde yaşlar parlayarak. "Remy'nin onu öldürmesini istemezsin, Brooke, bu onun zihnine neler yapar! Ve Benny o kadar da canavar değil, değil."

"Nora." Pete onun eline uzanır ve onu kendine doğru çeker. "İcabına bakıldı, Nora. Scorpion sana bir daha zarar veremeyecek." Gözlerinin içine bakarak elini kaldırıp yüzüne dokunuyor ve Nora'nın nefesi bu dokunuşla kesiliyor. Aralarında hissedilir bir cızırtı oluşuyor ve Pete sesini yumuşatarak devam ediyor: "Anlaştık. Onu alıyoruz."

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum. "Neler oluyor?"

Pete, Nora'ya yerini vermek için ayağa kalkıyor ve sonra diğer tarafımdaki boş koltuğa oturuyor. "Pete, neler oluyor?" Talep ediyorum.

"Pete!" Nora ağlıyor. Başını çılgınca sallar ve Pete tereddüt eder.

"PETE!" Öfkeyle talep ediyorum. "Yemin ederim şu anda bu saçmalığa katlanamam!"

Pete bir an kravatını çekiştirdikten sonra başını kulağıma eğip aceleyle konuştu: "Scorpion Remington'ın kanını istiyor. Remington'ın ona boyun eğdirebileceğini ya da onu öldürebileceğini düşünmüyor - Remington'a herhangi bir şampiyonluk maçının boyun eğme ile olacağını kabul ettirdi. Adamımız kazanırsa şampiyonluğu alacak ama onun için en önemlisi Nora'nın videosunu alacak."

Nora acı dolu küçük bir ses çıkarıyor ve yüzünü ellerinin arasına gömüyor ve ben öyle afallıyorum ki beynim işlemeye çalışırken neredeyse ciyaklıyor. Nora'ya bir video ile şantaj mı yapılıyordu? Ve Remy ... bunu kabul mü etti?

Pete bana hemen "Bunu yapmak istedi," dedi.

"Tanrım, Nora," dedim. O delinin, Remington'ın Akrep'i öldürmek gibi ruh öldürücü bir seçim yapmak zorunda kalması için kız kardeşimi kullandığı düşüncesi hepimiz için korkmama neden oldu. O piç Remy'yi yenemediyse, onu bir katile dönüştürmeye mi kararlıydı?

Ve onu sonsuza dek siyah yap.

Başka bir kasılma başladığında tüm dikkatimi kardeşime veriyorum ve Nora elini yavaşça karnımın üzerinde gezdiriyor. "Bebek mi?"

Nefesimi içime çekip Pete duymasın diye ona doğru eğilerek başımı sallıyorum. "Evet."

"Ne yapmalıyım, Brooke?"

"Adamımın bunu almasını izlerken elimi tut."

As Eğer o dinleme için Ben, Remington Scorpion'u yok etmeye devam ediyor. Sinirlerim paramparça oldu. Scorpion'un neredeyse siyah kan o sıçramış karşısında ve tökezlemesine rağmen düşmeyi reddediyor. Nefes nefese kalan ama durdurulamayan Remington onu boynundan yakalıyor ve Nora'nın sandalyesinin bulunduğu boş alana bakması için sarsıyor. Scorpion'un kulağına bir şeyler mırıldanırken dudakları hareket eder ve Scorpion tam alaycı bir kahkaha atar, yüksek sesli bir çatırtı arenayı doldurur. "AAAAAA!" Scorpion'un dirseği kırılırken halk nefes nefese kaldı.

ve kolu ortadan aşağıya doğru gevşekçe sallanıyor.

Dövüş daha da şiddetlenirken ve Remy Scorpion'u direğe sıkıştırıp kafasını bir o yana bir bu yana çarparak ona hız topuna saldırır gibi saldırırken midem düğümleniyor. Scorpion debeleniyor ve Remy'nin karnına bir diz indiriyor.

"Brooke," diye burnunu çekiyor Nora, "birbirlerini öldürecekler!"

İkimiz de artan bir dehşet içinde dövüşü izlerken boğazımda yakıcı bir korku yumağı birikiyor. Hâlâ çok sıkı dövüşüyorlar. Scorpion birkaç tekme savurdu ve tekrar merkeze döndüler. Remy, hem Scorpion'un hem de kendisinin kanı ile kaplanmış durumda ve Scorpion zar zor ayakta durabilmesine rağmen, öfkeyle omuzlarıyla saldırıyor ve Remington'a kafasıyla vurmaya çalışıyor.

"Biri artık durmalı!" Nora nefesinin altında fısıldar.

"Scorpion olmalı," diyorum.

Ve sonra Remington, Scorpion'u anında dizlerinin üzerine düşüren hızlı, güçlü bir iki yumruk atar. Kalabalıktan bir heyecan çığlığı yükseliyor ve Remy kolunun tersiyle alnını silerek seyirciler arasında beni arıyor.

Beni bulduğunda, Scorpion'u saçlarından tutup ayağa kaldırırken ve ona yanımdaki Nora'yı gösterirken gözlerini benden ayırmıyor.

Scorpion'a bir şeyler fısıldar ve cevap olarak Scorpion yere kırmızı kan tükürür.

Remy onu iter ve tekrar pozisyon alır, gardını kaldırarak açıkça "Pekala, pislik, o zaman dövüşmeye devam edeceğiz ve kimin önce yıpranacağını göreceğiz" der.

Böylece tekrar dövüşürler. Remington, kalabalığın sevdiği o doğal olmayan güçle yumruklarını savuruyor ve biz onun kaslarını çalıştırırken tüm kaslarının gerilmesini ve sıkılmasını izlerken onlar da hemen onay çığlıkları atıyorlar. Scorpion iki yumruk ve bir kroşe yedikten sonra yüz üstü düşüyor.

Halk ayağa kalkmış ve heyecanlanmıştır; tanıdık bir slogan kreşendo halinde yükselir: "REM-ING-TON! REM-ING-TON!"

"Rip! Anlaşmayı imzala, Rip!!!!!!!!" diye bağırıyor genç bir adam ilk sıranın bir köşesinden.

Remington, Scorpion'un hareketsiz bedenine yaklaşırken sessizlik çöküyor ve nefes aldığımı bile sanmıyorum. Nora'nın yanımda sessizce hıçkırmaya başladığını duyarken kalbim göğsümde her türlü hareketi yapıyor.

Akrep yerde sürünüyor. Remington'ın bakışları sabit bir şekilde üzerimde, geniş, parlak göğsü her bitkin nefeste genişliyor ve alnımın acıyla buruştuğunu biliyorum, ama lütfen, lütfen, herhangi bir şeyin yanlış olduğunu anlamasını istemiyorum.

"Git Remy!!!!!" Bağırıyorum ama ayakta duramadığım için oturduğum yerden bağırmak zorunda kalıyorum. Dönüyor ve kalkmaya çalışan Scorpion'u tekrar yere çarpıyor.

İnsanlar onaylarını haykırır.

Remy, Scorpion'un sağlıklı kolunu yakalar ve tek bir hareketle elinin tüm parmaklarını kırar; ardından bileğini kırar.

Scorpion'un gözleri yuvalarından fırladı. Remington ellerini kırılmamış dirseğine doğru kaydırırken kıvranmaya başlar. Remington onu garip bir açıyla bükmeye başlar ve

Acı veren bir kasılma vücudumu kasıp kavuruyor ve acı dolu bir iniltiyi yutmama neden oluyor.

Scorpion onun altında çırpınıyor ve çırpınmaya başlıyor. Birden yüksek bir ses duyulur ve siyah bir havlu ringe, Scorpion'un kıvranan bedeninin hemen yanına düşer.

Remington bunu fark ettiğinde çenesini sıkar ve Scorpion'un takımının ona boyun eğdiğini anlayan halk yuhalar. Remy'nin yüzünde hayal kırıklığı belirir ve nihayet rakibini serbest bırakması birkaç saniye sürer. Scorpion ağzından bir ton kan tükürür ve nefes nefese ona bakar.

Remington uzaklaşmaya başlar ama Scorpion'un nefesinin altında bir şeyler mırıldandığını duyunca döner ve yumruğunu indirerek sefil böceği bayıltır.

"RIPTIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIDE!" Spikerin çığlığını duydum.

Remy bana bakıyor, yüz ifadesi içimdeki acı kadar şiddetli. Etrafında bir testosteron fırtınası dönüyor ve duygularının mavi, öfkeli gözlerinde kaynadığını görebiliyorum, sessizce çığlık atıyor, "Bir daha benimle ya da benim olanla uğraşma!"

Ringin kenarına geliyor ve başımı hayır anlamında sallıyorum, gelmemesi için. Onu orada kolunu kaldırmış, lanet unvanını alırken görmek, spikerin dudaklarında ismini duymak, hoparlörlerden aynı ismin yırtıldığını duymak istiyorum.

Remington iplere ulaşamadan spiker onun kolunu tutup havaya kaldırıyor ve duyduklarımla mutluluk içimi kaplıyor ve acıma karışıyor.

Bir sezon önceki o son dövüşte duymam gereken şeyi duyduğumda ...

"Bu sezonun Underground şampiyonasının galibi, karşınızda REMINGTON TATE, RIIIPTIDE!!! Riiiiiiiiptide!! Riptide.. nereye gidiyorsun?"

Gözlerim yanıyor ve o güzel bir bulanıklığa dönüşüyor.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum çünkü az önce ringden aşağı atladığını ve beni almaya geldiğini biliyorum. Bir şeylerin yanlış gittiğini bildiğini biliyorum, o her zaman bilir. Söylememe gerek yok.

Onu. Pete yanımda oturuyor, bundan habersiz. Ama kız kardeşim biliyordu. Ve Remy, o da biliyor. Önümde diz çökerken terli ve kanlı kollarını hissediyorum.

"Brooke, bebeğim, geliyor, değil mi?" Başımı salladığımda, gözyaşlarımı silerken nefes nefese ve masmavi gözlerle şöyle diyor: "Seni yakaladım, tamam mı? Sen beni yakaladın bebeğim; şimdi de ben seni yakaladım. Gel buraya." Beni kucağına alıyor ve nemli boğazına doğru ağlıyorum ve beni çıkışa doğru taşımaya başlarken kollarımı ona doluyorum.

"Henüz gelmedi. . . . Bu çok
Yakında. . . . Ya başaramazsa? ?"

Tüm duygularım tıkanmış ve şişelenmişti ve şimdi sel gibi akıyorlar. Bunu kavgadan sonra yapmamız gerekiyordu. Odayı hazırladıktan sonra. Seattle'a gittikten sonra.

Kalabalık üzerimize çullanıyor ve hayranları onun nemli, bronz, kaslı göğsünü okşamak için uzanırken, o her bağırışa, her çağrıya, benim dışımdaki her şeye aldırmadan bize doğru bir yol açıyor.

"RIPTIDE, HARIKASIN! RRIIIIPPPPTIIIDE!"

Hoparlörlerden bir şarkı bangır bangır çalmaya başlıyor - kesinlikle bangır bangır çalıyor - ve bir ses katıldığında ne şarkıcıyı ne de tonunu tanıyabiliyorum.

"Çok özel bir soru soracak olan galibimizin isteği üzerine ..." Remington bizi kalabalığın arasından buldozerle geçirirken spikerin söylediklerini duyuyorum, başımı göğsüne bastırıyorum. Kalp atışlarını duyuyorum. Nefesini. Her parçasını hissediyorum.

İnsan kalabalığının arasından geçmeye devam ediyor ve acıma rağmen, yanlarından geçerken hayranların ellerinde beyaz güller olduğunu ve bazılarının tribünlerden bize gül attığını fark ediyorum. Sonra şarkının sözlerinin devam ettiğini duyuyorum, ta ki iki kelime kan dolaşımımda hızla ilerleyen bir adrenalin iğnesi gibi beni vurana kadar: Evlen benimle. . .

"Ne-ne?" Nefes
nefese kaldım.

Cevap vermiyor.

Sonunda Yeraltı'ndan çıkarken Pete'e arabayı çekmesi için talimatlar yağdırıyor ve arabaya bindiğimizde Nora, Pete ile birlikte öne tırmanıyor.

Remington yüzümü ellerinin arasına alıp bana bakıyor, sesi duygu ve susuzluktan kalınlaşmış, yüzü şişmiş ve kanlanmış ve bu konuda hiçbir şey yapamadığım için beni öldürüyor.

"Şarkının sana benimle evlenme teklif etmesi gerekiyordu, ama benim teklif etmemle yetinmek zorundasın," diye fısıldıyor, gözleri karanlıkta mavi ve güçlü bir şekilde parlıyor. "Zihin. Beden. Ruh. Her şeyin benim için. Her şeyinle benimsin."

Yüzümü nemli, nasırlı ve kanayan ellerinin arasında sıkıyor.

"Evlen benimle, Brooke Dumas."

YİRMİ

ZAMANI GELDİĞİNDE

Evet dedim!

Ve ben bu acı verici kasılmaları düşünmeyi bırakırken, onun teklifini kafamda tekrar tekrar canlandırıyordum. Kasılmalar gittikçe yaklaşıyor, her birinin arasında bir dakikadan az zaman geçiyor. Hastane yatağında beklerken ıkınma isteğim çok şiddetli, ama henüz ıkınmamam gerekiyor.

Remy acı dolu bir ifadeyle gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Brooke..." diyebildi sadece, bana bakarken neredeyse bir özür diler gibi.

Ona bakmak bana acı veriyor. Yüzünde kan izleri var ve çenesi hafifçe şişmiş. Dokunmak ve onarmak istiyorum ama ne zaman elimi uzatıp bir şeyler yapmaya çalışsam beni durduruyor ve onun yerine avucuma bir öpücük konduruyor.

"Yüzün için buza ihtiyacımız var," diye itiraz ediyorum.

"Lanet olası yüzüm kimin umurunda?" diye karşı çıkıyor.

Ve sonra başka bir kasılma beni kavradığında inliyorum ve o da bunu hissediyormuş gibi hırlıyor.

Kendini toparlamaya çalışırken çenesini sıkıyor. Hemşire beni yedi santimetre olarak kontrol ettiğinde, on santimetreye çıkmak için yürümek isteyip istemediğimi soruyor. İstemiyorum ama başımı sallıyorum. Remington kontrol etmeye çalışırken gözle görülür bir şekilde titriyor ve yataktan kalkmama yardım ediyor. Odadan çıkmaya başlarken destek için kolunu tutuyorum ve ona yalvarıyorum, "Benimle kal. Benimle kal, tamam mı?"

"Tamam, Brooke," diye mırıldanıyor otomatik olarak.

Ellerimizi birleştiriyoruz ve hastane koridorunda yürürken onun güven verici sıkışı içimi cesaretle dolduruyor.

Yeni bir kasılma dalgası beni sarsarken boştaki kolunu belime doluyor. "Dikkatimi dağıt," diye yalvarıyorum.

"Dövüş hoşuna gitti mi?" diye soruyor kulağıma.

Mavi gözleri zevkle dans ediyor, dudakları çenesinin şiş kısmı nedeniyle çarpık bir şekilde geriliyor ve ben kasılmalarım arasında acı verici bir şekilde kahkaha atıyorum - çünkü tabii ki Remy bilmek istiyor.

"Senin yaptığın gibi kıçımı tekmeledi, ama şimdi bebeğin benim kıçımı tekmeliyor."

Odaya dönmeme yardım ediyor. Kısa süre sonra acıdan sersemlemiştim ve tek istediğim ıkınmak, ıkınmak, ıkınmaktı.

Doktor ıkınabileceğimi söylediğinde çoktan bitkin düşmüştüm.

Güçlü kollarını arkamdan omuzlarıma dolayan Remington, sanki kokum onu sakinleştiriyormuş gibi burnunu boynuma gömüyor. Kokusu beni sakinleştiriyor ve onun iyiliği için bağırmamaya çalışıyorum, çünkü onu yanımda istiyorum ve böyle bir anı asla unutmak istemeyeceğini biliyorum. Dudağımı sertçe çiğneyerek, iniltilerimi yutarken elini itiyor ve sıkıyorum. Acıya karşı daha sert iterek, bir kez daha, daha sert ve daha uzun süre itiyorum. Buna neden "doğum sancısı" dendiğini hiç merak etmemiştim ama artık biliyorum. Birkaç nefes çalma çabasından sonra bebek nihayet dışarı çıkıyor ve vücudumdaki baskı hafiflerken yorgun bir şekilde inleyerek başımı masaya bırakıyorum.

Doktor onu yakalıyor ve rahatlamayla buğulanmış bir bakışla ıslak, kaygan ve pembe bir şey görüyorum.

"Oğlan oldu," diye duyuyoruz ve ardından bebeğin ilk ağlayışı odayı yıkıyor. Ciğerleri tam olarak gelişmemiş olabilir ama o yumuşak feryat hala kalbimin sevinçle dolup taşmasına neden oluyor.

"Bir oğlan," diye nefes nefese kaldım.

"Bir çocuk," diye tekrarlıyor Remington hoyratça ve kelimedeki kabullenişi ve memnuniyeti duyunca göğsüm kabarıyor.

Remy'nin bana söylemesine gerek yok ama artık oğlumuzun onun için gerçek olduğunu biliyorum. Oğlumuz ikimiz için de gerçek.

Gözlerim yaşlarla dolarken kendi kendime sessizce gülümsüyorum. Doktor kordonu keserken hemşirelere bir şeyler mırıldanıyor. "Kendi kendine nefes alıyor. Herhangi bir komplikasyon yok. Hâlâ erken doğmuş, hâlâ kuluçkaya yatırmamız gerekiyor."

"Görmek istiyoruz..." Nefes nefese ağlıyorum. Kollarım o kadar güçsüz ki onları zar zor kaldırabiliyorum ve nedenini bile bilmiyorum, çünkü ben iterken neredeyse hiçbir şey yapmadılar.

Minik bebek onu temizlerken bir uluma daha çıkarıyor ve sonunda onu bize getiriyorlar. Remington'ın nefes aldığını sanmıyorum, bu minik yaşam parçasını ilk kez kucağıma aldığımda kendi nefesim boğazımdan dışarı fırlıyor.

Hemşire bebeği yenidoğan yoğun bakım ünitesine götürmek için beklerken doktor beni düzeltmeye başlıyor ama Remington kara başını benimkine doğru eğmiş. Bebeğin küçük kel kafasının üzerinde birbirimize sokulduk.

"Onu seviyorum Remy," diye fısıldıyorum başımı yukarı kaldırırken, yüzümde onun sıcak nefesini, dudaklarını hissetmek için sabırsızlanıyorum. "Ben de seni çok seviyorum. Bu bebek için teşekkür ederim."

"Brooke," diye mırıldanıyor bizi kollarının arasına alırken. Remy'nin içten içe bunu hak ettiğine inanmadığını biliyorum. Kimse ona bunu öğretmedi, bu yüzden zayıf, titreyen, yorgun kollarımdan biriyle bebeği tutarken diğeriyle onun büyük omuzlarını kendime olabildiğince sıkıyorum.

"Eğer benim gibiyse, onu destekleyeceğiz," diye fısıldıyor kulağıma endişeyle. "Eğer benim gibiyse ... onun yanında olacağız."

"Evet, Remy. Ona müzik öğreteceğiz. Ve egzersiz. Ve bu küçük bedene nasıl bakacağını. Güçlü olacak ve onu şaşırtacak ve belki bazen de hayal kırıklığına uğratacak. Ona onu sevmeyi öğreteceğiz. Ve kendisini. Ona sevgiyi öğreteceğiz."

Ellerinin tersiyle gözlerini siliyor. "Evet." Ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Evet, bunların hepsini ona

öğreteceğiz."

Sanki ben ve küçük sincap ağlama sesleri çıkaran bu bebek onun olamazmış gibi geri adım attığında, "Gel bize tekrar sarıl," diye yalvarıyorum.

Tekrar içeri girdi ve biz de onun kucağında eridik. Çok iyi sarılıyor ve biz de ona tam olarak uyuyoruz. Başımın üstünden bir damla gözyaşını tekrar sildiğini hissediyorum ve bu benim de usulca ağlamaya başlamama neden oluyor. O çok güçlü. Bu küçük anın onu bu hale getireceğini hiç düşünmemiştim. Bebeğimizi bir kolumla tutuyorum çünkü diğer kolumla da Remington'ı tutmam gerekiyor. "Buraya gel," diye cesaretlendiriyorum, bir kolumu uzatarak. Sonra başını eğip bana sokuluyor ve yüzümün onunkinden daha ıslak olup olmadığını bilmiyorum. "Sana çok aşığım," diye fısıldıyorum ona. "Bunu ve daha fazlasını hak ediyorsun. Sen dışarıda savaşırken, ben de senin eve dönmen için savaşacağım."

Öfkeli bir ses çıkarıyor ve ağlamaktan nefret ediyormuş gibi gözlerini tekrar siliyor. Sonra yüzümü tutuyor ve kulağımın arkasını öpüyor, sesi hiç duymadığım kadar kalın. "Seni paramparça seviyorum. Parçalara ayırıyorum. Bu bebek için teşekkür ederim. Beni sevdiğin için teşekkür ederim. Seni karım yapmak için sabırsızlanıyorum."

♥ ♥ ♥

Nora'yı tekrar gördüğümde özel bir odadaydım. Kızarmış ve mutlu bir şekilde içeri giriyor, ardından Pete geliyor, o da neredeyse onun kadar kızarmış görünüyor. Belki daha da fazla. Pete, Remington'ın sırtını sıvazlayıp yeni babayı tebrik ederken, Nora doğruca bana yöneliyor.

"Brooke, onu gördüm! Onu pencereden gördüm! O buradaki en küçük bebek!"

"Biliyorum, Nora, o çok küçük!" Ondan bahsederken sesim duygularla titriyor. "Henüz burada olması bile gerekmiyor ama doktorlar yaşına göre bu kadar iyi gelişmesine hayret ediyorlar."

Yatağımın köşesine yerleşiyor ve elimi uzatıyor, gözleri mutlulukla parlıyor. Bakışıyoruz

Bir an için yüzündeki gülümsemeyi silmek istemesem de aklımı kurcalayan soruyu sormak zorundayım.

"Nora, Scorpion'la ne yapıyordun?" Daha dik oturmaya çalışırken irkiliyorum, sonra yatağın altına uzanıp pozisyonumu biraz daha düzeltiyorum. "Sana şantaj yaptığını neden bize söylemedin ki yardım edebilelim?"

Çenesinden alnına doğru bir kızarıklık yayılıyor ve yüzünü tekrar ellerinin arasına gömüyor. "Bu çok utanç verici."

Remington kapıdan Pete'le dışarı çıkacağını işaret ediyor ve ben saçları darmadağınık, yeni değiştirdiği eşofman altı ve kapüşonlu tişörtüyle koca aslanımla bakışlarımı kilitliyorum ve birlikte bir bebeğimiz olduğunu fark ediyorum ve göğsüm o kadar güçlü bir şekilde kabarıyor ki bulut gibi uçacakmışım gibi hissediyorum.

Bakışları bir dostun gururuyla parlayarak usulca fısıldıyor: "Dışarıda olacağız."

Nora ona, "Size bu kadar sorun çıkardığım için özür dilerim," der.

Kapıyı açık tutuyor ve bir gamzesi dışarı fırlayacak şekilde başını sallıyor. "Hiç sorun değil."

Kapı arkasından kapandığında duyabildiğim tek şey kız kardeşimin yumuşak hıçkırıkları ve başının arkasını okşamak için uzanıp ona nazikçe "Canını yaktı mı?" diye sorarken kendi sesim.

Küçük çantasından bir mendil çıkarıyor ve gözlerinin kenarlarını sıvazlıyor. "Hayır. Berbat durumdaydı. Beni özlediğini söyledi. Beni geri istiyordu ve beni elinde tutmak için her şeyi yapardı. Muhtemelen bu yüzden bu kadar kötü dövüşüyordu," diyor. "Kaybettiğine sevindim. Sadece hâlâ canımı yakmasından nefret ediyorum."

"Oh, Nora."

"Eve döndüğünde doğru düzgün düşünemedim bile. Sen çok korunuyorsun. Onun bebeğini taşıyorsun! Sana o kadar aşık ki. Ben cehennemdeyken! Benny geri dönmezsem videoyu etrafa yayacağını söyledi. Seni tekrar incitmek istedi. Remington'a kaybettirmenin bir yolunu bulmak istedi. Onunla birlikte olmak istemiyordum, ama onun bana zarar vereceğinden korkuyordum.

benimle ilgili videoyla size şantaj yapmak! Ben de yaptım. Bana uyuşturucu teklif etti. . . . Onları istedim. Gerçekten istedim ama alırsam asla eve dönemeyeceğimi biliyordum. Planım onunla kalmaktı" -sesi sabit ve güçlü olmasına rağmen gözyaşları akmaya devam ederken yanaklarını okşuyor

-"Sezon bitene kadar ve sonra artık ikinizi incitmek için bana ihtiyacı olmayacaktı. Videoyu geri almanın ve ondan kaçmanın bir yolunu bulacağımı düşündüm."

"Nora. . ." Kollarımı açıyorum ve o da eğilip başını omzuma yaslıyor. "Artık ilerlememiz gerekiyor," diye fısıldıyorum. Kelimeler neredeyse bir yalvarış gibi çıkıyor, çünkü artık bir bebeğim var. Bir bebeğim. Eşimin olduğu gibi onun da bana ihtiyacı olacak ve Nora'nın kendi başına güçlü olmasına ihtiyacım var. Remy onu benim için korudu, ama ben oğlumu ve erkeğimi de aynı şiddetle korumayı kendime görev addediyorum ve buna kendi ailem de dâhil.

Serçe parmağını kıvırıyor, tıpkı gençken serçe parmağıyla söz verdiğimiz gibi. Gülüşerek onları birbirine bağlarız. "Sadece annemle babama söyleme. Torunlarını görmek için yanıp tutuşuyorlar ve biz konuşurken oraya uçuyorlar," diyor bana.

"Videoyu kimsenin bilmesine gerek yok. Ama telefonda sesinizi duyunca çok heyecanlanmış olmalılar."

Yeni ve meraklı bir heyecanla kapıyı işaret etti. "Peki siz bu küçük şeye ne isim vereceksiniz?"

Ona sırıtarak bakıyorum ve fısıldıyorum: "Benim hiçbir fikrim yok, umarım babanın vardır."

♥ ♥ ♥

ADI Racer.

Racer Dumas Tate.

Çünkü biz daha kampı kurmadan, o bitiş çizgisine doğru yarışıyordu.

Remy ve ben onun çok küçük olduğunu düşünsek de hemşireler onun bir prematüre için büyük bir çocuk olduğunu söylüyorlar.

Tanrım, o mükemmel. On küçük parmak. On minik ayak parmağı. Pembe küçük ağız. Küçük düğme burun.

Dört haftadır kuvözde kalması gerekiyordu ama görünüşe göre eve gitmeye neredeyse hazır. Artık beslenmek için tüpe ihtiyacı yok ve şimdi sağlıklı bir şekilde sekiz kilo ağırlığında, bu da preemie olduğuna inanamayan herkesi etkiliyor. Sonra tabii ki babayı görüyorlar ve bu prematürenin neden bu kadar büyük ve sağlıklı olduğunu anlıyorlar.

Remington tüm gününü gelecek sezon için antrenman yaparak geçirirken ben de hastanede takılarak, ihtiyacı olan tüm besinleri ve bağışıklık sistemi faydalarını alabilmesi için onu kendi anne sütümle beslemeye kararlıydım. Ayrıca hemşirelerin tüm sistemlerini güçlendirmek ve olgunlaştırmak için bebeği annenin çıplak tenine yatırdıkları "kanguru yöntemi" hakkında bir şeyler okumuştum. Ten tene temasın neler yapabileceğine dair tüm bilimsel kanıtları okumayı seviyorum.

Bu yüzden hemşireler günde bir kez Racer'ı yanıma getiriyorlar, ben de gömleğimi açıp çıplak tenimde küçük bebeğimizi hissediyorum. Bazen Remy de burada oluyor ve arkamda yayılıyor, böylece o benim kangurum oluyor, ben de bebeğin kangurusu oluyorum
-metot çağrıldığında. Ama hayır. Remy arkamda bir kanguru gibi hissetmiyor; bunun için fazla ilkel. Ben onu tenimde hissederken o köprücük kemiğime sokulup bebeğimize bakıyor ve tam da bugün, biz bunu yaparken Racer nihayet gözlerini açıp bize bakıyor. Gözleri maviydi, acı verici derecede tanıdık, tertemiz bir mavi ve ben hayatımda ikinci kez aşık oluyorum.

♥ ♥ ♥

Hastaneden taburcu edildik ve üçümüz Seattle'dayız, nihayet evcilik oynuyoruz.

Bugün doğumdan sonraki kırkıncı gün ve bu gece Remington ve ben nihayet seks yapabileceğiz. Ama o beni ilk kez aldığında. Tamamen onun olacağım. Öğlen belediye binasına gidiyoruz.

Tanrım, ölüyorum. Ölüyorum. Bebeğimin seksi babasına sahip olmak için.

Bu sabah Racer'ı beslemek için oturduğum oturma odasındaki sandalyeden, "Uyuyor," diye fısıldıyorum.

Remington hâlâ pijamalarının içinde ve göğsü çıplak, gözlerinde gururlu ve koruyucu bir parıltıyla yanıma geliyor, yüzündeki ifadeye bakıp ölüyorum.

"Gel kokla onu," diye fısıldıyorum kocaman, büyülenmiş bir gülümsemeyle.

Geliyor ve Racer'ın kafasının üstünden büyük bir nefes alıyor.

"Güzel kokuyor, değil mi?" Ben de öyle dedim.

"Senin kadar iyi," diye fısıldıyor Remington hoyratça ve ben bebeği koklarken o da beni kokluyor.

Gülüyoruz ve ellerini vücudumun altından geçirerek beni kucaklıyor ve bana "Ona tutun" diyor.

Ben yaparım. Ben bebeği tutarken o beni kaldırıyor ve bizi yatağa taşıyor. "Diane onun için çok heyecanlı, hepsi öyle. Daha gelmedi mi?" diye sordum.

"Yola çıktı," diyor. Hevesle

başımı sallıyorum.

iPod hoparlörlerimizden Ed Sheeran'ın "Kiss Me" şarkısı çalıyor. Şarkı bir şekilde tanıdık geliyor, ancak Racer'ı yatağın benim tarafımdaki küçük beşiğe bıraktığımda ve Remington beni kollarına alıp öpmeye başladığında tanıdıklığı beni gerçekten etkiliyor. Bir kız gibi davranıp karnımdan şikâyet etmek istiyorum. Hâlâ tamamen düz değil ama hoşuna gidiyor, öpüyor. İçimdeki tüm bu hormonlarla şikayet etmek istiyorum ama kendimi değerli, değerli ve çok şanslı hissediyorum, sevdiğim insanlar için bunu ne kadar istediğimi söyleyecek kelimelerim bile yok. Artık bir aileye sahip olmanın Remington için ne anlama geldiğini biliyorum. Hiçbir zaman bir ailesi olmadığından yakınmazdı. Ama şimdi bir ailesi olduğuna göre, farkı gördüğünü biliyorum. Neyi kaçırdığını gördüğünü biliyorum. Artık ilgilenmesi gereken bir ailesi var ve bu aile de onunla ilgileniyor.

Kapının çalınması bizi ayırıyor ve Remy kapıyı açtığında Diane içeri giriyor, beni görünce gülümsüyor

Remington'ın kırmızı bornozu ve onun pijama altı. "İkinizin çoktan hazır olacağını düşünmüştüm!"

Beni kabaca ve heyecanla öpüyor, gözleri ateşten bir parıltıyla yanıyor. "Git hazırlan. Sabırsızlanıyorum. Seni benim yapmak için."

"Ben zaten seninim!"

Başparmağını dudağımda gezdiriyor. "Hayatın boyunca seni benim yapacağım."

Kıyafetlerimi yerleştirdiğim banyoya koşarak hızlı ve hevesli ellerle kıyafetlerimi giydim.

Racer'ı birkaç saatten fazla bırakamam ve randevumuz saat on ikide, bu yüzden karmaşık kıyafetlerle kendime işkence etmek istemedim. Bu yüzden giymek için sade ama güzel bir beyaz etek ve dantelli beyaz bir üst seçtim. Remington bana daha sonra büyük bir kilise düğünü yapacağını, beni kendine ait kılmak için sabırsızlandığını söyledi. Ona bunun umurumda olmadığını, sadece erkeği istediğimi söyledim!

Saçlarımı dikkatsiz ama güzel görünen bir topuz yaparken bana verdiği kelebekler tüm gücüyle çırpınıyor; sonra yanaklarımı sıkarak yüzümü biraz canlandırmaya çalışıyorum ki kimse Racer'ın geceleri beni bu kadar sık uyandırdığını anlamasın.

Dışarı çıktığımda adamım çoktan oturma odasındaydı. Remy'ye siyah takım elbisesi içinde baktığımda vücudumdaki her bir hormon üzerime çökmek ve bana ağlamaklı bebek hüznü vermekle tehdit ediyor. Uzun boylu ve geniş omuzlu, mükemmel bir vücuda sahip, dikenli saçları her zamanki gibi dağınık, mavi gözleri aşk ve heyecanla parıldıyor ve gamzeleri . . . o tamamen erkek, tamamen çocuk ve tamamen benim.

Ağladığımı fark etmeden yanıma geliyor ve gözyaşlarımı başparmaklarıyla siliyor, bu kadar duygusal olduğum için bana hafifçe gülüyor. Sonra gözlerimin kenarlarını yalıyor, ayaklarımı yerden kesiyor ve beni dairemizden dışarı taşıyor.

Tüm çete belediye binasını doldurur, Diane ve güçlenene kadar çok fazla ifşa etmememiz gereken kıymetli Racer'ımız hariç herkes.

Melanie, Riley, Koç Lupe. Hatta Koç, gülümseyen Diane'in beşe sekiz boyutlarında bir fotoğrafını tutuyor ve bize şöyle diyor: "Aynı anda iki yerde birden olmak istedi, ben de geleceğin şampiyonuyla ilgilenirken fotoğrafını getirmeyi teklif ettim!"

Annem ve babam onun yanında gülüyorlar. Annemin gözleri yaşarıyor, babam ise gururla gülümsüyor. Pete ve Nora yanlarında durmuş el ele tutuşuyorlar, çünkü sezon dışında birkaç aylığına Seattle'da olacağımız için ilişkilerini yürütmeye çalışıyorlar. Ve Jo. O da burada, o küçük sırıtışı ve asker duruşuyla.

Remington'la imza atacağımız yere doğru yürürken hissettiğim heyecan göğsümde kabarıyor ve içimi yakıyor, elim onunkine bağlı - asla bırakmayacağım bu bronzlaşmış, nasırlı, kocaman ele.

Ve sonra resmi olarak imza atıyoruz, evleniyoruz. Elimi iki elinin arasına alıyor, parmağıma bir yüzük takarken mavi gözleri parıldıyor, akıcı ve tamamen tescilli.

Yüzük platin. "Beyaz elmas sensin," diyor kısık bir fısıltıyla, elimi görüş alanıma doğru kaldırarak. Ortadaki beyaz elmasın sağında mavi bir elmas, solunda ise siyah bir elmas var.

"Diğer ikisi sensin," diyorum ve sert çenesini küçük ellerimin arasına alıp onu öperken duygularımın derinliği beni neredeyse boğuyor. "Seni seviyorum."

Sonra onun kocaman elini tutuyorum ve ona aldığım platin yüzüğü takıyorum; yüzüğün iç kısmına pürüzsüzce, **GERÇEK BENİM, SENİN BROOKE DUMAS'IN yazıyorum.**

"BAY ve BAYAN RIPTIDE!!!" diye sesleniyorlar.

Gülüyoruz ve Remington beni yerden kaldırıp havaya fırlatıyor ve yakalıyor. "Artık benimsin" diyor mutlulukla, sonra beni sıkıca sarıyor ve gülüşü için için yanan bir bakışa dönüşüyor. Gözlerini hayranlıkla yüzümde gezdiriyor, ensemi tutuyor, e ğ i l i y o r ,

ve bana hayatı boyunca verdiği en yumuşak, en nazik, en kalıcı öpücüğü veriyor.

"Sana bir hediyemiz var, Brooke." Pete ve Riley yanlarına geldiklerinde ellerinde bir kutu tutuyorlar. "Yeni üyemiz Jo da dahil olmak üzere ekipten." Koridorun sonundaki Jo'ya el sallıyorum ve sonra hediyeyi yırtarak açıyorum.

Kırmızı bir ışık beliriyor ve Remy'nin boks cübbesinin aynısı olan parlak kırmızı bir cübbe çıkarıyorum. Ama bunda **RIPTIDE'IN KIZI yazıyor.**

Sevinçle gülümseyerek onlara sarılıyorum, ama uzun sürmüyor, çünkü bir hırlama duyuyorum ve daha büyük, daha güçlü, daha sahiplenici kollara çekiliyorum.

Kırk gün boyunca bastırılmış cinsel arzu eve dönüş yolunda bizimle birlikte yol alıyor. İlkel cinsel enerji, duygularımızdan beslenerek büyüyen bir kasırga gibi aramızda dönüyor. Mutluluğumuzdan, aşkımızdan. İhtiyacımızdan. Dairemize girdiğimizde Racer, Diane'in oturma odasına çektiği beşiğinde mışıl mışıl uyuyor. İçeri girdiğimizde elindeki dergiyi bırakıyor ve mutlu bir çığlık atarak Remington'a öyle sıkı sarılıyor ki Remington şaşkınlıkla kıkırdıyor. Sonra sıcak kollarını bana doluyor.

"Umarım ikiniz de bu bebeğe torunum gibi davranacağımı biliyorsunuzdur" diyor bize.

"Diane," diyorum duygulanarak, sözlerinden tamamen etkilenerek, "teşekkür ederim."

Remington ona gülümser, gamzeleri muhteşemdir ve Diane ayrılmadan önce ona son bir kez sarılır. Remy siyah kravatını çıkarıp bir kenara atıyor. Kar beyazı gömleğinin üst düğmesini açarak beni kollarına çekiyor ve ağzıma alıyor, beni girişteki şık ahşap konsola kaldırırken dilini benimkiyle çiftleştiriyor.

"Öpmem gerek"-ellerini kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor -"Benim güzel karım."

Ellerimi onun dikenli saçlarına daldırırken ve dudaklarını onun benimkileri yuttuğu gibi şiddetle yutarken mutluluk ve aşk ürpertileri tüm bedenimi sarıyor. Racer uyandığında

saat, ani bir feryatla, ve ikimiz de yırtılıp gürültüye dönüyoruz. Ben konsolu itemeden Remington beni yere bıraktı ve kulağımın arkasını öptü, sesi kısıktı: "Onu besle ki sonra beni besleyebilesin."

"Ne istediğin hakkında iyi bir fikrim var, yani tamam."

"Tamam mı?" diye sesleniyor mutfağa girerken ve ben de Racer'ı beşiğinden kaldırıyorum.

"İyiden de öte!" Bağırıyorum. "Yatak odasına geldiğinde beşiği de getir."

Çabucak yatağın kenarına oturuyorum ve üstümü çıkarıp sutyenimi indiriyorum ve itiraz eden küçük bebeğimizi göğsüme bastırıyorum, göğüsler arasında geçiş yapmak için saati kontrol ediyorum.

Çok geçmeden Remy beşiği yatağın benim tarafıma bıraktı ve volta atmaya başladı.

Aslanım huzursuz.

Aramızda süper şarjlı bir cinsel akım dolaşıyor - kırk gündür şarj oluyor. Zihnimde Remington'ı binlerce şekilde becerdim ve onun da beni her gün gözleriyle becerdiğini biliyorum.

Ben Racer'ı beslerken Remington dikkatle onu izliyor. Bir şeftali ve iki elmayı bitirdi ve şimdi yine volta atıyor, ceketinin düğmelerini ve ardından gömleğinin tamamını açarken oğlumuzu beslememi izliyor. Gözleri aç. Ben çok açım. Hiç böyle özlem duymamıştım. Bu hayatta hızlı çözümlere alışkınız ama doğumdan sonra vücudunuzu düzeltmenin hızlı bir yolu yok ve ne olursa olsun beklemek zorundaydık. Ama Tanrım, Racer çok iyi bir bebek. Yemek yiyor ve uyuyor. Babasının özel olduğunu biliyor gibi hissediyorum. Ve benim için işleri kolaylaştırmaya çalışıyor. Sanırım yapmazsa, yardım alacağız. Seçeneklerimiz var. Seçeneklerimiz. Kendimize, hayatlarımıza sahibiz ve biz ve çevremizdeki insanlar bunlardan memnunuz.

"İşin bitti mi?" diye soruyor kabaca, gömleğini pantolonundan çıkarırken görmek için volta atıyor. Çok sahiplenici. Her gün, her gece beni kendine çekiyor ve onun olduğumu söylüyor. Ama bunu her söylediğinde aynı zamanda

onun benim olduğunu söyleyerek. Size ait olmayan bir şeye gerçekten sahip olamazsınız, bir arabaya bile.

Ben oğlumuzu beslerken müzik dinliyor, birbirimize şarkılar çalıyor ve Racer için şarkılar çalıyoruz. Şimdi Remy'nin tişörtü yanlarına doğru sarkıyor, karın kaslarını ortaya çıkarıyor ve gelip elini Racer'ın zaten işgal etmediği göğsüne koyuyor. Boynumu tutuyor ve eğilip beni öpüyor.

Arzu damarlarımda dolaşıyor ve Racer emmeyi bırakıp uyuklamaya başladığında Remington geriye çekilip bana bakıyor, göz kapakları ağırlaşmış, dudaklarım öpücüğünden zonkluyor.

"Hiç ailen olmadığı için özlemediğin aileni sorduğunu hatırlıyor musun?" Fısıldıyorum, uzanıp parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum, dudaklarının da öpüşmemizden dolayı şişmiş gibi görünmesi hoşuma gidiyor. "Özlemiyorsun çünkü bir tane var. Sen bir tane kurdun Remington. Doğruca birinin başına geçtin. Ve ne var biliyor musun? Ailen seninle kader ya da kan bağı yüzünden ya da başka seçenekleri olmadığı için birlikte değil. Seni sevdikleri için seninle birlikteler. Ve seni seçtiler." Mavi gözlerine bakıyorum. "Ben seni seçtim."

Racer'ı göğsümde tutmaya devam ederek arkama uzanıyorum ve komodinimin arkasına sıkıştırdığım katlanmış bir zarfı çıkarıyorum. "Sana bir mektup yazdım."

Dudakları ukalaca kıvrılıyor, mektubu almak için uzanıyor, ama ben muzip bir gülümsemeyle onu geri çekiyorum. "Eski mektubum karşılığında onu seninle takas edeceğim."

"Hayır," diyor burnumu çimdikleyerek.

Gülüyorum. "Seni açgözlü adam! Evet!" Israr ediyorum.

"Ne yazıyor?" diye soruyor, kaşları cüretkâr bir şekilde havaya kalkıyor.

"Gençken ve korkarken yazdığım eski kitabımı bana verirsen ve şimdi senin olduğumda yazdığım bu yeni kitabı alırsan göreceksin."

Son sözlerimi duyunca gözleri parladı. Komodininden eski mektubu çıkardığında, hemen elinden alıyorum, böylece

Onu terk ettiğimi asla hatırlamak zorunda değil, çünkü artık asla terk etmeyeceğim. "Bu yeni kitabı istediğin zaman okuyabilirsin," diyorum ayağa kalkıp beşiğe doğru giderken ve gözleri parlıyor. Komodinin üzerine koyarken başını sallıyor.

Okumak yerine Racer'ı yere bırakmamı izliyor ve onu kendi tarafına yatırmamı beklerken hoparlörlerimizde duran iPod'a gidiyor. Belediye binasından dönerken ona Shania Twain ve Bryan White'ın "From This Moment" şarkısını çalmak istediğimi söyledim ve bir anda şarkı yatak odamızı doldurmaya başladı.

Ona bakmak için arkamı döndüğümde kalbim titriyor, ellerim boş, ondan boş. Parmaklarını iki yanına kıvırıp derin bir nefes alıyor, bakışları mavi sıcak bir özlemle parlıyor ve saniyeden kısa bir süre içinde ikimiz de yatağın karşı taraflarında hareketleniyoruz. Ben çılgınca eteğimi çıkarmaya başlıyorum ve o da gömleğini çıkarıyor, gözlerimiz diğerinin ne yaptığını izliyor.

Ondan önce ben çıplaktım ve yatağa tırmanıp üzerinde sürünerek pantolonunu çıkarmak için uzandım. Bir hamlede başımın arkasını kavrıyor ve sanki hayatı boyunca beni hiç öpmemiş gibi ağzıma yapışıyor. Ağızlarımız bayram ederken ve ikimiz de açlıktan inleme sesleri çıkarırken kıvılcımlar vücudumda yarışıyor. Hevesle koyu renk pantolonunu kalçalarından aşağı itiyorum ve toka yere çarpıyor. Pantolonu kenara itip beni yatağa yatırıyor ve ağzı bir an bile benimkinden ayrılmıyor. Ellerim sert kaslarında, pürüzsüz teninde kayıyor, tüm nasırlarının üzerimde törpülendiğini hissediyorum ve bedenimin her parçası onun için uyanıyor.

"Seni istiyorum, seni hayatımdaki hiçbir şeye değişmem, hiçbir şeye," diye tutkuyla geveliyor, saçlarımı geriye doğru tarıyor ve dudaklarımız tekrar kenetlenip yatakta yuvarlanırken ürperiyorum. Kollarımı yukarı çekiyor ve ben bacaklarımı onun etrafında kenetlerken parmaklarımızı birbirine bağlıyor. İçime giriyor ve ben onun uzunluğunu, genişliğini, zonklayan sertliğinin içimde ilerlediğini hissederken nefes nefese kalıyorum, miyavlıyorum ve ağzına doğru yalıyorum. Zevkle inliyor, o

Beni yalıyor, vücudundaki canlı gerilimi benimkinin üzerinde hissetmeme rağmen yavaş ve lezzetli bir kontrolle içime giriyor.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor, boynumu hararetle öpüyor, parmaklarını benimkilerin üzerinde açıyor ve dudakları benimkilerin üzerinde sürtünüp dans ederken onları birbirine daha sıkı bağlıyor.

"İyiden de öte," diye nefes alıyorum. Omurgamı kamburlaştırarak ağzımı açıyorum, dili benimkine dalıyor ve alıyor, kalçalarımız sallanıyor, ağızlarımız hızlı hareket ederken bedenlerimiz karı koca olarak ilk kez birbirimizle sevişirken yavaş ve kalıcı bir şekilde hareket ediyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum içimi doldururken bir ilahi gibi, tekrar tekrar ve o da ellerimi sıkarak her içeri itişinde bunu bana tekrarlıyor. "Ben de seni seviyorum."

Beni yapış yapış bırakıyor, içim ve dışım ve bitkin ve yorgun olduğumuzda, hırlıyor ve beni kendine çekiyor ve parmağını uyluğumdan aşağı kaydırıyor, sonra beni kaşıklarken menisini yavaşça ve sevgiyle parmaklarıyla geri itiyor. Burnunu kullanarak saçlarımı geriye doğru tarıyor, aslanlara özgü tüm hareketlerini yaparken boynuma sokuluyor, beni tımar ediyor, yalıyor ve seviyor, onun olduğumu fısıldıyor. O karnımı tutarken gözlerimi kapatıyorum, sanki bazen Racer'ın artık orada olmadığını unutuyormuşuz gibi, onun elini benimkinin üzerinde tutuyorum ve kulağıma "Benim" diye mırıldandığında başımı sallıyorum.

Geceleri, Racer yemek için ağlamıyor ve ben irkilerek ve endişelenerek uyandığımda Racer'ı babasının kollarında mışıl mışıl uyurken buluyorum. Remington onu beni tuttuğu gibi tutuyor, sıkıca ama nazikçe. Racer nefes alırken küçük sincap sesleri çıkarıyor, saçları babasınınki gibi koyu, ama teni pembe ve yumuşak, oysa babasınınki büyük ve sert ve aniden hissettiğim mutluluktan sessizce ağlıyorum.

Kalp içi boş bir kastır ve yaşamımız boyunca milyarlarca kez atacaktır. Yaklaşık bir yumruk büyüklüğünde olan kalbin dört odacığı, iki kulakçığı ve iki karıncığı vardır. Onu ruhumu, bedenimi, kemiklerimi, liflerimi, sinirlerimi kullandığım gibi kullanıyorum, içimdeki her parçacık ve

moleküle sevmek için. Hayat pompalıyor

Böylece bu sevgiyi bu tek adama ve onun bana verdiği bu küçük çocuğa özgürce verebilirim.

Aşığım ve bu aşk, bu adam ve yeni küçük ailemiz beni sonsuza dek değiştirecek.

Eskiden madalyaları ve şampiyonlukları hayal ederdim, şimdi ise büyüyüp bir erkeğe dönüşecek mavi gözlü bir çocuğu ve bir gün dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde hayatımı değiştirecek mavi gözlü savaşçımı hayal ediyorum.

ONA

Sevgili Remington,

Seni dövüşürken izlemeye geldiğimde üniversite sonrası bir kızdım ve sen beni bir kadına dönüştürdün. Beni bir eş yaptın. Ve beni bir anne yaptın. Ve beni her gün yaşayan en mutlu kadın yaptın. Hayatımın geri kalanını seni severek geçireceğim. Ve çocuklarımızı. Seninle koşarak, seninle yemek yiyerek, beni kucağına almana, havaya atmana ve yalamana izin vererek. Senin arkadaşın, sevgilin, hemşiren, egzersiz arkadaşın, aşkın, karın ve yanında savaşan dişi aslan olacağım. Her zaman, her zaman senin bir numaralı hayranın olacağım. Teşekkür ederim Remington, aşkım, nezaketin ve azminle bana her gün ilham verdiğin için. Çocuklarım için hayal bile edemeyeceğim bir baba olduğun için teşekkür ederim.

Bana küçük bir savaşçı verdiğiniz için teşekkür ederim. Sizinle çalışmaktan büyük mutluluk duyacağımı bilmenizi isterim, böylece yakında Iris'imize de hoş geldin diyebiliriz.

Seni seviyorum ve sana aşığım, sonsuza dek ve her zaman, şimdi ve aradaki her saniye. Siyah ve mavi, her santimin, muhteşem sen, benimsin. Ve sana her zaman değer vereceğim.

Senin Brooke'un

TEŞEKKÜRLER

MINE ve harika Real serisini Gallery Books aracılığıyla yayınlayacağım için çok heyecanlıyım!

Harika menajerim Amy Tannenbaum'a ve Jane Rotrosen Ajansı'na destekleri ve cesaretlendirmeleri için; umduğumun en iyisi olan muhteşem yeni editörüm Adam Wilson'a; ve Gallery Books'taki gelmiş geçmiş en iyi metin editörleri ve yayıncılar da dahil olmak üzere her şeyin gerçekleşmesini sağlayan yetenekli insanlara sonsuz minnettarım! Teşekkürler Jennifer, Lauren, Kristin, Jules . . bu seriyi benim gibi sevdiğiniz için.

Ve sevgili Enn Bocci'ye ekibe katıldığı ve GERÇEK sevgisini etrafa yaymamıza yardımcı olduğu için teşekkürler! Bir başka harika kapak için Sarah Hansen'a. Ve tabii ki . . .

Güzel eşime, güzel çocuklarıma ve güzel ebeveynlerime teşekkür ederim; hayatımı tüm yıl boyunca güzelleştiriyorsunuz.

Herkesten önce okuyup binlerce kez onayladığı için dünyanın en güzel kızına.

Bunu ilk okuyan yazar arkadaşlarıma, Monica Murphy, Joanna Wylde, Kim Karr, Jen Fredrick, Wylie Snow ve L. M. Augustine'e. Yazmak yalnız bir iştir ve sizi küçük bir tümsekten itebilecek anlayışlı arkadaşlarınız olduğunda çok daha fazlasını yaparsınız.

Kati Brown'a, özel teşekkürlerimi ve sevgilerimi hak ediyorsun. Bu kitaptaki katkılarınız altın değerindeydi. Teşekkürler, Kati!

En iyi fitness uzmanı ve sevgili dostum, atletik ve beslenme ile ilgili her konuda uzman Stacey Suarez'e.

Sevgili ve yetenekli Marilyn M. ve Erinn G.'ye ve eski ve yeni muhteşem asistanlarım; Anna, Ellie ve Lori ve Gel'e. Bana daha fazla yazma saati verdiğiniz için teşekkürler.

Ayrıca, başından beri Remy'nin inanılmaz destekçileri olan siz harika blog yazarlarına da çok teşekkür ederim. Sizlerle onu daha fazla paylaşmak dışında size nasıl teşekkür edebilirim ki? Her birinize çok teşekkür ederim ve lütfen bana e-posta gönderen, okuyan, inceleyen ve tamamen harika olan her birinizin adını vermek için yer eksikliğimi affedin! Siz gerçek değilsiniz!

Neda, arkadaşlığın, desteğin ve planlanmasına yardımcı olduğun harika blog turları için söyleyecek sözüm yok ve katılan herkese de sevgilerimi iletiyorum. Jenna, videon harika! Hepinize teşekkür ederim!

Muhteşem Dana, Erin ve Kelly'ye ve aslında kılık değiştirmiş birer melek olan sevimli "Korkunçlar "a. Dominique, Stacy, Jen ve Kerry'ye kucak dolusu sevgiler.

Bu hikayeyi sabırla bekleyen tüm okuyucularıma; karakterlerimi benim gibi sevdiğiniz için teşekkür ederim!

Ve son olarak, ama özellikle, herhangi bir akıl hastalığından muzdarip olan veya muzdarip olan herkese ve sevdikleri akıl hastalığından muzdarip olan herkese: Karanlığın içinde ışık olduğuna inanıyorum ve umarım siz de kendi ışığınızı bulursunuz.

XOXO!

KATY EVANS, New York Times ve USA Today'in en çok satan kitaplarından REAL'in yazarıdır. San Antonio, Teksas'ta yaşamaktadır. KatyEvans.net web sitesini ziyaret edin ve onu Facebook ve Twitter'da @AuthorKatyEvans adresinden takip edin.

BU YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLA BILGI IÇIN:
Authors.simonandschuster.com/Katy- Evans

YAZARLARLA TANIŞIN, VIDEOLARI IZLEYIN VE DAHA FAZLASI IÇIN
SimonandSchuster.com

Facebook.com/GalleryBooks
@GalleryBooks

ADRESINDE DAHA FAZLA HARIKA KITAP KEŞFEDIN

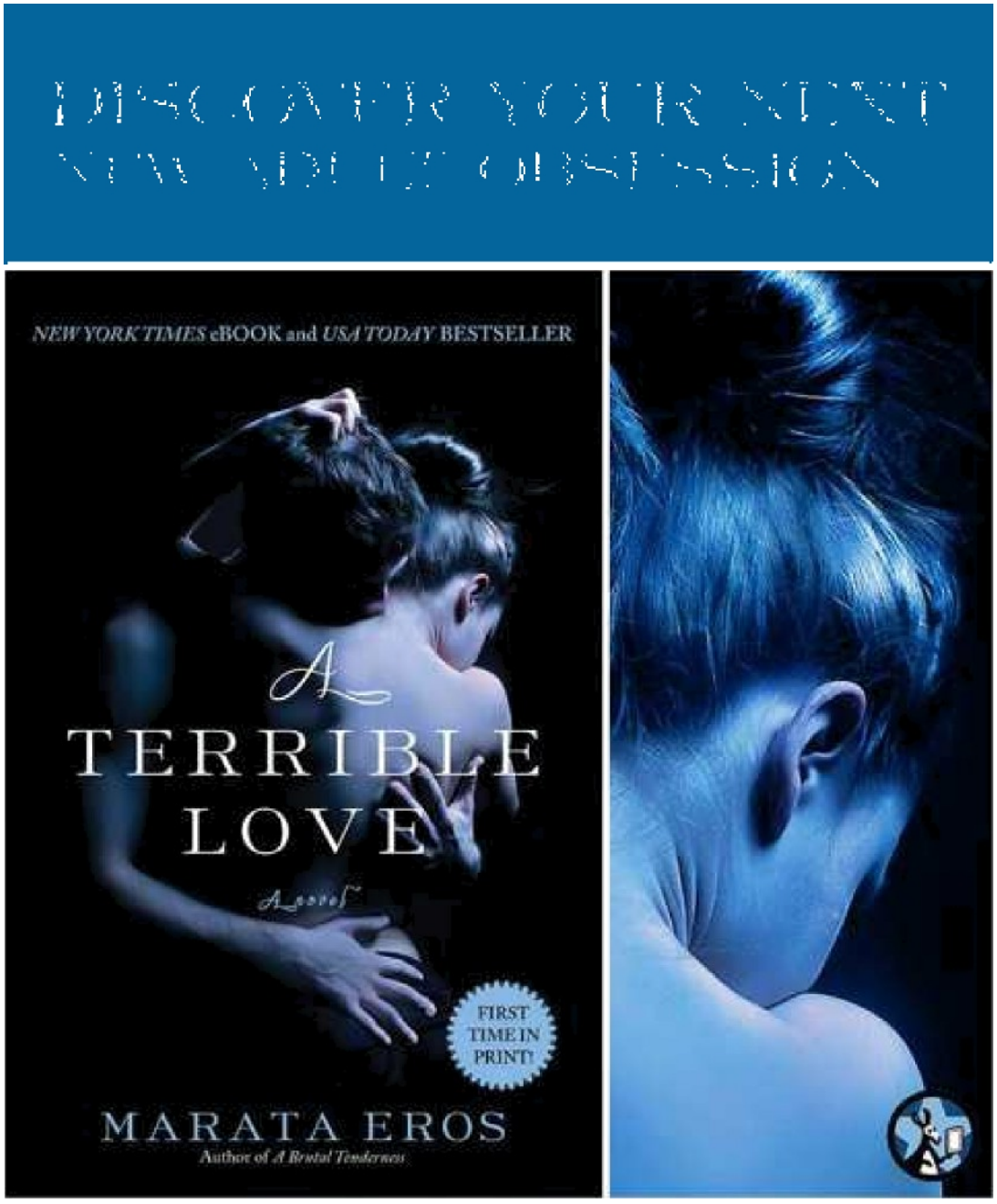

Bir Sonraki Varé

En çok satan sansasyon!

1 EBPY TBDAY'İNİZİ DBI¥HL0AD ETMEK İÇİN JA¢KET'İ ALIN!

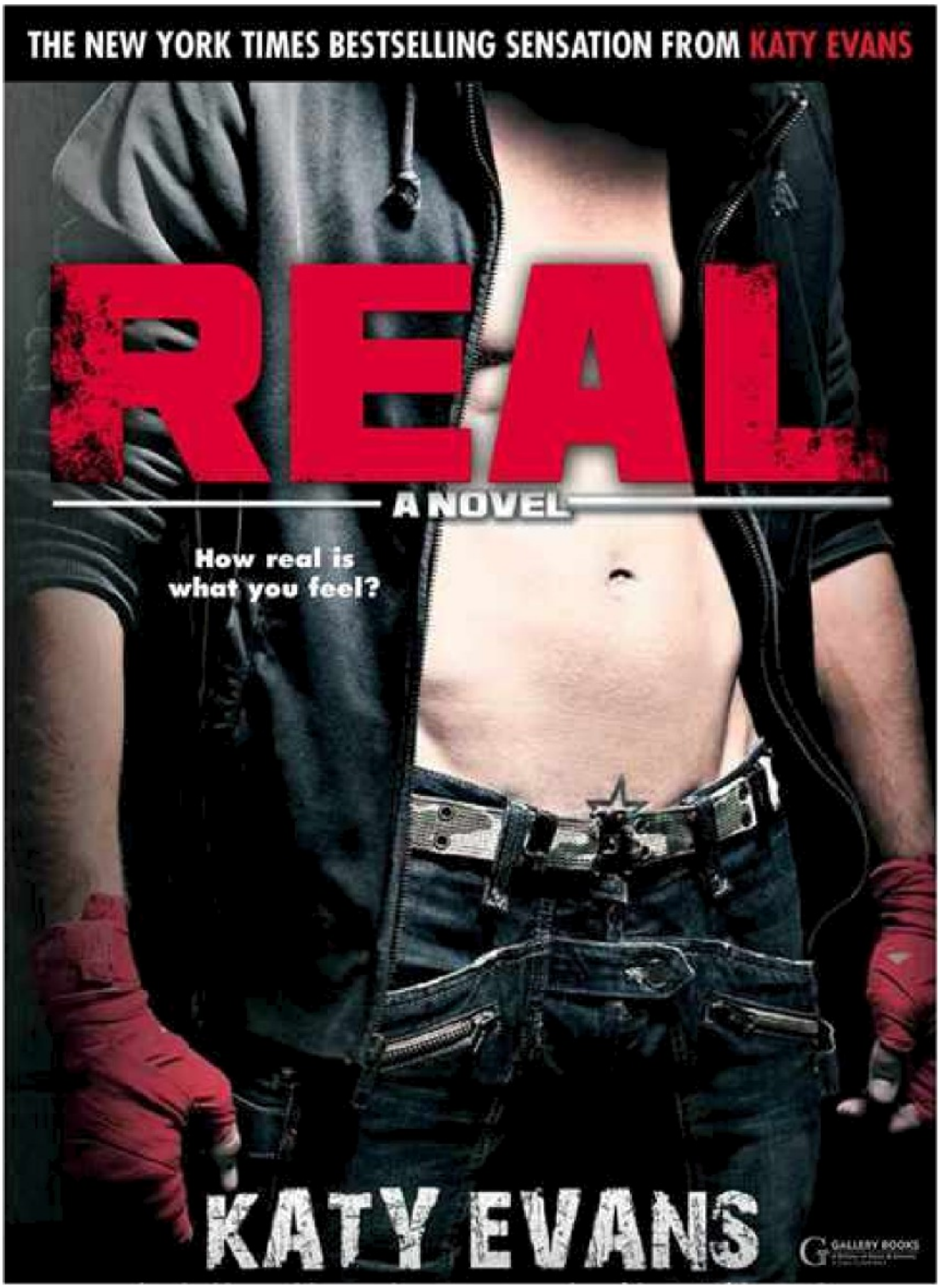

Ä Ê X .Ä mQ 0á0ËØ Ô OM. 8Út (0IM Ł0&...

¢LI¢k THE C0%B TO ORŒR T0Ug ś0FYI

Umarız bu Galeri Kitapları e-Kitabını okumaktan keyif almışsınızdır.

Posta listemize katılın ve yeni sürümler, fırsatlar, bonus içerikler hakkında güncellemeler alın

ve Gallery Books ve Simon & Schuster'dan diğer harika kitaplar.

KAYDOLMAK IÇIN BURAYA TIKLAYIN

veya kaydolmak için bizi çevrimiçi ziyaret edin

eBookNews.SimonandSchuster.com

Galeri Kitapları
Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir bölümüdür. 1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2013 by Katy Evans

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: Gallery Books İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.

İlk Gallery Books ticari ciltsiz baskısı Kasım 2013

GALLERY BOOKS ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

İç tasarım Davina Mock-Maniscalco Kapak tasarımı Sarah Hansen

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloglama Verileri mevcuttur.

ISBN 978-1-4767-5560-1
ISBN 978-1-4767-5563-2 (e-kitap)

İçindekiler

'Mine' Çalma
Listesi Mine
Birinci Bölüm: Tekrar Hoşgeldin,
Riptide! İkinci Bölüm: Mutluluk = O
Üçüncü Bölüm: Arizona'ya Uçmak
Dördüncü Bölüm Phoenix Yükseliyor
Beşinci Bölüm: Bir Hediye
Altıncı Bölüm Boston'a
Uçmak Yedinci Bölüm Günah
Şehri
Sekizinci Bölüm: Ev Kalbin Olduğu Yerdir
Dokuzuncu Bölüm: Seattle'da Bir
Gökkuşağı Onuncu Bölüm Aile Ziyareti
On Birinci Bölüm: Kız Kardeşler ve
Arkadaşlar On İkinci Bölüm İşte
Gidiyoruz On Üçüncü Bölüm
Bekleyiş Bitti Bölüm On Dört:
Philadelphia
On Beşinci Bölüm: Bir Ağaç Nasıl Devrilir
On Altıncı Bölüm: Austin Bekliyor
On Yedinci Bölüm: Austin Bir Girdap On
Sekizinci Bölüm: Siyah
Bölüm On Dokuz: Siyah Maviye Karşı
Bölüm Yirmi: Zamanı Geldiğinde

Teşekkür Katy Evans
Hakkında